ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால்

எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு

எளிய நடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

"திவ்யார்த்த தீபிகை" என்னும் உரையுடன்,

சென்னை :

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

மதராஸ், மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விபவஹூ

1927.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும் அவற்றின் விலையும்.

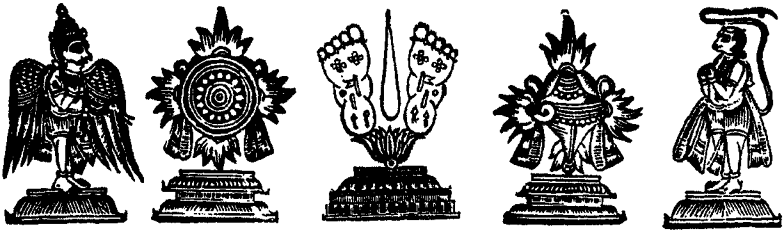
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—தெளிவுரை ...	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	1	4	0
டிஷ திக் ராப்பர் பயிண்ட்	1	0	0
நாச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை	2	0	0
பெருமாள் திருமொழியின் விரிவுரை	1	12	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை ...	1	6	0
முதலாயிரம் முழுமையும் 3 வால்யூம்களாக நல்ல பைண்ட் ...	10	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை ...	0	12	0
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	0	10	0
பெரிய திருமடல்—விரிவுரை	1	0	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை—விரிவுரை	0	5	0
திருவாசிரியம்—விரிவுரை	0	5	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	1	0	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	0	4	0
ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா வைபவம்	0	3	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தின் தெளிவுரை	0	12	0
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதநம்	0	3	0
நமஸ்காரதத்துவம்	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	0	4	0
ஸுதர்சந சதகம் தமிழுரை	1	0	0
ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தின்—விஸ்தாரமான மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் (தெலுங்கு லிபி) ...	1	4	0
ஸ்ரீஸ்தவத்தின் டிஷ டிஷ ...	0	6	0
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின் டிஷ ... டிஷ ...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை டிஷ ...	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம் ... டிஷ ...	0	3	0
ரஹஸ்ய மூலம் ... டிஷ ...	0	6	0
உபந்யாஸரத்நமாலா(க்ரந்தலிபி) [ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள் ...	0	6	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	0	2	0

[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

" திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை " ஆபீஸ், 32, பந்தர் தெரு, G. T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத்தனியன்கள்.

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶 𑌦𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌮𑍍 ॥

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.

𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑌾𑌥 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ॥
𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜 𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮 𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌯 𑌮𑍇𑌨𑍇 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌯𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋𑌃
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌯𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌕𑍁𑌳𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌤𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾 ॥

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.

𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌦𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯 𑌭𑌟𑍍𑌟𑌨𑌾𑌥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰 𑌕𑍁𑌲𑌶𑍇𑌖𑌰 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌾𑌹𑌾𑌨𑍍 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁 𑌪𑌰𑌕𑌾𑌲 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑌮𑍁𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி — அவதாரிகை.

சோழமண்டலத்திலே திருமங்கை யென்று ஒரு நாடு உண்டு. அதில், திருவாலி திருநகரியென்கிற திவ்யதேசத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள திருக்குறையலூரிலே, நான்காம் வருணத்தில் கள்ளக் குடியில், சோழராஜனுக்குச் சேனைத் தலைவனாகவுள்ள ஒருவனது குமாரராய் ஒருத்தர் கலியுகத்தில் முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றெட்டாவதான நள வருஷத்திற் பூர்ணிமை பொருந்திய வியாழக்கிழமையில் கார்த்திகை மாதத்தில் கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்திலே அவதரித்தார். இப்படி அவதரித்த இவர் நீல நிறமுடையராயிருந்ததுபற்றி இவர்க்குத் தந்தை நீலனென்று நாமகரணஞ் செய்தார்.

இவர் தமது குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலே ஆயுதப்பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற்றுச் சோழராஜனையடுத்துச் சேனாதிபதி உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து, கொற்றவனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங்காலங்களில் படைகளோடு முன் சென்று பராக்கிரமத்தாற் பகைவென்று பரகால னென்று ப்ரஸித்தி பெற்றார். இவருடைய இப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தையுணர்ந்த கொற்றவன் இவரை அத்திருமங்கைநாட்டுக்கு அரசராக்கி முடி சூட்டினான்.

இவ்வாறு குறுநிலத்தலைமைபூண்ட திருமங்கைமன்னன் அரசாங்க காரியத்தைக் குறைவின்றி நடத்திப் புகழ்பெற்று இசை நாடகங்களில் பிரியமுடையராய் எப்பொழுதும் பல இளமங்கையர் இன்னிசை பாடக் கேட்பதையும் நன்னடம் பயிலக் காண்பதையுமே பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், அந்நாட்டில் "அண்ணன் கோயில்" என்று வழங்குகின்ற திருவெள்ளக்குளமென்னும் திருப்பதியில் மிகச் சிறந்ததொரு தாமரைப் பொய்கையில் தேவலோகத்து அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகள் பலர் வந்து ஜலக்ரீடை செய்து செல்ல, அவர்களுள் திருமாமகளென்பாள் தன் இச்சையால் தெய்வவடிவத்தை விட்டு மானுட வடிவங்கொண்டு தனியே குமுதமலர் கொய்து நின்றாள். அங்கு அனுஷ்டாநத்திற்காக வந்த ஒரு வைஷ்ணவ வைத்யன் அவளைக்கண்டு செய்தி விசாரிக்க, அவள் "ஸ்வாமி! என்னோடு கூட வந்த மாதர்கள் என்னை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்; தனியிருந்து அலைகின்ற என்னை நீர் பாதுகாத்தருளவேணும்" என்று வேண்டினாள். மலடனான அம்மருத்துவன் மகிழ்ச்சியோடு அதற்கு உடன்பட்டு அம்மகளைத் தன் மாளிகைக்கு அழைத்துப்போய் மனையாள்வசம் ஒப்பித்து, குமுதமலர் கொண்டு நின்றது காரணமாகக் குமுதவல்லி யென்று அப்பெண்ணுக்கு நாமமிட்டு வளர்த்துவந்தான். வருகையில், அக்கன்னிகைக்கு விவாஹத்துக்குரிய பிராயம் வந்தவளவிலே அவளை வளர்க்கிற அந்த வைத்தியனுக்கு "மஹா குணவதியான இப்பெண்ணுக்கு ஏற்ற கணவன் உலகத்திலுளனோ" என்ற கவலையும் உடன் வந்தது.

அப்பொழுது அவளுடைய ரூபலாவண்ய ஸௌந்தரியங்களையும் குணாதிசயங்களையும் சாரர்கள் திருமங்கை மன்னனிடம் கொண்டாடிக் கூற, உடனே அவர் அவளழகைப் பார்ப்பதற்கு ஆசைகொண்டு ராஜ்யகாரியங்களை இருந்தது இருந்தபடியே விட்டுத் திருநாங்கூரைச் சார்ந்ததான திருவெள்ளக்குளத்துக்கு வந்து அந்த வைத்தியனிருக்கும் வீட்டிலே புக்கு அவனோடு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்கையில் அக்கன்னிகை கண்ணெதிரிற்படக் கண்டு வியந்து காதல்விஞ்சி அவள் வரலாற்றை வினவி அதைத் தந்தையால் அறிந்தவளவில், 'இவளை எனக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கவேணும்' என்று அவரை வணங்கிக் கேட்டார். வஸ்திரபூஷணம் முதலியவற்றையும் மிகுதியாக முன்வைத்தார். இவர் இங்ஙனம் விரும்பிக் கேட்டதற்குத் தந்தைதாயர் இசைந்து அப்படியே கன்னிகாதானஞ் செய்ய விருக்கையில், குமுதவல்லி குறுக்கிட்டு "திருவிலச்சினை திருமண்காப்பு முதலிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமுடைய ஒரு வைணவர்க்கேயன்றிப் பிறர்க்கு வாழ்க்கைப்படமாட்டேன்" என்று தன் உறுதியைத் தெரிவித்தாள். அது கேட்ட திருமங்கைமன்னன் உடனே திருநறையூர்க்குச் சென்று அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நம்பியென்னு மெம்பெருமா

னுடைய திருமுன்பே நின்று பிரார்த்தித்து அப்பிரானிடத்தில் திருவிலச்சினை பெற்றுப் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளும் சாத்திக்கொண்டு விவாஹார்த்தமாக விரைவில் வந்து சேரக் கண்டு மீண்டும் குமுதவல்லி 'நீர் ஓராண்டளவும் நித்தியமாக ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்வித்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தையும் போனகஞ் செய்த சேஷத்தையும் உட்கொண்டாலன்றி உம்மை நான் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொள்ளமாட்டேன்' என்ன; அவளிடத்துக் கொண்ட ஆசையின் கனத்தால் அவர் இவ்வரிய விரதத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கும் உடன்பட்டு அங்ஙனமே செய்வதாகச் சபதஞ் செய்துகொடுக்க, அதன்பின் இருவர்க்கும் திருமணம் நடைபெற்றது.

பின்பு திருமங்கைமன்னன் பகவதாராதனத்திற்காட்டிலும் பரம பாவநமான பாகவதாராதனத்தைச் செய்துகொண்டு தம் அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய பகுதிப்பொருளு முட்படச் செல்வமுழுவதையுஞ் செலவிட்டுவர, அச்செய்தியைச் சிலர் சொல்லக் கேட்ட கொற்றவன் கோபங்கொண்டு இவர் பக்கல் திறை வாங்கிவருவதற்காகத் தன் சேவகரை அனுப்பினான். அவர்கள் வந்து கேட்டதற்கு இவர் 'காலை, பகல், மாலை, இரவு, நாளை, பின்னிட்டு' என்பதாகச் சில தவணைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு கால விளம்பஞ் செய்து வந்தார். பின்பு அச்சேவகர்கள் கடுமையாக நிர்ப்பந்தஞ் செய்யவே நீலர் வெகுண்டு அவர்களை வெருட்டித் துரத்தினார். அதனையறிந்த அரசன் சீற்ற முற்றுத் தனது ஸேனாபதியை விளித்து 'நீ சென்று பரகாலனைப் பிடித்து வா' என்று நியமிக்க, அவன் அங்ஙனமே பல சேனைகளோடு வந்து இவரை வளைத்துப் பிடிக்கத் தொடங்க, இவர் ஆடல்மா என்று பிரசித்தமான தமது குதிரையின்மீது ஏறிக்கொண்டு சேனைகளோடு முன்சென்று எதிர்த்துப் பொருது அவனை முதுகு காட்டி ஓடச்செய்ய, அஃதுணர்ந்த அரசன் தானே ஸேனாஸமூஹங்களோடு வந்து இவரை வளைய, இவர் தம் படைவலிமையால் அப்படைக்கடலைக் கடந்து தமது திறமையைக் காட்டிப் பொருகையில், தாம் அருள்மாரி யாதலால் அரசனைக் கொல்லலாகாதென்று சிறிதுகாலம் போர்நிறுத்தி நின்றார்.

அதுவே ஸமயமாக அரசன் தந்திரமாய் நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு அருகில் வந்து 'உமது பராக்கிரமத்தைக்கண்டு மிகமகிழ்ந்தோம்' என்று கொண்டாடி 'விரைவில் கப்பஞ் செலுத்திவிடும்' என்றுசொல்லி இவரை மந்திரிவசமாக்கிவிட்டுத் திரும்பிப் போயினன்.

அந்த மந்திரி இவரைப் பகுதிப் பொருளுக்காகப் பிடித்து ஒரு தேவாலயத்திற் சிறைவைக்க, அங்கு இவர் உணவு இல்லாமல் மூன்றுநாள் பட்டினி கிடக்கையில், கச்சிநகர்த்தலைவனான பேரருளாளன் இவரது கனவிலே வந்து காட்சி தந்து 'உனக்கு வேண்டிய பொருள் தருகின்றோம், வா' என்று சொல்லி

யருளினான். இவர் அக்கனவை நனவாகவே நம்பி எம்பெருமானது திருவருளுக்கு மகிழ்ந்து பொழுது விடிந்ததும் மந்திரியை நோக்கிக் "காஞ்சீபுரத்திலே நிதி இருக்கின்றது; அங்கு வந்தால் தருவேன்" என்று கூற, அவன் அதனை அரசனுக்கு அறிவித்து அநுமதி பெற்றுப் பல பரிவாரங்களால் காவல் செய்துகொண்டு கச்சிப்பதிக்கு இவரை அழைத்து வந்தான். அங்கு இவர் நிதியைத் தேடிக்காணாது கவலைக்கடலில் மூழ்கி மூர்ச்சிக்குமளவிலே, பேரருளாளனாகிய வரந்தரும் மாமணிவண்ணன் மீண்டும் கனவில் எழுந்தருளி அபயமளித்து வேகவதி யாற்றங்கரையில் நிதியுள்ளவிடத்தைக் குறிப்பிட்டு அருளிச்செய்தபின்பு, இவர் தெளிந்தெழுந்து பொருள் கண்டெடுத்து அரசன் கடமையைச் செலுத்தி மிகுந்த தனத்தைப் பாகவதாராதனத்துக்கு வைத்துக் கொண்டார்.

அதன்பிறகு மந்திரி பொருளைக் கொண்டுபோய்ப் பிரபுவின் முன்னிலையில் வைத்து, நடந்த செய்திகளைத் தெரிவிக்க, அவ்வரசன் இவரது மஹிமையை ஆராய்ந்து அச்சமும் ஆச்சரியமுங் கொண்டு உடனே இவரை வரவழைத்து விசேஷமாக உபசரித்து, தான் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருளும்படி பிரார்த்தித்து, அநந்தரம் 'திரௌபதிக்குப் புடவை சுரந்ததுபோல மாயவனருளாற் பெருகிய இப்பொருளைக் கோச கிருஹத்தில் வைக்கலாகாது' என்று துணிந்து அப்பொருள் முழுவதையும் இவரைப்பட்டினி வைத்த பாவந் தீருகைக்காகப் பலபல பாகவதர்கட்குக் கொடுத்துப் பரிசுத்தனாயினான்.

பிறகு பரகாலர், சேஷித்த பொருளைக்கொண்டு ததீயாராதனம் நடத்தி வருகையில் எல்லாம் செலவாய்விட்டதனால் கைப்பொருளொன்றுமின்றி, வழிபறித்தாகிலும் பொருள் ஸம்பாதித்து அக்கைங்கரியத்தைத் தடையற நடப்பிக்கத் துணிந்து, நீர்மேல் நடப்பான் நிழலிலொதுங்குவான் தாளூதுவான் தோலாவழக்கன் என்ற நால்வரை உற்றதுணைவராக உடன்கொண்டு ஆங்காங்குச் சென்று வழிச்செல்வோரைச் சூறையாடிக் கொணர்ந்த பொருளால் திருமாலடியார்களைப் பூசிக்கும் நோன்பை நோற்றுவந்தார். இவர் களவு செய்வதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பதற்கேயாதலால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர் செயலைத் தீவினையாகக் கருதாமல் நல்வினையாகவே கொண்டு இவர்க்கு விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணி இவரை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவர் தன்னை வழிபறிக்குமாறு தான் ஒரு அந்தணனாக வேடம்பூண்டு பல ஆபரணங்களையும் தரித்து மணவாளக் கோலமாய் மனைவியுடனே இவரிருக்கிற வழியே எழுந்தருள, திருமணங்கொல்லையில் திருவாசமரத்தின்கீழ்ப் பதுங்கியிருந்த குமுதவல்லி மணவாளர்கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடனே வந்து அவர்களை வளைந்து வஸ்திரபூஷணங்களையெல்லாம் அபஹரிக்கையில்

அம்மணவாளப்பிள்ளை காலில் அணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்ற முடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமான் இவர்க்குக் கலியன் என்று ஒரு பெயர் கூறியருளினன்.

அதற்குப்பிறகு, இவர் பறித்த பொருள்களை யெல்லாம் சுமையாகக்கட்டி வைத்து எடுக்கப்பார்க்கையில் அப்பொருட்குவை இடம்விட்டுப் பெயராமல் மலைபோல் அசலமாயிருக்க, அதுகுறித்து ஆச்சரியப்பட்டுத் திருமங்கைமன்னன் அவ்வந்தணனை நோக்கி 'நீ என்ன மந்திரவாதம் பண்ணினாய்?' என்று விடாது தொடர்ந்து தன் கையிலேந்திய வாட்படையைக் காட்டி அச்சமுறுத்தி நெருக்க, அப்பொழுது ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபியான அந்த அந்தணன் 'அம்மந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறோம், வாரும்' என்று அருகிலழைத்து, ஸகலவேத ஸாரமான திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை, முன்பு நரநாராயணராய்த் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட குறைதீர இவர் செவியிலே உபதேசித்து உடனே கருடாரூடனாய் இவர் முன் எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தான்.

அங்ஙனம் மந்திரோபதேசம் பெற்றதனாலும் அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவித்ததனாலும் முன்பு காலாழியைப் பற்களால் கழற்ற நேர்ந்தபோது பகவத் பாதாரவிந்தத்தில் வாய் வைத்ததனாலும் கலியன் அஜ்ஞானவிருள் நீங்கித் தத்துவஞானச் சுடரெழுந்து எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தை வெளியிடுமாறு ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரக்கவி, விஸ்தாரக்கவி என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் பாடவல்ல பாண்டித்தியமுடையவராய் "வாடினேன் வாடி வருந்தினேன்" என்று தொடங்கிப் பாடலுற்று, வடமொழி வேதங்கள் நான்குக்கும் ஆறு அங்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றதுபோல அவ்வேதங்களின் உட்பொருளால் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் தமது பிரபந்தங்கள் அங்கங்களாக அமையும்படி பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்னும் ஆறு திவ்விய நூல்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, 'திருமங்கையாழ்வார்' என்று திருநாமம் பெற்றார்.

அவற்றுள் முதற் பிரபந்தமாம் இப்பெரியதிருமொழி. ஆழ்வார் இப்பிரபந்தம் பாடுகையில் தாம் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாகப் பெற்ற திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தின் வைபவத்தை முதல் திருமொழியிலே பன்னியுரைத்து, அநந்தரம் திவ்விய தேசயாத்திரையாகச் சென்று ஆங்காங்குப் பெருமாளை மங்களாசாஸநஞ் செய்து பாசுரங்கள்பாட உத்தேசித்து, பிருதி, பதரிகாச்ரமம், ஸாளக்ராமம், நைமிசாரணியம், சிங்கவேள்குன்றம், திருவேங்கடம் என்னும் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளிற் சென்று எம்பெருமான்களை ஸேவித்துப் பாசுரம் பாடி, தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் திருவெவ்வுளூர்க்கு வந்தபின் திருநின்றவூரைச் சேர்ந்தார். அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப்

பெருமாள் அப்பொழுது ஆழ்வார்க்கு முகங்கொடாமல் பிராட்டியோடு ஸரஸ ஸல்லாபஞ் செய்துகொண்டு பராங்முகமாயிருக்க, அப்பால் ஆழ்வார் திருவல்லிக்கேணிக் கெழுந்தருளி மங்களாசாஸனஞ் செய்து திருநீர்மலை யெம்பெருமானையும் துதித்து அநந்தரம் திருக்கடன்மல்லையை யடைந்து பெருமானை ஸேவித்துநின்றார். அப்பொழுது திருநின்றவூரெம்பெருமான் திருமகளால் தூண்டப்பட்டு இவ்வாழ்வார் திருவாக்கினால் பாடல் பெற்றுச் சிறப்புறக்கருதி அக்கடன்மல்லையில் வந்து ஸேவைஸாதிக்க, கலியன் அப்பெருமானையும் அங்கே கண்ணாரக்கண்டு களித்து அவ்வூர் விஷயமான திருமொழியிலே "நின்றவூர் நித்திலத்தைத் தொத்தார் சோலைக், காண்டவத்தைக் கனலெரி வாய்ப் பெய்வித்தானைக் கண்டது நான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே" என்று பாடினார்.

இவ்வாறே மற்றுஞ்சில தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையுங் கடந்து சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளில் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் பாடியபின்பு சீர்காழி வழியாக எழுந்தருளுகையில் வழக்கப்படி பரிஜனங்கள் இவர்முன்னே "நாலுகவிப்பெருமாள் வந்தார்! பரவாதி மத்தகஜ கண்டீரவர் வந்தார்" இத்யாதி பல பிருதாவளிகளை எடுத்தேத்திக் கொண்டு செல்லாநிற்க, அவ்வூரிலுள்ள ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனா ரென்கிற சைவசமயாசிரியருடைய அடியார்கள் வந்து "எங்கள் நாயனாருள்ள விடத்தே நீர் விருதூதிச் செல்லலாகாது" என்று தடைசெய்ய; அது கேட்டுப் பரகாலர் சம்பந்தருள்ள விடத்தே சென்று அவரோடு வாதப்போர்செய்யத் தொடங்குகையில், நாயனார் ஆழ்வாரை நோக்கி 'உமது கவித்திறத்தை யான் காணுமாறு மூந்துற முன்னம் ஒரு பாடல் பாடும்' என்று சொல்ல, உடனே ஆழ்வார் "ஒரு குறளாயிருநில மூவடி மண்வேண்டி" என்று தொடங்கி அருகிலிருக்கிற காழிச் சீராமவிண்ணகரமென்ற திருப்பதியிலுள்ள தாடாளப் பெருமாள் விஷயமாகப் பதிகம்பாட, கேட்டு ஞானசம்பந்தர் மிக அதிசயித்து 'உமக்கு இந்த விருதுகள் யாவும் தகும் தகும்' என்று சொல்லித் தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திருமுன்காணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்து நன்கு பஹுமானித்து உபசரித்து வழிபட்டு வழிவிட்டு மீள, இம்மெய்யடியவர் வெற்றிவேல் பறித்துக்கொண்ட தமது கொற்றம் முற்றுந்தோன்ற "செங்கமலத் தயனனைய மறையோர்காழிச் சீராமவிண்ணகரின் செங்கண்மாலை, அங்கமலத் தடவயல் சூழாலிநாடனருள்மாரி அரட்டமுக்கியடையார் சீயம், கொங்குமலர்க்குழலியர் வேள் மங்கை வேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன் சொன்ன, சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும் வல்லார் தடங்கடல் சூழுலகுக்குத் தலைவர் தாமே" என்று தமது பாயிரத்தோடு அத்திருமொழியை முடித்து ஜயபேரி முழங்க அப்பாலெழுந்தருளித் தமது திருவவதார ஸ்தலத்திற்கு அடுத்த திருவாலியைச் சார்ந்து திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் முதலியவற்றைப் போற்றின பிறகு திருவிந்தளூரை யடைந்தார்.

அப்பொழுது அத்திருப்பதியெம்பெருமான் ஆழ்வார்க்குத் தன்னை ஒருகால் காட்டிமறைய, அவர் த்ருப்தி பெறாமல் மனக்குறையோடு "வாசிவல்லீரிந்தளூரீர் வாழ்ந்தே போம் நீரே" என்று தமது குறைபாடு தோன்றப் பாடி, அதற்கு இரங்கிப் பெருமான் நிரந்தர ஸேவை ஸாதிக்க அது பெற்று நிரம்பிய மனத்தராய், பல திருப்பதிகளின் வழியாகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயில் சேர்ந்து நம்பெருமாள் பக்கலிலே மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு பலபதிகங்கள்பாட அதுகேட்டுத் திருவுள்ளமுகந்து அப்பெருமான் திருமுகமலர்ச்சியோடு ஆழ்வாரைக் குளிர நோக்கி "நமக்கு விமானம் மண்டபம் கோபுரம் ப்ராகாரம் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்யும்" என்று நியமித்தருள,

[జిత బాహ్యజినాది మణిప్రతిమాః
అపి వైదికయన్నివ రంగ పురే।
మణిమంటప వప్రగణాన్ విదధే
పరకాలకవిః ప్రణమేమహి తాన్.]

[ஜித பாஹ்யஜிநாதி மணிப்ரதிமா:
அபி வைதிகயந்நிவ ரங்க புரே
மணிமண்டப வப்ரகணாந் விதத்தே
பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந்.]

என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் மங்களாசாஸநஞ் செய்துள்ளபடியே திருப்பணிகளைக் குறைவற முடித்தபின்பு நம்பெருமாள் பக்கல் விடைபெற்று மீண்டும் திவ்ய தேசயாத்திரை தொடங்கித் தென்திருப்பேர், நந்திபுரவிண்ணகரம், திருவிண்ணகர் என்ற இத்தலங்களை மங்களாசாஸனஞ் செய்தபின், திருநறையூரைச் சேர்ந்து நம்பிவிஷயமாக நூறு பாசுரம் விண்ணப்பஞ் செய்து, திருச்சேறை தேரழுந்தூர் சிறுபுலியூர் என்னும் திருப்பதிகளின் வழியாகத் திருக்கண்ணமங்கை புக்கு அத்திருப்பதி யெம்பெருமானைப் பாடித் துதிக்கையில், திருநின்றவூர்ப் பத்தராவிப்பெருமாள் முன்பு (திருக்கடன் மல்லையில்) ஒரு பாடல் பெற்றது போதாதென்று மறுபடியும் ஆழ்வாரெதிரில் வந்து காட்சியளிக்க, ஆழ்வார் "நின்றவூர் நின்ற நித்திலத் தொத்தினைக்......கண்ணமங்கையுட் கண்டு கொண்டேனே" என்று அப்பெருமானையுஞ் சேர்த்துத் துதி செய்தனர்.

அப்பால் திருக்கண்ணபுரம் திருக்கண்ணங்குடி திருநாகை யென்னுஞ் சோழநாட்டுத் திவ்யதேசங்களையும், திருப்புல்லாணி திருக்குறுங்குடி யென்னும் பாண்டியநாட்டுத் தலங்களையும், திருவல்லவாழ் என்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்து பின்னும் தென்னாட்டில் திருமாலி

ருஞ்சோலை திருக்கோட்டியூர் முதலானவற்றைத் தொழுது மற்றும் பல திருப்பதிகளை வணங்கி, எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரங்களோடு விபவாவதாரங்களையுங்கருதி உள்ளங்கரைந்து பல பாசுரங்கள் பாடிக்கொண்டு ஆச்சரியமான அநுபவத்திலே ஆழ்ந்திருக்கையில்,—

எம்பெருமான் இவர்க்கு உண்டான இவ்வநுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுமாறு இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக நினைத்து அதற்காக இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தின் கொடுமையை இவர்க்கு அறிவிப்போமென்றெண்ணி அப்படியே அறிவிக்க, அதனையறிந்த ஆழ்வார் 'இந்தக் கொடுவுலகத்திலோ எம்பெருமான் நம்மை வைத்திருக்கிறது!' என்று மிகவும் அஞ்சி நடுங்கி இறுதித் திருமொழியிலே "ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்" "பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்" "இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெறும்பேபோல்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்றிப்படி பலவற்றையும் தம்முடைய அச்சத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி "அந்தோ! அடியேற்கு அருளாய் உன்னருளே" என்று பரமபதப்ராப்திக்கு உறுப்பான பரிபூர்ண கிருபையைப் பிரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறதாயிற்று இப்பிரபந்தம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி பாடித் தலைக்கட்டி அவாவற்று வீடு பெற்றாற்போல இவ்வாழ்வார் திருநெடுந்தாண்டகம் பாடித் தலைக்கட்டி வீடு பெற்றாராகிறார். ... ... *

பெரிய திருமொழி திவ்யார்த்த தீபிகையின் முன்னுரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

பெரிய திருமொழித் தனியன்கள்.

(திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்தது.)

శ్లో॥ కలయామి కలిధ్వంసం కవిం లోకదివాకరమ్।
యస్య గోభిః ప్రకాశాభిరావిద్యం నిహతం తమః॥

[கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிம் லோகதிவாகரம்
யஸ்ய கோபிஃ ப்ரகாசாபிராவித்யம் நிஹதம் தமஃ.]

பதவுரை.

யஸ்ய	யாவரொரு ஆழ்வாருடைய	(தம்)	அப்படிப்பட்டவராய்
ப்ரகாசாபிஃ	உலகமெங்கும் விளங்குகின்ற	கலி த்வம்ஸம்	கலிதோஷத்தைத் தொலைப்பவராய்
கோபிஃ	கிரணங்கள் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலே	லோக திவாகரம்	உலகத்துக்கெல்லாம் ஒரு ஸூர்யன் போன்றவரான
ஆவித்யம்	அஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமான	கவிம்	ஸ்ரீ பரகாலகவியை
தமஃ	இருளானது	கலயாமி	த்யானம் செய்கிறேன்.
நிஹதம்	நீக்கப்பட்டதோ,		

* * * கலிகன்றி என்று ப்ரஸித்தரான திருமங்கையாழ்வாரை த்யானிக்கின்றேனென்கிறது. இதில் ஆழ்வார் ஸூர்யனாக வருணிக்கப்படுகிறார். வடமொழியில் గో (கோ) என்கிற சப்தம் கிரணம், சொல் முதலிய பல பொருள்களையுடையது. ஸூர்யன் தனது கோக்களினால் (கிரணங்களால்) புறவிருள்களைப் போக்குவான்; இப்பரகாலதிவாகரர் தமது கோக்களினால் (ஸ்ரீஸூக்திகளால்) அகவிருளைப் போக்குவார். இத்தால், ஆதித்ய கிரணங்களால் அகல மாட்டாத உள்ளிருள் இவரது ஸ்ரீஸூக்திகளால் அகலுமென்று அதிசயமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

கவிம் என்கிற ஸாமாந்யசப்தம் - ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்ரகவி, விஸ்தார கவி என்னும் கவித்திறங்கள் நான்கிலும் ஆழ்வார் வல்லவரென்பதை விளக்கும். ஆவித்யம் = அவித்யயா க்ருதம்-ஆவித்யம் என்று தத்திதவ்ருத்தியாம். ... *

(எம்பெருமானாரருளிச் செய்தது.)

(நேரிசை வெண்பா.)

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி
வாழி குறையலூர் வாழ்வேந்தன்—வாழியரோ
மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்
தூயோன் சுடர்மான வேல்.

பரகாலன்	புறமதத்தவர்கட்கு யமன்போன்ற திருமங்கையாழ்வார்
வாழி	வாழ்ந்திடுக ;
கலிகன்றி	கலியைக்கெடுத்த திருமங்கையாழ்வார்
வாழி	வாழ்ந்திடுக ;
குறையலூர்	திருக்குறையலூரில்
வாழ்	வாழ்கின்ற
வேந்தன்	அரசரான திருமங்கையாழ்வார்
வாழி	வாழ்ந்திடுக ;
மாயோனை	எம்பெருமானிடத்திநின்று
வாள் வலியால்	தமது வாளின் வலிமையினால்
மந்திரம் கொள்	திருமந்திரத்தைப் பெற்றவராயும்
தூயோன்	பரமபரிசுத்தராயுமிருக்கிற
மங்கையர் கோன்	திருமங்கையாழ்வாரது
சுடர்	ஒளிபொருந்தியதும்
மானம்	பெருமை பொருந்தியதுமான
வேல்	கொற்ற வேலானது
வாழி	வாழ்ந்திடுக.
	(அரோ—அசை.)

* * *—திருமங்கையாழ்வாரையும் அவரது திவ்வியாயுதத்தையும் வாழ்த்துகிறது இது.

எம்பெருமானது வைபவங்களைப் பொறாத பாவிகளைக் கண்டித்து ஒழிப்பவரும், கலிதோஷம் நீங்கும்படி உலகை வாழ்விப்பவரும், திருக்குறையலூரைத் திருவவதாரஸ்தலமாக வுடையவரும், மங்கைநகர்க்கு அரசருமான திருமங்கையாழ்வார் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழவேணும். அவரது திருக்கையிலே திகழ்வதும் எம்பெருமானை வெருட்டித் திருமந்திரோபதேசம் செய்வித்துக் கொண்டதுமான வேலும் வாழி என்றதாயிற்று.

பின்னடிகளில் அறியவேண்டிய வரலாறு அவதாரிகையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

தூயோன் = வழிபறித்தலாகிய அக்ருத்யத்தைச் செய்தாலும், அச்செல்வம் முழுவதையும் பகவத்பாகவத கைங்கரியத்துக்கே உபயோகித்ததனாலும் அபாகவதர்களின் பொருளை அபஹரித்துப் பாகவதர்க்கு உரியதாக்கியதனாலும் புகழ்புண்ணியங்களையே யன்றிப் பழிபாவங்களைச் சிறிதும் பெற்றிலர் என்பது தோன்றத் தூயோன் என விசேஷிக்கப்பட்டாரென்க.

ஞானசம்பந்தர் முதலிய புறமதத்தவர்களை வாதப்போரில் வென்று அவர்கட்கு ம்ருத்யுவாயிருந்ததனால் பரகாலன் என்றும், தமது திவ்ய ப்ரபந்தங்களால் உலகத்தை நன்னெறிச் செலுத்திக் கலிதோஷத்தைக் கடிந்ததனால் கலிகன்றி என்றும் இவ்வாழ்வார்க்குத் திருநாமங்களாயின வென்க

சுடர்மான வேல் = சீர்காழியிலிருந்த ஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் ஆழ்வாருடைய நாவீறுகண்டு வியந்து தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திருமுன் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்து நன்கு மதித்து உபசரித்து வழிபட்டனர் என்ற வரலாறு அறிக. ... ... *

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

(கட்டளைக் கலித்துறை.)

நெஞ்சுக் கிருள்கடி தீப மடங்கா நெடும்பிறவி
நஞ்சுக்கு நல்லவமுதம் தமிழ நன்னூல்துறைகள்
அஞ்சுக்கிலக்கிய மாரணசாரம் பரசமயப்
பஞ்சுக் கனலின்பொறி பரகாலன் பனுவல்களே.

பரகாலன் பனுவல்கள்	திருமங்கையாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் (எப்படிப்பட்டவை யென்றால்)	நல் நூல்	நல்ல நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள
நெஞ்சுக்கு	நெஞ்சிலுண்டான	துறைகள் அஞ்சுக்கு	எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்கிற ஐந்து லக்ஷணங்கட்கும்
இருள்	இருளை	இலக்கியம்	லக்ஷ்யமாயுள்ளவை ;
கடி	போக்கக்கூடிய	ஆரணம்	வேதத்தினுடைய
தீபம்	திருவிளக்காம்;	சாரம்	ஸாரமானவை ;
அடங்கா	ஒன்றுக்குமடங்காத	பரசமயம் பஞ்சுக்கு	மதாந்தரக் கோட்பாடுகளாகிய பஞ்சுக்கு
நெடு பிறவி நஞ்சுக்கு	நீண்ட ஸம்ஸாரமாகிற விஷத்தை மாற்றுவதற்கு	அனலின் பொறி	நெருப்புப் பொறியாம்.
நல்ல அமுதம்	சிறந்த அமிருதமாம் ;		
தமிழ	தமிழிலாகிய		

* * *—திருமங்கையாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமை சொல்லுகிறது இது. இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஓதி உணர்ந்தால் மனனக மலங்களெல்லாம் அற்று ஹ்ருதயம் நிர்மலமாகும்; இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை ஓதுமவர்களுக்கு "அண்டமாள்வதாணை" என்றபடி பரமபதம் ஸித்தமாதலால் ஸம்ஸாரத்தை அடியறுப்பவையாம் இவை; எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் என்று தமிழ் நூல்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள இலக்கணங்களுக்கு இலக்கியமாம் இவை; ஸகலவேதங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்கள் இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சுருங்கக் காணலாயிருக்கையாலே வேதஸாரமுமாம் இவை; இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரித்தபின்பு பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களெல்லாம் மாண்டுபோயினவாதலால் பரசமயப் பஞ்சுக்கு அனலின் பொறியாம் இவை.

கடிதீபம்—கடிகின்ற தீபம்; வினைத்தொகை. **பிறவி நஞ்சுக்குநல்லவமுதம்** = விஷம் பட்டவிடத்தில் அமுதமூற்றினால் நல்வாழ்ச்சியாவதுபோல் ஸம்ஸாரிகள் இப்பிரபந்தங்களை ஓதினால் தாபத்ரயமும் தணியப்பெற்று உஜ்ஜீவித்திடுவர்களென்கை. **தமிழ நன்னூல் துறைகளஞ்சுக்கிலக்கியம்** = இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பார்த்து லக்ஷணம் கட்டலாம்படி குற்றமொன்றுமின்றி நற்றங்கள் நிறைந்திருக்கும் என்கை. "தமிழ் நன்னூல்" என்ற பாடம் மறுக்கத்தக்கது. 'தமிழ' என்றே ஓதுக. "நேர் பதினாறே நிரைபதினேழென்றோதினர் கலித்துறை

யோரடிக் கெழுத்தே" என்பது இலக்கணமாதலின். இங்கு நன்னூல் என்றது ப்ரஸித்தமான நன்னூலென்னும் இலக்கண நூலைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அஞ்சு=ஐந்து என்பதன் போலி. இலக்கியம்—லக்ஷ்யம். ஆரணஸாரம்—வட சொல் தொடர். ... ... *

எம்பார் அருளிச்செய்தது.

(ஒரு விகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

எங்கள் கதியே யிராமாநுச முனியே
சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா—பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோ னீந்த மறையாயிர மனைத்தும்
தங்கு மனம்நீ யெனக்குத் தா.

எங்கள் கதியே	எங்களுக்குப் புகலாயிருப்பவரே!
இராமாநுச முனியே	ஸ்ரீராமாநுச முனிவரே!
சங்கை	ஸம்சயங்களை யெல்லாம்
கெடுத்து	போக்கி
ஆண்ட	ரக்ஷித்த
தவ ராசா	மஹாதபஸ்வியே!
பொங்கு புகழ்	உலகமெங்கும் பரவிய புகழையுடையரான
மங்கையர் கோன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஈந்த	தந்தருளின
மறை ஆயிரம்	வேதரூபமான திருமொழி யாயிரத்தையும்
அனைத்தும்	மற்றுமுள்ள எல்லாப் பிரபந்தங்களையும்
தங்கும்	தரிக்கக்கூடிய
மனம்	மநஸ்ஸை
நீ	தேவரீர்
எனக்கு	அடியேனுக்கு
தா	தந்தருளவேணும்.

* * *—எம்பார் என்னுமாசிரியர் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே வந்து வணங்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார்—; ஸ்வாமிந்! தேவரீரையொழிய வேறுயாரும் அடியோங்களுக்குப் புகலாவாரில்லை; தத்துவ நூல்களில் எங்களுக்கு உண்டான எவ்வளவோ ஸம்சயங்களை இதுவரையில் தேவரீர் போக்கியருளி மஹோபகாரம் செய்திருக்கிறது. அதெல்லாம் பெரிதல்ல; திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை எவ்வளவு ச்ரமப்பட்டுக் கண்டபாடஞ் செய்தாலும் மறப்பின் மிகுதியாலே தரிக்கமுடியாமல் வருந்துகிற எங்களுக்கு எப்படியாவது அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளையெல்லாம் தரிக்கும்படியான மனவுறுதியை அருள்செய்ய வேணும்.

குறையல்பிரானடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பரான எம்பெருமானார் "கலிமிக்க செந்நெற் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானொலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்ததனால் வலிமிக்க சீய மிராமாநுசன்" (இராமாநுச நூற்றந்தாதி.)

என்றபடி திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயற்கடலைக் கரைகண்டவராகையால் இங்ஙனே பிரார்த்திக்கப் பட்டாரென்க.

கதி—வடசொல். 'சங்கா' என்ற வடசொல் சங்கையென ஐயீறாகத் திரிந்தது. மறையாயிர மனைத்தும்= *திருமொழியாயிரத்தில் ஒன்றுதப்பாமல் என்றுமாம்.* ... ... ※

(சில விடங்களில் அநுஸந்திக்கப்படும் தனியன்.)

மாலைத் தனியே வழிபறிக்க வேணுமென்று
கோலிப் பதிவிருந்த கோற்றவனே!—வேலை
அணைத்தருளுங் கையா லடியேன் வினையைத்
துணித்தருள வேணும் துணிந்து.

(இதன் கருத்து.) *ஸர்வேச்வரனைத் தனிவழியிலே வழிபறிக்க வேணுமென்று முயற்சிகொண்டு திருவாசடியிலே மறைந்திருந்த திருமங்கைமன்னனே!, வேற்படை யேந்திய திருக்கையாலே அடியேனுடைய பாவங்களைக் கண்டித்தொழிக்கவேணு மென்றதாயிற்று.*

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

முதற்பத்து—முதல் திருமொழி.

வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால்
பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து
கூடினேன்கூடி இளையவர் தம்மோடு
அவர் தரும் கலவியே கருதி
ஓடினேனோடி உய்வதோர்பொருளால்
உணர்வெனும் பெரும் பதம் திரிந்து
நாடினேன் நாடி நான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (௧)

பதவுரை.

வாடினேன் — கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் வாடிக்கிடந்தேன்;

வாடி — அப்படி வாடியிருந்ததனால்

மனத்தால் வருந்தினேன் — மனவருத்தமடைந்தேன்;

பெரு துயர் இடும்பையில் — அளவற்ற துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமான ஸம்ஸாரத்திலே

பிறந்து கூடினேன் — பிறந்து (அந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே) பொருந்தப் பெற்றேன்;

கூடி — அப்படி ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்ததனால்

இளையவர் தரும் கலவியே கருதி — இளமை தங்கிய பெண்கள் தரக்கூடிய சிற்றின்பத்தை ஆசைப்பட்டு

அவர் தம்மோடு ஓடினேன் — அந்தப்பெண்கள்போன வழியையே பற்றி ஓடினேன்;

ஓடி — இப்படி ஓடித்திரியுமிடத்து,

உய்வது ஓர் பொருளால் — ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பான எம்பெருமான் திருவருளாலே

உணர்வு எனும் பெரு பதம் திரிந்து — ஞானமென்கிற ஒரு சிறந்த ஸ்தானத்தில் அடி வைத்து

நாடினேன் — நன்மை தீமைகளை ஆராயப் புகுந்தேன்;

நாடி — அப்படி ஆராயுமளவில்

நாராயணா என்னும் நாமம் நான் கண்டு கொண்டேன் — திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தை நான் லபிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—[வாடினேன்வாடி.] அநாதிகாலம் விஷயப்ரவணராய் எம்பெருமானைமறந்திருந்த இவ்வாழ்வார் நிர்ஹேதுகமான பகவத்க்ருபையால் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தைப் பெற்று ஸ்வரூபமுணர்ந்து திருந்தினராதலால், அந்த மஹாமந்திரத்தின் (உள்ளீடான ஸ்ரீநாராயண நாமத்தின்) சிறப்பை விரித்துரைத்துக்கொண்டு, தாம் நெடுங்காலமாக பகவத்விஷயத்தை மறந்து அநர்த்தப்பட்டபடியையும் இப்போது உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றபடியையும் பலருமறியப் பேசுகிறார்—இத்திருமொழியில்.

இன்று தாம் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றாலும் கீழே வீணாகப் பலகாலம் கழிந்துவிட்டபடியால் 1. "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்" என்றும் 2. "தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ் நாள்களெல்லாம்" என்றும் இழந்த நாளைக்கு வயிறெரியாதிருக்கமுடியாதாகையால், ஐயோ! அளவற்ற காலத்தை அநியாயமாகப் பாழ்படுத்தினேனே !! என்கிற வருத்தத்தை முந்துற முன்னம் வெளியிடுகிறார்.

3. "ஒண் தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றபடி எம்பெருமானொருவனையே விஷயமாகக் கொள்ளவேண்டிய ஞானம் இதுவரையில் அவனைத்தவிர்த்துப் பலபல துர்விஷயங்களைப் பற்றிக் கிடந்ததனால் ஆத்மாவுக்கு இருக்கவேண்டிய விகாஸம் குன்றிப்போய் வாட்டமுண்டாயிருந்தது; 4. "கோல் தேடியோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடியோடும் மனம்" என்றபடி எம்பெருமானாகிற கொள்கொம்பைப் பற்றித் தரித்து நிற்கவேண்டிய ஆத்மா அந்தக் கொம்பை இழந்ததனால் கொம்பைவிட்டு நீங்கிய தளிர் வாடுமாபோலே வாடிப்போயிற்று. அப்படி வாடிப் போனதனால் உண்டான மனவருத்தம் ஒருநாளும் தீராதாயிற்று. வருந்தினேன் மனத்தால் என்கிற இந்த மனவருத்தம் முன்பு உண்டானதோ? இப்போது உண்டானதோ? என்னில்; அன்றும் இன்றும் உண்டான வருத்தத்தைச் சொல்லுகிறது. நெடுநாள் இழந்துபோன முற்காலத்திலும் வருத்தமுண்டு; இழந்தோமே யென்கிற அநுதாபம் பிறந்த இக்காலத்திலும் வருத்தமுண்டு; அதாவது—முன்பு இந்திரியங்கள் விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றி அவற்றை அநுபவிக்க ஆசைப்படும்போது அவ்விஷயங்கள் இஷ்டப்படி கிடையாமையாலும், கிடைத்தாலும் அவற்றில் உண்மையான இனிமை இல்லாமையாலும் மனம் வருந்தியே கிடக்குமாயிற்று. நித்தியாநந்தமயமாயிருக்கவேண்டிய மநஸ்ஸை வீணான வருத்தத்திற்கு ஆளாக்கினோமே! என்கிற வருத்தம் இப்போதுண்டாமது. முன்புண்டான மனவருத்தத்தையே இங்கு முக்கியமாகச் சொல்லுகிறது.

---

1. முதல் திருவந்தாதி—16
2. பெரிய திருவந்தாதி—82
3. முதல் திருவந்தாதி—67
4. இரண்டாந் திருவந்தாதி—27

" సంసారసాగరం ఘోరమనంతక్లేశభాజనమ్ [ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேச பாஜநம்] என்றபடி எண்ணிறந்த துன்பங்களுக்கு ஆஸ்பதமான ஸம்ஸாரப்பெருங்குழியிலே வந்து பிறந்ததனாலே சிற்றின்பங்களை அநுபவிப்பதிலேமிக்க ஆசைகிளர்ந்து அதனாலே கண்டவிடமெங்கு மோடித்திரிந்து ஸ்வரூபநாசம் பெற்று முடிவில் மனவருத்தமொன்றே கைகண்டபலனாகத் தலைக்கட்டிற்றென்று கீழ்நாளைய வருத்தத்தை முன்னிரண்டடிகளாலே சொல்லி முடித்தாராயிற்று.

இனி, இன்று தமக்குண்டான பெரும்பேற்றைப் பேசுகிறார் உய்வதோர் பொருளால் என்று தொடங்கி. "எம்பெருமானுடைய திருவருளாலே" என்ன வேண்டிய ஸ்தானத்தில் "உய்வதோர் பொருளால்" என்று சேமித்துச் சொல்லுகிறார். ஆத்மவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் உஜ்ஜீவநஹேதுவான பொருள் பகவத்கிருபையேயன்றி வேறொன்றுமல்ல என்பது ஸகல சாஸ்த்ரஸித்தாந்தமாகையாலே இங்கு உய்வதோர் பொருளென்று பகவத்கிருபையைச் சொல்லத் தடையில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவத்கிருபையாலே நல்லறிவு என்கிற ஒரு சிறந்த பதவியிலே அடிவைத்து அந்த விவேக வுணர்ச்சியைக்கொண்டு இனி நமக்குத் தஞ்சமேதென்று ஆராய்ந்து பார்த்தேன்; பார்த்ததில் ஸ்ரீமந் நாராயண நாமமே தஞ்சமென்று கண்டுபிடித்தேன் என்றாராயிற்று.

"பெரும்பதம் தேரிந்து" என்றும் பாடமுண்டு; ஞானமென்கிற ஒரு பெரிய பதவியினால் ஹிதாஹிதங்களைத் தெரிந்துகொண்டு என்றபடியாம்.

நாராயணாவென்னும் நாமம் என்றது அந்தத் திருநாமத்தை மாத்திரம் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுதலும், அந்தத் திருநாமத்தோடு கூடிய திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தளவும் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுதலும் உண்டு. திருமந்த்ரத்தில் நாராயணாய என்று சதுர்த்தீவிபக்தி [நான்காம் வேற்றுமை] யாக இருக்குஞ் சொல் இங்கு நாராயணாவென்று கடைக்குறையாய்க் கிடக்கிறது. அன்றி, நாராயணா! என்று விளியுருபு ஏற்றுக்கிடப்பதாகச் சொல்லுவாருமுளர். "நாராயணனென்னும் நாமம்" என்னாதே விளியீறாகச் சொல்லுவானேன் என்றால், அல்லும்பகலும் 'நாராயணா! நாராயணா!!' என்று விளித்துக் கதறுவதே பாகவதர்களின் போதுபோக்காகையால் அதுதோன்ற இங்கு விளியீறாகக் கிடக்கிறதென்பர். நாராயணாய என்பதே இங்கு விகாரப்பட்டிருக்கின்றதெனக் கொள்ளுதலே சிறக்கும். ... ... (க)

ஆவியே! அமுதே! என நினைந்துருகி
அவரவர் பணை முலை துணையா
பாவியேனுணராதெத்தனை பகலும்
பழுது போயொழிந்தன நாள்கள்
தூவிசேரன்னம் துணையொடும் புணரும்
சூழ்புனற்குடந்தையே தொழுது, என்
நாவினாலுய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (உ)

ஆவியே என	'எனக்கு உயிர் போன்றவளே!' என்றும்
அமுதே என	'எனக்கு அம்ருதம் போல் இனியவளே!' என்றும் (இப்படி பலவாறாகச் சொல்லி வாய் பிதற்றிக் கொண்டு)
நினைந்து உருகி	சிற்றின்பங்களை நினைத்து நினைத்து மனமுருகி
அவர் அவர்	பலபல பெண்டுகளுடைய
பணை முலை	பருத்த முலைகளையே
துணை ஆ	ரக்ஷகமாகக்கொண்டு
பாவியேன்	பாபியான நான்
உணராது	ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பெறாததன் பயனாக
எத்தனை பகலும் பழுது போய் ஒழிந்தன	ஐயோ! எத்தனை காலம் வீணாகக் கழிந்தன;
எத்தனை நாள்கள் பழுதுபோய் ஒழிந்தன	அந்தோ எத்தனை நாள்கள் பாழாய்க் கழிந்தன! (காலமெல்லாம் பாழாகப் போயிற்றே!.)
தூவி சேர் அன்னம்	இறகுகளையுடைய அன்னப் பறவைகள்
துணையொடும் புணரும்	பேடையோடு புணருமிடமாய்
புனல் சூழ்	நீர் நிலங்கள் சூழ்ந்ததான
குடந்தையே	திருக்குடந்தையையே
தொழுது	ஸேவித்து
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
நாராயணா என்னும் நாமம் என் நாவினால் நான் கண்டு கொண்டேன்.	திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தை எனது நாவிலே உரைத்துக் கொள்ளப்பெற்றேன்.

***—[ஆவியே யமுதே.] இப்பாட்டிலும் முன்னடிகளால் பூர்வாவஸ்தையிலநுதாபத்தையும், பின்னடிகளால் உத்தராவஸ்தையிலாநந்தத்தையும் பேசுகிறார். "ஆவியே' ஆரமுதே!" என்று எம்பெருமான் விஷயத்திலே சொல்ல வேண்டிய பாசுரங்களை ஸ்த்ரீகள் விஷயத்திலே சொல்லியும், அந்த மாதர்களால் உண்டாகக்கூடிய சிற்றின்பங்களை நினைந்து அதிலே ஈடுபட்டும், 1. "வன்துணைவானவர்க்காய் வரஞ்செற்று அரங்கத்துறையும் இன்துணைவன்" என்று எம்பெருமானையே துணையாகக் கொள்ளவேண்டியது நீங்கி அந்த ஸ்த்ரீகளின் கொங்கைகளையே துணையாகக் காதலித்தும் இப்படியாக மஹா பாபியான நான் அவிவேகத்தாலே பாழாகப் போக்கின காலங்களுக்கு அளவேயில்லை; ஹா! ஹா!! இப்படிப்பழுதே கழிந்தவை எத்தனையோ பகல்! எத்தனையோநாள்கள்!! கணக்கேது வழக்கேது என்று கழிவிரக்கங் கொள்ளுகிறார்—முன்னடிகளில்.

இதுவரையில், விஷமானவற்றை அமுதாக ப்ரமித்துக் கிடந்த நிலைமை நீங்கி, மெய்யே அமுதமாகவுள்ளதை இன்று ஸேவிக்கப்பெற்றேன்; (அதாவது) ஆராவமுதப் பெருமானைத் திருக்குடந்தையிலே கண்டு தொழுதேன்; அபதார்த்தங்களைப் புகழ்ந்து பேசின வாயாலே திருமந்த்ரத்தை அநுஸந்தித்து ஸ்வரூபம் பெற்றேன் என்று மகிழ்கின்றார்—பின்னடிகளில்.

1. பெரிய திருமொழி 3-7-6.

"தூவிசேரன்னம் துணையொடும்புணரும்" என்றது—பெருமாளும் பிராட்டியும் நித்தியவாஸம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. அன்னம் என்றது எம்பெருமானை; துணை என்றது பிராட்டியை. நம்முடைய அபராதங்களைப் பொறுப்பிப்பவளும் பொறுப்பவனும் பிரியாதே வாழுமிட மென்கை.

முதலடியில் அவரவர் என்றது—தாம் பேணின பெண்டிர்களுக்கு ஒரு கணக்கில்லாமையைக் குறிப்பிட்டபடி.

இத்திருமங்கையாழ்வார்க்கு மற்றைத்திருப்பதிகளெல்லாவற்றினும் திருக்குடந்தையில் அபிநிவேசம் அளவற்றதென்னுமிடம் உய்த்துணரத்தக்கது; இங்கே தொடக்கத்தில் திருக்குடந்தையைப்பேசி, மேலே சரமப்பிரபந்தமாகிய திருநெடுந்தாண்டகத்தின் முடிவிலும் "தண்குடந்தைக் கிடந்தமாலை நெடியானை அடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே" என்று திருக்குடந்தையைப் பேசித் தலைக்கட்டினபடியாலென்க. ... ... (உ)

சேமமே வேண்டித் தீவினை பெருக்கித்
தெரிவைமாருருவமே மருவி
ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாய்
ஒழிந்தன கழிந்த அந்நாள்கள்
காமனார் தாதை நம்முடை யடிகள்
தம்மடைந்தார் மனத்திருப்பார்
நாமம் நானுய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (௩)

சேமமே வேண்டி — நன்மையையே அபேக்ஷித்திருந்தும் (அதற்கு உறுப்பாக நல்வினை செய்யாமல்)

தீவினை பெருக்கி — துஷ்கருமங்களை அதிகமாகச் செய்து

தெரிவைமார் உருவமே மருவி — ஸ்திரீகளுடைய வடிவழகையே பேணி

கழிந்த அந்நாள்கள் — கீழே கழிந்த நாள்களானவை

ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுது ஆய் ஒழிந்தன — ஊமை கண்ட கனவிலுங் காட்டில் வீணாகக் கழிந்து போயின;

காமனார் தாதை — மன்மதனுக்குப் பிதாவும்

நம்முடை அடிகள் — நமக்கு ஸ்வாமியும்

தம் அடைந்தார் மனத்து இருப்பார் — தம்மைப் பற்றினவர்களுடைய நெஞ்சில் நீங்காதிருப்பவருமான பெருமாளுடைய

நாமம் — திருநாமமாகிய

நாராயணா என்னும் நாமம் — நாராயண நாமத்தை

நான் உய்ய — நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக

நான் கண்டு கொண்டேன் — நான் காணப்பெற்றேன்.

* * *—[சேமமே வேண்டி.] பகவத் விஷயானுபவத்தாலே மிகவும் இனிதாகச் செல்லவேண்டிய காலமெல்லாம் பாழாய்க் கழிந்தனவே யென்கிற அநுதாபமே மீண்டும் மேலிட்டு உள்ளடங்காத துக்கந் தோன்றப் பேசுகிறார். 'நமக்கு ஒருவராலும் ஒருவிதமான துன்பமும் நேரிடக் கூடாது, இன்பமே பெருக வேண்டும்;க்ஷேமமாக நாம் வாழவேண்டும்' என்கிற அபேக்ஷை மாத்திரம் பரிபூர்ணமாயிருந்தது; அவ்வபேக்ஷைக்குத் தக்கபடி நல்ல காரியங்களைச் செய்தாலன்றோ அப்படியே க்ஷேமமாக வாழலாகும்; அப்படியிருக்க, க்ஷேமத்தை விரும்புதல் மாத்திரஞ் செய்து நல்லகாரிய மொன்றுஞ் செய்யாதொழிந்தேன் ; அவ்வளவேயோ ? பல கெட்ட காரியங்களையும் ஏராளமாகச் செய்துதீர்த்தேன்; ஸ்த்ரீகளுடைய வடிவழகிலே ஈடுபட்டுச் செய்யாத பாவமில்லை. இப்படி பாவமேசெய்து பாவியான எனக்குக் கழிந்தநாள்கள் அந்தோ! வீணுகக் கழிந்தன. ஊமை கனக்கண்டால் அதை ஒருவரிடத்தும் வாய் விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு ஆநந்திக்கமுடியாது; ஆகவே ஊமைகண்ட கனக்கள் பழுதேயாம்; ஊமையர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாமற் போனாலும் தம் நெஞ்சினுள்ளேயாகிலும் நினைத்திருந்து மகிழக்கூடும். அப்படி நினைத்துத் தமக்குள்ளேயே மகிழக்கூடிய விஷயமும் ஒன்றில்லாமையாலே ஊமனார் கண்ட கனவிலுங் காட்டில் வியர்த்தமாகவே என் நாள்கள் கழிந்து போயினவென்கிறார்.

ஆக முன்னடிகளாலே இழந்த நாளைக்கு அநுதபித்து, இன்று பெற்ற பேற்றின் கனத்தை நினைத்து மகிழ்ந்து பேசுகிறார் பின்னடிகளில்.

அழகிற் சிறந்த மன்மதனுக்கும் ஜநகனாகையாலே அதிஸுந்தரனாய், ஸர்வஸ்வாமியாகையாலே ப்ராப்தசேஷியாய், ஒருகால் தன்னைப்பணிந்தவர்களுடைய நெஞ்சை விட்டுப் பிரியாதவனாகையாலே ஸுலபனாயுமுள்ள எம்பெருமானுடைய திருநாமமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமஹாமந்த்ரத்தை இன்று நான் லபிக்கப் பெற்றேனாகையால் இனி எனக்கொரு குறையுமில்லையென்றாராயிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மன்மதனுடைய அம்சமாகிய ப்ரத்யும்நனுக்குத் தந்தையாதலால் காமனார் தாதை என்றார். தாதா என்ற வடசொல் தாதை யெனத் திரிந்தது. க்ஷேமம் என்ற வடசொல் சேமமெனத் திரிந்தது. தெரிவைமார்—பெண்கள் என்றபடி. ஐந்து வயது முதல் ஏழுவயது வரையில் பேதைப் பருவமென்றும், எட்டு முதல் பன்னிரண்டு வரையில் பெதும்பைப் பருவமென்றும், பதின்மூன்றும் வயது மங்கைப்பருவமென்றும், பதினான்குமுதல் பத்தொன்பது வரையில் மடந்தைப் பருவமென்றும், அதன்மேல் ஆறு வயது வரையில் அரிவைப் பருவமென்றும், இருபத்தாறு முதல் முப்பத்திரண்டு வயது வரையில் தெரிவைப் பருவமென்றும் இலக்கண நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது இருந்தாலும், பேதை மங்கை அரிவை தெரிவை இத்யாதி பதங்களை ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொதுப் பெயராகப் ப்ரயோகிப்பதுமுண்டு. ... ... (க)

வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி
வேற்கணார் கலவியேகருதி
நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்
என்செய்கேன் ? நெடுவிசும்பணவும்
பன்றியாயன்று பாரகங்கீண்ட
பாழியானாழியானருளே
நன்றுநானுய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (௮)

வென்றியே வேண்டி	வெற்றியையே விரும்பியும்
வீழ் பொருட்கு இரங்கி	நச்வரமான பொருள்களைப்பற்றிக் கரைந்தும்
வேல் கணார் கலவியே கருதி	வேல்போன்ற கண்களையுடைய மாதர்களின் கலவியை ஆசைப்பட்டும் (ஆக இப்படிகளாலே)
நின்ற ஆ நில்லா நெஞ்சினை உடையேன்	நின்றபடி நில்லாத [சஞ்சலமான] நெஞ்சை யுடையேனான நான்

என் செய்கேன்	என்ன பண்ணுவேன் ?
அன்று	முன்னொரு காலத்து
நெடு விசும்பு அணவும் பன்றி ஆய்	நெடிய ஆகாசத்தை அளாவி வளர்ந்த மஹா வராஹஸ்வரூபியாய்
பாரகம் கீண்ட	பூ மண்டலத்தை உத்தரித்த
பாழியான்	மிடுக்கையுடையனாய்
ஆழியான்	ஸ்ரீ ஸுதர்சந பாணியான ஸர்வேச்வரனுடைய
அருளே	க்ருபையினாலே
நான் நன்று உய்ய	நான் செவ்வையாக உஜ்ஜீவிக்கும்படி

நாராயணா என்னும் நாமம் நான்கண்டு கொண்டேன்—.

* * *—[வென்றியேவேண்டி.] ‘நாம் எல்லார்க்கும் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும்’ என்று ஆசைப்பட வேண்டியதுபோய் ‘எல்லாரிலும் நாம் மேற்பட்டிருக்க வேண்டும்; நாமே வெற்றிபெற்று எல்லாரும் நமக்குத் தோற்றிருக்க வேண்டும்’ என்று ஆசைப்பட்டுக் கிடந்தேன்; கையிலிருந்து ஒரு காசு நழுவிப் போனாலும் ஸர்வஸ்வமும் இழந்தாற் போல் அநுதபித்துக் கிடந்தேன்; மாதர்களோடு புணர்ந்து வாழ்வதற்கு மேற்பட வாழ்ச்சியே யில்லையென்று துணிந்து கிடந்தேன்; ஒன்றிலும் நிலைத்து நிற்கமாட்டாமல் கண்டவிடங்களிலும் சபலமாய்த் திரியும் நெஞ்சை யுடையேனான நான் என் செய்வது! எப்படி உஜ்ஜீவிப்பது!! என்று தடுமாறிக் கிடந்தவளவிலே எம்பெருமானுடை நிர்ஹேதுக கிருபையாலே இன்று நன்றாக உஜ்ஜீவிக்க வழி ஏற்பட்டது என்றாராயிற்று.

வீழ்பொருட்கிரங்கி—நசித்துப்போவதே இயல்வான உடலுக்காகக்கரைந்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வேற்கணார்—ஸ்த்ரீகளின் கண்ணுக்கு வேல் உவமை கூறப்படும். நின்றவா—நின்றவாறு என்றபடி.

நெடுவிசும்பணவும் பன்றியாயன்று பாரகங்கீண்ட வரலாறு:—ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன்

வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹ ரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக் கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந் திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு; 1. "பாராருலகம் முது முந்நீர் பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத் தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மான்" என்று இவ்வாழ்வார் தாமே அருளிச் செய்துமுளர். "நெடுவிசும்பணவும் பன்றியாய்" என்றது—ஆகாசாவகாச மடங்கலும் விம்ம வளர்ந்தமையைச் சொன்னபடி. பாழியான்—மஹாபலசாலி. அருளே என்றது அருளால் என்றபடி; மூன்ற னுருபு தொக்கி நிற்கிறது. ... ... (௪)

கள்வனேனானேன் படிறு செய்திருப்பேன்
கண்டவா திரிதந்தேனேலும்
தெள்ளியேனானேன் செல்கதிக்கமைந்தேன்
சிக்கெனத்திருவருள் பெற்றேன்
உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன்
உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோர
நள்ளிருளளவும் பகலும் நானழைப்பன்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (௫)

கள்வனேன் ஆனேன்	(கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம்) ஆத்மாபஹாரக் கள்வனாகி
படிறு செய்து இருப்பேன்	பலபல தீமைகளைச் செய்பவனாகி
கண்ட ஆ திரிதந்தேனேலும்	(இப்படி) மனம்போன படியே திரிந்துழன்றேனாயினும் (இன்று)
தெள்ளியேன் ஆனேன்	தெளிவு பெற்றவனானேன்;
திரு அருள் சிக்கென பெற்றேன்	பகவத் கிருபையைத் திண்ணிதாக லபிக்கப் பெற்றேன்;
செல் கதிக்கு அமைந்தேன்	போகவேண்டிய நல்வழிக்கு ஆளானேன்;
உள் எலாம் உருகி	ஹ்ருதய மடங்கலும் நீர்ப்பண்டமாகி
குரல் தழுத் தொழிந்தேன்	குரல் தழுதழுக்கப் பெற்று
கண்ண நீர் உடம்பு எலாம் சோர	ஆநந்த பாஷ்பமானது சரீரம் நிறையப் பெருகப் பெற்று
நள் இருள் அளவும் பகல் அளவும்	அஹோராத்ர விபாகமின்றி ஸர்வகாலத்திலும்
நாராயணா என்னும் நாமம் நான் அழைப்பன்	நாராயண நாமத்தைச் சொல்லி நான் கதறா நிற்பன்.

1. பெரிய திருமொழி 8-8-3.

* * *—[கள்வனேனானேன்.] உலகில் திருடப்படும் பொருளின் தாரதம்மியத்திற்கு ஏற்பவும் பொருளுடையவனது யோக்யதையின் தாரதம்மியத்திற்கு ஏற்பவும் பாபத்திலும் தாரதம்மியமுண்டு; விறகு திருடினவனுடைய பாபத்திற்காட்டில் ரத்னம் திருடினவனுடைய பாபம் பெரிது ; சூத்ரனுடைய பொருளைத் திருடின பாபத்திற்காட்டில் பிராமணனுடைய பொருளைத் திருடின பாபம் பெரிது. நான் திருடின பொருளும் சிறந்தது, அப்பொருளுடையவனும் ஸர்வோத்தமன் ; சிறந்தரத்னத்திலும் மேற்பட்டதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்தேன் ; அந்த வஸ்துவோ ஸர்வோத்தமனான எம்பெருமானுடையது. ஆகையாலே 'இதற்கு மேற்பட்ட பாபமில்லை' என்னலாம்படியான கொடிய பாபத்திற்குக் கொள்கலமான களவைச் செய்தவனாயினேன்.

(அதாவது—ஈச்வர சேஷமான ஆத்மாவை ஸ்வசேஷமாகக் கொண்டிருந்தேன், அஹங்காரமமகாரவிசிஷ்டனாயிருந்தேன்—என்றபடி.)

படிறு செய்கையாவது—தீம்பு செய்கை; ஆஸ்திகராயிருப்பார் 'அப்பா! ஈச்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரிக்கலாகாது' என்று உபதேசித்தாலும் 'ஈச்வரனாவதென்? அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கையாவதென்?' என்று திரஸ்காரமாகச் சொல்லி அந்த ஆத்மாபஹாரத்தை வற்புறுத்திக்கொண்டேன் என்றவாறு.

கண்டவா திரிதருகையாவது—விதிநிஷேத சாஸ்த்ரங்களுக்குச் சிறிதும் கட்டுப்படாமல் 'மனமே அரசன், மதியே மந்திரி' என்று கொண்டு பசுக்களினுங் கேடாகக் காரியங்கள் செய்கை. ஆக இப்படி நான் அநாதி காலமாக ஆத்மாபஹாரம் முதலிய கொடிய பாவங்களைச் செய்து போந்தேனாகிலும் இன்று பகவத்க்ருபையைத் திண்ணிதாகப் பெற்று நல்லது கெட்டதுகளை ஆராய்ந்துணரக் கூடிய விவேகஞானம் பெற்று "இனி இவன் ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆளாகமாட்டான், பரமபதத்துக்கு ஆளாகுமத்தனை" என்று ஞானிகள் நிச்சயிக்கும்படியாகச் சிறந்த நிலைமைக்கு வந்துவிட்டேன். இப்போது நானிருக்கிறபடியைப் பாருங்கள் ; ஸ்ரீமந்நாராயண நாமத்தை அநுஸந்திக்கவேணுமென்று நினைக்கும்போதே எனது ஹ்ருதயம் நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்றது ; அத்திருநாமத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினால் குரல் தழுதழுத்துப் போகிறது; ஆநந்தக் கண்ணீர் உடம்பெங்கும் முத்துமாலையிட்டாற்போலே பெருகுகின்றது. இப்படியாயிருந்துகொண்டு அஹோராத்ரமும் நான் நாராயண நாமந்தன்னையே கதறுபவனாயினேன் என்றாராயிற்று.

தேள்ளியேன்—தெளிவு பெற்றவன். சேல்கதி—பரமபதப்ராப்தி. (4)

எம்பிரானெந்தை என்னுடைச்சுற்றம்
எனக்கரசென்னுடைவாணாள்
அம்பினாலரக்கர் வெருக்கொள நெருக்கி
அவருயிர் செகுத்த எம் அண்ணல்
வம்புலாம் சோலை மாமதிள் தஞ்சை
மாமணிக்கோயிலே வணங்கி
நம்பிகாள்! உய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (ரு)

நம்பிகாள் — பகவத்குணாநுபவத்தால் நிறைந்திருக்கின்ற பாகவதர்களே !,
எம் பிரான் — எமக்கு உபகாரகனும்
எந்தை — எமக்குத் தந்தையும்
என்னுடை சுற்றம் — எனக்கு ஸகலவித பந்துவும்
எனக்கு அரசு — என்னை ஆண்டவனும்
என்னுடை வாழ்நாள் — என்னுடைய ப்ராண பூதனும்
அரக்கர் வெருக்கொள — ராக்ஷஸர் அஞ்சும்படியாக
அம்பினால் — அம்புகளினால்
நெருக்கி — தகர்த்து
அவர் உயிர் செகுத்த எம் அண்ணல் — அவர்களது உயிரைமுடித்த அஸ்மத் ஸ்வாமியுமான ஸர்வேச்வரனுடைய
வம்பு உலாம் சோலை — பரிமளம் வீசுகின்ற சோலைகளையும்
மா மதிள் — பெரிய மதிள்களையும் உடைத்தான
தஞ்சை மா மணிக் கோயிலே வணங்கி — தஞ்சை மாமணிக் கோயிலையே ஸேவித்து
நான் உய்ய — (உங்களைப் போலே) நானும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
நாராயணா என்னும் நாமம் கண்டு கொண்டேன்—.

* * *—[எம்பிரானெந்தை.] திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை ஒருபடி அநுஸந்திப்பதாயிருக்கும் இப்பாட்டு. "మాతా పితా భ్రాతా నివాసశ్శరణం సుహృద్గతిర్నారాయణః" [மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயணஃ] என்று ஸுபாலோபநிஷத்திலே சொன்ன அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். எனக்குப் பல உபகாரங்கள் பண்ணினவனும், எனக்குத்தந்தையும், எனக்கு எல்லா உறவு முறையும், விரோதிகளைப் போக்கி என்னை ஆண்டவனும், என்னுடைய ஜீவித ஸர்வஸ்வமும், ஸங்கல்பத்தாலல்லாமல் சரமாரிபொழிந்து ராக்ஷஸவர்க்கங்களைக் கிழங்கெடுத்தவனுமான ஸர்வஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கிற பரமபோக்யமான தஞ்சைமாமணிக்கோயிலைத் தொழுது" ஸர்வவித பந்துவும் அவனே" என்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

என் தந்தை என்பது எந்தையென மருவிற்று. வாழ்நாள் என்பது வாணாளென மருவிற்று. வெருக்கொள = வெரு—அச்சம். கொள்ள என்பது கொள என்று தொக்கியிருக்கிறது; அச்சங்கொள்ள என்றதாயிற்று. செகுத்தல்—

அழித்தல். அண்ணல்—பெருமை பொருந்தியவன். 'உலாவும்' என்பது உலாம் என்று கிடக்கிறது. தஞ்சை மாமணிக்கோயில்—'தஞ்சாவூர்' என வழங்கிவருவது. .... (சு)

இற்பிறப்பறியீர் இவரவரேன்னீர்
இன்னதோர் தன்மையென்றுணரீர்
கற்பகம் புலவர் களைகணென்றுலகில்
கண்டவா தொண்டரைப் பாடும்
சொற்பொருளாளீர் சொல்லுகேன்வம்மின்
சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுமின்
நற்பொருள்காண்மின் பாடிநீருய்மின்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (எ)

இல் பிறப்பு அறியீர்	இல்வாழ்க்கை நடத்துகிற படியையும் குடிப்பிறப்பையும் அறியாதவர்களாயும்
இவர் அவர் என்னீர்	இப்போது ஸம்பந்நரா யிருக்குமிவர்கள் முன்பு தரித்ரரா யிருந்தவர்களென்றறியாதவர்களாயும்
இன்னது ஓர் தன்மை என்று உணரீர்	'இவர்களுடைய தன்மை இப்படிப்பட்டது' என்றறியாதவர்களாயும்,
உலகில் தொண்டரை	உலகில் பிறர்க்கு இழிதொழில் செய்து ஜீவிக்கும் நீசர்களை
கற்பகம் என்று	கல்பவ்ருக்ஷம்போல் ஸர்வஸ்வதானம் செய்பவரென்றும்
புலவர் என்று	ஸர்வஜ்ஞரென்றும்
களைகண் என்று	ரக்ஷகர் என்றும் (ஆகவிப்படி)
கண்ட ஆ பாடும்	மனம்போனபடி (சிறப்பித்துக்கூறிக்) கவிபாடுகின்ற
சொல் பொருள் ஆளீர்	சொல்லும் பொருளும் நன்கறிந்த மஹாகவிகளே!
சொல்லுகேன்	உங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறேன்;
வம்மின்	நீசரைக் குறித்துக் கவிபாடுவதை விட்டு இப்படி வாருங்கள்;
புனல் சூழ் குடந்தையே தொழுமின்	நீர் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையை ஸேவியுங்கள்;
நாராயணா என்னும் நாமம் பாடி நீர் உய்ம்மின்	நாராயண நாமத்தைப் பாடி நீங்கள் உஜ்ஜீவித்துப் போங்கள்;
நல் பொருள் காண்மின்	உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கும் சிறந்த அர்த்தம் இதுவே காணுங்கள்.

[இற்பிறப்பு.]—நூல்களைக் கற்றுக் கவிபாடும் வல்லமை பெற்றவர்கள் உபயோகமற்ற க்ஷுத்ர மநுஷ்யர்களை வீணேசிறப்பித்துக்கூறிக் கவிபாடுவதுண்டே; அன்னவர்களை நோக்கி வெறுத்து, ஐயோ! நீங்கள் வாக்குப்படைத்ததற்கு இதுவோ ப்ரயோஜனம்; க்ருபணனைக் கல்பவ்ருக்ஷமென்பதும், நிரக்ஷரகுக்ஷியான மூடனை ப்ருஹஸ்பதியென்பதும், தெருத்திண்ணையில் தங்கவும் இடங்

தராமல் தூரத்தித்தள்ளுமவனை ஸர்வரக்ஷகனென்பதும் ஆகவிப்படி பொய்யுரை கூறுவதேயோ நீங்கள் கற்ற கல்விக்குப் பயனுவது!; கவிபாடுகைக்குப் பாங்கான ஊரும் ஆறும் பேருமுடையனுன பெருமானை நான் காட்டித்தருகிறேன், வாருங்கள்; திருக்குடந்தையாராவமுதனை வாயாரப்புகழ்ந்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கள்; இதுவே உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கும் சிறந்த அர்த்தம்—என்கிறார்.

இல் பிறப்பு அறியீர்=இல் அறியீர், பிறப்பு அறியீர் என்க. 'இல் அறியீர்' என்றது இல்லறம் அறியீர் என்றபடி. இல்லறமாவது க்ருஹஸ்த தருமம். இழிவான அநுஷ்டான முடையராயிருந்தாலும் இழிவான குலத்திலேபிறந்தவர்களாயிருந்தாலும் அந்த இழி தொழிலையும் இழி பிறப்பையும் நீங்கள் அறியாமல்தானே அவர்களை நல்லொழுக்கமுடையராகவும் நற்குலமுடையராகவும் வருணித்துக் கவிபாடிவிடுகிறீர்கள் என்பது கருத்து. இவர் அவரேன்னீர்=இவர்—இப்போது கையில் கொஞ்சம் பணங்காசு உள்ளவர்களாகத் தென்படுகிற இவர்கள், அவர் என்னீர்— இதற்கு முன்பு கையுங் கபாலமுமாய்த் திரிந்த பிச்சைக்காரப்பயல்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளாது பாரம்பரையாகப்பெருஞ் செல்வர்களெனப் போற்றுகின்றீர்களே என்றவாறு. அன்றியே, இவரவர் என்று ஒரு வார்த்தைப்பாடாய் இன்னாரினையாரென்று தெரிந்து கொள்ளமாட்டீர்களென்றபடியுமாம்.

இன்னதோர் தன்மை யேன்றுணரீர்—இவர்களுடைய தன்மை இவ்வளவுதான் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் அபாரசக்தி யுடையவர்களாகக் கொண்டு கவிபாடிவிடுகிறீர்கள் என்றவாறு. அறியீர், என்னீர், உணரீர்—முன்னிலை யெதிர்மறைப் பன்மை வினைமுற்றுகள். கற்பகம்—நினைத்ததை யெல்லாம் அளிக்க வல்ல தேவலோகத்து வ்ருக்ஷம். உலகில் தொண்டரைக் கற்பகமென்றும் புலவரென்றும் களைகணென்றும் கண்டபடி பாடித்திரிகிற கவிகளே! என்று விளித்தபடி. "புலவர்களைகண்" என்று சேர்த்து யோஜித்து, புலவர்களுக்கு ரக்ஷகராயிருப்பவர்களென்று சொல்லிக் கவி பாடுகிறவர்களே! என்பதாகவும் உரைக்கலாம். களைகண்—ஆதாரம். தோண்டர்—சேகவத் தொழில் செய்பவர்கள்.

சோல் போருள் ஆளீர்—சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் இல்லாமல் கவிபாடுகிறவர்களாயிருந்தால் கவலையே யில்லை; புன்சொற்களாலே எந்தப் புல்லியரைப் போற்றினுலும் கவலையில்லை; சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் சிறப்புறக் கவிபாட வல்ல நீங்கள் உங்களது அருமந்த சொற்களை இழிபிறப்பாளர்மேல் செலுத்தி வாக்கை எச்சிலாக்கிக் கொள்ளுகிறீர்களே என வருந்துகின்றேன் என்ற கருத்துக் காண்க. (எ)

கற்றிலேன் கலைகள் ஐம்புலன் கருதும்
　　கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தைப்
பெற்றிலேன் அதனால் பேதையேன் நன்மை
　　பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம்
செற்றமேவேண்டித் திரிதருவேன்தவிர்ந்தேன்
　　செல்கதிக்குய்யுமாறெண்ணி
நற்றுணையாகப் பற்றினேனடியேன்
　　நாராயணா வென்னும் நாமம். (அ)

கலைகள்	சாஸ்த்ரங்களை
கற்றிலேன்	கற்றறிந்தவனல்லேன் ;
ஐம்புலன் கருதும் கருத்துள்	பஞ்சேந்திரியங்கள் விரும்புகின்ற விஷயங்களிலே
மனத்தை திருத்தினேன்	நெஞ்சைச் செலுத்திக் கிடந்தேன் ;
அதனால்	இப்படியிருந்ததனாலே
பேதையேன்	அவிவேகியான நான்
நன்மை பெற்றிலேன்	ஒரு நன்மையும் பெறாதவனாயினேன் ;
பெரு நிலத்து ஆர்	பெரிய இப்பூமியிலேயுள்ள
உயிர்க்கு எல்லாம்	பிராணிகளுக்கு எல்லாம்
செற்றமே வேண்டி	தீங்கு செய்வதையே புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு
திரிதருவேன்	(அதுவே போதுபோக்காகத் திரிந்துகொண் டிருந்தேன்,
	(இப்படி நெடுங்காலம் கெட்டுப் போனேனாகிலும், இன்று பகவத் கடாக்ஷத்தாலே)
தவிர்ந்தேன்	இக்கொடுமைகளெல்லாம் தவிரப்பெற்றேன் ;
அடியேன்	தாஸனாகப் பெற்ற நான்
செல் கதிக்கு உய்யும் ஆறு எண்ணி	செல்ல வேண்டிய நல் வழியை நண்ணி உஜ்ஜீவிக்கும்படியைச் சிந்தித்து
நாராயணா என்னும் நாமம்	நாராயண நாமத்தை
நல் துணை ஆக பற்றினேன்	நல்ல ஸஹாயமாகக் கைக்கொண்டேன்.

* * *—[கற்றிலேன் கலைகள்.] ஓர் ஆசிரியன் திருவடிகளிலே சென்று பணிந்து குனிந்து கேட்டவனல்லேனாகையாலே ஒரு சாஸ்த்ர ஞானமும் எனக்கில்லை; நெஞ்சை ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும் நல்விஷயத்திலே செலுத்தினவனல்லேன்; செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்னுமைம்புலன்கள் விரும்புகின்ற சப்தாதி விஷயங்களிலேயே நெஞ்சைச் செலுத்திப் போந்தவனாதலால் அறிவு கேடனாய் ஹிதசிந்தை பண்ணப்பெற்றிலேன்; எனக்கொரு நன்மை ஸம்பாதியாதவளவேயன்றி உலகத்திலுள்ள பிராணிகளையெல்லாம் ஹிம்ஸிக்கும் வழியைச் சிந்தித்தும் திரிந்தேன்; எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்து நான் வயிறு வளர்க்கும் வழியையே நோக்கினேன். இப்படி நான் இருந்தது நேற்றுவரையில்; இன்று இந்த நிலைமைகளெல்லாம் தவிர்ந்து நல்வீடு சேர்ந்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டிய வழியைச் சிந்தித்து, இக்கரையில் நின்றும் அக்கரையிலே கொண்டு தள்ள வல்லதொரு திருநாமத்தைத் துணையாகப் பற்றினேன். ... ... (அ)

குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும்
அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள் விசும்பருளும்
அருளொடு பெருநில மளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும்
பெற்றதாயினுமாயின செய்யும்
நலந்தருஞ்சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம். (கூ)

நாராயணா என்னும் நாமம்	நாராயண நாமமானது (தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்கட்கு)
குலம் தரும்	உயர்ந்த குலத்தைக் கொடுக்கும்;
செல்வம் தந்திடும்	ஐச்வரியத்தை அளிக்கும்;
அடியார் படுதுயர் ஆயின எல்லாம்	அடியவர்கள் அனுபவிக்கிற துக்கமென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றையும்
நிலம் தரம் செய்யும்	தரை மட்டமாக்கிவிடும்;
நீள் விசும்பு அருளும்	பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்;
அருளொடு	எம்பெருமானுடைய கிருபையையும்
பெரு நிலம்	கைங்கரியமாகிற மஹாபதவியையும்
அளிக்கும்	உண்டாக்கும்;
வலம் தரும்	(பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்கான) சக்தியைக் கொடுக்கும்;
மற்றும்	இன்னமும் வேண்டிய நன்மைகளை யெல்லாம்
தந்திடும்	செய்துகொடுக்கும்;
பெற்ற தாயினும்	பெற்று வளர்க்கும் தாயைக் காட்டிலும்
ஆயின செய்யும்	ஹிதங்களைச் செய்து கொடுக்கும்; (ஆக இப்படி)
நலம் தரும் சொல்லை	வேண்டிய நன்மைகளைத் தருமதான நாராயண நாமத்தை
நான் கண்டு கொண்டேன்	அடியேன் லபிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—[குலந்தரும்] "நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்" என்று பலகால் அருளிச் செய்கின்ற ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் 'நீர் ஆதரித்துப் போருகிற இத்திருநாமம் என்ன பலனைத் தரக்கூடியது?' என்று கேட்க, இது தரமாட்டாத பலனே உலகில் இல்லை யென்கிறார்.

"தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்! வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமஞ் சொல்லிப் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மினே" என்றபடி எம்பெருமானுடையவையான விச்வம் விஷ்ணு: வஷட்கார: இத்யாதி திருநாமங்களைச் சொன்னாலே பழைய இழிகுலம் நீங்கிப் புதியதோர் சிறந்த குலம் உண்டாகுமென்றால், நாராயணா வென்னும் நாமம் நற்குலத்தைத் தருமென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? இத்தால்-ஒருவன் நற்குலமுடையோனென்பதற்கு பகவத் ஸம்பந்தம் காரணமே யொழிய பிராமண யோனிப் பிறப்பு முதலியன காரணமல்ல என்றதாயிற்று. இங்கே உரைக்கவேண்டுமவற்றையெல்லாம் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலே விரித்துரைத்தோம்.

செல்வம் தந்திடும் = ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியைத் தருமென்றபடி. இலங்கைச் செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற விபீஷணாழ்வானை "అంతరిక్షగతః శ్రీమాన్" [அந்தரிக்ஷகத ஸ்ரீமாந்] என்றார் வால்மீகிமுனிவர். அப்போது அவ்விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். இராமபிரான்பின்னே காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இளையபெருமாள் "లక్ష్మణో లక్ష్మిసంపన్నః" [லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:] எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியேயாம். முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டுத்துடியாநின்ற கஜேந்திராழ்வான் "సతునాగవరః శ్రీమాన్" [ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந்] என்னப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம்.

செல்வம் என்பதற்கு இங்ஙனே பொருள் சொல்லுகையல்லாமல், உலகத்தார் புருஷார்த்தமாக நினைக்கிற ஐச்வர்யத்தையே அர்த்தமாகச் சொல்வதுமுண்டு. சிறந்த ஐச்வரியத்தைத் தருமென்கை. "நின்னையே தான் வேண்டி நீள் செல்வம் வேண்டாதான் றன்னையே தான் வேண்டுஞ் செல்வம்" என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரங்காண்க.

அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம் நிலந்தரஞ் செய்யும்—ப்ராயச்சித்தங்களாலே தொலைந்து போகக்கூடிய பாபங்கள் பலவுண்டு; அவையல்லாமல் கட்டாயமாக அநுபவித்தே தீரவேண்டிய பாவங்களும் பலவுண்டு; அவற்றை இங்கே **படுதுயர்** என்கிறார்; படுதல்—அநுபவித்தல்; அநுபவித்தே தீர வேண்டிய துயர் என்றவாறு. அப்படிப்பட்ட துயரங்கள் எத்தனையிருந்தாலும் அடியவர் திறத்தில் அவை ஒன்றுமில்லாமே போம். **துயராயின எல்லாம்** = துயரென்று பேர்பெற்ற எல்லாவற்றையும்; **நிலம்தரம் செய்யும்** = தரைமட்டமாக ஆக்கிவிடும்; சூந்யமாக்கிவிடும் என்கை. மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறலாம்; அதாவது—**தரணம்** என்கிற வடசொல் கடைக்குறைப்பட்டுத் தரமென்று கிடப்பதாகக் கொண்டு [தரணமாவது விலகிப்போதல்] துயர்களை இடம்விட்டு விலகிப்போம்படி செய்யும் என்கை. "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ ஒருங்கிற்றுங் கண்டிலமால்" [பெரிய திருவந்தாதி—] என்று போனவிடம் தெரியாதபடி பறந்தோடிப் போய்விடுமென்றவாறு.

நீள்விசும்பருளும் = துயரங்களைப் போக்குகை மாத்திரமல்ல; ஒப்பற்ற ஆநந்தமயமான ஸ்தானத்தையும் [மோக்ஷபதவியையும்] தருமென்கை.

அருளொடு பெருநிலமளிக்கும் = அருளையும் பெருநிலத்தையும் அளிக்கும் என்கை. அருளையளிக்கையாவது—எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கு விஷயமாக்குகை. இனி, பெருநிலமளிக்கையாவதென்? கீழே சொல்லப்பட்ட நீள் விசும்பென்ற பரமபதத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டவொரு பெருநிலமுண்டோ? என்னில்; பரமபதஞ்சென்ற பின்பும் அங்கே குணாநுபவம் பண்ணுகையென்றும் கைங்கரியம் செய்கையென்றும் இரண்டு படிகள் உண்டே; அவற்றுள் கைங்கரியஞ் செய்யப் பெறுகையைப் பெருநிலமென்கிறது இங்கு.

வலம் தரும்—బలమ్ [பலம்] என்ற வட சொல் வலமெனத்திரியும்; பலமாவது சக்தி; நித்யஸூரிகளைப் போல இடைவிடாது பகவதநுபவம் பண்ணுகைக்குப் பாங்கான வலிமையை உண்டாக்கும் என்றபடி. "அருளொடு பெருநிலமளிக்கும் வலந்தரும்" என்று சேர்த்து யோஜிப்பது முண்டு; அப்போது அளிக்கும் என்றவிது வினைமுற்று அல்ல; வலத்துக்கு அடைமொழி. கருத்து யாதெனில், நாராயணவென்னும் நாமத்தை யார் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் தாங்கள் பரமபதத்தைப்பெறுகிற மாத்திரமல்லாமல் பிறர்க்கும் அருள் கூர்ந்து பரமபதமளிக்க வல்லாராம்படியான சக்தியைத் தருமென்பதாம்.

மற்றும் தந்திடும்—இவனுக்கு ஹிதமாய் இவனறியாதவற்றையும் தானே கொடுக்குமென்கை.

பெற்றதாயினும் ஆயினசெய்யும்—பல சொல்லுவதேன்? பத்து மாதஞ் சுமந்து மெய் நொந்து பெற்ற தாயானவள் செய்யும் நன்மைகளிற் காட்டிலும் அதிகமாகச் செய்யுமென்கிறார். ஆக இப்பாட்டால், "నమోనారాయణాయేతిమంత్రస్సర్వార్థసాధకః" [நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த ஸாதகः] என்றதை விவரித்தாராயிற்று. (௬)

மஞ்சுலாஞ்சோலை வண்டறைமாநீர்
மங்கையார் வாள் கலிகன்றி
செஞ்சொலாலெடுத்த தெய்வநன்மாலை
இவைகொண்டு சிக்கெனத் தொண்டீர்!
துஞ்சும்போதழைமின் துயர்வரில்நினைமின்
துயரிலீர் சொல்லிலும் நன்றாம்
நஞ்சுதான்கண்டீர் நம்முடை வினைக்கு
நாராயணா வென்னும் நாமம். (௭)

மஞ்சு உலாம் சோலை	மேகங்கள் உலாவுகின்ற சோலைகளையுடையதும்
வண்டு அறை மா நீர்	வண்டுகள் படிந்து ஒலி செய்கின்ற சிறந்த தீர்த்தத்தை யுடையதுமான
மங்கையார்	திருமங்கையென்னும் நாட்டிலே உள்ளவர்கட்குத் தலைவரும்
வாள்	வாளை உடையவருமான.
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
செம் சொலால் எடுத்த	செவ்விய சொற்களைக்கொண்டு அருளிச்செய்த
தெய்வம்	திவ்யமான
நல் மாலை இவை	இந்த நல்ல சொல்மாலையை
சிக்கென கொண்டு	நாவிலே திருடமாகக் கொண்டு

தொண்டீர்	பாகவதர்காள்!
துஞ்சும் போது அழைமின்	சரீரம் முடியுங் காலத்தில் இத்திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள்;
துயர் வரில் நினைமின்	மற்றும் துக்கங்களுண்டான போதும் இவற்றையே நினையுங்கோள்;
துயர் இலீர் சொல்லிலும் நன்று ஆம்	துக்கமொன்றுமில்லாதவர்கள் இவற்றை அநுஸந்தித்தாலும் நன்மையாகும்;
நாராயணா என்னும் நாமம்	நாராயண நாமமானது
நம்முடை வினைக்கு	நமது பாபங்களை முடிப்பதற்கு
நஞ்சு தான் கண்டீர்	விஷமேயாமென்பது [illegible]

* * *—[மஞ்சுலாஞ்சோலை.] இது திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். கலியன் சொன்ன இப்பாசுரங்கள் வழியாக நாராயணா வென்னும் நாமத்தை எப்போதும் அநுஸந்தியுங்கள்; பாவங்களெல்லாம் பறந்தோடிப்போம்—என்று தலைக்கட்டுகிறார்.

மஞ்சுலாஞ்சோலை யென்பதும் வண்டறைமாநீர் என்பதும் மங்கைக்கு அடைமொழிகள். மேகங்கள் படிந்து உலாவும்படியான உயர்த்தியையுடைய சோலைகளையுடைத்தாய், வண்டுகள் மொய்க்கின்ற நீர்ப்பெருக்கையுமுடைத்தான மங்கை என்கை. அன்றியே, மஞ்சுலாஞ்சோலைகளிலே உள்ள வண்டுகள் வந்து மொய்க்கின்ற நீர்ப்பெருக்கையுடைய மங்கை என்னவுமாம். வண்டறைமாநீர் எனவே தீர்த்தங்கள் மதுவோடுகூடிப் பெருகு மென்க. மதுவில் நசையாலேயாம் வண்டுகள் வந்து மொய்ப்பது. *"ஈக்கள் வண்டோடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமேமிகுந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிற் றீம்புனல், வாக்கு தேனுகர் மாக்களை மானுமே." என்றதை நோக்குக.

நீர்வளம் பொருந்திய திருமங்கைநாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவராய் வாளை நிரூபகமாகக்கொண்டவரான கலியன் வேதார்த்தங்கள் எல்லார்க்கும் தெரியும்படி செவ்விய சொல்லாலே அருளிச் செய்ததாய், திவ்யமான மாலைபோலே பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கத் தக்கதான இத்திருமொழியைக் கொண்டு, பகவத் பக்தராயுள்ளவர்களே! சரீரம் முடியும்போது யமபடர்களால் நேரிடக் கூடிய துன்பங்களுக்குப் பரிஹாரமாகவும், மற்றும் தாபத்ரயங்கள் வந்து மேலிடும்போது அவற்றுக்குப் பரிஹாரமாகவும் இத்திருநாமத்தையே வாய் வெருவியிருக்கக் கடவீர்கள்: துயரங்களுக்குப் பரிஹாரமாகவேதான் இதனைச் சொல்ல வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ஒரு துயரும் இல்லாவிடினும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக அநுஸந்திக்கத்தகும். † "எனக்கென்றும் தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்—நமோ நாராயணமே" என்று நமக்கு அமுதாகிய இதுதானே கொடுவினைகட்குக் கொடிய விஷமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, இத்திருமந்திரந்தவிர மற்றதெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே வேர் பற்றுகைக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்றும், இஃதொன்றுமே ஸம்ஸாரத்தை வேரறுக்கவல்லது என்றும் தெளிந்துகொண்டு எப்போதும் இதனை அநுஸந்திப்பதிலேயே ஊன்றியிருங்கள் என்று அன்பர்க்கு உபதேசித்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... இத்திருமொழி—எழுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் (கo)

அடிவரவு:—வாடினேன் ஆவியே சேமம் வென்றி கள்வனேன் எம்பிரான் இற்பிறப்பு கற்றிலேன் குலம் மஞ்சு வாவி.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

* கம்பராமாயண—ஆற்றுப்படலம். (உக.)

† பெரிய திருமொழி 6-10-6

ஸ்ரீ:

முதற்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி.

வாலிமாவலத்து.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் திருமந்திரத்தின் சிறப்பை அநுஸந்தித்த இவ்வாழ்வார், இனி அத்திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்துக்கு எல்லைநிலமான திவ்ய தேசங்களிலேபுக்கு அநுபவிக்க இழிகிறார். எம்பெருமான் ஸர்வஸ்வாமி என்பதும் ஸர்வஸுலபன் என்பதும் திருமந்திரத்தின் தேர்ந்த பொருள். அடியவர்கள் இவ்வுடம்போடே அடிமைசெய்து மகிழும்படிக்குப் பாங்காக எம்பெருமான் பலவிடங்களிலும் கோயில்கொண்டு தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் விளங்கக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறானாகையாலே திவ்யதேசங்கள் திருமந்திரப்பொருளுக்கு எல்லைநிலமாம். அப்படிப்பட்ட திவ்யதேசங்களை மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் அநுபவித்தார்களெனினும், திவ்ய தேசாநுபவமே யாத்திரையாகத் திரிந்தவர் இவ்வாழ்வாரொருவரேயாவர். தமிழ்ப்பாஷை நடமாடுமிடங்களுக்கு எல்லையான திருவேங்கடத்தளவிலே நின்றுவிடாமல், அவ்வருகே இமயமலைச் சார்பிலுள்ள திவ்ய தேசங்களையும், மற்றும் சோழநாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டைநாடு, நடுநாடு, மலைநாடுகளிலுள்ள திவ்ய தேசங்களையும் ஒருங்கே அநுபவிக்க ஆவல்கொண்டு இமயமலையிலுள்ள திருப்பிரிதி யென்னுந் திவ்யதேசத்தை முந்துற முன்னம் அநுபவிக்கிறார்.

இத்திருப்பதியின் திருநாமம் பிருதி என்றும், பிரிதி என்றும் வழங்கப்படும். திவ்யகவி பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியில் இத்தலத்தைப்பற்றிப் பாடும்பாட்டில், "பொருப்பிருதிக்குங் கிடந்தாற் போற்றுணித்து வீழ்த்தான், திருப்பிருதிக் கென்னெஞ்சே செல்" என்றது காண்க. இத்தலம் நந்தப்ரயாகை என வழங்கப்படுமென்பர். (ஆல்மோராவுக்கு ௱௫-மைலில் உள்ளது.) ... ... *

(அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.)

வாலிமாவலத் தொருவன துடல்கெட
வரிசிலை வளைவித்து * அன்று
ஏலநாறு தண்தடம்பொழி லிடம்பெற
இருந்த நலிமயத்துள் *
ஆலிமாமுகி லதிர்தர அருவரை
அகடுற முகடேறி *
பீலிமாமயில் நடஞ்செயும் தடஞ்சுனைப்
பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (க)

பதவுரை.

நெஞ்சே	ஓ மனமே!,	நல் இமயத்துள்	நல்ல இமயமலையினுள்
அன்று	முன்பு ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்	ஆலி மா முகில் அதிர்தர	சிறுதுளியையுடைய காளமேகங்கள் அதிராநிற்க
வாலி	வாலி யென்னும் பெயருடையவனுடைய	பீலி மா மயில்	தோகைகளையுடைய பெரிய மயில்களானவை
மா வலத்து ஒருவனது	மஹா பலசாலியான ஒரு வாநரராஜனுடைய	அரு வரை முகடு	ஏறமுடியாதபடி உன்னதமான மலையினுச்சியிலே
உடல் கெட	சரீரம் சிதறும்படியாக	அகடு உற ஏறி	கீழ்வயிறு தழுவும் படியாகச் சென்று ஏறி
வரி சிலை வளைவித்து	அழகிய வில்லை வளையச்செய்து	நடம் செயும்	கூத்தாடாநிற்கு மிடமாயும்
(அந்த வாலியை ஒழித்த பெருமான்)		தடம் சுனை	பரந்த சுனைகளையுடைய தாயுமிருக்கிற
ஏலம் நாறு	பரிமளம் வீசுகின்ற	பிரிதி	திருப்பிரிதி யென்கிற திவ்ய தேசத்தை
தண் தடம் பொழில்	குளிர்ந்து விசாலமான சோலைகளிலே	சென்று அடை	சென்று சேரக்கடவை.
இடம் பெற	பாங்காக		
இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற		

[வாலிமாவலத்து.] வாலியை வதை செய்தருளின பெருமான் இனிதாக எழுந்தருளியிருக்குமிடமான இமயமலையினுள் பரமபோக்யமாக அமைந்துள்ள திருப்பிரிதியைச் சென்று சேருமாறு நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

'மாவலத்தொருவனது வாலியினது உடல்கெட' என்று கூட்டிக்கொள்ளலாம். **மாவலத்தோருவன்**—மஹாபலசாலிகளுள் அத்விதீயன் என்கை. வெள்ளிமலை பறித்த பெருவீரனான இராவணனையும் வாலிலே கொண்டு திரிந்தவனிறே வாலி. அன்னவனுடைய உடல் அழியுமாறு வில்லை வளைத்தவன் இராமன். ஸுக்ரீவன் இராமபிரானோடு ஸ்நேஹஞ் செய்துகொண்டு அவனது நியமனத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக் கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரில் இன்னான் ஸுக்ரீவன், இன்னான் வாலி யென்று வாசிகண்டறியாமையால் அம்பு எய்யாதொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் ருச்யமூக பர்வதத்துக்கே மீண்டு ஓடிவந்துசேர, இராமன் அம்பு எய்யாத காரணங்கூறி 'இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு பூமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போர்க்குப் புறப்பட அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பிராணநாதா! சற்று முன்பு

அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று; ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப்போவது தகுதியல்ல' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள் வார்த்தையைச் செவியிலுங் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டுவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந்திருந்து வாலியைப் பாணத்தினலடித்தார். அந்த பாணத்தினல் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கதனென்னும் புத்திரனுடன்கூட ஓடிவந்து வாலியைத்தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில் நின்ற இராமனைப் பார்த்து அவருடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். வாலியும் இராமனோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக் கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகூப்பி இராகவனைத் தொழுது 'ஸுக்ரீவனைப் போல் அங்கதனையும் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டு ப்ராணனையும் விட்டான்.

இராமன் வாலியைக் கொன்றவிதனில் ஸாமந்யர் சில ஆக்ஷேபங்கள் கூறுவதுண்டு; அவையும் அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் வருமாறு:—இராவணவதத்திற்கு உதவி தேடுகிற இராமன் இராவணனை எளிதில் வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு, பயங்கொள்ளியான ஸுக்ரீவனை உதவிசெய்துகொண்டது என்ன புத்திசாலித்தனம்! என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; கேண்மின்:—வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்நிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹங்கொண்டிருந்தமை பற்றி, அவனைத் தான் உதவி கொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால் இராமன் ஸுக்ரீவனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியை வதைத்திட்டனன். இனிச் செய்யவேண்டிய ராவண ஸம்ஹாரமாகிற தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருதத்தக்கது; எவ்வகைப் பெருந்தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்பதென்ற சிறந்த தருமத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவனான இராமபிரான், அத்தருமத்தை முழுதும்விட்டு ஸுக்ரீவன் சரணமடைந்த பின்னரும் அவனை மிக வருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அந்தத் தருமத்திற்கு எதிரானமைபற்றி வாலியைக் கொல்லலாயிற்று. அன்றியும், பிறர்மனைவியைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியினிடம் பகைபாராட்டுதலும், வலியழிந்து புறங்கொடுத்து ஓடுகின்றவனைத் துரத்தித்துரத்திக் கொல்லத் தொடங்குதலும் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும் பரம தார்மிகனான இராமன் வாலியை அழிக்கலானான். இராமபிரான்றான் ஏகபத்நீவிரதமுடைய

வனாய், தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனாய், வலியிழந்த பகைவனை 'இன்று போய் நாளை வா' என்று அன்போடு சொல்லிவிடுத்தருளும் மஹா வீரனாவான்.

இஃதெல்லாமிருக்கட்டும்; மறைந்து நின்று அம்பு எய்தது கூடுமோ? எனின்; இது அரசர் கொடிய விலங்குகளைப் பதுங்கிநின்று அழிக்கும் வேட்டை முறைமையாலென்பர்.

" యద్వా మృగం మృగయువన్మృగయాపథేన ఛన్నో జఘన్థ నతు శత్రుపదాభిముఖ్యాత్ ।
తద్యుక్తమేవ తవ రాఘవవంశజస్య తిర్యక్షు నైవహి విపశ్చిదపోహచారః."

என்று அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் ஆழ்வானருளிச்செய்ததுங் காண்க.

வேறுவகையான ஸமாதானங்களுமுள்ளன;—முதலில் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனுக்கு அபயமளித்து வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குதத்தஞ்செய்து விட்ட பெருமாள் பின்னர் வாலியினெதிரில் நின்று போர்செய்தால் இப்பெருமானது திறத்தைக்கண்டு அஞ்சி வாலியும் அவனைச் சரணமடைந்திடுவனாயின் தஞ்சமடைந்தவனைக் கொலைசெய்யக்கூடாமைபற்றி அவனைக் கொல்லாதுவிட நேர்ந்தால் முன்னைய வாக்குத் தவறிவிடுமேயென்ற நோக்கம் முக்கிய காரணமாம். அன்றியும், எதிர்ந்தார் வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து கூடும்படி வாலி சிவபிரானிடத்துப் பெற்றிருக்கின்ற வரம் பழுதுபடாமலிருக்குமாறு மறைந்து நின்று அம்பெய்தனன் என்றலுமொன்று; அவரவர்கள் தேவதாந்தரங்களிடத்துப் பெற்ற வரங்கள் பழுதுபடாதபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியஞ் செய்வது. இங்ஙனம் பல காரணங்களுள. இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்ரீராமாயணம் அதன் வியாக்கியானங்கள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. கடவுளாது நியாயம் நுட்பமானதும் அறிதற்கு அரியதுமாதலால் அது மனிதரது நியாயத்தோடு ஒப்புநோக்கி ஆராய்தற்கு உரியதன்றென்பது உணரத்தக்கது. நிற்க.

அன்று வாலியைக் கொன்றவன் இன்று நீரும்நிழலும் மரமும் மணமுங் கண்டு உகந்திருந்து நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கெல்லாம் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிடமான ஹிமவானில்.—இந்த ஏழாம்வேற்றுமை நான்காமடியில் பிரிதியில் அந்வயிக்கும். இமயமலையின்கணுள்ள பிரிதியைச் சென்று அடை என்றபடி.

பின்னடிகளில் பிரிதியை வருணிக்கின்றார். மேலுள்ள பாசுரங்களிலும் இவ்வாறே காண்க. மேகங்களானவை சிறுதுளிகளைப் பெய்துகொண்டு அதிரா நிற்க அம்முழக்கத்தைக் கேட்ட மயில்களானவை மகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாக மலையினுச்சிமீது ஏறிக்கொண்டு கூத்தாடுகின்றனவாம்; அப்படிப்பட்டதும் பெரிய சுனைகளையுடையதுமான பிரிதியைச் சென்று சேர் என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உரைத்தாராயிற்று.

ஆலி என்று சிறுதுளிக்குப் பெயர். "மாமுகில் அதிர்தர மாமயில் நடஞ் செயும்" என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செயல்;—"வாத்யங்கள் வாய்த்தால் கூத்தாடுவாருடம்பு பேசாதிராதிறே. காலுக்கீடாக வாய்த்தவாறே ஆடுவாரைப் போலே அவை முழங்க இவை ஆடாநிற்குமாயிற்று."

அருவரை அகடேற முகடேறி = கீழ்வயிறான அது மலையிலே தழுவ, கொடுமுடியின் மீதேறி—என்கிறவிதற்குக் கருத்து யாதெனில், பீலிமாமயில்களாகையாலே தோகையின் கனத்தாலே பறந்து சென்று ஏறமாட்டாமல் மெல்லத் தவழ்ந்து சென்று ஏறுகிறபடியைக் கூறியவாறு.

அஃறிணைப் பொருள்களும் ஆநந்தமாக வாழும் திவ்ய தேசத்திலே உயர்திணைப்பொருளான நீ போய்க் களித்து வாழவேண்டாவோ நெஞ்சே! என்ற கருத்துக் காண்க. ... ... (க)

கலங்க மாக்கடலரிகுலம் பணிசெய்ய
அருவரை யணைகட்டி *
இலங்கை மாநகர் பொடிசெய்த வடிகள்தாம்
இருந்த நலிமயத்து *
விலங்கல் போல்வன விறலிருஞ் சினத்தன
வேழங்கள் துயர்கூர *
பிலங்கொள் வாளேயிற்றரியவை திரிதரு
பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (உ)

நெஞ்சே	மனமே!,
மா கடல்	மஹா ஸமுத்ரமானது
கலங்க	கலங்கும்படி
அரி குலம் பணிசெய்ய	வாநர ஸமூஹம் கைங்கரியம் பண்ண
அரு வரை	அசைக்க முடியாத பெரிய மலைகளைக்கொண்டு
அணை கட்டி	ஸேது கட்டி
மா இலங்கை நகர்	பெரிய லங்காபுரியை
பொடி செய்த	பொடிபடுத்திய
அடிகள் தாம்	ஸர்வஸ்வாமி
இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற
நல் இமயத்து	நல்ல ஹிமவானில்,—
விலங்கல் போல்வன	மலை போன்றவையாய்
விறல்	மிடுக்கையுடையவையாய்
இரு சினத்தன	மிக்க கோபத்தை யுடையவையான
வேழங்கள்	யானைகள்
துயர்கூர	துன்பப்படும்படியாக
பிலம் கொள்	குகைகளை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கிற
வாள் எயிறு	வாள் போன்ற பற்களையுடைய
அரி அவை	சிங்கங்களானவை
திரிதரு	திரியுமிடமாகிய
பிரிதி	திருப்பிரிதியை
சென்று அடை	சென்று சேர்ந்திடு.

[கலங்கமாக்கடல்.] ஸுக்ரீவமஹாராஜருடைய துயரைத் தொலைத்த விருத்தாந்தத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் அநுஸந்தித்தார். அந்த ஸுக்ரீவனுடைய

படைத்துணையால் இராமபிரான் தன்துயரைத் தொலைத்துக்கொண்ட விருத்தாந்தத்தை இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கிறார்.

விபீஷணாழ்வான் இராமபிரான் பக்கல் வந்துசேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமாளைப் பார்த்து 'ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமோதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன; இராமபிரான் "கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்" என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக்கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேக்ஷையாயிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தேசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்' என்று ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன்கையினால் நீரில் போகட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிறாராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேது கட்டவேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகடுவித்து ஸேது கட்டுவித்தான். அவ்வழியாய் வானரப்படைகளோடு இராமபிரான் இலங்கை சேர்ந்து அந்நகரையும் இராவணனுள்ளிட்ட அரக்கர் குலத்தையும் நீறுபடுத்தின வரலாறு ப்ரஸித்தம்.

ஒன்றுக்குங் கலங்கமாட்டாத மாகடல் கலங்கும்படியாகவும், ஸம்ஸார நாற்றமே அறியாத திருவனந்தாழ்வான் ஸேனைமுதலியார் முதலிய நித்ய ஸூரிகள் செய்யத்தக்க கைங்கரியத்தை இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத வாநர ஜாதி செய்யும்படியாகவும், நீரில் ஆழ்ந்துபோகக்கூடிய மலைகள் மிதந்து அணையாய் நிற்கும்படியாகவும் செய்தருளிய விசித்திரசக்தி இவ்வரலாற்றால் விசதமாகும்.

இப்படிப்பட்ட மஹாவீரன் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற இமயமலையின் கண்.

கீழ்ப்பாட்டில் இமயத்துள் என்று வந்தது; இப்பாட்டில் இமயத்து என்று வந்தது; மேற்பாசுரங்களிலும் இப்படி மாறிமாறி வருகின்றன; இதற்கு நிதானமேதென்னில்; மூன்றாமடியின் முதலெழுத்து உயிரெழுத்தாக அமையும் பாசுரங்களில் இமயத்துள் என்றும், அது மெய்யெழுத்தாக அமையும் பாசுரங்களில் இமயத்து என்றும் வருமெனக் கண்டுகொள்க.

மலைபோலப் பருத்த வடிவையுடையனவாய், வடிவுக்கேற்ற மிடுக்கையுமுடையனவாய், மிடுக்குக்கு உரிய கோபத்தையுமுடையனவான மத்தகஜங்கள் அஞ்சும்படியாக வாள்போன்ற பற்களையுடைய சிங்கங்கள் திரியுமிடமான பிரிதியென்று அத்தலத்தின் நிலைமை கூறப்பட்டது பின்னடிகளில். பிலஃ என்ற வடசொல் பிலமெனத் திரிந்தது; குகை. ... ... (உ)

துடிகோள் நுண்ணிடைச் சுரிகுழல்
    துளங்கெயிற் றிளங்கொடி திறத்து * ஆயர்
இடிகோள் வெங்குர லினவிடை யடர்த்தவன்
    இருந்த நலிமயத்து *
கடிகோள் வேங்கையின் நறுமல ரமளியின்
    மணியறைமிசை வேழம் *
பிடியினோடு வண்டிசைசொலத் துயில்கோளும்
    பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (ங)

துடி கொள் நுண் இடை	உடுக்கைபோன்ற ஸூக்ஷ்மமான இடையையும்
சுரி குழல்	சுருண்ட கூந்தலையும்
துளங்கு எயிறு	பளபளவென்று விளங்குகின்ற பற்களையும் உடையளாய்
இள கொடி திறத்து	இளங்கொடிபோன்றவளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக,
ஆயர்	இடையர்களுடையவையாய்
இடி கொள் வெம் குரல் இனம் விடை	இடிபோல் வெவ்விய குரலையுடையவையாய் கூட்டமாக வந்தவையான ஏழு ரிஷபங்களை
அடர்த்தவன்	வலியடக்கின பெருமான்

இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற
நல் இமயத்து	நல்ல இமயமலையிலுள்,—
வண்டு இசை சொல	வண்டுகள் இசைபாடா நிற்க
மணி அறை மிசை	இந்திரநீல மணிமயமான பாறைகளின் மேலே
கடி கொள் வேங்கையின் நறு மலர் அமளியில்	வேங்கைமரத்தினது மணம் மிக்க புஷ்பமயமான படுக்கையிலே
வேழம்	யானையானது
பிடியினோடு	தன் பேடையோடு கூட
துயில்கொளும்	உறங்குமிடமான
பிரிதி	திருப்பிரிதியை
நெஞ்சே	மனமே!
சென்று அடை	சென்று சேர்வாயாக.

[துடிகோள்நுண்ணிடை.] ஸீதாபிராட்டிக்காக இலங்கையைப் பாழ்படுத்தினமையைச் சொன்னார் கீழ்ப்பாட்டில். நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகச் செய்ததொரு செயலைச் சொல்லுகிறார் இதில்.

கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும், நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கந்யா

சல்கமாகக் குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டனன் என்ற வரலாறு முன்னடிகளில் அடங்கியுள்ளது.

முதலடி முழுமையும் நப்பின்னைப்பிராட்டியின் அவயவஸௌந்தரியத்தை வருணிப்பது. 'அஸுராவேசம் பெற்ற ரிஷபங்களோடு எங்ஙனே நாம் போர் செய்வது' என்று பின்வாங்காமல் உயிரைப்புல்லாக நினைத்து அவ்வெருதுகளோடு போர்செய்ய மேல்விழப்பண்ணவல்ல சிறந்த அழகு பெற்றவளாம் நம்பின்னை யென்பவள். 'இவளுடைய திருமேனி நமக்குக் கிடைக்குமாகில் என்ன அருந்தொழில்தான் செய்யக்கூடாது' என்று துணிந்து விடைகளின்மேலே விழுந்தானுயிற்று.

மாதர்களின் சிற்றிடைக்கு உடுக்கையை உவமை கூறுதல் கவிமரபு. "இளங்கொடி போன்ற நப்பின்னை திறத்து" என்னுது, "இளங்கோடி திறத்து" என்று அபேதமாகச் சொன்னது அப்பிராட்டியின் திருமேனியிலுள்ள ஸௌகுமார்யத்தை நன்கு விளக்கும்; 'தாமரை போன்ற திருவடி' என்ன வேண்டுமிடத்து, * "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே" என்றருளிச்செய்தது காண்க.

இளங்கோடிதிறத்து=கோல்தேடியோடுங் கொழுந்து போன்ற நப்பின்னைக்காக என்றபடி. ஆயரிடிகோள் வெங்குரலினவிடை=ஆயர் என்றதை இனவிடையில் அந்வயிக்கும்; ஆயர்களுடைய இனவிடைகளை அடர்த்தவன் என்கை. இடியிடித்தாற்போல் பயங்கரமாக இரைத்துக்கொண்டிருந்ததனுல் இடிகோள்வெங்குரல் என அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அபிமத விஷயத்தோடே புணர்ந்த பெருமான் நம்போன்ற அபிமதர்களையுஞ் சேர்த்துக்கொள்வதற்காக எழுந்தருளியிருக்கிற இமயமலையின்கண்.

அழகிய பாறைகளின்மீது வேங்கைமலர்கள் விசேஷமாக உதிர்ந்து படுக்கை விரித்தாற்போலிராநிற்க, அதன்மீது யானையானது தன் பேடையோடு கிடந்துறங்குகைக்குப் பாங்காக வண்டுகள் கர்ணுமிருதமாக இன்னிசை பாடப் பெற்ற பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சமே!.

நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே பரமரஸிகன் ரமிக்குமிடமாகையாலே அங்குள்ள திர்யக்ஜந்துக்களும் ச்ருங்காரரஸத்திலே நோக்காயிருக்கிறபடி. அமளி—படுக்கை. மணியறை என்பதற்கு மணிமயமான பாறை என்றும், அழகிய பாறை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பிடி—யானைப் பேடை. (௩)

* திருவாய்மொழி 6–9–9.

மறங்கொ ளாளரி யுருவென வெருவர
ஒருவனதகல் மார்வம்
திறந்து * வானவர் மணிமுடி பணிதர
இருந்த நலிமயத்துள் *
இறங்கி யேனங்கள் வளைமருப் பிடந்திடக்
கிடந்தரு கெரிவீசும் *
பிறங்கு மாமணி யருவியோ டிழிதரு
பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (௬)

மறம் கொள்	'சீற்றங்கொண்ட
ஆள் அரி உரு என	நரசிங்கமூர்த்தி' என்று பிரஸ்தாவ மெடுத்த மாத்திரத்திலே
வெருவர	அஞ்சி நடுங்கும்படியாக (நரஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்து)
ஒருவனது	வீரரில் ஒப்பற்றவனை இரணியனுடைய
அகல் மார்வம்	விசாலமான மார்பை
திறந்து	பிளந்து,
வானவர்	(இப்படி இரணியனைக் கொன்ற மஹோபகாரத்தில் ஈடுபட்ட) தேவர்கள்
மணி முடி பணிதர	மணிமயமான கிரீடங்களணிந்த தலையாலே வணங்கும்படியாக
இருந்த	எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற
நல் இமயத்துள்	விலக்ஷணமான இமயமலையின்கண்,—
ஏனங்கள்	பன்றிகளானவை
இறங்கி	தலை குனிந்து
வளை மருப்பு	வளைந்த கொம்புகளாலே
இடந்திட	(மணிப்பாறைகளைப்) பிளக்க (பிளந்ததனால் பெயர்ந்து)
அருகு கிடந்து எரி வீசும் பிறங்கு மா மணி	ஸமீபத்திலிருந்துகொண்டு தீ வீசுகின்ற ப்ரகாசம் மிகச் சிறந்த மணிகளானவை
அருவியொடு	மலையருவிகளோடுகூட
இழிதரு	இழியுமிடமான
பிரிதி	திருப்பிரிதியை
	நெஞ்சே! சென்று அடை.—

[மறங்கொளாளரி.] நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாகத் திருவவதரித்து இரணியன் மார்வைப்பிளந்த பெருமிடுக்குத்தோற்ற எழுந்தருளியிருக்குமிட மென்கிறது இதில்.

இரணியனுகிறுன்—தேவர் மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்றவன். இவன் தேவர் முதலிய யாவர்க்கும் பலபல கொடுமைகளைப் புரிந்து அனைவரும் தன்னையே கடவுளாக வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவன் மகனை ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மஹாவிஷ்ணுபக்தனுய்த் தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கல்வி கற்காமல் நாராயணநாமம் சொல்லிவரவே கடுங் கோபங்கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன் வழிப்படுத்துவதற்குப் பல

வாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிபடாத அவனைக் கொல்வதற்கு என்ன வுபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானுடைய அநுக்ரஹபலத்தினால் ஒரு கேடு மின்றியிருக்க, ஒரு நாள் ஸாயங்காலத்திலே அந்த ஹிரண்யன் தன் புத்திரனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கேயுளன்? காட்டு' என்ன, "தூணிலுமுளன், துரும்பிலுமுளன், எங்குமுளன்" என்று அக்குமாரன் உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் "இங்கு உளனோ?" என்று சொல்லி எதிரில்நின்ற தூணைப்புடைக்க, உடனே அதிலிருந்து திருமால் மநுஷ்யரூபமும் சிங்கவடிவுங்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த்தோன்றி இரணியனைப்பிடித்து வாசற் படியில் தன்மடிமீது வைத்துக்கொண்டு தன் திருக்கையில் நகங்களால் அவன் மார்பைப்பிளந்து அழித்திட்டு ப்ரஹ்லாதனுக்கு அருள்செய்தானென்பது பிரஸித்தம். * "அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே, வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய், உளந்தொட்டிரணியனொண்மார்வகலம், பிளந்திட்ட கைகள்" என்றும், † "எங்குமுளன் கண்ணனென்ற மகனைக்காய்ந்து, இங்கில்லையாலென்றிரணியன் தூண்புடைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய, என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராயுஞ் சீர்மைத்தே" என்றும் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடுவர்கள்.

வேறேயொரு தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றினால், முன்னமே ஒரு நரசிங்கத்தை உள்ளே வைத்து நாட்டிய தூண் அது என்று சொல்லி விடக்கூடுமாகையாலே அந்த வார்த்தைக்கு இடமில்லாதபடி அந்த இரணியன் தானே தனது உயரம் பருமனுக்குப் பொருந்தப் பார்த்து அளந்து நாட்டிய அவன் வாசல் தூணிலிருந்தே திருமால் நரசிங்கமாய்த் தோன்றினானென்பதும், வேறு யாரேனும் கையால் தட்ட அத் தட்டியவிடத்திலிருந்து தோன்றினால் 'அவர் தம்கையில் நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டுவந்து தூணிலே பாய்ச்சி னார்' என்று சொல்லிவிடக்கூடுமாகையாலே அந்தவார்த்தைக்கு அவகாச மில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தன் கையால் தட்டினவளவில் திருமால் தோன்றினனென்பதும்,—அவன் ஓரிடத்தில் தட்ட மற்றோரிடத்திலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'எங்குமுளன்' என்று ப்ரஹ்லாதன் செய்த பிரதிஜ்ஞை தவறி 'நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை' என்று இரணியன் செய்த பிரதிஜ்ஞை நிலைநிற்குமாகையாலே அதற்கு இடமில்லாதபடி அவன் தட்டின இடத்தி லிருந்தே திருமால் தோன்றினனென்பதும்,—அவன் தட்டினபிறகு சிறிது போது கழித்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'நான் தட்டினபொழுது திருமால் அங்கில்லை' என்று அவன் சொல்லி திருமால் எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாப்

* பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-9.

† திருவாய்மொழி 2-8-9.

பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கிற உண்மைநிலையை மறுக்கக் கூடுமாகையாலே அதற்கு இடமறும்படி கர்ப்பம் கருமுதிர்தல் ப்ரஸவித்தல் முதலியனவும் குழந்தையாய் ஜனித்தல் பிறகு நாளடைவில் வளர்தல் என்பனவுமில்லாமல் அவ்வெதிரியினும் பருத்து வளர்ந்த வடிவையுடையனாய் அப்பொழுதே தோன்றினனென்பதும்,—அங்ஙன் தோன்றிய விடத்தும் ஹிரண்யன் ஜயசீலனாகவும் நரஸிம்ஹன் பராஜிதனாகவும் நேர்ந்தால் 'எங்குமுளன்' என்ற உண்மை நிலைத்தாலும் பரத்வம் ஸித்தியாமற்போய்விடுதல் பற்றி அதைவிடத் தோன்றாமலிருப்பதே நலமென்னும்படி யிருக்குமாதலால் அங்ஙனமாகாதபடி அக்கொடியவனைத் தவறாது அழித்தன னென்பதும்,—தேவர் மனிதர் விலங்குகள் தாவரம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்புக்களிலுள்ளவற்றில் ஒவ்வொன்றினாலும் தனித்தனி சாகாதபடியும், ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்த பிராணியினாலும் சாகாதபடியும் அவன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிடத்திற் பெற்றவரம் பழுதுபடாமைக்காக நரங்கலந்த சிங்கமாய் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியினுட் படாமல் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென்பதும்,—அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களொன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததினாலும் இறவாதபடியும் பெற்றவரம் வீண்போகாமே நகங்களினால் கீண்டு கொன்றன னென்பதும், பகலிலு மிரவிலுஞ் சாகாதபடி பெற்ற வரம் பொய்படாதபடி அப்பகலிரவுகளின் ஸந்தியாகிய மாலைப்பொழுதிலே கொன்றன னென்பதும்,—பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்றவரம் மெய்யாம்படி தன் மடிமீது வைத்துக் கொன்றன னென்பதும்,—வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதிருக்கும்படி பெற்றவரத்திற்கு விரோதமின்றி வாசற்படிமீது வைத்துக்கொண்டு கொன்றனனென்பதும் இவைபோல்வன பல விசேஷங்கள் இவ்வவதாரத்திலே அருமையாக நோக்கத்தக்க விஷயங்களாம். "சுராசுரர் முனிவர் நரர்கையில் பாரில் சுடர்வானில் பகலிரவில் உள்புறம்பில், பெருபடையில் தான் சாகாவிரண்யன்றன்னைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்துண்டென்ற தூணில், நரஹரியாய்ப் பொழுதுபுகு நேரந்தன்னில் நாடியுதித்துயர் வாசற்படிமீதேறி, இரணியனைத் தொடைமிசைவைத்துகிரினாலே இருபிளவாக்கினையரியே எம்பிரானே" என்றார் பின்னோரும்.

ஆளரியுருவென வெருவர—நரசிங்க வுருவத்தைக்கண்டவர்கள் தாம் அஞ்சி நடுங்குவர்களென்பதில்லை; அவ்வடிவை யாரேனுஞ் சிலர் பிரஸ்தாவித்தளவிலும் குடல்குழம்பும்படி யிருக்குமென்று இதனால் அவ்வடிவின் பயங்கரத்வம் ஒப்புயர்வற்றதாகக் கூறப்பட்டது. "கைதொட்டுப் பிளக்கவேண்டாதே நரஸிம்ஹத்தினுடைய பேரைச் சொல்லவே ஆஸுரவர்க்கம் அஞ்சும்படியாயிற்றிருப்பது" என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

இரணியனும் நரஸிம்ஹமூர்த்திக்கு அடுத்தபடியாகச் சொல்லக்கூடிய மஹாசூரனுகையால் ஒருவன் என்றார். வீரர்களை எண்ணிக்கொண்டு வந்தால் இரணியனை முதல் விரலுக்கு எண்ணி அடுத்த விரலுக்கு ஒருவருமில்லாதபடி இரணியனே அத்விதீயனுயிருப்பனும். அப்படிப்பட்டவனுடைய அகன்ற மார்வை ரத்த வெள்ளத்திற்கு மதகுதிறந்துவிட்டாற்போலே திறந்து விட்டானுயிற்று எம்பெருமான்.

இரணியன் மிடுக்கனுயிருந்தகாலத்து அவனுக்கு அஞ்சி வேற்றுருக் கொண்டு திரிந்த தேவர்கள் அவ்விரணியன் மாண்டொழிந்தானென்று கேள்விப்பட்டவாறே தங்களைக் குடியிருக்கச்செய்த மஹாநுபாவனென்று நன்றி பாராட்டி எம்பெருமான் திருவடிகளிலே வந்து ஸாஷ்டாங்கமாக விழுவர்களாம். அப்படி விழும்போது, 'ஸ்வாமிந்! இத்தனை காலமாக நாங்கள் கிரீடமணிந்துகொள்ள யோக்யதையற்று அப்படுபாவிக்கு அஞ்சி ஒளிந்துகிடந்தோம்; இன்றுதான் பழைய நிலைமைக்கு வரப்பெற்றேும்; உனது திருவருளால் கிரீடமணியப்பெற்றேங்காண்' என்பவர்கள்போலத் தமது முடியை எம்பெருமானது பாதாரவிந்தத்திலே படச்செய்துகொண்டு வீழ்வர்களாம். இரணியனைக் கொன்று தேவர்களால் வணங்கப்பட்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற இமயமலையின்கண்.

நரஸிம்ஹபகவான் செய்தருளின காரியத்தை முன்னடிகளிற் கூறவே அதுவே போன்ற வேருெரு செய்தி நினைவுக்கு வந்து அதனைக் கூறுகின்றார் பின்னடிகளில். அங்குள்ள வராஹங்களானவை குனிந்து, தங்களுடைய வளைந்த கொம்புகளாலே மாணிக்கப்பாறைகளைக் குத்திப் பெயர்த்திடும்; பெயர்ந்த மாணிக்கங்களானவை மலையருவிகளோடுகூடி உருண்டுவந்து இழியும். நரஸிம்ஹமூர்த்தி இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்து குடல் மாலையைத் தன்மேலெடுத்துப் போட்டுகொண்டபிறகு ரத்தவெள்ளமானது கொழித்துக் கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே அவ்வருவிகள் பாய்கின்றனவாம்; அப்படிப் பட்ட பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சமே!. அருகுகிடந்து—திருப்பிரிதியின் ஸமீபத்திலே யிருந்துகொண்டு என்கை. பிரிதியின் ஸமீபத்திலே மாணிக்கமயங்களான பாறைகள் இருக்கின்றன; மஹாவராஹங்கள் அவற்றை உரோசிப் பிளந்துவிடுகின்றன. அப்படி பிளக்கப்பட்டுக் கிளர்ந்த மணிகளானவை பளபளவென்று ஜ்வலித்துக்கொண்டு அருவிகளோடு கலந்து ப்ரவஹிக்கின்றன. ... ... (௨)

கரைசெய் மாக்கடல் கிடந்தவன்
கனைகழ லமரர்கள் தொழுதேத்த *
அரைசெய் மேகலை யலர்மக ளவளோடும்
அமர்ந்த நலிமயத்து *
வரைசெய் மாக்களி றிளவெதிர் வளர்முளை
அளைமிகு தேன்தோய்த்து *
பிரசவாரி தன்னிளம்பிடிக் கருள்செய்யும்
பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே!

கனை கழல்	(ஆபரணங்கள் பூண்டதனால்) ஒலிசெய்கின்ற திருவடிகளை	நல் இமயத்து	நல்ல இமயமலையின்கண்,—
அமரர்கள்	தேவர்கள்	வரை செய் மா களிறு	மலைபோற் பெரிய ஆண் யானைகளானவை
தொழுது ஏத்த	ஸேவித்துத் துதிக்கும்படியாக,	இள வெதிர்	இளமூங்கில்களுடைய
கரை செய் மா கடல் கிடந்தவன்	தனக்குத்தானே கரை செய்துகொண்டிருக்கிற பெரிய கடலிலே [க்ஷீரஸாகரத்தில்] பள்ளி கொண்ட பெருமான்,	வளர் முளை	ஓங்கிவளர்ந்த முளைகளை(ப் பிடுங்கி)
		அளை மிகு தேன் தோய்த்து	முழைஞ்சுகளிலே மிகுதியாகவுள்ள தேனிலே தோய்த்து
		பிரசம் வாரி	அந்தத் தேன் வெள்ளத்தை
		தன் இள பிடிக்கு	தனது இளையபேடைக்கு
அரை செய்மேகலை அலர்மகளவளொடும் அமர்ந்த	திருவரையிலே சாத்தப்பட்ட மேகலையையுடையளான பெரிய பிராட்டியோடுகூட எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற	அருள் செயும்	கொடுக்குமிடமான
		பிரிதி	திருப்பிரிதியை
			நெஞ்சே சென்று அடை—.

[கரைசெய்மாக்கடல்.] அவதாரங்களுக்கு அடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்தித்துப் பேசுகிறார் இதில்.

ஆபரணங்கள் பூண்டதனாலே ஒலிசெய்துகொண்டிருக்கிற பரவாஸு-தேவன் திருவடிகளை ஸேவிக்கவேணுமென்கிற குதூஹலமுடைய நான்முகன் முதலான தேவர்கட்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று காணப்பெறுகை அஸாத்தியமாகையாலே அவர்கள் இழந்தே போகாதபடி திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்து அவர்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கிற க்ஷீராப்திநாதன் பிராட்டியுந் தானுமாய்வந்து பொருந்திவாழும் இமயமலையின்கண்.

மலைபோற்பெரியசரீரமுடைய யானைகளானவை இளையமூங்கில்முளைகளைப் பிடுங்கித் தேனிலே தோய்த்துத் தம் பேடைகளின் வாயிலே பிழியாநிற்கப் பெற்ற பிரிதியைச் சென்றுசேர் நெஞ்சமே!.

வரைசெய்மாக்களிறு=செய்—உவமவுருபு; மலைபோன்ற பெரிய யானைகள். வெதிர் என்று மூங்கிலுக்குப் பெயர். அது முளைக்கும்போதே நெடுக ஓங்கி வளருமாதலால் வளர்முளை என்றார். யானையானது தன் பேடையை மகிழ்விக்கவேண்டி இனிய உணவு கொடுக்க விரும்பும்; மூங்கில்முளையைப் பெயர்த்துத் தேனிலே தோய்த்து அதன்வாயிலே பிழியும்.* "பெருகுமத வேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று, இருகணிள மூங்கில் வாங்கி—அருகிருந்த, தேன் கலந்து நீட்டுந் திருவேங்கடங் கண்டீர், வான்கலந்த வண்ணன் வரை." என்கிற பாசுரத்திலும் இவ்விஷயம் காணத்தக்கது.

* இரண்டாந்திருவந்தாதி–75.

பிரசவாரி=பிரசம் என்று, கள்-தேனீ-தேன்-தேன்கூடு-வண்டு ஆகிய இவற்றுக்குப் பெயர்; வாரி என்பதற்குப் பல பொருள்களிருந்தாலும், அவற்றுள் இங்கு வெள்ளமென்னும் பொருள் கொள்ளத்தகும்; தேன் வெள்ளத்தை என்றதாயிற்று. தேனீக்கள் நிறைந்த தேனை என்றும் சொல்லலாம். .... (ரு)

பணங்க ளாயிரமுடைய நல்லரவணைப்
    பள்ளிகொள் பரமா! என்று *
இணங்கி வானவர் மணிமுடி பணிதர
    இருந்த நலிமயத்து *
மணங்கொள் மாதவி நெடுங்கொடி விசும்புற
    நிமிர்ந்தவை முகில்பற்றி *
பிணங்கு பூம்பொழில் நுழைந்து வண்டிசைசொலும்
    பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (சா)

வானவர்	தேவர்கள்
இணங்கி	திரளாகக்கூடி
பணங்கள் ஆயிரம் உடைய நல் அரவு அணை பள்ளிகொள் பரமா என்று	‘ஆயிரம் படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற சயனத்திலே பள்ளி கொண்டருளும் பரமபுருஷனே! என்று சொல்லி
மணி முடி பணிதர இருந்த நல் இமயத்து	மணிமுடிகளாலே வணங்கும்படி எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற நல்ல இமயமலையின்கண்,-
மணம் கொள் நெடு மாதவி கொடிஅவை	பரிமளமுள்ளவையும் நீண்டவையுமான குருக்கத்திக் கொடிகளானவை

விசும்பு உற நிமிர்ந்து	ஆகாசத்தளவுஞ் சென்று நிமிர்ந்து
முகில் பற்றி பிணங்கு	மேகங்களைப்பற்றிக்கொண்டு அவற்றோடு சண்டை போடுவதனாலே
பூ	புஷ்பிக்கப்பெற்ற
பொழில்	(குருக்கத்திச்) சோலைகளிலே
வண்டு நுழைந்து	வண்டுகள் (மதுவைப் பருகப்) பிரவேசித்து
இசை சொலும்	இசைபாடுமிடமான
பிரிதி	திருப்பிரிதியை

நெஞ்சே! சென்று அடை—.

* * *—[பணங்களாயிரம்.] தேவர்களுக்காக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்த எம்பெருமான் அக்கடலளவும் போக மாட்டாத மனிசர்க்கும் அநுகூலமாக இமயமலையிலேவந்து எழுந்தருளியிருக்கிறானென்பது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார்.

வானவர்கள் திரள்திரளாக இமயமலையின்கண் வந்து எம்பெருமானை நோக்கி ‘ஸ்வாமிந்! தேவரீர் திருப்பாற்கடலிலே சேஷசயனத்திலே பள்ளிகொண்டிருந்த பெருமானன்றோ’ என்று சொல்லி அவன் திருவடிகளிலே தலையை வீழ்த்தி வணங்குவர்களாம். இணங்கி—பொருந்தி என்றுமாம்.

பின்னடிகளின் கருத்து:—நறுமணமுள்ள குருக்கத்திக்கொடிகளானவை ஆகாசம் வெளியடையும்படி ஓங்கிப்படர்ந்து மேகமண்டலத்தோடு போராடும் போது அந்த ஸம்மர்த்தத்தாலே பூக்கள் அலரும்; அப்பூக்களிலே மதுபானம் பண்ண நினைத்து வண்டுகளானவை அம்மேகத்துக்கும் கொடிக்கும் நடுவே நுழைந்து மதுவைப் பருகிக் களைத்துச் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக இசைபாடாநிற்கும்; திருப்பிரிதியடங்கலும் இந்த ஆரவாரமேயாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட தலத்தைச் சென்று சேர் நெஞ்சே!.

மாதவிக்கொடியானது முகிலோடு பிணங்குவதாகவும் வண்டுகள் இசை பாடுவதாகவுஞ் சொல்லுகிறவிதற்கு ஒரு உள்ளுறை பொருள் கூறலாம்;—மாதவிக்கொடியென்று பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது; முகில் என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது; அபராதிகளான சேதநர்களை க்ஷமித்து ரக்ஷிப்பதற்காகப் பிராட்டி எம்பெருமானோடே போராடி மன்றாடுவளிறே; அதைச் சொல்லுகிறது. ஸாரக்ராஹிகளான மஹான்கள் வந்து புகுந்து தோத்திரம் பண்ணும்படியைச் சொல்லுகிறது வண்டிசைசோலும் என்று.

பணம், பரமன், மாதவி—வடசொற்கள். ... ... (சு)

கார்கொள் வேங்கைகள் கனவரை தழுவிய
கறிவளர் கொடிதுன்னி *
போர்கொள் வேங்கைகள் புனவரை தழுவிய
பூம்பொழி லிமயத்துள் *
ஏர்கொள் பூஞ்சுனைத் தடம்படிந்து
இனமல ரெட்டுமிட் டிமையோர்கள் *
பேர்க ளாயிரம் பரவிநின் றடிதொழும்
பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (எ)

கனம் வரை	அழகிய தாழ்வரைகளில்
கார் கொள் வேங்கைகள்	மேகமண்டலத்தை ஆக்ரமித்து வளர்ந்த வேங்கைமரங்களை
தழுவிய	தழுவிக்கொண்டிராநின்ற
கறி கொடி	மிளகுகளின் கொடிகளானவை
துன்னி வளர்	நெருங்கிப் படரப்பெற்றதும்
புனம் வரை	கொல்லை நிலங்களிலுள்ள சிறுமலைகளிலே
போர் கொள் வேங்கைகள் தழுவிய	யுத்தத்திற்கு வித்தமான வேங்கைப் புலிகள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்றதுமாய்
பூ பொழில்	அழகிய சோலைகளையுடையதான
இமயத்துள்	இமயமலையின்கண்—,
இமையோர்கள்	தேவர்கள்
ஏர் கொள் பூ சுனை தடம் படிந்து	அழகிய புஷ்பங்களையுடைய தடாகங்களின் துறைகளிலே தீர்த்தமாடி
இனம் மலர் எட்டும் இட்டு	சிறந்த எட்டுவகைப் பூக்களையும் கொண்டு ஸமர்ப்பித்து
பேர்கள் ஆயிரம்	ஸஹஸ்ர நாமங்களையும்
பரவி நின்று	வாய் வந்தபடி சொல்லி
அடி தொழும்	எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பணியுமிடமான
பிரிதி	திருப்பிரிதியை

நெஞ்சே! சென்று அடை—.

* * *—[கார்கோள் வேங்கைகள்.] இமயமலையின் தாழ்வரைகளிலே மேக மண்டலத்தளவும் ஓங்கி வளர்ந்த வேங்கைமரங்கள் மிளகு கொடிகளாலே தழுவப்பெற்றுநிற்கும்; வெளி நிலங்களிலுள்ள சிறு மலைகளிலே கொடியவேங்கைப் புலிகள் திரியாநிற்கும்; இப்படி எங்கும் வேங்கை மயமாகவே யிராநின்ற இமய மலையின்கண் தேவர்கள் வந்து செங்கழுநீர் செண்பகம் இருவாட்சி பாதிரி புன்னை குருக்கத்தி கருமுகை தாமரை என்னப்படுகிற எண்வகைப் புஷ்பங்களையும் தடாகங்களிலிருந்து கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து ஸஹஸ்ரநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே நமஸ்கரிக்குமிடமாகிய திருப்பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சே!.

கார்கோள் வேங்கைகள் = வேங்கை மரங்களில் பல வர்ணங்களிருப்பதால் கரிய நிறமுள்ள வேங்கை மரங்களை இங்குச் சொல்வதாகவுங் கொள்ளலாம். கார்—கருமைநிறத்தை, கோள்—கொண்டிருக்கிற என்றபடி. கறி—மிளகு. (எ)

இரவுகூர்ந் திருள்பெருகிய வரைமுழை
இரும்பசி யதுகூர *
அரவமாவிக்கு மகம்பொழில் தழுவிய
அருவரை யிமயத்து *
பரமனாதி யெம்பனிமுகில் வண்ணனென்று
எண்ணிநின்றிமையோர்கள் *
பிரமனோடு சென்றடிதொழும் பெருந்தகைப்
பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (அ)

இரவு கூர்ந்து இருள் பெருகிய வரை முழை	இராப்பொழுதே விஞ்சி இருள் அதிகரிக்கப்பெற்ற மலைமுழஞ்சுகளிலே
இரு பசியது கூர	பெரும்பசி உண்டாக
அரவம்	மலைப்பாம்புகளானவை
ஆவிக்கும்	பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிற
அகம் பொழில் தழுவிய	உட்சோலைகளோடு கூடிய
அரு வரை இமயத்து	ஏறமுடியாத தாழ்வரையையுடைய இமயமலையின்கண்,—

இமையோர்கள்	தேவர்கள்
பிரமனோடு சென்று	நான்முகனோடு கூடச் சென்று
பரமன் என்று	பரமபுருஷனே! என்றும்
ஆதி என்று	ஆதிமூலமே! என்றும்
எம் பனி முகில் வண்ணன் என்று	குளிர்ந்த மேகம் போன்ற நிறத்தையுடைய எம் பெருமானே! என்றும்
எண்ணிநின்று	அநுஸந்தித்துக்கொண்டு
அடி தொழும்	திருவடிகளை வணங்குதற்குரிய
பெரு தகை	பெருந்தன்மை பொருந்திய
பிரிதி	திருப்பிரிதியை

நெஞ்சே சென்று அடை—.

* * *—[இரவு கூர்ந்து.] இமயமலையில் சோலைகள் செறிந்து கிடக்குமாதலால் "இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியா" என்னுமாபோலே பகற்போது காணமுடியாமல் இரவு காலமே விஞ்சி எங்கும் இருள் மூடிக்கிடக்கும்.

7

அப்படி இருள் மூடிக்கிடக்கிற மலையின் குஹைகளிலே பாம்புகளானவை ஆஹாரம் பெறாமல் பெரும்பசியோடே பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கிடக்கும். அப்படிப்பட்ட இமயமலையின்கண், அமரர்கள் வந்து சேர்ந்து "பரமபுருஷா!, ஸகல ஜகத்காரண பூதா!!, காளமேகச்யாமளா!!!" என்றிப்படி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நான்முகக்கடவுளை முன்னிட்டு வணங்குமிடமாகிய திருப்பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சே!.

அரவம் ஆவிக்கும் அகம்பொழில் என்பதற்கு—பாம்புகளானவை சோலையின் பரிமளத்தோடே கூடின காற்றை ஆக்ராணித்துத் தரிக்கு மென்றும் உரையிடலாம். பரமன் ஆதி முகில்வண்ணன் என்கிறவிவற்றை முதல் வேற்றுமையாகவும் அண்மைவிளிகளாகவும் கொள்ளலாம். ... ... (அ)

ஓதி யாயிரநாமங்க ளுணர்ந்தவர்க்கு
உறுதுய ரடையாமல் *
ஏதமின்றி நின்றருளும் நம்பெருந்தகை
இருந்த நலிமயத்து *
தாது மல்கிய பிண்டி விண்டலர்கின்ற
தழல் புரையெழில் நோக்கி *
பேதை வண்டுகளெரியென வெருவரு
பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே! (கூ)

ஆயிரம் நாமங்கள்	ஸஹஸ்ர நாமங்களை
ஓதி	எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டு
உணர்ந்தவர்க்கு	(அத்தாலே, ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகனென்று) விவேகம் பெற்றவர்களுக்கு
உறு துயர் அடையாமல்	உண்டாகக்கூடிய துன்பமொன்றும் உண்டாகாதபடியாகவும்
ஏதம் இன்றி	பாவமொன்றும் இல்லாதபடியாகவும்
நின்று அருளும்	எப்போதும் க்ருபை செய்கின்ற
நம் பெருந்தகை	நம் ஸ்வாமியானவன்
இருந்த	எழுந்தருளியிருக்குமிடமான
நல் இமயத்து	நல்ல இமயமலையின்கண்,—
தாது மல்கிய	தாதுகள் மிக்கிருக்கிற
பிண்டி	அசோகமலர்கள்
விண்டு அலர்கின்ற	விரிந்து அலருகிற போதுண்டான
தழல்புரை எழில்	நெருப்புப்போன்ற அழகை
பேதை வண்டுகள் நோக்கி	அறிவில்லாத வண்டுகள் பார்த்து
எரி என	நெருப்பென்று நினைத்து
வெருவரு	பயப்படுமிடமான
பிரிதி	திருப்பிரிதியை
	நெஞ்சே! சென்று அடை—.

[ஓதியாயிரம்.] ஆயிரந்திருநாமங்களையும் வாயாலே சொல்லி அவற்றினுடைய அர்த்தங்களையும் அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு எவ்விதமான துன்பமும் வந்து சேராதபடியாக நித்யாநந்தத்தைக் கொடுத்து அருள் செய்கின்ற பரம புருஷன் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற இமயமலையின்கண்.

தாதுகள் நிறைந்திருக்கிற அசோகமலர் விகஸித்தால் அப்போதுண்டாகு மழகு நெருப்பு ஜ்வலிக்கிறாப்போலிருக்கும். வண்டுகளானவை அப்புஷ்பவிகாஸ சோபையைப் பார்த்து 'இவை அசோகமலர்' என்பதை மறந்து 'இது நெருப்பு' என்று ப்ரமிக்கும். அவற்றுக்கு இந்த ப்ரமம் நித்தியப்படியாகச் செல்லும். முதல் நாள் 'இது நெருப்பு' என்று ப்ரமித்து, பிறகு ஆராய்ந்து 'நெருப்பு அல்ல, அசோகமலராமிவை' என்று நிச்சயித்து அதிலே போயி ருந்தும் மறுநாளும் பழையபடியே ப்ரமித்து அதனருகு செல்ல அஞ்சி யிருக்கும். இப்படி அச்சமும் அச்சங்கழிதலும் மாறாமல் செல்லப்பெற்ற திருப்பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சே!.

இங்ஙனே வண்டுகளின் அஞ்சுதலைச் சொன்னவித்தால் நினைவுக்கு வரக் கூடியதொன்றுண்டு;—'எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன்' என்பது தெரிந்திருக்கச் செய்தேயும் 'ஆராலே இவனுக்கு என்ன தீங்கு வந்துவிடுமோ!' என்று அஞ்சி, பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று அவனுக்கு மங்காளாசாஸநம் பண்ணுவாரும், மற்றொருகால் அந்த அச்சம் நீங்கி 'எம்மை ரக்ஷித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திப்பாரும், மீண்டும் பழைய அச்சமே தலையெடுத்து மங்களா சாஸநம்பண்ணுவாருமாய் ஆகவிப்படி பயமும் பயநிவ்ருத்தியும் மாறிமாறிச் செல்லுகிற ப்ரபந்நர்கள் வாழுமிடம் திருப்பிரிதி என்றதாகிறது.

இரண்டாமடியில் ஏதமின்றி என்ற பாடத்திற்காட்டிலும் ஏதுமின்றி என்ற பாடம் சிறக்குமென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை; ஏதும் இன்றி—ஹேது ஒன்றுமில்லாமல்; நிர்ஹேதுகமாக என்கை. பிண்டி-அசோகமரம். (க)

கரியமா முகிற்படலங்கள்
        கிடந்தவை முழங்கிட * களிறென்று
பெரிய மாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு
        பிரிதி யெம்பெருமானை *
வரிகொள் வண்டறை பைம்பொழில்
        மங்கையர் கலியன தொலிமாலை
அரியவின்னிசை பாடுநல்லடியவர்க்கு
        அருவினை யடையாவே. (ய)

கரிய மா முகில் படலங்கள் அவை } கறுத்த மஹாமேகங்களின் கூட்டங்களானவை

கிடந்து { (நீர்க்கனத்தாலே திரிய மாட்டாமல்) ஓரிடத்திலே இருந்துகொண்டு

முழங்கிட { கர்ஜிக்க, (அந்த கர்ஜனையைக் கேட்டு)

பெரிய மாசுணம் { பெரிய மலைப்பாம்புகளானவை

களிறு என்று { (நமக்கு இரையாம்படி) யானைகள் (வருகின்றன) என்று நினைத்து

வரை என பெயர்தரு { மலைபேர்ந்தாற்போலே பெயர்ந்து கிட்ட வருமிடமான

பிரிதி	திருப்பிரிதியிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற)	கலியனது	ஆழ்வாருடைய
எம் பெருமானை	எம்பெருமானைக் குறித்து,—	ஒலி மாலை	சொல்மாலையாகிய இத்திருமொழியினது
வரிகொள் வண்டு அறை பை பொழில் மங்கையர்	அழகிய வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற விசாலமான சோலைகளையுடைய திருமங்கையிலே உள்ள வர்கட்குத் தலைவரான	அரிய இன் இசை பாடும்	அருமையான இனிய இசையைப் பாடவல்ல
		நல் அடியவர்க்கு	விலக்ஷண பாகவதர்களுக்கு
		அரு வினை அடையா	மஹாபாபங்களொன்றும் கிட்டமாட்டா.

[கரியமாமுகில்.] பரிபூர்ணமாக ஜலத்தை முகந்துகொண்டு கறுத்த நிற முடையனவாயிருக்கிற பெரிய மேகங்களின் திரள்களானவை, உட்கொண்ட நீரின்கனத்தாலே பெயர்ந்து போகமாட்டாமல் இருந்தவிடத்திலேயிருந்து கர்ஜிக்கும்; அப் பெருமுழக்கத்தைக் கேட்ட மலைப்பாம்புகள் த்வநியின் காம்பீர்யத்தையும் உருவின் பெருமையையுங் கொண்டு இவை யானைகளாம் என்றெண்ணி அவற்றை விழுங்கநினைத்து மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்ட வருகின்றனவாம்.

சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து அஞ்சிநடுங்கி ஓடிப்போய் விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கிவிடு மென்றும் தமிழ்நூல்களால் தெரிகின்றது; 'திரையன் பாட்டு' என்ற ஓர் பழைய நூலில்—"கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ண மென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடரகம்புகூஉம், தடங்கொள் உச்சித் தாழ் வரை அடுக்கத்து" என்றதனால் மாசுணம் களிற்றைக்கண்டு அஞ்சி யொளிக்கு மென்பது தெரிகின்றது. "ஞால் வாய்க் களிறு பாந்தட் பட்டெனத், துஞ்சாத்துயரத் தஞ்சுபிடிப் பூசல், நெடுவரை விடரகத் தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிறந்தோரே" என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், *"பரிய களிற்றை அரவுவிழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலைமலையாரே" என்று தேவாரத்திலும், §"இடி கொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்துடன்விழுங்கும், கடிய மாசுணங் கற்றறிந்த வரெனவடங்கிச், சடை கொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாமிதித் தேறப், படி கடாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்" என்று கம்பராமாயணத்திலும், உள்ள பாட்டுக்களால் மாசுணம் யானையை விழுங்கும் என்பது தெரிகின்றது. அஞ்சி ஒளித்தல் சிறுபான்மையும் விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருத்த லால் களிறென்று பேரியமாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு என்கிற இவ்விடத் திற்கு—மாசுணங்கள் மேகங்களை நோக்கி யானைகளாக ப்ரமித்து அவற்றை விழுங்குதற்காக மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்டவருகின்ற—என்று பொருள் கொள்ளுதல் நன்கு பொருந்து மென்க. ... ... (கo)

அடிவரவு:—வாலி கலங்க அடி மறம் கரைசெய் பணங்கள் கார் இரவு ஒதி கரிய முற்ற.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

---

* தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை. 2—ம் பாட்டு,
§ கம்பராமாயணம் சித்திரகூடப்படலம் 34—ம் பாட்டு

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாந் திருமொழி—முற்றமூத்து.

திருப்பிரிதியை அநுபவித்த பிறகு திருவதரியை அநுபவிக்க இழிகிறார். பதரீ என்ற வடசொல் வதரியெனத் திரிந்துகிடக்கிறது. வடமொழியில் இலந்தைமரங்களுக்கு பதரீ என்று பெயர். அம்மரங்கள் அடர்ந்துகிடக்கும் ஸ்தானமென்பதுபற்றி பதரிகாச்ரமம் என்று ப்ரஸித்தமாக வழங்கப்படுகிற க்ஷேத்ரத்தை இத்திருமொழியிலும் அடுத்த திருமொழியிலும் அநுபவிக்கிறார். வதரி யென்பது வேறு, வதரியாச்சிரமம் என்பது வேறு—என்று சிலர் நினைத்திருப்பதுண்டு; உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றே. "தென்னரங்கமே தென்னரங்கமே" என்று ஒருபதிகமருளிச்செய்து "அரங்மாநகரமர்ந் தானே" என்றும் "அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே" என்றும் வேறு பதிகங்களருளிச்செய்தவளவால் திவ்யதேசம் மாறுபட்டு விடாதிறே. அது போல் இங்குங்கொள்க. "வதரி வணங்குதுமே, வதரி வணங்குதுமே" என்ற இத்திருமொழியால் பதரிகாச்ரம க்ஷேத்ரத்தை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றும், "வதரியாச்சிரமத்துள்ளானே" என்ற அடுத்த திருமொழியால் அந்த க்ஷேத்திரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானைத் துதிக்கின்றாரென்றும் உணர்க.

அடுத்த திருமொழியாகிய ஏனமுனாகி என்ற திருமொழியின் வியாக்கியான அவதாரிகைத் தொடக்கத்தில் "ஸ்ரீபதரியென்றும் பதரிகாச்ரமமென்றும் இரண்டு திருப்பதியாய்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கிறாரே, அதற்குக் கதி என்? என்று கேட்கக்கூடும். கேண்மின்;— ஸ்ரீபதரீநாதன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலை முழுவதையும் திருவுள்ளம்பற்றி வதரிவணங்குதுமே என்றும், அந்தத் திருமலையில் ஏகதேசமாயும் ஸ்ரீநாராயண மூர்த்தி தவம்புரிந்த இடமாயும் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின இடமாயுமிருக்கிற ஸ்ரீபதரிகாச்ரம ஸ்தாந விசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே என்றும் அருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வார்—என்னுமிவ்வளவையே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி காட்டுமத்தனை யொழிய வேறில்லை. திவ்யதேசக்கணக்கில் இவ்விரண்டையும் வெவ்வேறாகக்கொண்டு கணக்கிட்டால் நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யென்பது போய் நூற்றொன்பது திருப்தியென்ன வேண்டிற்றாம். பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் பாடிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் வடநாடு பன்னிரண்டனுள் வதரி என்று தனியே ஒரு திருப்பதி கூறப்படுவதில்லை; "தாட்கடிமை யென்று தமையுணரார்க் கெட்டெழுத்தும், கேட்க வெளியிட்டருளுங் கேசவனை—வேட்கையொடு, போவு தரிதானாலும் போய்த்தொழுவோ நெஞ்சமே, மாவதரி

யாச்சிர மத்து.” என்று ஸ்ரீபதரிகாச்ரமமொன்றே பாடப்பட்டுள்ளது. ஆகை யாலே, திருப்பதிக்கணக்கில் இரண்டும் ஒன்றே என்றும், ஆழ்வாரது திருவுள்ள நோக்கத்தால் ஸ்தாநபேதமுண்டென்றும் கொள்ளவேணும். நிற்க.

வதரி யென்னுமித்திருப்பதி மற்ற * கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை யென்னுந் திருப்பதிகள்போலல்லாமல் வெகு பரிச்ரமப்பட்டு அடையக்கூடிய தலமாதலால் சரீரம் கட்டுக்குலைவதற்கு முன்னே போய் அநுபவிக்கவேண்டு மத்தனை யன்றி உடல் தளர்ந்துபோனபின் நெஞ்சால் நினைக்கவும் அரிதாமாதலால் அப்படிப்பட்ட தளர்ச்சி நேருவதற்கு முன்னே (அதாவது—உடல் பாங்காக இருக்குங் காலத்திலேயே) சென்று ஸேவிக்கக் கடவதென்று அருளிச்செய்கிறார் இதில். ... ... *

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

முற்றமூத்துக் கோல்துணையா முன்னடிநோக்கி வளைந்து *
இற்றகால்போல் தள்ளிமெள்ள விருந்தங் கிளையாமுன் *
பெற்றதாய்போல் வந்தபேய்ச்சி பெருமுலையூடு * உயிரை
வற்றவாங்கி யுண்டவாயான் வதரி வணங்குதுமே. (க)

முற்ற மூத்து	பூர்த்தியாகக் கிழத்தனமடைந்து
கோல் துணை ஆ	ஊன்றுகோலை ஸஹாயமாகக்கொண்டு
முன் அடி நோக்கி வளைந்து	முன்காலைக் கவிழ்ந்து நோக்குமாபோலே கூன் முதுகிட்டு
இற்ற கால் போல் தள்ளி	முறிந்த கால்போலே தடுமாறி
மெள்ள இருந்து	மஹாப்ரயாஸத்தோடே உட்கார்ந்து
இளையா முன்	இவ்விதமாகக் கஷ்டங்களை யடைவதற்கு முன்னே,
பெற்ற தாய் போல் வந்த	பெற்ற தாயான யசோதை யின் வடிவுகொண்டு (தன்னைக் கொல்ல) வந்த
பேய்ச்சி	பூதனையினுடைய
பெரு முலை ஊடு	பெரிய முலையின் வழியாக
உயிரை	அவளது உயிரை
வற்ற வாங்கி உண்ட வாயான்	நிச்சேஷமாக உறிஞ்சி உண்ட திருப்பவளத்தை யுடையனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற
வதரி	ஸ்ரீபதரியை
வணங்குதும்	வணங்குவோம்.

[முற்றமூத்து.] சரீரத்துக்கு எவ்வளவு கிழத்தனம் வரக்கூடுமோ அவ்வள வும் வந்து, நடந்து செல்லமாட்டாமல் ஒரு கோலைக் கையிலே அவலம்ப மாகப் பிடித்துக்கொண்டு முதுகு கூனிட்டுப் போகவே முன்னடியை நோக்கி வளைந்து, முறிந்துபோன காலைக்கொண்டு நடக்கமுடியாதது போல ஓரடி யும் எடுத்து வைக்கமாட்டாமல் தடுமாறி, தடி பிடித்துக்கொண்டும் நடக்க மாட்டாமல் திடீரென்று தரையிலே விழுந்திருந்துகொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு இப்படியாக ச்ரமப்படுகிற காலம் வந்துவிட்டால் பதரிகாச்ரமயாத்ரையு

நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியாதே; ஆகையால் அப்படிப்பட்ட கெட்ட நிலைமை வருவதற்கு முன்னே ஸ்ரீபதரியைச் சென்று வணங்குவோம் வாருங்களென்று அன்பர்களை அழைக்கிறார்போலும்.

பேய்ச்சிபெருமுலையூடுயிரை வற்றவாங்கியுண்ட வரலாறு:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பெற்றதாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் ஒளித்து வளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை யேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

கோல்துணையா என்றவிடத்து வியாக்யானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்வர்;—நஞ்சீயர் ஸந்ந்யாஸாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளும்போது த்ரிதண்டம் தரித்துக்கொள்வதற்கான மந்திரம் " సఖా మా గోపాయ " [ஸகா மா கோபாய] (இதன் பொருளாவது—ஓ த்ரிதண்டமே! நீ எனக்குத் துணையாயிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேணும் என்பதாம்.) என்னக் கேட்டு, ஸர்வஜ்ஞனாயும் ஸர்வசக்தனாயும் பரமசேதநனாயுமிருக்கிற எம்பெருமானையே துணையாகப் பற்ற வேண்டியிருக்க அசேதநமான தண்டத்தை நோக்கி இங்ஙனே சொல்லும்படியாக ஒரு ஆச்ரமம் நேருவதே! என்று ஸாதித்தாராம். சாஸ்த்ர விதிப்படி கோலைத் துணைகொள்ள வேண்டியது அங்கு; கிழத்தனத்தில் கோலைத் துணைகொள்வது அசக்தியினாலே. அப்படிப்பட்ட அசக்தி வருவதற்கு முன்னே வதரி வணங்குதும்.

இவ்விடத்தில் இன்னுமோர் ஐதிஹ்யமும் சொல்லுவதுண்டு; நஞ்சீயர் பட்டர் திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிறநாளிலே ஒரு கைசிகத்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரஹ்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதி யலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாறே நஞ்சீயரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப் புக, "உத்தமாச்ரமியாய் த்ரிதண்டதாரியான உமக்கு இக்காரியம் தகாது" என்று பட்டர் முதலானோர் மறுத்துக்கூற, நஞ்சீயர் "எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல்தானே இன்று எனக்கு விரோதியாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூபரக்ஷணத்துக்கு இக்கோல் இடையூறாயின் இஃது எனக்கு வேண்டா" என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்தி

விசேஷத்தைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர். இவ் வைதிஹ்யங்கள் கோல் துணையா என்ற ப்ரஸங்கத்திலே நினைவுக்கு வரக்கூடியன.

கிழத்தனத்தில் முதுகு கூனிட்டபின் முன்னடி நோக்கி வளைதல் இயல்பு. ... ... (க)

முதுகுபற்றிக் கைத்தலத்தால் முன்னொரு கோலூன்றி *
விதிர்விதிர்த்துக் கண்சுழன்று மேற்கிளைகொண் டிருமி *
இதுவென்னப்பர் மூத்தவாறென் றிளையவ ரேசாமுன் *
மதுவுண்வண்டு பண்கள்பாடும் வதரி வணங்குதுமே. (உ)

கைத் தலத்தால்	ஒரு கையாலே
முதுகு பற்றி	முதுகைப் பிடித்துக் கொண்டும்
முன் ஒரு கோல் ஊன்றி	(மற்றொருகையாலே) முன்னே ஒரு கொம்பை ஊன்றிக்கொண்டும்
விதிர் விதிர்த்து	(உடல்) நடுங்கியும்
கண் சுழன்று	கண்கள் சுழலமிட்டும்
மேல் கிளை கொண்டு இருமி	(லொக்குலொக்கென்று) பெரிய த்வநியைக் கொண்டு இருமியும்
	(ஆக இப்படிப்பட்ட ஜுகுப்ஸைகளைக்கண்டு)
இளையவர்	இளம்பெண்கள் (மோவாய்க் கட்டையில் கையை வைத்துக்கொண்டு)
அப்பர் மூத்த ஆறு இது என் என்று ஏசா முன்	"இந்தப் பெரியவர் கிழத்தனமடைந்த விது ! என்ன விசித்திரம்!" என்று சொல்லிப் பரிஹஸிப்பதற்கு முன்னே,
மது உண் வண்டு	பூவில் தேனைப் பருகுகின்ற வண்டுகள்
பண்கள் பாடும்	இசைபாடப்பெற்ற
வதரி	ஸ்ரீபதரியை
வணங்குதும்	வணங்குவோம்.

* * *—[முதுகுபற்றி.] கிழத்தனத்தில் நாலடி நடந்தாலும் பலஹீனத்தால் முதுகு நோகும்; ஒருகையாலே முதுகைப்பிடித்துக்கொள்ள வேண்டியதாகும்; முன் பக்கமாக வளைந்து விழாமைக்காக ஒரு தடியை ஊன்றிக்கொள்ள வேண்டியதாகும்; இப்படி இரண்டு பக்கமும் கப்புக்கால் கொடுத்து நடக்கச் செய்தேயும் உடம்பு நடுங்கியும் கண்கள் சுழலமிட்டும் பெரிய த்வனியுண்டாம்படி இருமல் செய்தும் வெகு ஆயாஸம் தோற்ற நடக்க நேருமாகையாலே அந்த கோரமான நிலைமையைக்காணும் மாதர்களெல்லாரும் மோவாய்க்கட்டையில் கையை வைத்துக்கொண்டு "ஸ்வாமிகளே! நன்றாச்சுது; இப்படியும் ஒரு கிழத்தனம் வருவதுண்டோ? உலகில் எல்லாரும் மூப்பதுண்டு; இப்படி மூப்பவர்களை எங்குங்கண்டறியோம்; இஃது என்ன விசித்திரமான மூப்பு!" என்று சொல்லி ஏளனஞ் செய்வர்கள்; அப்படிப்பட்ட பரிதாபநிலைமையிலே வதரியை நெஞ்சாலும் நினைக்கப்ராப்தி இராது; ஆகையாலே, அப்படிப்பட்ட கிழத்தனம் வருதற்கு முந்தியே கரணகளேபரங்கள் பூர்ணசக்தியோடு இருக்கும் கிளரொளி யிளமையில்தானே பரமபோக்யமான வதரியை வணங்குதல் நன்று என்றாராயிற்று. தேனைப்பருகின வண்டுகள் களிப்புக்குப் போக்குவீடாக எல்லாப் பண்

களையும் பாடப்பெற்ற வதரியென்றது—"எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே அமுதே" என்னும்படியான எம்பெருமானைப் பூர்ணமாக அநுபவித்து அவ் வநுபவத்தாலுண்டாகிய ஆநந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக "𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌵𑍁 𑌹𑌾𑌵𑍁 𑌹𑌾𑌵𑍁—ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே. ஹாவு ஹாவு ஹாவு" [தைத்திரீய உபநிஷத்து] என்றபடி ஸாமகாநம் பண்ணிக்களிக்கிற முமுக்ஷுக்கள் வாழப் பெற்ற வதரி என்றபடி.

விதிர்விதிர்த்தல்—நடுங்குதல். மேற்கிளைகொண்டிருமி—மேலான கிளை என்று பெரிய த்வனியைச் சொல்லுகிறது; கிழவர்கள் லொக்கு லொக்கென்று இருமும்போது உரத்த ஒலி உண்டாதல் காண்க. ... ... (உ)

உறிகள்போல்மெய்ந் நரம்பெழுந்து ஊன்தளர்ந் துள்ளமெள்கி *
நெறியைநோக்கிக் கண்சுழன்று நின்று நடுங்காமுன் *
அறிதியாகில் நெஞ்சமன்பாய் ஆயிரநாமம் சொல்லி *
வெறிகொள்வண்டு பண்கள்பாடும் வதரி வணங்குதுமே. (௩)

மெய் நரம்பு	சரீரத்திலுள்ள நரம்புகள்
உறிகள் போல் எழுந்து	உறிகளைப்போலே மேலே கிளம்பித் தோற்றும்படியாக
ஊன் தளர்ந்து	மாம்ஸம் கட்டுக்குலைந்து
உள்ளம் எள்கி	நெஞ்சும் சிதிலமாகி
நெறியை நோக்கி கண் சுழன்று	நடந்து செல்லவேண்டிய வழியை நோக்கினவாறே கண்கள் சுழலமிட்டு
நின்று	போகமாட்டாதே ஸ்தம்பித்து நின்று
நடுங்கா முன்	நடுங்கும்படியான காலம் வருவதற்கு முன்னே,—
நெஞ்சம்	ஓ மனமே!
அறிதி ஆகில்	நீ விவேகியாகில்
அன்பு ஆய்	பக்தி பூண்டு
ஆயிரம் நாமம் சொல்லி	(எம்பெருமானது) திருநாமங்களை யெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு,
வெறி கொள் வண்டு பண்கள் பாடும் வதரி வணங்குதும்	பரிமளம்மிக்க வண்டுகள் இசைபாடப்பெற்ற ஸ்ரீபதரியை வணங்குவோம் வா.

* * *—[உறிகள்போல்.] சரீரத்தில் நரம்புகளானவை இளமைப்பருவத்தில் மறைந்து கிடக்கும்; முதுமையில் சரீரம் பசையற உலர்ந்தபடியாலே அந்த நரம்புகள் உறிகள்போலே நீண்ட கொத்துக் கொத்தாகக் கிளம்பி விளங்கும். அதற்குத் தகுதியாக மாம்ஸம் க்ஷீணமாகி மனமும் நலிவுபடும். இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் ஓரிடத்தில் வெறுமனே கிடக்கமாட்டாதே தாம்பும் தடியுமாகப் புறப்பட்டு எங்கேயாவது போகத் தொடங்குவர்கள். நெடிய வழியைப் பார்த்தவாறே கண்சுழலும்; பின்பு அடிபேர்ந்திடமாட்டாதே நடுங்கி நிற்பர்கள்; நெஞ்சமே! கிழத்தனத்தில் இங்ஙனே படும்பாடுகள் தெரிந்ததா உனக்கு; அப்போது பகவந்நாமங்களில் ஒன்றிரண்டையாகிலும் சொல்லத்தான் முடியுமோ? ஒரு திவ்ய தேசத்திற்குச் செல்லத்தான் முடியுமோ? ஒன்றும் முடியாது. நெஞ்சால் நினைக்கவுமரிது; வாயாற் சொல்லவுமரிது;

காலால் நடக்கவுமரிது. ஆகையால் போகப்போகப் பார்த்துக் கொள்வோமென்று ஆறியிராமல், சரீரம் கொஞ்சம் த்ருடமாயிருக்கு மிக்காலத்திலேயே பக்தியுடன் பகவானுடைய திருநாமங்களையெல்லாம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பரமபோக்யமான வதரியை வணங்குதல் நன்றுகாண் என்றாராயிற்று ... (௩)

பீளைசோரக் கண்ணிடுங்கிப் பித்தெழ மூத்திருமி*
தாள்கள்நோவத் தம்மில்முட்டித் தள்ளி நடவாமுன்*
காளையாகிக் கன்றுமேய்த்துக் குன்றெடுத் தன்றுநின்றான்*
வாளைபாயும் தண்தடம்சூழ் வதரி வணங்குதுமே. (௪)

கண் இடுங்கி பீளை சோர	கண்கள் பசையற்றுப் பிளிச்சை பெருகவும்
பித்து எழ	பித்தம் மேலிடும்படியாகவும்
மூத்து	கிழத்தனமடைந்து
இருமி	(க்ஷயரோகத்தாலே) இருமிக்கொண்டு
தாள்கள் தம்மில் முட்டி நோவ	கால்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கி நோகும்படியாக
தள்ளி நடவா முன்	தடுமாறி நடப்பதற்கு முன்னே,—
அன்று	முன்னொரு காலத்தில்
காளை ஆகி	இளம்பிள்ளையாயிருந்துகொண்டு
கன்று மேய்த்து	கன்றுகளை மேய்த்து
குன்று எடுத்து நின்றான்	(அவற்றுக்குநேர்ந்த மழைத் தீங்கை யொழிப்பதற்குக்) கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துநின்ற எம்பெருமானது
வாளை பாயும் தண் தடம் சூழ்	வாளைமீன்கள் குதித்துப் பாய்கின்ற குளிர்ந்த குளங்கள் சூழ்ந்த
வதரி வணங்குதும்	ஸ்ரீபதரியை வணங்குவோம்.

* * *—[பீளைசோர.] கிழத்தனத்தில் கண்கள் சுருங்கிப்போய் அவற்றில் நின்று பிளிச்சை பெருகவும், பித்தம் மேலிட்டுத் தலைசுற்றித் தள்ளம்பாறி நடக்கவும் நேர்தல் இயல்வு. அப்படி நேர்ந்தகாலத்து வதரி வணங்குதல் முடியாத காரியமாதலால் அப்படி நேருவதற்கு முன்னமே அதனை வணங்குதல் நன்று.

பீளை—கண்ணழுக்கு. இடுங்குதல்—சுருங்குதல். பித்து—'பித்தம்' என்ற வடசொற்சிதைவு. தாள்கள் தம்மில்முட்டுதலாவது = இரண்டுகால்களும் அடைவே நடக்கமாட்டாமையாலே ஒரு முழந்தாளை மற்றொரு முழந்தாள் தாக்குதல்.

காளை =“ காளையே எருது பாலைக்கதிபன் நல்லிளையோன் பேராம்” என்பது நிகண்டு. காளையாகிக் கன்று மேய்த்தது கிருஷ்ணாவதாரத்தில். குன்றெடுத்துநின்ற வரலாறு:—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன் சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை' என்று தீர்மானித்திருந்தார்கள். இருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள்

வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் இந்திரனுக்குப் பூசை செய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக்கண்டு கண்ணபிரான் 'ஓ பெரியோர்களே! இவை எதுக்காக' என்றான்; அதற்கு அவர்கள் 'அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமே வாழ்கின்றோம்; இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேணு மென்கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கு ஒரு முறை பொங்க லிடுவதுண்டு; அதற்காக இவையெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்' என்றனர். கண்ணன் அதுகேட்டு 'நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கின்றோமோ அதற்கன்றோ பூஜை செய்யவேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பிரயோஜனமுண்டு? இதையெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் அப்படியே செய்யத் துணிந்து மலைக்கே பலியிட்டளவில், கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றையெல்லாம் தானே அமுதுசெய்திட்டான். பின்பு பூஜையிழந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத் தன் பரிஜனங்களான மேகங்களையழைத்து 'இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்' என்று சொல்லிக் கட்டளையிடவே அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும் பசுக்களுமெல்லாம் கதறிக்கதறிக் கண்ணனையே சரணமடைய, கண்ணபிரான் அபயமளித்து அந்த மலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கி, கோகுலத்தைச் சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக் கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். ஏழுநாள் இடைவிடாது கல்மாரி பெய்தும் யாருக்கும் எவ்விதமான பாதையும் நேரிடாமையைக் கண்ட இந்திரன் பராத்பரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமைக்கு வியந்து கீழ் இறங்கி வந்து பணிந்து அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தான். ... ... (௪)

பண்டுகாம ரானவாறும் பாவையர் வாயமுதம்
உண்டவாறும் * வாழ்ந்தவாறும் ஒக்க வுரைத்திருமி*
தண்டுகாலா வூன்றியூன்றித் தள்ளி நடவாமுன்*
வண்டுபோடும் தண்டுழாயான் வதரி வணங்குதுமே. (௫)

பண்டு	இளம்பிராயத்தில்
காமர் ஆன ஆறும்	மாதர்கள் விரும்புதற்கு உரியராக இருந்தபடியையும்
பாவையர் வாய் அமுதம் உண்ட ஆறும்	அம்மாதர்களுடைய வாயமுதத்தைப் பருகினபடியையும்
வாழ்ந்த ஆறும்	சிற்றின்பங்களில் அழுந்தபடியையும்
ஒக்க உரைத்து இருமி	சொல்லுவது இருமுவது, மறுபடியும் சொல்லுவது இருமுவது ஆக இப்படியாகி
தண்டு காலா	தடியைக் காலாகக் கொண்டு

ஊன்றி ஊன்றி	(அசக்தியினால் ஓரிடத்திலேயே) பலதடவை ஊன்றி
தள்ளி	தடுமாறி
நடவா முன்	நடக்க நேருவதற்கு முன்னே
வண்டு பாடும் தண் துழாயான்	(மதுவுக்காக வந்து) வண்டுகள் பாடுகிற திருத்துழாய் மாலையையுடையனான எம்பெருமானது
வதரி வணங்குதும்	ஸ்ரீ பதரியை வணங்குவோம்.

* * *—[பண்டு காமர்.] ஸம்ஸாரிகளுடைய காலக்ஷேபக்ரமத்தைப் பேசுகிறார். உடலில் வலிவு இருந்தகாலத்தில் ஒரு நல்ல காரியம் பண்ணியறியார்கள்; விஷய போகங்கள் செய்வதற்கு எவ்வளவு நிஷித்த காரியங்கள் செய்ய வேணுமோ அவ்வளவும் செய்து தீருவர்கள்; இப்படியாக யௌவனபருவத்தைக் கழித்துவிட்டுக் கிழத்தனத்தில் வந்தவாறே அப்போதாவது இழந்த நாளைக்கு அநுதாபப்பட்டு ஏதாவது நன்மை தேடிக்கொள்ள விரும்புவார்களோ; அது கிடையாது; பின்னை என் செய்வார்களென்னில்; தங்கள் உடம்பு கட்டுக்குலைந்தபடியையும் ரூபலாவண்யங்கள் மங்கிப்போனபடியையும் விஷயபோகங்கள் செய்யமுடியாதபடியையும் நினைந்து நினைந்து வருந்தி "ஐயோ! இளமையில் அப்படி யிருந்தேனே; என்னைக் கண்டு காமுறாதவர்களே கிடையாதே; எத்தனையோ மாதர்களை அநுபவித்தேனே; எப்படியோ வாழ்ந்தேனே; இப்போது ஒன்றுக்குமுதவாத கஷ்ட்ட லோஷ்டத்துக்குங் கடைகெட்டவனாய் விட்டேனே!" என்று கதறியழுவதும் நடுநடுவே லொக்கு லொக்கென்று இருமுவதும் செய்வர்கள். அப்போதாவது ஆசையற்று வாளா கிடப்பர்களோ? கிடவார்கள்; தண்டு காலா ஊன்றியூன்றித் தள்ளிநடந்து செல்லப் பார்ப்பர்கள்; (எங்கே? —பாவையர் வாயமுதமுண்ட விடத்திற்கு.)

அப்படிப்பட்ட நிலைமை நேருவதற்கு முன்னே, தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலுஞ் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மானெழுந்தருளியிருக்கிற வதரியை வணங்குதல் நன்று.

பாவையர்வாயமுதம் என்றதும், வாழ்ந்தவாறும் என்றதும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சொலவை அநுவதித்தபடி. பிளிச்சுக்கண்ணிகளைப் பாவையரென்பதும், அவர்களது ஊத்தைவாயில்நீரை அமுதமென்பதும், அவர்களோடு கலந்து கெட்டுப்போனதை வாழ்ச்சியென்பதும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சொல்லேயன்றி ஆழ்வாருடைய நெஞ்சிலும் அப்படியில்லையிறே. பாவையர் = பதுமைபோல் அழகியவர்கள் என்றபடி.

ஒக்கவுரைத்திருமி = உரைப்பதும் இருமுவதும் ஒரே காலத்திலாம். நாலு பதங்களைச் சேர்த்துச் சொல்ல சக்தியற்று எப்போதும் இருமிக்கிடக்குங் காலத்திலே வாயாற் சொல்லமுடியுந்தனையும் சில பகவந்நாமங்களைச் சொல்லிப் போதுபோக்கலாமாயிருக்க அப்போதும் பழைய கெட்டகாரியங்களையே அநுவாதஞ் செய்துகொண்டு பாழாய்ப் போவர்கள் ஸம்ஸாரிகள். ... (௫)

எய்த்தசொல்லோ டீளையேங்கி இருமி யிளைத்துடலம் *
பித்தர்போலச் சித்தம்வேறாய்ப் பேசி யயராமுன் *
அத்தனெந்தை யாதிமூர்த்தி ஆழ்கடலைக் கடைந்த *
மைத்தசோதி யெம்பெருமான் வதரி வணங்குதுமே. (சு)

எய்த்த சொல்லோடு	பலஹீனமான பேச்சுடனே
ஈளை ஏங்கி	கோழைவந்து தங்கப்பெற்று
இருமி	இருமி
உடலம் இளைத்து	சரீரம் மெலிந்து
பித்தர் போல	பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல
வேறு சித்தம் ஆய் பேசி	விகாரப்பட்ட மனமுடையராய் வார்த்தைசொல்லி
அயரா முன்	தளருவதற்கு முன்னே,—
அத்தன்	ஸர்வஸ்வாமியாய்
எந்தை	எமக்குத் தந்தையாய்
ஆதி மூர்த்தி	உலகத்திற்கு மூலக்கடவுளாய்
ஆழ் கடலை கடைந்த	(ஒரு காலத்தில் தேவர்களுக்காக) ஆழ்ந்த கடலைக் கடைந்தவனாய்
மைத்த சோதி	மைபோல் சாமமான புகரை யுடையனான
எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடையதான
வதரி வணங்குதும்	ஸ்ரீ பதரியை வணங்குவோம்.

* * *—[எய்த்த சொல்லோடு.] கிழத்தனத்தில் ஒருவார்த்தை சொல்ல ஆரம்பிக்கும்போதே தட்டித் தடுமாறிக் குதலைச் சொல்லாக வரும்; அத்தோடு கூடவே கபமும் வந்து விழும்; கூடவே இருமலும் வந்து சேரும்; ஆக இவ்வள்வால் சரீரமானது இன்னமும் அதிகமாக பலஹீனப்பட்டுவிடும். அவ்வளவிலும் வாயை மூடிக்கொண்டு வெறுமனிருக்கமாட்டார்களாகையால் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல் சித்தம் ஸ்வாதீனமல்லாமல் எதையாவது தத்தக பித்தகவென்று பேசுவார்கள்; அந்தப் பேச்சும் பொறாமல் ஆயாஸம் அதிகரித்துவிடும். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நாமெங்கே? வதரி யெங்கே? நெஞ்சால் நினைக்கத்தான் முடியுமோ? ஆகையாலே இப்போதே வதரியை வணங்குவோம் என்றாராயிற்று.

அத்தன் என்பதனால், பொதுப்படையாக உலகத்துக்கெல்லாம் ஸ்வாமி என்பதும், **எந்தை** என்பதனால், விசேஷித்துத் தமது ஸ்வாமி என்பதும் சொல்லப்பட்டதாம்.

ஆழ்கடலைக் கடைந்தது கூர்மாவதாரத்தில். அந்த வரலாற்றை மேலே கூர்மாவதாரப்ரஸங்கம் வருமிடத்து வரைவோம். .... (சு)

பப்பவப்பர் மூத்தவாறு பாழ்ப்பது சீத்திரளை
யொப்ப * ஐக்கள் போதவுந்த உந்தமர் காண்மினென்று *
செப்புநேர்மென் கொங்கைநல்லார் தாம்சிரி யாதமுன்னம் *
வைப்பும்நங்கள் வாழ்வுமானான் வதரி வணங்குதுமே. (எ)

ஈத் திரளை ஒப்ப	ஈயின் திரட்சிபோல
ஐக்கள்	கோழையானது
போத உந்த	மிகவும் அதிகரிக்க, (அந்த நிலைமையைக் கண்டு)
செப்பு நேர் மென் கொங்கை நல்லார் தாம்	செப்புப் போன்ற மெல்லிய முலைகளையுடைய மங்கைமார்கள்
பப்ப	" அப்பப்ப !
அப்பர் மூத்த ஆறு பாழ்ப்பது	இந்த சாமியார் கிழத்தன மடைந்த விதம் மிகவும் பொல்லாது" (என்று தங்களில் சொல்லிக் கொண்டும்)
உம் தமர் காண்மின் என்று	" அட ! உங்களோடு உறவுள்ள ஐயங்காரைப் பாருங்கள் " என்று (அயற்பெண்களோடே ஏளனமாகச் சொல்லியும்)
சிரியாத முன்னம்	சிரிப்பதற்கு முன்னமே,—
நங்கள் வைப்பும் வாழ்வும் ஆனான் வதரி வணங்குதும்	நமக்கு நிதி போன்றவனும் நம்மை வாழ்விப்பவனுமான எம்பெருமானது ஸ்ரீபதரியை வணங்குவோம்.

* * *—[பப்பவப்பர்.] உலகில் விசித்திரமானதொன்றைப் பார்க்கும்போதும் விகாரமானதொன்றை பார்க்கும்போதும் கண்கூசி அப்பப்ப! என்று மெய் சிலிர்த்துக் கூறுவது வழக்கம். கிழவர்கள் தண்டுகாலாவூன்றியூன்றித் தள்ளி நடந்துகொண்டு, தாம் நெடுநாள் பழகின மின்னிடை மடவார் வீதியேறச் சென்றவாறே அளவு கடந்த கிழத்தன விகாரங்களைக்கண்டு அந்த மாதர்கள் 'அப்பப்ப!' என்று தங்களுக்குள்ளே அதிசயித்து, 'உலகில் எல்லாரும் கிழத்தன மடைவதுண்டு; இதென்னடோயப்பா!' 'இப்படிப்பட்ட கிழத்தனம் எங்குங் கண்டதில்லை. மிகவும் பொல்லாத கிழத்தனமாயிருக்கின்றதே இது;' என்று சொல்லிச் சிரிப்பர்கள்; அவ்வளவோடு நில்லாமல் அண்டைவீட்டுக் காரிகளை யழைத்து 'உங்கள் எஜமானர் வந்திருக்கிற அழகைப்பாருங்கள்' என்று காட்டியும் சிரிப்பர்கள்; அப்படிப்பட்ட பரிஹாஸங்களுக்கு ஆளாவதற்கு முன்னே வதரி வணங்குதல் நன்று.

ஐ என்றும் ஐக்கள் என்றும் ஐயார் என்றும் கோழைக்குப் பெயர். உந்தமர் காண்மின்=உண்மையில் தாங்கள் விரும்பி ஆதரித்திருந்த புருஷர்களாயிருந்தாலும் அப்போதைய நிலைமையைக்கண்டு வெறுத்துத் தங்களுக்கொரு உறவு சொல்லிக்கொள்ள வெள்கி அயற்பெண்டுகளை யழைத்து 'உங்களவர் வந்தார், பாருங்கள்' என்று சொல்லி ஏசிச் சிரிப்பர்களாம் செப்பு நேர்மென் கொங்கை நல்லார்தாம். இவ்விடத்தில் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—" இவன் பக்கல் யௌவனமும் கையில் வீசமும் உள்ளவன்று எல்லாருமொக்க என்தமர் என்தமர் என்பர்கள்; கையில் வீசமும் போய் 'இவனோட்டை ஸம்பந்தம் நமக்கு அவத்யாவஹம்' என்று தோற்றும்படி யௌவனமும் போனவாறே உன்னுடையவன் என்றும், மற்றையவளும் 'உன்னுடையவன்றோ அவனுக்கு உறவு' என்றும் தங்களோடே தொற்றறச் சொல்லிப் பிணங்கா நிற்பர்கள்."

செப்புநேர்மென் கொங்கைநல்லார் என்று விசேஷித்ததற்கு விநோதமாகக் கருத்து அருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ;—" இவனைக்கொண்டு போது போக்குகைக்காக முலைக்கச்சை நெகிழ்த்தி முலையினுடைய ஸந்நிவேசத்தைக் காட்டுவர்கள் ; இவன் கண்ணை விடுத்து எழப் பார்க்கும் ; அதைக்கண்டு 'பிள்ளாய் ! இவன் இவற்றோடு என்ன உறவுண்டாய்ப் பார்க்கிறான் ! ஐயோ !' என்று சிரிப்பர்களாயிற்று."

நங்கள்வைப்பும் வாழ்வுமானான் = எம்பெருமானே உபாயம், அவனே உபேயம் என்கிற அர்த்தம் சொல்லுகிறது. வைப்பு என்று உபாயத்வமும், வாழ்வு என்று உபேயத்வமுஞ் சொல்லிற்றாம். (எ)

ஈசிபோமி னீங்கிரேன்மின் இருமியீளைத்தீர் * உள்ளம்
கூசியிட்டீ ரென்றுபேசும் குவளையங் கண்ணியர்பால் *
நாசமான பாசம்விட்டு நன்னெறி நோக்கலுறில் *
வாசம்மல்கு தண்டுழாயான் வதரி வணங்குதுமே. (அ)

இருமி இளைத்தீர்	" (ஐயங்கார்களே !) இருமலும் இளைப்புமாக ஆனீர்கள் ;	குவளை அம் கண்ணியர் பால்	கருநெய்தல் போன்ற அழகியகண்ணையுடைய மாதர்களிடத்து
உள்ளம் கூசியிட்டீர்	நெஞ்சு கூசப் பெற்றீர்கள் ;	நாசம் ஆன பாசம் விட்டு	ஸ்வரூபநாசத்தை விளைக்க வல்ல ஆசாபாசத்தை விட்டுத் தொலைத்து
போமின்	அப்பால் ஒழிந்து போங்கள் ;	நல் நெறி நோக்கல் உறில்	நல்வழி போகப் பார்க்கும் பக்ஷத்தில்
ஈசி	சீ சீ ;		
ஈங்கு இரேல்மின்	இங்கே இருக்கக்கூடாது ;"	வாசம் மல்கு தண் துழாயான் வதரி வணங்குதும்	பரிமளம் மிக்குக் குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய எம்பெருமானது ஸ்ரீபதரியை வணங்குவோம்.
என்று பேசும்	என்றிப்படி அவமரியாதையாகப் பேசுகிற		

* * * [ஈசிபோமின்.] * முற்ற மூத்துக் கோல்துணையா முன்னடி நோக்கி வளைந்து சென்று குறடேறும்போதே, "சீ சீ, நட, நட" என்று துரத்தியடிப்பர்கள் ; வாசலை விடமாட்டாத சாபல்யத்தாலே 'அம்மா! நான் உள்ளே வரவில்லை ; தெருத்திண்ணையிலேயே கிடந்து போகிறேன்' என்று விநயமாகச் சொல்லி உட்காரப் பார்த்தவளவில், 'ஈங்கிரேல்மின்' என்று வெருட்டுவர்கள் ; பண்டெல்லாம் 'என்னைவிட்டுப் பிரியக்கூடா'தென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த நீங்கள் இன்று இங்ஙனே வெருட்டுவானேன் என்று கேட்டால், இருமி இளைத்தீர், உள்ளம் கூசியிட்டீர் என்பர்கள். அப்படி சொல்லி வெருட்டும்போதும் பாவக் கொடுமையாலே அந்தப் பிளிச்சைக்கண்ணிகளிடத்துப் பாசம் ஒழியாது மயங்கி நிற்குங்கள் கிழப்பிணங்கள் ; ஆசாபாசம் விடவொண்ணாதே. அந்த ஆசாபாசம் ஸ்வரூப நாசத்துக்கே உறுப்பாகையாலே அதனை விட்டொழித்து நல்வழிசேர நினைவுண்டாகில் வதரி வணங்குதல் நன்று.

ஈசி—'சீ சீ' என்ற இழிவுரையின் விகார அநுகாரம். குவளையங்கண்ணி யர் என்றது—கண்ணழகிலே துவண்டு நிற்கும் கிழப்பிணங்களின் கருத்தாலே யாம். நாசமான என்றது—நாச ஹேதுவான என்றபடி. பாசம்—அன்பு. நன்னெறி—அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்னலாம். ... ... (அ)

புலன்கள்நைய மெய்யில்மூத்துப் போந்திருந் துள்ளமெள்கி *
கலங்கவைக்கள் போதவுந்திக் கண்ட பிதற்றாமுன் *
அலங்கலாய தண்டுழாய்கொண் டாயிரநாமம் சொல்லி *
வலங்கொள்தொண்டர் பாடியாடும் வதரி வணங்குதுமே. (௯)

மெய்யில்	சரீரத்தில்
புலன்கள் நைய	செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்களெல்லாம் சிதிலமாம்படி
மூத்து	கிழத்தன மடைந்து
போந்து இருந்து	(நால்வரிருக்குமிடத்தில் தலைகாட்டக்கூசி ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே) போயிருந்து
உள்ளம் எள்கி கலங்க	நெஞ்சு விகாரப்பட்டுக் கலங்க
ஐக்கள் போத உந்தி	கோழைகளை அதிகமாக உமிழ்ந்து கொண்டு
கண்ட	நெஞ்சில் தோன்றின வற்றை யெல்லாம்
பிதற்றா முன்	பிதற்றுவதற்கு முன்னே,—
வலம் கொள் தொண்டர்	சிறந்த பக்தர்கள்
அலங்கல் ஆய தண் துழாய் கொண்டு	மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட குளிர்ந்த திருத்துழாயைக் கையிற் கொண்டு
ஆயிரம் நாமம் சொல்லி	ஸஹஸ்ரநாமங்களை அநுஸந்தித்து
பாடி ஆடும்	பாடுதலும் ஆடுதலும் செய்யப்பெற்ற
வதரி வணங்குதும்	ஸ்ரீபதரியைவணங்குவோம்.

* * *—[புலன்கள் நைய.] கருமேந்திரியங்களென்றும் ஜ்ஞானேந்திரியங்களென்றும் இந்திரியங்கள் இருவகைப்படும். வாய் கை கால் குதம் குறி என்பன கருமேந்திரியங்கள்; நாக்கு மூக்கு கண் காது உடல் என்பன ஞானேந்திரியங்கள். இவை யெல்லாம் சிதிலமாவது கிழத்தனத்தில். கண் தெரியாதபடியும் காது கேளாதபடியும் அடியெடுத்து வைக்க முடியாதபடியும் கிழத்தனம் அதிகரித்து ஒரு மூலையிலே கிடந்து கண்டபடி பிதற்ற நேருங்காலத்தில் வதரியை ஸ்மரிக்கத்தான் யோக்யதை ஏது? அப்போதைக் கிப்போதே வதரிவணங்குதல் நன்று.

"கண்ட பிதற்றாமுன்" என்றவிடத்து கண்ட—பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை: கண்ட வார்த்தைகளையும் என்றபடி.

வலங்கொள் தொண்டர்= ബലഃ [பலம்] என்ற வடசொல் வலமெனத் திரிந்ததாகக் கொண்டால் 'வலங்கொள்' என்றது 'ப்ரபலர்களான' என்றபடி: பகவானை அநுபவிப்பதில் கைதேர்ந்தவர்களான என்கை. வலங்கொள்ளுதல் என்று பிரதக்ஷிணஞ் செய்தலைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ... ... (௯)

வண்டுதேண்டேனுண்டுவோழும் வதரிநேடுமோலே *
கண்டல்வேலிமங்கைவேந்தன் கலியனேலிமாலே *
கோண்டுதோண்டர்பாடியாடக் கூடிடில் நீள்விசும்பில் *
அண்டமல்லால்மற்றவர்க்கோ ராட்சியறியோமே. (ம)

வண்டு	வண்டுகளானவை
தண் தேன் உண்டு வாழும் வதரி	குளிர்ந்த தேனைப் பருகிக் களித்து வாழுமிடமான ஸ்ரீபதரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற
நெடு மாலே	ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக,
கண்டல் வேலி மங்கை வேந்தன் கலியன்	தாழைகளை வேலியாகக் கொண்ட திருமங்கைக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்
ஒலி	அருளிச் செய்த
மாலை கொண்டு	இந்த சொல் மாலையைக் கொண்டு
தொண்டர்	பக்திமான்கள்
பாடி ஆட கூடிடில்	பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் ஆநுபவிக்கப் பெற்றால்
அவர்க்கு	அப்படிப்பட்ட மஹான்களுக்கு
நீள் விசும்பில் அண்டம் அல்லால்	பரமாகாசத்திலேயுள்ள பரமபதத்தைத் தவிர
மற்று ஓர் ஆட்சி அறியோம்	வேறொரு லோகமாளப் பெறுதல் இல்லை.

* * *—[வண்டுதேண்டேன்.] இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசுரம் இது. வண்டுகள் தேனைப் பருகிக் களித்து வாழுமிடமான ஸ்ரீபதரியிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாலே அப்பெருமானைப் பாடி, பாட்டுக்குத் தகுதியாக ஆடி அநுபவிக்கப்பெற்றால் அவர்கள் ஸாக்ஷாத் பரமபதத்தை ஆளப் பெறுவர்களேயன்றி அல்பங்களாயும் அஸ்திரங்களாயுமுள்ள உலகங்களிற் சென்று துவளமாட்டார்களென்றதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பாட்டிலும் வதரிவணங்குதுமே என்று தலத்தைப்பற்றிச் சொல்லிவந்தவர் இப்பாட்டில் வதரிநெடுமாலே என்று தலைக்கட்டுகையாலே வதரிநாராயணனை உத்தேசித்தே வதரி வணங்கினாரென்னுமிடம் வ்யக்தமாகிறது.

இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இளையாமுன், ஏசாமுன், நடுங்காமுன், தள்ளிநடவாமுன், பேசிஅயராமுன், சிரியாதமுன்னம் என்று அருளிச் செய்து வந்தாரே; ‘இப்படிப்பட்ட அசக்திகாலம் உங்களுக்கு நேருவதற்கு முன்னே வதரியைப்போய் வணங்குங்கள்’ என்று பிறர்க்கு உபதேசித்தாரா? அன்றி, அசக்திவருவதற்கு முன்னே ஆழ்வார் தாம் வதரியை வணங்கப் பாரித்தாரா? என்று கேள்விகேட்பர் சிலர். வணங்குதும் என்று தன்மையாகச்சொல்லியிருக்கிறாரேயன்றி “வணங்குமினே” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லவில்லை; ஆகையாலே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாரென்னப் போகாது; தாம் பாரிக்கிறார்

என்றே சொல்லவேண்டும். ஆனாலும், "பண்டு காமரானவாறும் பாவையர் வாயமுதமுண்டவாறும் வாழ்ந்தவாறும் ஒக்கவுரைத்திருமி" "பப்பவப்பர் மூத்தவாறு பாழ்ப்பது சீத்திரளை யொப்ப, ஐக்கள் போதவுந்த உன்தமர் காண்மினென்று, செப்புநேர்மென் கொங்கை நல்லார் தாம் சிரியாத முன்னம்" "ஈசி போமினீங்கிரேன்மின்" இத்யாதி பாசுரங்களின் போக்கை நோக்குமிடத்து ஆழ்வார் இங்ஙனே தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளமாட்டாரென்று தோன்றுகிறது. விஷயாந்தரங்களைக் காரியுமிழ்ந்து மறந்தொழிந்த இவர் மறுபடியும் தமக்கு அப்படிப்பட்ட ஸம்பவங்கள் நேரிடுமென்று நினைப்பதுகூடாது. ஆகையாலே இத்திருமொழி பரோபதேசமும் ஸ்வாநுபவமும் கலந்த அருளிச்செயல் என்றே நிச்சயிக்க வேண்டும். "தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே" என்றும் "திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே" என்றும் பரோபதேசமாய் முன்னிலையாகச் சொல்லுமிடங்களில் ஸ்வாநுபவத்திற்கும் குறையில்லாதாப்போலே வணங்குதும் என்று ஸ்வாநுபவமாய்த் தன்மையாகச் சொன்ன இவ்விடத்திலும் ஸ்வாநுபவத்தோடு கூடவே பரோபதேசமும் நிகழ்கின்றதென்று கொள்ளக்கடவது. பிறரை நோக்கிச் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளையும் தன்மையாகவே சொல்லிவிடுவதும் ஒரு வழக்கமுண்டு. ... ... (௰.)

அடிவரவு:—**முற்ற முதுகு உறிகள் பீளை பண்டு எய்த்த பப்ப ஈசி புலன்கள் வண்டு ஏனம்.**

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—நான்காந் திருமொழி.

ஏனமுனாகி.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் வதரிவணங்குதுமே என்று ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்திற்கு ஆதாரமான திருமலையை வணங்கப் பாரித்தார்; பதரீநாதன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸந்நிதிமாத்திரம் இவர்க்கு உத்தேச்யமன்று; அந்த ஸந்நிதிக்கு ஆதாரமான திருமலை முழுதுமே உத்தேச்யமாகையாலே அது தன்னைப் பேசினார் கீழே. வழியடைவே மலையுச்சியிற்சென்று பதரிகாச்ரமமென்னும் ஸந்நிதியையும் அதில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ நரநாராயணப் பெருமாளையும் அநுபவித்துப் பேசுகிறதாயிருக்கிறது இத்திருமொழி. "தாட்கடிமையென்று தமையுணரார்க் கெட்டெழுத்துங், கேட்க வெளியிட்டருளுங் கேசவனை—வேட்கையொடு, போவதரிதாலும் போய்த் தொழுவோம் நெஞ்சமே, மாவதரியாச்சிரமத்து." என்ற நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதிப் பாசுரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. முன்னொரு காலத்தில் குரு சிஷ்யக்ரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் நன்கு விளக்குவதற்காக நரனென்னும் சிஷ்யனும் நாராயணனென்னும் குருவுமாக ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் எம்பெருமான் அவதரித்து, சிஷ்யனுக்குக் குரு திருமந்திரத்தை உபதேசித்தருளினவிடம் இது—என்பது ஸம்ப்ரதாயம்............

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஏனமுனாகி யிருநிலமிடந்து அன்
றிணையடி யிமையவர்வணங்க *
தானவனாகம் தரணியில் புரளத்
தடஞ்சிலைகுனித்த வென்தலைவன் *
தேனமர்சோலைக் கற்பகம்பயந்த
தெய்வநன்னறுமலர்கொணர்ந்து *
வானவர்வணங்கும்கங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (க)

முன் அன்று	முன்னொரு காலத்தில்,	தானவன் ஆகம்	இராவணனுடைய சரீரமானது
இணை அடி	(தனது) உபயபாதங்களை	தரணியில் புரள	பூமியிலே (செத்துப்) புரளும்படியாக
இமையவர் வணங்க	தேவர்கள் வந்து வணங்குமாறு	தட சிலை குனித்த	பெரிய வில்லை வளைத்த வனுயுமிருக்கிற
ஏனம் ஆகி	மஹாவராஹரூபியாகி	என் தலைவன்	அஸ்மத் ஸ்வாமி (எங்கே யுள்ளான் என்னில்;)
இரு நிலம் இடந்து	விசாலமான பூமண்டலத்தைக் கோட்டு நுனியாற் குத்தியெடுத்தவனும்,		

வானவர்	தேவர்கள்,
தேன் அமர் சோலை கற்பகம் பயந்த	தேன் நிறைந்த நந்தன வனத்திலேயுள்ள கல்ப வ்ருக்ஷங்கள் கொடுத்த
தெய்வம் நல் நறு மலர்	திவ்யமாய் நல்ல மணம் மிக்க பூக்களை
கொணர்ந்து	கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பித்து
வணங்கும்	வணங்குமிடமாய்
கங்கையின் கரை மேல்	கங்கையின் கரையிலுள்ளதான
வதரி ஆச்சிராமத்து	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே
உள்ளான்	எழுந்தருளியிருப்பவன்.

* * *:—[ஏனமுனாகி.] ஸ்ரீதேவிபூதேவிகட்காக அரிய பெரிய காரியஞ் செய்த மஹாநுபாவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமம் என்கிறார். முதலடியில் பூதேவிக்குக் காரியஞ் செய்தமையும், இரண்டாமடியில் ஸ்ரீதேவிக்குக் காரியஞ் செய்தமையுஞ் சொல்லுகிறது. பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி எடுத்துப் போன ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்று பூமியைக் கொணர்ந்து பழையபடி விரிப்பதற்காகவும், பூமிக்கு நேர்ந்த ப்ரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காகவும் திருமால் வராஹாவதாரம் செய்தருளினதை முதலடியிற் கூறினர். ஸ்ரீ தசரத ராமனாய்த் தோன்றி இராவணனை ஸம்ஹரித்து ஸ்ரீ தேவியின் காரியம் செய்தமையை இரண்டாமடியிற் கூறினர். இமையவர்வணங்க என்பது நடுநிலைத் தீபகமாய் முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கும். "இமையவர் வணங்க ஏனமாகி" என்றும் "இமையவர் வணங்கத் தடஞ்சிலை குனித்த" என்றும் அந்வயிப்பது. தேவர்கள் வணங்கும்படியாக அவதரித்தவன் என்றும், தேவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதனாலே அவதரித்தவன் என்றும் இருவகையும் பொருள் படும்.

தானவனாகம் தரணியில்புரள= இங்கே தானவன் என்று ராக்ஷஸராஜனாகிய இராவணனைச் சொல்லுகிறது. கெட்டகாரியஞ் செய்பவர்களையெல்லாம் ஆஸுரயோனிகளென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே இராவணனைத் தானவனென்னக் குறையில்லை. "தையலாள் மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன்" என்று மேலேயும் அருளிச் செய்வர். "ஏனமுனாகி" என்றெடுத்த வராஹாவதாரப்ரகரணத்திற்குச் சேர, தானவன் என்பதற்கு ஹிரண்யாக்ஷனென்கிற அஸுரனை அர்த்தமாகச் சொல்லலாமாயினும் தடஞ்சிலைகுனித்த என்ற ஸ்வாரஸ்யம் பொருந்துகைக்காக இராவணனையே அர்த்தமாக அருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும். இப்படி நிலமகளிருவர்க்கும் காரியஞ்செய்த பெருமான் தான் என்றைக்கும் அஸ்மதாதிகளுக்கும் காரியஞ் செய்வதற்காக ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நித்ய ஸந்நிதிபண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிறானென்கிறார். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தேனொழுகுகின்ற கற்பக நறுமலர்களைக் கொணர்ந்து வணங்குமிடமாயும் கங்கைக் கரையிலுள்ளதாயுமிருக்கிற ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே வாழ்பவன்.

வணங்கும் என்ற அடைமொழி கங்கையிலே அந்வயிக்கவுமாம் வதரியாச்சிரமத்திலே அந்வயிக்கவுமாம். "வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே" என்று

எங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது. ரா என்று நீட்டவேண்டிய காரணமொன்றுமில்லை. 'பதரிகாச்ரமம்' என்ற வடசொல் 'வதரியாச்சிரமம்' என்று திரியுமேயன்றி ரகரம் நீண்டுவரக் காரணமில்லை. "வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல், விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ் செய்யுள் வேண்டுழி" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தைக் கொண்டு நீட்டலுக்கு உபபத்தி சொல்லவேண்டும். வேண்டுழி என்றுராகலின் அந்த நீட்டல் இங்கு வர ப்ரஸக்தியில்லை. 'வதரியாச்சிரமத்துள்ளானே' என்ற பாடத்தில் குற்றங்குறையொன்று மில்லாதிருக்க நீட்டல் விகாரம் ஏதுக்கு? ஆயினும் எங்குமுள்ள பெரியோர்களெல்லாரும் ஒருமிடறாக நீட்டியே ஓதுகின்றனராதலால் அப்பாடத்தை இன்று நாம் மறுப்பது தகுதியன்றென்று கொண்டு யாமும் அப்பாடத்தையே ஆதரிக்க முற்பட்டோம். கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் இதனை விமர்சிக்கக் கடவர்கள். ... .. (௧)

கானிடையுருவைச்சுடுசரம்துரந்து
கண்டுமுன்கொடுந்தொழிலுரவோன் ⁂
ஊனுடையகலத் தடுகணைகுளிப்ப
உயிர்கவர்ந்துகந்தவெம்மொருவன் ⁂
தேனுடைக்கமலத்தயனொடுதேவர்
சென்றுசென்றிறைஞ்சிட ⁂ பெருகு
வானிடைமுதுநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே (௨)

கானிடை	காட்டிலே
உருவை	(மாரீசனாகிய) மாயா மிருகத்தை
முன் கண்டு	கண்ணெதிரில் பார்த்து (அதன் பின்னே சென்று)
சுடு சரம் துரந்து	(அதன்மேல்) தீக்ஷ்ணமான பாணத்தைப் பிரயோகித்தவனும்
கொடு தொழில் உரவோன்	கொடுமையான தொழிலையுடையனாய் பலசாலியான வாலியினுடைய
ஊன் உடை அகலத்து	மாம்ஸளமான மார்பிலே
அடு கணை குளிப்ப	தீக்ஷ்ணமான பாணத்தை அழுத்தி
உயிர் கவர்ந்து	(அவனது) பிராணனை அபஹரித்து
உகந்த	மகிழ்ந்தவனுமான
எம் ஒருவன்	விலக்ஷணனான அஸ்மத் ஸ்வாமி (எவ்விடத்திலுள்ளானென்றால்)
தேன் உடை கமலத்து அயனொடு	தேனையுடைய (திருநாபிக்) கமலத்தில் பிறந்த பிரமனோடுகூட
தேவர்	மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
சென்று சென்று	பலகால் வந்து
இறைஞ்சிட	வணங்கப் பெற்றதும்
பெருகு வானிடை முது நீர் கங்கையின் கரை மேல்	பெருகுகின்ற புராதனமான ஆகாசகங்கைக் கரைமீது உள்ளதுமான
வதரி ஆச்சிராமத்து	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே
உள்ளான்	எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

* * * [கானிடையுருவை.] பெருமாளையும் பிராட்டியையும் பிரிப்பதற்கு மாயமான் வடிவுகொண்டு வந்த மாரீசனை ஒழித்தபடியையும், ஆச்ரிதனை

ஸுக்ரீவனுக்கு விரோதியான வாலியை ஒழித்தபடியையும் முன்னடிகளில் அருளிச் செய்கிறார்.

இராமபிரானும் ஸீதாபிராட்டியும் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது சூர்ப்பணகையின் கெட்ட நடத்தை காரணமாக ஜநஸ்தாநத்திலுள்ள அரக்கர்களையெல்லாம் இராமன் வேரறுக்க நேர்ந்தகாலத்து அங்கு இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்து ஓடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜநஸ்தானமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவ னென்பதையும் சொல்லி 'ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்து விடக்கூடும்' என்றான். இராவணன் அவனது சொற்படியே 'ஸீதையைக் கொள்ளை கொள்ள உபாயமென்?' என்று யோசித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'நீ எனக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் நினைவை வெளியிட, அது கேட்ட மாரீசன் 'அப்பா இராவணா! அந்த மஹாநுபாவனுடன் உனக்குத்வேஷம் உதவாது; இந்த இராமன் சிறு பிள்ளையாயிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ரயாகத்தில் அவருடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான்பட்டபாடு இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை; அத்திருநாமம் செவிப்படும்போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை நெஞ்சிலும் நினையாதே' என்று ஒழுங்காக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். பிறகு சூர்ப்பணகை சென்று தான் மூக்கறுப்புண்டபடியையும், தாசரதிகளுடைய ஸௌந்தர்ய பராக்ரமாதிகுணங்கள் எல்லையற்றிருக்கிறபடியையும் ஸீதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி 'இராகவனை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ்செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே யல்ல' என்று கூறி இராவணனை நிந்தித்துக்கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடஞ் சென்று நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஒளித்திருந்தான். மாரீசன் தனது மாயாசக்தியினால்பொன்மானின் வடிவுஎடுத்துக்கொண்டு ஸீதையின் பார்வையில் மேயத் தொடங்கினான். அப்பொன்மானை ஸீதை கண்டு அதைப் பிடித்துத் தரவேணுமென்று ஓரே பிடிவாதமாக இராமனிடம் சொன்னாள். அதற்கு இணங்கிய இராகவன் இளையோனைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுத் தான் வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு மானின் பின்னே போக அந்தமான் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக ஒதுங்கி ஒதுங்கிப்போய் அக்காட்டில் நெடுந்தூரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் யாரோ அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவைவிட்டு நிஜரூபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஸீதே! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான் என்றவரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

கானிடை உருவை= தண்டகாரண்யத்தில் வந்த மானை என்றபடி. உரு என்று மானுக்குப்பெயர். கோடுந்தோழிலுரவோன் என்று வாலியை நினைக்கிறது. இராமன், தன் விஷயத்தில் யாதொரு அபராதமும் செய்தறியாத வாலியைக் கொன்றது பிசகு என்று சொல்லுமவர்கட்கும் ஸமாதானம் சொல்லுகிறவர் போல் கோடுந்தோழில் என்று வாலிக்கு அடைமொழி கொடுக்கிறார். வாலி இராமன் விஷயத்தில் தீங்கு ஒன்றும் செய்யாவிடினும் கொடியவர்களைத் தண்டித்தல் கொற்றவனுடைய கடமையாதலால் தண்டித்தனனென்க. எவ்வகைப் பெருந் தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதென்கிற சிறந்த தருமத்தை ஸுக்ரீவன் விஷயத்தில் வாலி கைவிட்டதனாலும், பிறன் மனைவியைக் காதலித்துக் கவர்தல், தம்பியினிடம் பகைபாராட்டுதல், வலியழிந்து புறங்கொடுத்து ஓடுகின்றவனைத் தூரத்தித் துரத்திக்கொல்லத் தொடங்குதல் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியிடம் இருந்ததனாலும்—சரணாகதரக்ஷணத்தையே விரதமாகக் கொண்டவனும் ஏகபத்நீ விரதமுடையவனும் தம்பியைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனும், வலியிழந்த பகைவனை 'இன்று போய் நாளைவா' என்று அன்போடு சொல்லி விடுத்தருளும் மஹாவீரனுமான சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வாலியை அழிக்கலானான் என்று காட்டுகிறார் கோடுந்தோழிலுரவோன் என்பதனால்.

உரவோன்= உரம் என்று வலிவுக்குப் பெயர்; பலசாலிகளில் மிகப் பிரசித்தனாதலால் 'உரவோன்' என்ற சொல்லைக்கொண்டே வாலியைக் குறிப்பிடுகிறார். உத்தரஸ்ரீராமாயணத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் வாலியினது வலியின்பெருமை விசித்திரமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை இங்கே சுருக்கியுரைப்போம் ;—

பலசாலிகளைப் பலாத்காரமாகச் சண்டைக்கழைத்து வெற்றிபெறவேணுமென விரும்பி பூமிமுழுமையும் திரியத்தொடங்கின இராவணன் கிஷ்கிந்தையிற்சென்று வாலியைத் தன்னுடன் போர் புரிய விளித்தனன்; அப்போது அங்கு வாலியில்லாமையால் அங்கிருந்த ஒரு வாநரன் வந்து, "அமர்புரிய ஆவல்கொண்ட அரக்கர் தலைவரே! உமக்கு எதிர்நிற்கவல்ல வாலி இப்பொழுது இங்கில்லை; நான்கு ஸமுத்ரமுஞ் சென்று ஸந்தியோபாஸநஞ் செய்து இன்னுமொரு முஹூர்த்தத்திற்குள் இவ்விடம் திரும்பிவருவார்; அதுவரை இங்கே காத்திரும். அவர் வந்தவுடனே உமக்கு மரணம் ஸித்தம்; அதற்குள்ளேயே மரணமடைய விரும்பி விரைகுவீராகில் உடனே தென்கடலுக்குச் செல்லுக; அங்கு நிலத்திலெழுந்த நெருப்புப்போலே வாலி வீற்றிருக்கக் காண்பீர்" என்று கூறினன். அதனைச் செவியுற்ற இராவணன் உடனே விமானமேறித் தென்கடலை நோக்கிச்சென்று அங்கு அந்தி தொழுதலில் ஏகாக்ரமாக நின்ற வாலியைக்கண்ணுற்று விமானத்தினின்றுமிறங்கி அப்படியே வாலியைப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணி அடி ஓசைப்படாது விரைவாக நடந்து சென்றனன். இதனைக் கீழ்க்கண்ணாற் கண்ட வாலி சலியாது அங்ஙனமே நிற்க இரா

வணன் மெல்ல அருகில் வந்தவுடனே தன்னைப் பிடிக்கக் கைநீட்டிய அவனைத் தான் முன்னே பற்றிப் பிடித்தெடுத்துக் கக்ஷத்திலிடுக்கிக்கொண்டு அப்படியே ஆகாயத்தில் எழும்பி அதிகவேகமாகச் சென்று மற்ற மூன்று கடல்களிலும் வைதிகச்சடங்குகளைச் செய்துமுடித்து இராவணனைச் சுமந்தவாறே புறப்பட்டுக் கிஷ்கிந்தாபுரி சேர்ந்து ஒரு தோப்பில் இறங்கினதும் இராவணனைக் கக்ஷத்தினின்றும் கீழேவிடுத்து நகைத்து 'ஓகோ! தாங்கள் எங்கிருந்து இப்பொழுது வருவது?' என வினவினான். வாலியினது செய்கையால் மிக்க வியப்புற்ற ராவணன் மிகவுமிளைப்புற்றுக் கண்களை வெருள வெருள விழித்து நோக்கி 'உனது வலியே வலி; உனது வீரியமே வீரியம்' என்று பலவாறு புகழ்ந்து பேசி அவனோடு ஸ்நேஹஞ் செய்து கொண்டான். இப்படிப்பட்ட பெருவீரனான வாலியை உரவோன் என்றல் மிகப் பொருந்துமன்றே. அவனுடைய மாம்ஸப்ரசுரமான மார்விலே கொலையம்பு அழுந்தும்படி பண்ணி அவ்வழியாலே அவனுயிரை நீக்கி 'ஆச்ரிதனான ஸுக்ரீவனுடைய விரோதியைப் போக்கப்பெற்றோம்' என்று மனமகிழ்ச்சி கொண்ட மஹாநுபாவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமம். தாமரையிற் பிறந்த நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் 'நான் முன்னே, நான் முன்னே' என்று ஸ்பர்த்தித்து அவகாஹிக்கப் பெற்றதும் மேன்மேலனப் பெருகிவருகின்ற தீர்த்தத்தையுடையதுமான கங்கையாற்றின் கரையிலுள்ளதாம் அந்த ஆச்ரமம். "பெருகுவானிடை முதுநீர்க்கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிரமத்து—தேனுடைக்கமலத் தயனொடு தேவர் சென்று சென்றிறைஞ்சிட உள்ளான்" என்று அந்வயிப்பதும் பொருந்தும். அயன்=அஜன்; அ—திருமாலிடத்தினின்று, ஜன்—தோன்றினவன். முதுநீர்= புதிதாகச் சுரந்த நீர் அல்ல; "ఇమం మే గంగే యమునే సరస్వతి"—[இமம் மே கங்கே யமுநே ஸரஸ்வதி] என்று உபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டுள்ளமையால் வேதம் போலவே நித்யமான நதி என்க. ... ... (௨)

இலங்கையுங்கடலுமடலருந்துப்பின்
இருநிதிக்கிறைவனும் * அரக்கர்
குலங்களும்கெடமுன்கொடுந்தொழில்புரிந்த
கொற்றவன், கொழுஞ்சுடர்சுழன்ற *
விலங்கலிலுரிஞ்சிமேல்நின்றவிசும்பில்
வெண்துகிற்கொடியெனவிரிந்து *
வலந்தருமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (௩)

முன்	ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்	அடல் அரு துப்பின் இரு நிதிக்கு இறைவனும்	ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத பலத்தை யுடையனாய் பெரிய நிதிகளுக்கு ஸ்வாமியான ராவணனென்ன
இலங்கையும்	லங்காபுரியென்ன		
கடலும்	(அதற்கு அகழான) தெற்கு ஸமுத்ரமென்ன		

அரக்கர் குலங்களும் கெட	ராக்ஷஸஜாதியென்ன ஆகிய இவையெல்லாம் ஒழியும் படியாக	வெண் கொடி துகில் என விரிந்து	வெளுத்த த்வஜபடமென் னலாம்படி பரந்து
கொடு தொழில் புரிந்த கொற்றவன்	கடுமையான காரியங்களைச் செய்தருளின மஹாப்ரபு (எவ்விடத்திலுள்ளா னென்றால்)	வலந்தரும்	(வேகத்தாலே) மிடுக்கை யுடையதும்
கொழு சுடர் சுழன்ற விலங்கலில் உரிஞ்சி	ஸூர்யன் சுழன்று வரப் பெற்ற (மேரு) மலை வரைக்கும்சென்று முட்டி	மணி நீர்	அழகிய தீர்த்தத்தை யுடையதுமான
மேல் நின்ற விசும்பில்	மேலேயிருக்கிற ஆகாசத்திலே	கங்கையின்	கங்காநதியினுடைய
		கரை மேல்	கரையின்மேலுள்ள
		வதரியாச்சிராமத்து	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே
		உள்ளான்	எழுந்தருளியிருப்பவன்.

* * *:—[இலங்கையுங் கடலும்] ஒருவரால் அழிக்கவொண்ணாத லங்காபுரியும் அதற்கும் அகழாகி ரக்ஷகமாயிருந்த தெற்கு ஸமுத்ரமும், இராவணனும், அவனுக்குத் துணையாயிருந்த ராக்ஷஸஜாதியடங்கலும் நாசமடையும்படி தனது கொடுமையான பராக்கிரமத்தைச் செலுத்திக் காரியஞ்செய்த ராஜாதிராஜன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் வதரியாச்சிரமம். இலங்கையும் இராவணனும் அரக்கர் குலங்களும் கெட்டது உண்மை; கடல் கெடவில்லையே; "கடலும் கெட" என்று இங்கே அருளிச்செய்தது என்? என்னில்; கடலரசனை நோக்கி 'இலங்கைக்குச் செல்ல வழிவிடவேணும்' என்று சரணாகதிபண்ணி வேண்டின போது அவன் அஹங்கரித்திருக்கவே "సాగరం శోషయిష్యామి—ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி = கடலைவற்றச் செய்துவிடுகிறேன்" என்று சீறிச்சிவந்த கண்ணினனாய் அம்புதொடுத்தனனாதலால் "கடல்கெடக் கொடுந்தொழில் புரிந்த கொற்றவன்" என்னக்குறையில்லை யென்க. கடலிடையே அணைகட்டின அருந்தொழிலைக் கூறியவாறுமாம்.

அடலருந்துப்பின் இருநிதிக்கிறைவன் = துப்பு—ஸாமர்த்தியம்; வரபலத்தாலும் புஜபலத்தாலும் 'எனக்காரும் நிகரில்லை' என்று செருக்குற்றுத் திரிந்தவன் என்று கருத்து. குபேரனிடமிருந்த சங்கநிதி பத்மநிதிகளை இராவணன் கவர்ந்துகொண்டதுபற்றி இருநிதிக்கிறைவனாயினன்.

இப்படிப்பட்ட ராவணாதிகளை அழித்தவனான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாகிய வதரியாச்சிரமம் கங்கையின் கரைமேலுள்ளது; அக்கங்கை எப்படிப்பட்டதென்னில்; கொழுஞ்சுடர் சுழன்ற விலங்கலினுரிஞ்சி மேல் நின்ற விசும்பில் வெண்துகிற் கொடியென விரிந்து வலந்தரு மணிநீருடையது; (அதாவது)—கொழுஞ்சுடர் என்று ஸூர்யனைச் சொல்லுகிறது; விலங்கல் என்று மலைக்குப் பெயர்; கொழுஞ்சுடர் சுழன்ற விலங்கலாவது மேருமலை; மேரு பர்வதத்தைச் சுற்றித்திரிவானிறே ஸூர்யன். [ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் இரண்டாவது அம்சத்தில் எட்டாவது அத்தியாயம் நோக்கத்தக்கது.] அந்த மேருமலை தேவலோகத்தை அளாவியிருப்பதனாலும், "మేరుపృష్ఠే పతత్యుచ్చైః నిష్క్రాన్తా శశిమణ్డలాత్। జగతః పావనార్థాయ యా ప్రయాతి చతుర్దిశమ్—மேரு

ப்ருஷ்டே பதித்வோச்சை: நிஷ்க்ராந்தா சசிமண்டலாத்-ஜகத: பாவநார்த்தாய யா ப்ரயாதி சதுர்த்திசம்." என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் [2-8-112.] சொல்லியிருப்பதனாலும் "கொழுஞ்சுடர் சுழன்ற விலங்கலிலுரிஞ்சி" எனப்பட்டது.

மேல்நின்ற விசும்பில் வெண்துகில்கோடியேன விரிந்து = வெண்ணிறமான கங்கை நீர் விசும்பின்மீது ப்ரவஹிப்பதைப் பார்த்தால்—மாடமாளிகைகளின் உச்சியில் நாட்டப்படுகிற தவஜங்களில் கட்டப்பட்டுள்ள வெளுத்த துணிகள் காற்றில் அசைந்து பரம்புவது போலிருக்கின்றதென்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறபடி. ... ... (௫)

துணிவினியுனக்குச்சொல்லுவன்மனமே!
தொழுதெழுதொண்டர்கள்தமக்கு *
பிணியொழித்தமரர்பெருவிசும்பருளும்
பேரருளாளனெம்பெருமான் *
அணிமலர்க்குழலாரரம்பையர்துகிலும்
ஆரமும்வாரிவந்து * அணிநீர்
மணிகொழித்திழிந்தகங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (௬)

மனமே	நெஞ்சமே!,
இனி	இதுமுதலாக
உனக்கு துணிவு சொல்லுவன்	உனக்கு இருக்கவேண்டிய உறுதியைச் சொல்லுகிறேன் (கேள்);
தொண்டர்கள் தமக்கு	ஆச்ரிதர்களுக்கு
பிணி ஒழித்து	வியாதிகளைப்போக்கி
அமரர் பெரு விசும்பு அருளும்	நித்ய ஸூரிகளுடையதான பரமபதத்தை (அவர்கட்கு) அளித்தருளாநின்ற
பேர் அருள் ஆளன்	பரமதயாளுவான
எம் பெருமான்	ஸர்வேச்வரனை
தொழுது எழு	வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கக் கடவை;
	(அப்பெருமான் எவ்விடத்திலுள்ளா னென்னில்;)

அணி நீர்	(கங்கையிலுள்ள) அழகிய ஜலமானது
மலர் அணி குழலார் அரம்பையர்	புஷ்பங்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளினுடைய
துகிலும்	சேலைகளையும்
ஆரமும்	ஹாரங்களையும்
வாரி வந்து	திரட்டிக்கொண்டுவந்தும்
மணி கொழித்து	ரத்னங்களைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தும்
இழிந்த	ப்ரவஹிக்கப்பெற்ற
கங்கையின்	கங்காநதியினுடைய
கரை மேல்	கரைமேலுள்ள
வதரி ஆச்சிராமத்து	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே
உள்ளான்	எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

* * *—[துணிவினியுனக்கு.] நெஞ்சே! இப்போது உனக்கு உறுதியாக ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேள். அதுயாதெனில்; தொண்டர்களுடைய விரோதியைப் போக்கிப் பரமபதத்தை அளிக்கின்ற பேரருளாளன் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் எழுந்தருளியிராநின்றான்; அங்கே சென்று அவனை நீ வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவை; இதுவே உனக்கு நான் உரைக்கும் உறுதிச்சொல்.

அந்த வதரியாச்சிரமம் கங்கைக்கரையிலுள்ளது; கங்கை எப்படிப்பட்டதென்னில்; கண்ணன் செய்கிற காரியமெல்லாம் செய்யும் அக்கங்கைதானும்; அவன் ❁ "ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச், சேற்றாலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு, காற்றிற் கடியனாய் ஓடி" என்றபடி ஆய்ச்சிகளின் துகில்களையும் ஹாரங்களையும் வாரிக்கொண்டு ஓடுவது போல், மேலுலகத்து மாதர்களுடைய வஸ்த்ரங்களையும் முக்தாஹாரம் முதலியவற்றையும் வாரிக்கொண்டும் பல பல ரத்னங்களையும் தள்ளிக்கொண்டும் பெருகி ஓடுகின்றதாம் கங்கை. பெரிய ஆறுகள் தம்மிடத்து நீராடிக் கொண்டிருப்பவர்களுடைய வஸ்த்ரபூஷணாதிகளை அடித்துக்கொண்டுவருதல் இயல்பு. அரம்பையர்—தெய்வப் பெண்கள். ஆரம்—ஹாரம் என்ற வடசொல் திரிபு. ... ... (௪)

பேயிடைக்கிருந்துவந்தமற்றவள் தன்
பெருமுலைசுவைத்திட * பெற்ற
தாயிடைக்கிருத்தலஞ்சுவனென்று
தளர்ந்திடவளர்ந்தவென்தலைவன் *
சேய்முகட்டுச்சியண்டமுஞ்சுமந்த
செம்போன்செய்விலங்கலிலிலங்கு *
வாய்முகட்டிழிந்தகங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (௫)

வந்த	(யசோதையின் வேஷங் கொண்டு) வந்தவளான
பேய்	பூதனையினுடைய
இடைக்கு இருந்து	இடுப்பிலே யிருந்து கொண்டு
அவள் தன்	அப் பேய்மகளுடைய
பெரு முலை	பெரிய முலையை
சுவைத்திட	ருசிபார்த்து உண்ண
பெற்ற தாய்	(அதைக்கண்ட) யசோதையானவள்
இடைக்கு இருத்தல் அஞ்சுவன் என்று தளர்ந்திட	('நான் இனி இவனை) இடுப்பிலே எடுத்துக்கொள்ள அஞ்சுகிறேன்' என்று சொல்லிக் கூசும்படியாக
வளர்ந்த	வளர்ந்தவனான
எம் தலைவன்	அஸ்மத் ஸ்வாமி
(எவ்விடத்திலுள்ளானென்னில் ;)	

சேய் முகடு உச்சி	உயர்ந்த கொடுமுடியின் உச்சியிலே
அண்டம் சுமந்த	அண்டத்தைச் சுமக்கிற
செம் பொன் செய் விலங்கலில்	மேரு பர்வதத்திலே
இலங்கு	விளங்குகின்ற
வாய்	விசாலமான
முகடு	சிகரத்தில் நின்றும்
இழிந்த	ப்ரவஹிக்கின்ற
கங்கையின்	கங்காநதியினுடைய
கரை மேல்	கரைமீதுள்ள
வதரியாச் சிராமத்து	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே
உள்ளான்	எழுந்தருளியிருப்பவன்.

* * *:—[பேயிடைக்கிருந்து.] *கீழ்ப்பாட்டில் "அணிமலர்க்குழலாரரம்பையர் துகிலும் ஆரமும் வாரிவந்து" என்ற சொற்போக்கில் கண்ணபிரானு*

❁ பெரியாழ்வார் திருமொழி. 2-10-1.

டைய திருவிளையாடல் ஆழ்வார்க்கு நினைவுக்கு வரவே, மற்றொரு க்ருஷ்ண சேஷ்டிதத்தை ஸ்மரித்துப்பேசுகிறார் இதில் பெற்றதாய் போல் வந்தபேய்ச்சி பெருமுலையுண்டு அவளை முடித்தவரலாறு கீழ்த்திருமொழி முதல்பாட்டினுரையிற் கூறப்பட்டது. வந்த பேயிடைக்கிருந்து அவள் தன் பெருமுலை சுவைத்திட என்று அந்வயம். யசோதையைப்போலவே வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையினுடைய மடியிலே நன்மகன் போல இருந்து அவளது முலையையுண்டு அவளை முடிப்பதுஞ்செய்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணசிசுவைக் கண்ட தாயானவள், 'அப்பப்ப! இனி இப்பிள்ளையை மடியிலெடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது! முலையுண்கிறபாவனையில் உயிரை முடிக்கும் பிள்ளை இது; இதன் இயல்வுக்கு அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது' என்று கூசும்படியாக அவ்வளவு கூரனாய்வளர்ந்த தலைவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் வதரியாச்சிரமம்.

பெற்றதாய் இடைக்கிருத்தலஞ்சுவனென்று தளர்ந்திட = இப்பிள்ளையை நாம் மடியிலே வைத்து முலைகொடுத்துப் பழக்கினபடியாலன்றோ இவன் கண்டார் மடியிலும் பொருந்தி முலையுண்கிறது; இனி நாம் இவனை இடுப்பிலெடுத்துக் கொள்ளவேகூடாது என்று கூசினாள் யசோதை என்னவுமாம்.

வதரியாச்சிரமம் கங்கையின் கரையிலுள்ளது; அக்கங்கை எப்படிப்பட்டதென்னில்; ஓங்கியிருந்துள்ள சிகரத்தின் உச்சியிலே அண்டத்தைத் தரிக்கிற செம்பொன்மலை யாதொன்றுண்டு-மேருபர்வதம்; அதிலே விளங்குகின்ற விசாலமான சிகரத்தினின்றும் இழிந்ததாம். அண்டம்-மேலுலகம்.

அண்டமும் என்ற விடத்து உம்மை-இசை நிறை. ... ... (ரு)

தேரணங்கல்குல்செழுங்கயற்கண்ணி
திறத்தோருமறத்தொழில்புரிந்து *
பாரணங்கிமிலேறேழு முன்னடர்த்த
பனிமுகில்வண்ண னெம்பெருமான் *
காரணந்தன்னால்கடும்புனல்கயத்த
கருவரைபிளவெழக்குத்தி *
வாரணங்கொணர்ந்தகங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (சு)

தேர் அணங்கு அல்குல்	தேர்போன்ற அழகிய நிதம்பத்தை யுடையளும்
செழு கயல் கண்ணி திறத்து	அழகிய கயல்போன்ற கண்களை யுடையளுமான நப்பின்னைக்காக
ஒரு மறத் தொழில் புரிந்து	கோபம் மிக்க செயலைச் செய்து
பார் அணங்கு இமில்	பூமியிலுள்ளா ரெல்லாரும் நடுங்கும்படியான முசுப்பையுடைய
ஏறு எழும்	எழு எருதுகளையும்
முன் அடர்த்த	கண்முன்னே வலியடக்கின
பனி முகில் வண்ணன்	குளிர்ந்த மேகம்போன்ற [illegible]

எம் பெருமான்	எம்பெருமான் (எங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறு னென்றால்)
காரணந் தன்னால்	பகீரதப்ரயத்நமாகிற காரணத்தினால்
கடு புனல் கயத்த	வேகமாகப் பெருகுகின்ற ஜலம் நிறைந்த பள்ளங் களையுடையதும்
கரு வரை பிளவு எழ குத்தி	பெரியதொரு மலை பிளந்து போம்படி (அம்மலையை) உடைத்துக்கொண்டு
வாரணம் கொணர்ந்த	(அங்குள்ள) யானைகளைத் தள்ளிக்கொண்டுவந்து ப்ரவஹித்ததுமான
கங்கையின்	கங்காநதியினுடைய
கரை மேல்	கரையின்மீதுள்ள
வதரியாச்சிராமத்து உள்ளான்	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே உள்ளான்.

* * *—[தேரணங்கல்குல்.] கண்ணபிரான் தொட்டிற்பருவத்திற் செய்த சேஷ்டித மொன்றைக் கீழ்ப்பாட்டி லருளிச்செய்தார்; யௌவனப்பருவத்திற் செய்ததோர் செயலைச் சொல்லுகிறாரிதில். கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளாயும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் 'நீளா' என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக் கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டனன். அப்பெருமான் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான்.

தேரணங்கல்குல் = அல்குலுக்குத் தேரை உவமை கூறுதல் கவிமரபு. அணங்கு என்று அழகுக்கும் பேராகையாலே 'தேர்போன்று அழகிய' என்று உரைக்கப்பட்டது. இனி, அணங்கென்று வருத்தத்திற்கும் வாசகமாதலால் தேரை வருத்துகின்ற அல்குல் என்னவுமாம். தேர் இதற்கு உவமையாக முடியாது வருந்துகின்றதென்க.

மறத்தொழில்புரிந்து = எருதுகளின்மேல் கோபாவேசத்தைக் காட்டி என்றவாறு. "பாரணங்கிமில்" என்ற விசேஷணம் அவ்வெருதுகளின் பயங்கரத் தன்மையைக் காட்டுதற்காம். பார்—பூமியிலுள்ளார்க்கு ஆகுபெயர். இமில்—முசுப்பு. பெருமிடுக்குடைய எருதுகளோடு போர் செய்தவளவிலும் திருமேனி நிறத்திற்குச் சிறிதும் வாட்டமுண்டாகவில்லை யென்பது விளங்க "ஏறேழு மடர்த்த பனி முகில்வண்ணன்" என்றார்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்ரமம் எவ்விடத்துள்ளது?—கங்கையின் கரைமேலுள்ளது. அக்கங்கை எப்படிப்பட்டது?—காரணந்தன்னால் கடும்புனல் கயத்த கருவரை பிளவெழக் குத்தி வாரணங் கொணர்ந்ததாம். இதன் கருத்து யாதெனில்; (ஸகரசக்ரவர்த்தி அச்வமேதயாகஞ் செய்தது; ஸகரகுமாரர்கள் கபிலமாமுனியால் நீறுபொழிந்தது, அம்சுமான் ஸகரனது யாகக் குதிரையைக் கொண்டு வந்தது; பகீரதன் கங்கைக்காகத் தவஞ் செய்து அதனைக் கொண்டுவந்தது—இந்த வரலாறுகள் ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டத்தில் 38+43. ஸர்க்கங்களிற் காணத்தக்

கஎ.) பகீரதன் கங்கையை அவதரிப்பிக்கிறபோது நடுவழியிலே ஒரு மலை தகைந்துகொண்டு நின்றதாகவும், கங்காப்ரவாஹமானது மிக்க வேகமாக வரும்போது விசையினால் அந்த மலையை இரண்டு பிளவாம்படி குத்திப் புறப்பட்டு அம்மலையிலிருந்த யானைகளையும் தள்ளிக்கொண்டு வந்திழிந்ததாகவும் சில புராணங்களில் சொல்லப்படுகிறதாம். மற்றொரு விதமாகவும் சொல்லுவதுண்டு ;— பகீரதன் கொணர்ந்த கங்காப்ரவாஹத்தை மலை தகைந்தவளவிலே அவன் இந்திரனை நோக்கித் தவம்புரிந்தனனாம்; தபஸ்ஸினால் ப்ரஸந்நனான இந்திரன் தனது யானையை அனுப்பி அம்மலை இருபிளவாம்படி குத்துவித்ததாகவும், பிறகு அந்த யானை கங்காப்ரவாஹத்தைத் தட்டுத் தடங்கலின்றிக் கொண்டு புறப்பட்டதாகவும் புராணப்பிரஸித்தியுண்டாம். இவ்விரண்டு வகையான யோஜனைகளும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. முதல் யோஜனையில், **வாரணங்கொணர்ந்த** என்றது—(கங்கையைத் தகைந்த மலையிலிருந்த) யானைகளை உருட்டிக்கொண்டு வந்திழிந்த என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனையில், (இந்திரனுடைய) யானையினால் மலையைப்பிளந்து கொண்டு வரப்பட்ட என்றபடி.

காரணந்தன்னால் = கபிலமாமுனியின் சாபத்தால் நீறாய்க்கிடந்த தன் பாட்டன்மாரை சுத்தி செய்தற்காகக் கங்கையைப் பெறவேணுமென்று பகீரதன் தவம்புரிந்தமையாகிற காரணத்தினால் என்றபடி. கங்கையைக் கொண்டுவருகிறபோது மலை தகைந்த வளவிலே இந்திரனை நோக்கித் தவம்புரிந்த காரணத்தினால் என்னவுமாம். **கடும்புனல்கயத்த** என்றவிடத்து, கயத்த என்பதற்கு "தகைந்த" என்று சிலர் பொருள் கூறுவர் ; அஃது ஆதாரமற்றதாகும். **கைத்த** என்று பாடமிருப்பின் அப்பொருள் கொள்ளலாகும். **கயத்த** என்றே எங்கும் பாடம் வழங்குகின்றது. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில்—" பகீரதன் கங்கையை அவதரிப்பிக்கிறபோது நடுவழியிலே ஒரு மலை **தகைந்துகொடு நின்றதாய்** அத்தை இரண்டு பிளவாம்படி குத்தி யானைகளையுமுருட்டிக்கொண்டு இவ்வருகே போந்து இழிந்ததாகச் சொல்லக் கடவது" என்றருளிச் செய்திருப்பதைக்கண்டு, **கயத்த** என்பதற்குத் **தகைந்த** என்று சிலர் பொருள் வரைந்திட்டனர்; மலையைக் குத்திக்கொண்டு இழிவதற்கு ப்ரஸக்தியை நிரூபணம் செய்வதற்காகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஒரு மலை தகைந்துகொண்டு நின்றதாக அருளிச்செய்தாரேயன்றி, **கயத்த** என்பதற்கு அது பொருள் என்று உரைத்தாரல்லர். ஆகையாலே **கயத்த** என்பதற்குத் **தகைந்த** என்று பொருள்கொள்ள வழியுமில்லை ; அவசியமுமில்லை. **கயத்த** என்றது கயத்தையுடைய என்றபடி. கயமாவது தண்ணீர் தேங்கும் பள்ளம். வெகு வேகமாகப் பெருகுகின்ற தண்ணீர் நிறைந்த பள்ளங்களையுடைய என்று பொருளாயிற்று. இது கங்கைக்கு விசேஷணமாகவுமாம் ; கருவரைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். **கருவரை** என்றவிடத்துக் கருமையாவது பெருமை. பெரியமலை என்றபடி. **வரை** என்பது பால்பகாஅஃறி

லைப் பெயராதலால் 'மலைகள்' எனப் பன்மைப் பொருள்பட்டு, கங்கை பெருகி வரும்போது வழியில் பல பல மலைகள் நேர்படுமாதலால் அவற்றையெல்லாம் தன் வேகத்தாலே பேதித்துக்கொண்டு அங்குள்ள யானைகளையும் உருட்டிக் கொண்டு ப்ரவஹித்ததாக உரைத்தலும் பொருந்தும். ... ... (சு)

வெந்திறல்களிறும்வேலைவாயமுதும்
விண்ணொடுவிண்ணவர்க்கரசும் *
இந்திரற்கருளியெமக்குமீந்தருளும்
எந்தையெம்மடிகளெம்பெருமான் *
அந்தரத்தமரரடியிணைவணங்க
ஆயிரமுகத்தினலருளி *
மந்தரத்திழிந்தகங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (எ)

வேலைவாய்	கடலில் நின்றுமுண்டான
வெம் திறல் களிறும்	மிக்க மிடுக்கையுடைய ஐராவத மென்கிற யானையையும்
அமுதும்	அம்ருதத்தையும்
விண்ணொடு	ஸ்வர்க்க லோகத்தையும்
விண்ணவர்க்கு அரசும்	தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாயிருக்குந் தன்மையையும்
இந்திரற்கு அருளி	இந்திரனுக்குக் கொடுத்தருளி
எமக்கும் ஈந்தருளும்	நமக்கும் வேண்டிய அருளைச் செய்கிற
எந்தை எம் அடிகள் எம் பெருமான்	ஸர்வேச்வரன் (எங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறானென்னில்)
அந்தரத்து அமரர்	ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களெல்லோரும்
அடி இணை வணங்க	எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஸேவித்துப் பிரார்த்திக்க
ஆயிரம் முகத்தினால் அருளி	(அவர்களது வேண்டுகோளின்படி) பலமுகமாகப் பிரவஹிக்கும்படி (கங்கையை நோக்கி) நியமித்தருள
மந்தரத்து இழிந்த	(அவ்வண்ணமாகவே) மந்தர மலையினின்றும்பெருகின
கங்கையின் கரை மேல்	கங்கையின் கரைமீதுள்ள
வதரியாச்சிராமத்து உள்ளான்	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே உள்ளவன்.

* * *—[வெந்திறற்களிறும்.] திருமால் தேவர்களின் பிரார்த்தனைக் கிணங்கிக் கடல்கடைந்தருளின காலத்து, கடையப்பட்ட அக்கடலினின்று ஐராவதயானை, உச்சைச்ச்ரவஸ் என்னுங் குதிரை, விஷம், சந்திரன், கல்ப வ்ருக்ஷம், அமுதம் முதலியன உண்டாயினவென்று புராணங்கள் கூறும். அவற்றில் தேவேந்திரனுக்கு ஐராவதயானையையும் அமிருதத்தையும் தேவர்கட்குத் தலைவனாயிருக்கும் ஸாம்ராஜ்யத்தையும் கொடுத்தருளி, அந்தரங்க அடியவர்களான நமக்குத் தன்னையே கொடுத்தருளி உபகரித்த எம்பெருமான் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான்; அவ்வாச்சிரமம் எங்குள்ளது?—கங்கையின் கரைமேலுள்ளது. அக்கங்கை எப்படிப்பட்டது?—அந்தரத்தமரரடியிணைவணங்க

ஆயிரமுகத்தினாலருளி மந்தரத் திழிந்தது. அதாவது—கங்கையானது ஒரு முகமாக வந்து இழிந்தால் பெரிய விசையோடே வருகிறபடிக்கைக் கடல் பொறாதென்று தேவர்கள் எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பணிந்து 'கங்கை பல முகமாகப் பெருகும்படி அருள்புரியவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவன் 'அப்படியே ஆகுக' என்று அருள்கூர்ந்து கங்கையை நியமித்தவளவிலே கங்கை பல முகமாகப் பெருகிற்றாம். "அந்தரத்தமரர் அடியிணை வணங்க" என்று இன்னாருடைய அடியை வணங்கினராகச் சொல்லாமையால், எம்பெருமானுடைய அடியிணையை வணங்கினராகக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றி, கங்காதேவியின் திருவடிகளிலேயே வணங்கிப் பிரார்த்தித்தனரென்றுங் கொள்ளலாம். "அன்றிக்கே, கங்கைதன்னை யாச்ரயிக்க அதுதானருளுகையாகவுமாம்" என்றார் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். எம்பெருமானடியிணையை வணங்கினராகக் கொள்ளும் யோஜனையில், மூன்றாமடியின் இறுதியிலுள்ள அருளி என்றதை எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளவேணும்; ஆயிரமுகத்தினால் பிரவஹிக்கும்படி அருள என்றபடி. ஆயிரமுக மென்றது அனேகப்ரகாரமாக என்றபடியாமத்தனை. "மேருவிலே யிழிந்து மந்தரத்திலே யிழிந்து ஹிமவானிலே யிழிந்து இங்ஙனே பலவகைகளாலே வரும்படியைச் சொல்லக் கடவதிறே" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. (எ)

மான்முனிந்தொருகால்வரிசிலைவளைத்த
மன்னவன் பொன்னிறத்துரவோன் *
ஊன்முனிந்தவனதுடலிருபிளவா
உகிர்நுதிமடுத்து * அயனரனைத்
தான்முனிந்திட்ட வெந்திறல்சாபம்
தவிர்த்தவன் * தவம்புரிந்துயர்ந்த
மாமுனிகொணர்ந்த கங்கையின் கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (அ)

ஒருகால்	(பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருந்த) ஒரு ஸமயத்தில்	அவனது உடல்	அவ்வசுரனுடைய சரீரம்
மான் முனிந்து	மாரீசமாயமானின் மேற் சீறி	இரு பிளவு ஆ	இரண்டு பிளவாம்படி
வரி சிலை வளைத்த மன்னவன்	அழகிய வில்லை (அந்த மான் மேலே) வளைத்தெறிந்த செருக்கனும்	உகிர் நுதி மடுத்து	நகங்களின் நுனியை (வுடலில்) அழுத்தினனும்,
பொன் நிறத்து உரவோன்	பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய ஹிரண்யனென்னுமொரு பலிஷ்டனுடைய	அயன் தான் அரனை முனிந்து	நான்முகக் கடவுள் சிவன் மேல் சீறி
ஊன் முனிந்து	உடலை ஒழித்து விடுவதாகச் சீற்றங்கொண்டு	இட்ட	(அவனுக்குக்) கொடுத்த
		வெம் திறல் சாபம் தவிர்த்தவன்	மிகவும் க்ரூரமான சாபத்தைப் போக்கினவனுமுள்ள எம்பெருமான் (எங்குள்ளானென்னில்;)

தவம் புரிந்து உயர்ந்த மா முனி கொணர்ந்த	தபஸ்விகளில் தலைவரான பகீரதர் கொண்டுவந்த	கங்கையின் கரை மேல்	கங்கையின் கரைமீதுள்ள
		வதரியாச் சிராமத்து உள்ளான்	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலுளன்.

* * * [மான்முனிந்தோருகால்.] மாரீசனென்கிற மாயமான்மேலே அம்பு எய்து அதனை முடித்தவனும், பரமபக்தனான ப்ரஹ்லாதனுக்குக் கொடுமையியற்றி மஹாத்ரோஹியான ஹிரண்யகசிபுவின் மார்பைப் பிளந்தொழித்தவனும், பிரமனால் சிவனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ்மஹத்திசாபத்தைத் தொலைத்தருளினவனுமான எம்பெருமான் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான்.

அயனரனைத்தான் முனிந்திட்ட வெந்திறல்சாபந்தவிர்த்த வரலாறு :—ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என்செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்: என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒரு நாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம்.

தவம்புரிந்துயர்ந்தமாமுனிகோணர்ந்த என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர் ;— விச்வாமித்ரன் க்ஷத்ரியனாயிருக்கச் செய்தேயும் தவம் புரிந்து ப்ரஹ்மர்ஷித்வமாகிற உயர்த்தி பெற்றானாகையாலே தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனி யென்று விச்வாமித்ரனைச் சொல்லுகிறது. அவன் கோணர்ந்த கங்கை யென்றது—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தன்னுடைய யஜ்ஞரக்ஷணார்த்தமாக அழைத்துக்கொண்டு போனபோது கங்கையின் வரலாறுகளைச் சொல்லிக் கொண்டே கங்கைக்கரைமேல் அழைத்துக்கொண்டு போயினனாதலால். தவம் புரிந்துயர்ந்த மாமுனியினால் (ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தன் கரைமீது) கொண்டு வரப்பெற்ற கங்கை என்றதாயிற்று. இப்பொருள் கொள்வது அரியவழி யென்றெண்ணின ஸ்ரீபராங்குச தாஸரென்பவர் "மாமுனி புகன்ற கங்கையின் கரை மேல்" என்று பாடத்தைத் திருத்திக்கொண்டால் நன்றாகுமே என்றாராம்; அதை நம்பிள்ளை கேட்டருளி "உள்ள பாடத்திற்கு நாம் பொருளுரைக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோமேயன்றி இல்லாததொரு பாடத்தைக் கற்பிக்க வல்லோமல்லோம்" என்றருளிச் செய்தாராம்.

இனி, தவம்புரிந்துயர்ந்தமாமுனி என்று பகீரதமுனியையே சொல்லிற்றாய், அவனால் கொண்டுவரப்பட்ட கங்கை யென்று உரைத்தலும் ஒன்று. ... (அ)

கொண்டல்மாருதங்கள்குலவரைதொகுநீர்க்
குரைகடலுலகுடனனைத்தும் *
உண்டமாவயிற்றோனொண்சுடரேய்ந்த
உம்பருமூழியுமானான் *
அண்டமூடறுத்தன்றந்தரத்திழிந்து
அங்கவனியாளலமர * பெருகும்
மண்டுமாமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (க)

கொண்டல்	மேகங்களையும்
மாருதங்கள்	வாயுஸமூஹத்தையும்
குலம் வரை	குலபர்வதங்களையும்
தொகு நீர் குரை கடல்	நீர் நிறைந்து கோஷம் செய்கிற கடல்களையும்
உலகு அனைத்தும்	மற்றுமெல்லா வுலகங்களையும்
உடன்	ஏககாலத்தில்
உண்ட	அமுதுசெய்த
மா வயிற்றோன்	பெரிய திருவயிறுடையனும்,
ஒண் சுடர் ஏய்ந்த உம்பரும் ஊழியும் ஆனான்	சந்திரஸூர்யர்கள் பொருந்தியிருக்கிற மேலுலகத்திற்கும் காலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனுமான எம்பெருமான் (எங்குளன் எனில்)
அன்று	பகீரதன் கங்கையை அவதரிப்பித்த அப்போது
அண்டம் ஊடு அறுத்து	ப்ரஹ்மலோகத்தை இடைவெளி யாக்கிக்கொண்டு
அந்தரத்து இழிந்து	ஆகாசத்தில் வந்திழிந்து
அங்கு	அங்கு நின்றும்
அவனியாள் அலமர பெருகும்	பூமி நடுங்கும்படியாக (பூமியிலே) ப்ரவஹித்ததும்
மண்டு மா மணி நீர்	நெருங்கி நிறைந்து தெளிந்த ஜலத்தையுடையதுமான
கங்கையின் கரைமேல்	கங்கையின் கரைமேலுள்ள
வதரியாச்சிராமத்து உள்ளான்	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலுள்ளான்.

* * * [கொண்டல்மாருதங்கள்.] ஸகல பதார்த்தங்களையும் பிரளயங் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவனும் உபயவிபூதி நாதனுமான எம்பெருமான் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான்.

"ஒண்சுடரேய்ந்த உம்பருமூழியுமானான்" என்றது உபயவிபூதி நாதத்வத்தைச் சொன்னபடி. எங்ஙனே யென்னில்; உம்பரும்ஆனான் என்பதனால் மேலுலகத்திற்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குந்தன்மை சொல்லிற்று. ஊழியுமானான் என்பதனால், "న కాలస్తత్ర వై ప్రభుః = ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:" என்னப்பட்ட விண்ணுலகுக்குப் பிரதிகோடியாய், காலம் நடமாடக் கடவதான இவ்வுலகுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குந் தன்மை சொல்லிற்று. (ஊழி—காலம்.)

[அண்டமூடறுத்து இத்தியாதி.] அண்டமென்று ப்ரஹ்மலோகத்தைச் சொல்லுகிறது; அதை ஊடறுத்து—நடுவே வழிபண்ணிக்கொண்டு, அந்தரத்து இழிந்து—அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட அந்தரிக்ஷலோகத்திலே வந்திழிந்து, அங்கு

அவனியாள் அலமரப் பெருகும்—அங்கு நின்றும், பூமிப்பிராட்டி பொறுக்க மாட்டாமல் தடுமாறும்படி (பூமியிலே வந்து) பெருகுகின்றதாம். அப்படிப்பட்ட கங்கையின் கரைமேலுள்ளது வதரியாச்சிரமம்.

மாருதம், அண்டம், அவநி—வடசொற்கள். ... ... (௯)

வருந்திரைமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்
வதரியாச்சிராமத்துள்ளானை *
கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணனையெண்ணிக்
கலியன்வாயொலிசெய்தபனுவல் *
வரஞ்செய்தவைந்துமைந்தும்வல்லார்கள்
வானவருலகுடன்மருவி *
இருங்கடலுலகமாண்டுவெண்குடைக்கீழ்
இமையவராகுவர்தாமே. (௰)

வரும் திரை மணி நீர்	(பெரிய வேகத்தோடு) வருகிற அலைகளை யுடைத்தாய் தெளிந்த ஜலத்தை யுடைத்தான
கங்கையின் கரை மேல்	கங்கையின் கரைமேலே
வதரியாச் சிராமத்து உள்ளானை	ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற
கரு முந்நீர் கடல் வண்ணனை	கறுத்த மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல் போன்ற நிறத்தனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை
எண்ணி	அநுஸந்தித்து
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
வாயொலிசெய்த	திருவாய்மலர்ந்தருளிய
பனுவல்	பாசுரமாய்
வரம் செய்த	சிறந்ததான
ஐந்தும் ஐந்தும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளையும்
வல்லார்கள் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
வெண் குடை கீழ்	வெண் கொற்றக் குடையின்கீழ் வாழ்ந்து கொண்டு
இரு கடல் உலகம் ஆண்டு	பெரிய கடல்சூழ்ந்த இப்பூமியை ஆண்டபின்
உடன்	அடுத்தபடியாக
வானவர் உலகு மருவி	ப்ரஹ்மலோக நிர்வாஹகராக இருந்து
இமையவர் ஆகுவர்	(அதன்பிறகு) நித்யஸூரிகளாகவும் ஆவர்கள்.

* * * [வருந்திரைமணிநீர்.] இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. பெரிய வேகத்தோடு வருகிற அலைகளையுடைத்தாய் தெளிந்த தீர்த்தத்தையுடைத்தான கங்கையின் கரைமேலே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற கடல்வண்ணனான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைச் சிந்தித்துத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த சிறந்த இப்பாசுரங்களை ஓதவல்லவர்கள், கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகத்தை நெடுநாள் ஆண்டபின் ப்ரஹ்மபதத்தை நிர்வஹித்து அதன்பிறகு நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோஷ்டியாக இருக்கப் பெறுவர்.

"ஏராரின்னிசை மாலை வல்லார் இருடீகேசனடியாரே" "வைகுந்தமேறுவரே" என்றாற்போலே பரமபுருஷார்த்தத்தையே பலனாகச் சொல்லவேண்டியிருக்க, இருங்கடலுலகமாள்வதான க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைப் பலனாகச்

சொல்வதேன்? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்டார்; அதற்கு அவர் ரஸோக்தியாக ஒரு உத்தரம் அருளிச்செய்தாராம்; அதாவது—"திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்த பின்பு த்யாஜ்யமான ஐச்வர்யமும் பரம புருஷார்த்தமாய் விட்டது காணும்; பணமுள்ள விடங்களிற் சென்று கொள்ளையடித்து பகவத் பாகவத கைங்கரியங்கள் பண்ணுகிறவராகையாலே ஹேயமான ஐச்வரியமும் இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்தால் உத்தேச்யமாய் விட்டதிறே" என்றாராம். ஆரார் எந்த எந்த பலன்களை விரும்பினாலும் அந்த அந்த பலன்கள் இவ்வருளிச் செயல் மூலமாகக் கிடைக்குமென்பது உண்மைப்பொருள். "இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து—இவன் அபிஸந்தி பண்ணினவற்றை யெல்லாம் தருமென்றபடி." என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.

கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணனை என்றவிடத்து முந்நீர் என்பது கருங்கடலுக்கு விசேஷணம். முந்நீர்—ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுவகை நீரையுடையது எனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகிய காரணப்பெயரென்பது பழைய கொள்கை. இதனைமறுத்துக் கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார். ஆற்றுநீரென்பது மழைநீரே யாகையாலும், இவ்விரண்டுமில்லாதபோது ஊற்றுநீருமில்லையாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாது என்று சொல்லி வேறு பொருள் கூறுகிறார்; அதாவது—முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பதாம். முச்செய்கையாவது—மண்ணைப் படைத்தலும் மண்ணை யழித்தலும் மண்ணைக் காத்தலுமாம். நீரினின்று நிலம் பிறந்ததெனை வேதமோதுதலால படைத்தலும், நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலால் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். நச்சினார்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே. நம் பூருவாசாரியர்கள் மூன்றுவகை நீரையுடையதென்னும் பொருளையே ஆதரிப்பர். முன்னீர் என றன்னகரமாகப் பாடமோதி, பழைய நீர் என்றுரைப்பாருமுண்டு: ஆதியிற் கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்று புராணங்கூறும்.

பனுவல்—சாஸ்த்ரம்; சொல்லுமாம். வரஞ்செய்த—வரமென்று பகவத்ப்ரஸாதத்தைச் சொல்லிற்றாய், தம்முடைய கவனஸாமர்த்தியத்தாலன்றிக்கே எம்பெருமானுடைய இன்னருளால் செய்யப்பட்ட பாசுரமென்றபடி. வடமொழியில் வரமென்று ச்ரேஷ்ட்ட வாசகமுமாகையாலே சிறந்ததாகச் செய்யப்பட்ட என்ற பொருளும் கொள்ளற்பாலதே. ... ... (ய)

அடிவரவு—ஏனம் கானிடை இலங்கை துணிவு பேய் தேர் வெந்திறல் மான் கொண்டல் வருந்திரை கலே.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி = முதற்பத்து.

ஐந்தாந் திருமொழி—கலையுங்கரியும்.

அவதாரிகை:—வாடினேன்வாடி யென்கிற முதல்திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப் பேசினார். அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளி திருமந்த்ரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்ய தேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தைத் தேடி வடக்கே எழுந்தருளின வளவில் திருப்பிரிதி என்னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந் திருமொழியால் அதனை அநுபவித்து, அதன் பிறகு வதரியை வணங்கி, அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்தில் ஸந்நிதி பண்ணி யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைக் கீழ்த்திருமொழியால் மங்களாசாஸநஞ் செய்து, இனி எங்குச் செல்லவேண்டுமென்று யோசித்து நின்றவளவில், ஸ்ரீஸாளக்ராம மென்னும் திவ்யதேசத்திலே தான் எழுந்தருளியிருந்து அடியார்கட்குக் காட்சி தந்தருளுகிறபடியை எம்பெருமான் ஆழ்வாரது ஞானக்கண்ணுக்குத் தோற்றுவிக்க, ஆழ்வாரும் தமது திருவுள்ளத்தை யழைத்து 'நெஞ்சே! சாளக்கிராமத்தைச் சென்று சேருவோம், வா' என்கிறார் இத்திருமொழியில்.

ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் நீர்நிலையிலிருந்து கொண்டு தவம் புரியா நின்றவளவில் அங்கு மீன்களெல்லாம் கூடிக்களித்து விளையாடா நின்றமையைக் கண்ணுற்று 'நாமும் இப்படி குடும்ப வாழ்க்கையிற் கூடிநின்று சிற்றின்பம் நுகர்ந்து களிக்கவேணும்' என்று ஆவல் கொண்டு மாந்தாதா என்னும் அரசனுக்குப் பல பெண்கள் இருப்பதாக உணர்ந்து அவனிடஞ்சென்று தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்ட, அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குரூபத்தையுங் கண்டு இசையகில்லாமல் 'பெண் கொடுக்கமுடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிந்து சபித்துவிடக்கூடும்; பெண்களிருக்குமிடத்திற்கு இவரை அனுப்புவோம்; இவரைக் கண்டு பெண்கள் காமுற்றார்களாகில் விவாஹம் செய்துகொள்ளட்டும்; இல்லையாகில் அவர்களே மறுத்து விடட்டும்; நம் தலையில் பழி வேண்டா' என்றெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிட மனுப்ப, முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவ வலிமையால் திவ்ய ஸௌந்தரமான ரூபத்தை ஏன்று கொண்டு போய் அவர்கள் முன்னே நின்றவளவில் அங்கிருந்த ஐம்பது பெண்களும் 'நானே இவரை மணந்துகொள்வேன், நானே இவரை மணந்துகொள்வேன்' என்று போட்டி

போட்டுக்கொண்டு மேல்விழுந்தவாறே, முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் மணந்துகொள்ள விரும்பித் தமது தவவலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப்பெண்களனைவரையும் விவாஹஞ் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தாரென்று புராணங்களில் இதிஹாஸமுண்டு. அதுபோலவே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதர்களான அஸ்மதாதிகளை அநுபவிப்பதற்காகப் பல பல திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, திவ்ய தேசங்கள்தோறும் ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிறானாகையாலே ஆழ்வார் எங்கும் புகுந்து மங்களாசாஸநம் செய்ய விரும்பி ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே செல்லுகிறாராயிற்று.

“ஸௌபரி போகத்துக் குறுப்பாக அனேகம் வடிவு கொண்டாற்போலே ஆச்ரிதரை அநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக உகந்தருளின நிலங்களெங்கும் புகுந்து ஸந்நிதி பண்ணினானாயிற்று அவன்; இனி இவர்தாமும் * தானுகந்த வூரெல்லாம் தன்தாள்பாடி எங்கும் புக்கு அநுபவிக்கையிலேயாய்த்து அபேக்ஷை பண்ணியிருப்பது” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியையும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. ... ...

கலையும்கரியும்பரிமாவும் திரியும்கானம்கடந்துபோய் *
சிலையும்கணையும்துணையாகச் சென்றான்வென்றிச்செருக்களத்து *
மலைகொண்டலைநீரணைகட்டி மதிள்நீரிலங்கைவாளரக்கர்
தலைவன் * தலைபத்தறுத்துகந்தான் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (க)

பதவுரை.

கலையும்	மான்களும்	அணை கட்டி	ஸேது கட்டி
கரியும்	யானைகளும்	மதிள் நீர் இலங்கை	மதிளையும் ஸமுத்ரத்தையும் காப்பாக உடைத்தான இலங்கையிலுள்ள
பரிமாவும்	குதிரைகளுமாகிய மிருகங்கள்	வாள்	வாளை ஆயுதமாகக் கொண்ட
திரியும்	திரியுமிடமான	அரக்கர் தலைவன்	இராவணனுடைய
கானம்	காட்டை	பத்து தலை	பத்துத் தலைகளையும்
கடந்து போய்	தாண்டிச் சென்று	அறுத்து	அறுத்துத்தள்ளி
சிலையும் கணையும் துணை ஆக	வில்லும் அம்பும் துணையாகக் கொண்டு	உகந்தான்	(ஆச்ரிதவிரோதி தொலைந்தானென்று) திருவுள்ள முகந்தவனுமான எம்பெருமானுடைய திவ்யதேசமாகிய
வென்றி செரு களத்து சென்றான்	(தனக்கு) வெற்றியை விளைக்கவல்ல போர்க்களத்திலே எழுந்தருளினவனும்,	சாளக்கிராமம்	ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை
அலை நீர்	அலைக்கின்ற நீரையுடைய கடலிலே	நெஞ்சே அடை	மனமே! சென்றுசேர்.
மலை கொண்டு	மலைகளாலே		

* * *—[கலையுங்கரியும்.] நெஞ்சே! நீ ஸ்ரீஸாளக்ராமமென்னும் திவ்ய தேசத்தை அடைந்திடு. அத்திருப்பதி யாருடையது?—இராவணனது தலை

கள் பத்தையும் அறுத்துகந்த இராமபிரானுடையது. இராவணன் தலைகளை யறுப்பதற்காக அப்பெருமான் என்னகாரியஞ் செய்தான்?—பலபல மிருகங்கள் நிறைந்து கிடந்த கொடிய காட்டைக் கடந்து சென்று வில்லையும் அம்புகளையும் துணையாகக் கொண்டு யுத்தபூமிக்கு வருமளவில் கடலைக்கடந்து வரவேண்டிற் றனபடியால் மலைகளைக்கொண்டு கடலிலே ஸேதுகட்டி அவ்வழியாலே இலங்கை வந்து சேர்ந்தானாயிற்று. இப்படி ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழிப்பதற்கு அருந்தொழில்கள் செய்யுமவனான பரமபுருஷன் நம்போல்வாருடைய விரோதி களையும் தொலைப்பதற்குச் சாளக்கிராமத்திலே வந்து நிற்கிறான்; அங்குச் செல் வோம், வா நெஞ்சே! என்றாராயிற்று.

காட்டின் கொடுமையைச் சொல்லவேண்டில், யானை சிங்கம் புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களையன்றோ முன்னே கூறவேண்டும்; கலையும் என்று ஸாதுவான மான்களை முன்னே கூறுவானேன்? என்னில்; மாரீசன் மாயமானாகவந்து செய்த கொடுமை வலிதாயிருந்ததனால் அந்த மான்சாதியை முன்னே கூறின ரென்க. பிராட்டி இராமனைப் பிரிந்து பட்ட வருத்தங்கட்கெல்லாம் மூலகார ணம் மாரீசனாகிற மாயமானே யாதலால் கொடிய மிருகங்களில் மான் முற்பட வுரியதேயாம்.

இங்கு மானை முற்கூறியதற்கு வேறொரு வகையான காரணமுங்கூறலாம். அதாவது—மான்சாதியில் மிக நன்றிபாராட்டி முற்கூறுகின்றாரென்னலாம். மஹாத்ரோஹியான மாரீசனிடத்தில் நன்றிபாராட்டுதல் ஏதுக்கென்னில்; கேண்மின். சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு, ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமைய னாகிய கரன்பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக் குக் கோபத்தை உண்டாக்கினவளவில் அக்கரன் பதினாலாயிரம் சேநாதிபதி களையும் ஸேனைகளையும் இராமபிரானோடு போர் செய்ய அனுப்ப, இராமன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட்டு, பிறகு வந்த கரனையும் கொன்றுவிட்டு ஜனஸ்தானத்தை சூந்யமாக்கினபோது அங்கு இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப்பிழைத்து ஒளித்துஓடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜநஸ்தானமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதவனென்பதையும் சொல்லி 'ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்து விடக் கூடும்' என்று தெரிவிக்க, இராவணன் அவனது சொற்படியே 'ஸீதை யைக் கொள்ளை கொள்ள உபாயமென்?' என்று யோசித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'நீஎனக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் 'அப்பா இராவணா! அந்த மஹாநுபாவனுடன் உனக்கு த்வேஷம் உதவாது; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ரயாகத்தில் அவருடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான்பட்டபாடு இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை; அத் திருநாமம் செவிப்படும்போதே என்உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டு விடு; இதை நெஞ்சிலும் நினையாதே' என்று யுக்தமாக உபதேசிக்க அதைக்

கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். பிறகு சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குச் சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்டபடியையும் தாசரதிகளுடைய ஸௌந்தர்ய பராக்ரமாதி குணங்கள் எல்லேயற்றிருக்கிறபடியையும் ஸீதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி 'இராகவனே நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ் செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளேயே அல்ல' என்று கூறி இராவணனை நிந்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடஞ்சென்று நயபயங்களினுல் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக் கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஒளித்திருந்தான். மாரீசன் இராவணனுடைய வலிகட்டாயம் பொறுக்கமாட்டாமல் மனம் நொந்துகொண்டே உடன்பட்டு வந்தானேயன்றி இராமபிரானிடத்தில் கறுக்கொண்டு வந்தானில்லே; படுபாவியான இவ்விராவணனுக்கு உடன்பட்டு நாம் காரியஞ் செய்யாவிடில் இவன் நம்மைக் கொலேசெய்யப்போகிறுன். இவனுக்கு உடன்பட்டுக் காரியஞ்செய்தோமாகில் இராமபிரான் நம்மைக் கொன்றுவிடப்போகிருர்; இப்பாவியின்கையில் நாம் கொலேயுண்பதிற் காட்டிலும் அப்பரமபுருஷன் கையிற் கொலேயுண்பது நற்கதிக்கு ஹேதுவாம்' என்றெண்ணித் தன் மரணத்தைத் தீர்மானித்துக் கொண்டே வந்தானத்தனே. பிறகு மாரீசன் பொன்மானின் வடிவெடுத்துக் கொண்டு ஸீதையின் பார்வையில் மேயத்தொடங்கி அக்காட்டில் நெடுந்தூரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அப்பொழுது இராகவன் 'இவன்யாரோ அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளே அவன்மீது எறிந்தார். அதனுல் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவைவிட்டு நிஜரூபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மணு! ஹா ஸீதே! கெட்டேன்' என்று இராகவனேப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான். இங்கு நாம் ஆலோசிக்கவெண்டிய தென்னவென்றுல், இப்படி இவன் கூச்சலிட்டது இராவணனுக்கு உபகாரஞ் செய்ய வேணுமென்கிற எண்ணத்தினுலா? அல்லது அபகாரஞ் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினுலா? என்று ஆராயவேண்டும். 'இராவணன்கையாற் கொலேயுண்பதை விட இராமபாணத்தாற் கொலேயுண்டு முடிதல் நன்று' என்கிற எண்ணத்தோடு வந்த மாரீசனுக்கு இராவணன் திறத்தில் உபகாரஞ் செய்ய வேணுமென்கிற எண்ணமுண்டாக ப்ரஸக்தியில்லே; 'நாம் மாண்டொழிவது போல் அவனேயும் மாண்டொழியச் செய்துவிடவேண்டு'மென்ற எண்ணங் கொண்டே இராகவனேப்போல் கூச்சலிட்டான்; மாரீசன் இப்படி கூச்சலிடாமல் வெறுமனே செத்திருப்பானுகில், பிராட்டி லக்ஷ்மணனேப்பிரிய நேர்ந்திராது; இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்துகொண்டு போகவும் அது நிமித்தமாகத் தான் மாண்டுபோகவும் நேர்ந்திராது; தேவர்களின் பிரார்த்தனை ஈடேறவும் வழியிராது. மரணகாலத்தில் மாரீசன் போட்ட கூச்சலே ராவணஸம்ஹாரத்திற்கு மூலகாரணமாக நின்றமையால் ஸ்ரீராம விஷயத்திலே மாரீசன் உபகாரகனேயன்றி அபகாரகனல்லன் என்று நினைக்கத் தக்கது. இப்பெருநன்றியைப் பாராட்டி இங்குக் "கலேயும்" என்று மான்சாதியை முற்படக் கூறுகின்றுர் ஆழ்வார் என்று கொள்க.

கரியும்— கரீ என்ற வடசொல் யானைக்குப் பெயர். பரி என்றும் பரிமா என்றும் குதிரைக்குப் பெயர். கலே, கரி, பரிமா என்பன பால்பகாஅஃறிணைப் பெயர்களாதலால் கலேகளும் கரிகளும் பரிமாக்களும் எனப் பன்மைப் பொருள் படும். காநநம் என்றவடசொல் கானம் எனச் சிதைந்தது

கானங்கடந்துபோய் என்ற சொல்லாற்றலால்—ஒரு காட்டிலிருந்து மற்றொரு காடு, அந்தக் காட்டிலிருந்து மற்றொருகாடு என்றிப்படி காடுகளின்மேற் காடாக எழுந்தருளினமை தோற்றும். வழியில் ஒரு க்ராமமும் இல்லை யென்றபடி. “ తే వనేన వనం గత్వా = தே வநேந வநம் கத்வா” என்றார் வான்மீகியும்.

சென்றான் வென்றிச் செருக்களத்து = அயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்ட பிறகு யுத்தம் நடந்த இடங்களெல்லாவற்றையும் நினைத்து “செருக்களத்துச் சென்றான்” என்கிறார். கரதூஷண யுத்தம் முதலிய இடைப்போர்கள் பலவுண்டே. ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் பெருமாளுக்கு விஜயமே கிடைத்ததுபற்றி “வென்றிச் செரு” என்றார். யுத்தங்களில் இளையபெருமாளும் மற்றும் வானர வீரர்களும் துணைவர்போல இருந்தாலும் தனிவீரனான தாசரதிக்கு எந்தத் துணையும் அபேக்ஷிதமல்ல என்பது தோன்ற சிலேயுங்கணேயுந் துணையாக என்றார். “சிலேயும் கணேயுந் துணையாகக் கானம் கடந்துபோய் மலேகொண்டலே நீரணேகட்டி வென்றிச் செருக்களத்துச் சென்றான்” என்றும் அந்வயிக்கலாம். வாளரக்கர்தலேவன் தலேபத்தறுத்துஉகந்தான்=“ஒரு தேவதையை ஆச்ரயித்து அதன் பக்கலிலே ஒரு வாளேப்பெற்று அதைத் தனக்கு அரணாக நினைத்திருப்பானுப் தூர்வர்க்கத்துக் கெல்லாம் நியாமகனாயிருக்கிற ராவணனுடைய தலேகள் பத்தையுமறுத்து ‘தேவர்களும் தந்தாமுடைய குடியிருப்புப் பெற்றார்கள்; ரிஷிகளும் தந்தாமுடைய ஆச்ரமங்களிலேயிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணப்பெற்றார்கள்’ என்று உகந்தவன்; அப்படி ஆச்ரிதவிரோதியைப் போக்கிப் பிற்பட்டார்க்கு முதவுகைக்காக வந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை ஆச்ரயிக்கப் பாராய் நெஞ்சே யென்கிறார்” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி அறிக. ... ... (க)

கடம்சூழ்கரியும்பரிமாவும் ஒலிமாந்தேரும்காலாளும் *
உடன்சூழ்ந்தெழுந்தகடியிலங்கைபொடியாவடிவாய்ச்சரம்துரந்தான் *
இடம்சூழ்ந்தெங்குமிருவிசும்பில் இமையோர்வணங்கமணம்கமழும் *
தடம்சூழ்ந்தெங்குமழகாய சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (உ)

கடம் சூழ் கரியும்	மதஜலத்தையுடைய யானேகளும்	உடன் சூழ்ந்து	ஒன்றாகத் திரண்டு
		எழுந்த	கிளர்ந்து தோற்றின
பரிமாவும்	குதிரைகளும்	கடி இலங்கை	அரணேயுடைத்தான லங்கை
ஒலி மா தேரும்	ஒலியையுடைய மஹாரதங்களும்	பொடி ஆ	பொடிபடும்படியாக,
காலாளும்	காலாட்களும்	வடி வாய்	கூர்மையான வாயையுடைய

சரம் — அம்புகளை

துரந்தான் — பிரயோகித்தவனான இராம பிரான் (எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான)

[சாளக்கிராமம் அடை நெஞ்சே!-]
(அது எப்படிப்பட்டதென்றால்)

இருவிசும்பில் இமையோர் — விசாலமான ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்கள்

இடம் எங்கும் சூழ்ந்து — பூமியெங்கும் வந்து பரவி

வணங்க — ஆச்ரயிக்கத்தக்கதாய்

மணம் கமழும் தடம் — புஷ்பவாஸனைகள் வீசுகின்ற தடாகங்களாலே

சூழ்ந்து — சூழப்பட்டு

எங்கும் அழகு ஆய — எல்லாப்பக்கங்களிலும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற

சாளக்கிராமம்—*.

* * * [கடுஞ்சூழ்கரியும்.] நெஞ்சே! சாளக்கிராமத்தைச் சென்று சேர்; அத்திவ்யதேசம் யாருடையது?—கடுஞ்சூழ்கரியும் பரிமாவு மொலிமாந்தேருங் காலாளுமுடன் சூழ்ந்தெழுந்த கடியிலங்கை பொடியாவடிவாய்ச் சரந்துரந்த பெருமானுடையது;—மதஜலத்தையுடையனவாய் மலைகள் வடிவெடுத்து நடந்தாற் போன்றுள்ள யானைத்திரள்களும், குதிரைத்திரள்களும், கோஷத்தையுடைய பெரிய தேர்களும் காலாட்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டு பெரியகிளர்ச்சியோடே தோற்றின இலங்கை சுடுகாடாம்படியாகத் தீக்ஷ்ணமான அம்புகளைப் பிரயோகித்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் எழுந்தருளியிருக்கு மிடமென்கை.

தேவர்களும் இங்கு வந்து ஸேவிக்கும்படியாய் அழகான ஸந்நிவேசங்களையுடையது என்கிறார் பின்னடிகளில். நிலத்தில் எவ்வளவு அவகாசமுண்டோ அவ்வளவும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர்கள் வணங்கப் பெற்றதும், பரிமளம் வீசுகின்ற பொய்கைகள் சூழ்ந்ததும் அழகியதுமான சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே! அடை. ... ... (உ)

உலவுதிரையுங்குலவரையும் ஊழிமுதலாவெண்திக்கும் *
நிலவும்சுடருமிருளுமாய் நின்றான்வென்றிவிறலாழி
வலவன் * வானோர்தம்பெருமான் மருவாவரக்கர்க்கெஞ்ஞான்றும்
சலவன் * சலம்சூழ்ந்தழகாய சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (ங)

உலவு திரையும் — உலாவுகின்ற அலைகளையுடைய கடலும்

குலம்வரையும் — குலபர்வதங்களும்

ஊழி முதலா எண் திக்கும் — காலம் முதலாகவுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் எட்டுத் திசைகளும்

நிலவும் — சந்திரனும்

சுடரும் — ஸூர்யனும்

இருளும் — இருட்டும்

ஆய் நின்றான் — ஆகிய இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும்

வென்றி விறல் ஆழி வலவன் — வெற்றியையும் மிடுக்கையுமுடைய திருவாழியை வலத்திருக்கையிலே யுடையவனும்

வானோர் தம் பெருமான் — தேவாதிதேவனும்

மருவா அரக்கர்க்கு — (தன்னை) ஆச்ரயியாத ராக்ஷஸர்கள் விஷயத்தில்

எஞ்ஞான்றும் சலவன் — எப்போதும் நன்மைசெய்யாதவனுமாகிய எம்பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய்)

சலம் சூழ்ந்து அழகு ஆய — நீர் நிலங்களால் சூழப்பட்டு அழகு பொருந்தியதான

சாளக்கிராமம் நெஞ்சே! அடை.

* * * [உலவுதிரையும்.] $ "பண்டைநான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப் பதங்களும் பதங்களின் பொருளும், பிண்டமாய்விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகிய புனலொடு நிலனும், கொண்டல்மாருதமும் குரைகடலேழும் ஏழுமா மலைகளும் விசும்பும், அண்டமுந்தானாய் நின்ற வெம்பெருமான்" என்னுமா போலே ஜகத்ஸ்வரூபியாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறார் ஒன்றரையடிகளால். "ಸರ್ವಂ ಖಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ = ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம." என்று சுருதியும் சொல்லிற்று. ஸகல பதார்த்தங்களையும் சரீரமாகவுடையவன் என்றபடி. வென்றி விறலாழிவலவன் என்பதனால் அஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமை சொல்லுகிறது. அடியவர்களைக் காத்தருள்வதற்கு உறுப்பான ஸ்ரீ ஸுதர்சநாயுதத்தை வலத்திருக்கையிலே யுடையவன். வென்றி விறலாழி=எங்குப் போனாலும் ஜயத்துடன் திரும்பி வருவது ; அதற்கு அநுகூலமான பராக்ரமமுடையது.

மருவாஅரக்கர்க்கு எஞ்ஞான்றும் சலவன்=பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் பொறுக்கமாட்டாத ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு எப்போதும் தீங்கு செய்பவன். சலத்தையுடையவன் சலவன் ; சலம்—தீராக்கோபம், வஞ்சம், பொய். நல்லார்க்கு மெய்யனாய் தீயார்க்குப் பொய்யனாயிருக்கும் எம்பெருமானுடைய சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே ! அடைந்திடு. ... ... (௩)

ஊரான்குடந்தையுத்தமன் ஒருகாலிருகால்சிலைவளைய *
தேராவரக்கர்தேர்வெள்ளம்செற்றான் வற்றாவருபுனல்சூழ்
பேரான் * பேராயிரமுடையான் பிறங்குசிறைவண்டறைகின்ற
தாரான் * தாராவயல்சூழ்ந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே ! (௪)

ஊரான் — திருவூரகமென்னும் திவ்ய தேசத்தை இருப்பிடமாக வுடையவனும்

குடந்தை உத்தமன் — திருக்குடந்தையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற புருஷோத்தமனும்,

ஒருகால் — முன்னொரு காலத்தில் (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்)

சிலை இரு கால் வளைய தேரா அரக்கர் தேர் வெள்ளம் செற்றான் — வில்லினுடைய இரண்டு நுனிகளையும் வளைத்து அவிவேகிகளான ராக்ஷஸர்களுடைய சேனைத் தொகையைச் சிதைத்தவனும்

வற்றா வரு புனல் சூழ் பேரான் — ஒருநாளும் வற்றாமல் மேன்மேலும் பெருகி வருகின்ற காவிரிநீர் சூழ்ந்த திருப்பேர்நகரில் கண்வளர்ந்தருள்பவனும்

பேர் ஆயிரம் உடையான் — ஸஹஸ்ரநாமங்களை யுடையவனும்

பிறங்கு சிறை வண்டு அறைகின்ற தாரான் — நெருங்கி யிருக்கிற சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கின்ற (திருத்துழாய்) மாலையையுடையவனுமான எம்பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்கிற)

தாரா வயல் சூழ்ந்த சாளக் கிராமம் — தாரா என்னும் நீர்ப்பறவைகள் நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை

நெஞ்சே ! அடை.

* * *—[ஊரான்குடந்தை.] 'ஊரகம்' என்கிற சொல் ஊர் என்று விகாரப்பட்டதாகக்கொண்டு ஊரகமென்கிற திவ்ய தேசத்தைத் தனக்கு இருப்பிட

$ பெரிய திருமொழி 5—7—1.

மாகவுடையவன் என்று பொருளுரைப்பது ஒருவழி. கச்சியில் உலகளந்த பெருமாள் ஸந்நிதிக்குத் திருவூரக மென்று திருநாமம். ஊரான் என்பதைக் குடந்தையோடே அந்வயித்துக் குடந்தையூரான் என்று கொண்டு திருக்குடந்தையை இருப்பிடமாகவுடையவன் என்றுரைத்தலும் ஒரு வழி. உத்தமன்—இப்படி திவ்ய தேசங்களிலே வந்து அனைவர்க்கும் எளியனாக எழுந்தருளியிருப்பது காரணமாகத் திருக்குணங்கள் சிறப்புறப் பெற்றவன் என்றவாறு.

தேரா அரக்கர்=தேர்தலாவது ஆராய்தல்; ஆராய்ச்சியற்ற அரக்கர் என்றது- 'ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனை பெருமானோடு நாமோ எதிரிடுவது' என்று விவேகிக்கமாட்டாமல் அறிவு கெட்டு எதிரிட்ட அரக்கர் என்றபடி. அவர்களுடைய தேர் வெள்ளங்களைச் செற்றானென்றது—ஜநஸ்தானத்திற் செய்த கரவதத்தைச் சொல்லவுமாம்; இலங்கையிற் செய்த ராவணவதத்தைச் சொல்லவுமாம்.

வற்றாவருபுனல்சூழ்பேரான் = பேர்—திருப்பேர்நகர்; அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி எனவும் 'கோயிலடி' எனவும் வழங்கப்படும். இத்தலம் காவிரிக்கரையிலுள்ளமை பற்றி 'வற்றா வருபுனல் சூழ்' எனப்பட்டது. உள்ள நீர் வற்றாமல் மேன்மேலும் பெருகி வருகின்ற நீர் சூழ்ந்த திருப்பேர் நகரைத் தனக்கு வாஸஸ்தலமாக வுடையவன் என்கை. பேராயிரமுடையான்—தன்னுடைய குணங்களையும் சரிதங்களையும் விளக்குகின்ற பல பல திருநாமங்களையுடையவன் என்கை. பிறங்குசிறைவண்டறைகின்றதாரான்—பிறங்குதல்—பிரகாசித்தலும் நிறைந்திருத்தலும். பிறங்கு என்பதை சிறைக்கு விசேஷணமாக்கி உரைக்கவுமாம், தார்க்கு விசேஷணமாக்கி உரைக்கவுமாம்.

தாராவயல் சூழ்ந்த=தாரா என்று ஒரு பக்ஷிஜாதி; அது நீர் நிலங்களில் வாழ்வது. வடநூலார் பொதுப்படையாக ஸாரஸபக்ஷியென்பர். ... (௪)

அடுத்தார்த்தெழுந்தாள்பிலவாய்விட்டலற அவள்மூக்கயில்வாளால்
விடுத்தான் * விளங்குசுடராழி விண்ணோர்பெருமான், நண்ணார்முன் *
கடுத்தார்த்தெழுந்தபெருமழையைக் கல்லொன்றேந்தியினநிரைக்காத்
தடுத்தான் * தடம்சூழ்ந்தழகாய சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (ரு)

அடுத்து ஆர்த்து எழுந்தாள் { மேல்விழுந்து வந்துகிட்டி ஆர்வாரஞ்செய்து கிளர்ந்தவளான சூர்ப்பணகை

பிலம் வாய் விட்டு அலற { பிலம்போன்ற வாயைத் திறந்துகொண்டு கதறும்படியாக

அவள் மூக்கு அயில் வாளால் விடுத்தான் { அவளுடைய மூக்கை கூர்மையான வாளாலே (இளையவனைக் கொண்டு) அறுத்தவனும்

விளங்கு சுடர் ஆழி { பிரகாசிக்கின்ற ஒளியையுடைய திருவாழியையுடையவனும்

விண்ணோர் பெருமான் { நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனும்

கடுத்து ஆர்த்து எழுந்த பெரு மழையை நண்ணார் முன் இனம் நிரைக்கா கல் ஒன்று ஏந்தி தடுத்தான் { வேகத்துடன் ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு கிளர்ந்துவந்த கனத்த மழையை எதிரிகளான இந்திராதிகளின் கண்ணெதிரில் பசுக்கூட்டங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக, (கோவர்த்தனமென்கிற) ஒரு மலையை ஏந்தித் தடுத்தவனுமான எம்பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்கிற)

தடம் சூழ்ந்து அழகாய சாளக்கிராமம் } தடாகங்களால் சூழப்பெற்று அழகாயிருக்கிற ஸாளக்ராமத்தை

நெஞ்சே! அடை—

* * *—[அடுத்தார்த் தெழுந்தாள்.] அடுத்தார்த்தெழுந்தாளவள் பிலவாய் விட்டலற அவள் மூக்கை அயில்வாளால் விடுத்தான் என்று சூர்ப்பணகையின் மூக்கறுத்தமை சொல்லுகிறது. ஸ்ரீராமன் ஒரு வருஷகாலம் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஹேமந்தகாலத்தில் சூர்ப்பணகை என்பதொரு அரக்கி அழகிய வடிவமெடுத்து வந்து இராகவனைக்கண்டு காமவிகாரமடைந்து தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு விரும்ப, இராகவன் 'எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை அடைந்தாயாகில் ஸுகமடையலாம்' என்று சொல்ல, அப்படியே அவள் லக்ஷ்மணனிடம் செல்ல, 'நான் ஒருவர்க்கு வேலைக்காரன், என்னை யடைந்தால் நீயும் வேலைக்காரியாவாய்; ஆகையால் அவரையே அடைவது உனக்கு நலம்' என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல; இப்படி அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து இஷ்டத்தைப் பெறாமல் 'நம் இஷ்டத்தை இந்த ஸீதை நிறைவேற வொட்டாமல் செய்கிறாளாகையால் இவளைத் தின்று விடுவோம்' என்று அவ்வரக்கி ஸீதாதேவியிடம் ஓட, உடனே இலக்குமணன் இராமபிரானது ஆஜ்ஞையினால் அவளைத் தகைந்து காதையும் மூக்கையும் அறுத்து அங்கபங்கஞ் செய்திட்டார் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இவளை அங்கபங்கஞ் செய்தது இளையபெருமாளின் செய்கையாயினும் இதனை இராமபிரான் மேலேற்றி ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பர்கள். உலகில் ஒரு காரியம் செய்வித்தவனை அது செய்தவனாகவே சொல்லுவதுண்டு; அது போலக் கொள்க. அன்றியும், "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலக்கை யெனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிய லக்ஷ்மணனுடைய செயலை அவயவியான இராமன் செய்ததாகச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரலம்பாஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாக அநுஸந்திப்பதும் இது போன்றதேயாம்.

பிலவாய்விட்டலற=முதலில் ஜநஸ்தானத்திற் சென்றும், பிறகு இலங்கையிற் சென்றும் வாய்விட்டுக் கதறியழுதபடியைச் சொல்லுகிறது. "கலையிலங்குமகலல்குலரக்கர் குலக்கொடியைக் காதொடு மூக்குடனரியக் கதறியவளோடித், தலையில் அங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்செய்த தடந்தோளன்" என்று மேலே அருளிச் செய்வது காண்க. அயில்—கூர்மை.

கடுத்து ஆர்த்து எழுந்த பெருமழையை இனநிரைக்கா கல்லொன்றேந்தித் தடுத்தான்=இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்விக்க, கண்ணபிரான் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாக வெடுத்துக் கோநிரைகளைக் காத்தபடி சொல்லுகிறது. கோவர்த்தனம் பெரியமலையாயிருக்கச் செய்தேயும் அதனைச் சிறியதொரு கல் எடுப்பது போலவே எளிதில் எடுத்தானென்பது தோன்றக் கல்லொன்றேந்தி என்றார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய சாளகிராமத்தை நெஞ்சே! அடை. ... ... (ரு)

தாயாய்வந்தபேயுயிரும் தயிரும்விழுதுமுடனுண்ட
வாயான் * தூயவரியுருவிற்குறளாய்ச்சென்று மாவலியை
ஏயானிரப்ப * மூவடிமண்ணின்றேதாவென்றுலகேழும்
தாயான் * காயாமலர்வண்ணன் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (சு)

தாய் ஆய் வந்த பேய் உயிரும்	தாய்வடிவு கொண்டுவந்த பூதனையின் உயிரையும்
தயிரும்	தயிரையும்
விழுதும்	வெண்ணெயையும்
உடன் உண்ட வாயன்	ஒன்று சேர்த்து அமுது செய்தவனும்,
ஏயான்	(யாசிப்பதற்குத்) தகாதவனை தான்
தூய வரி உருவின் குறள் ஆய் மாவலியை சென்று	பரிசுத்தமும் ஸுந்தரமுமான ரூபத்தையுடைய வாமனனாகி மாவலியிடம் சென்று
இன்றே மூ அடி மண் தா என்று இரப்ப	இப்போதே (எனக்கு) மூன்றடி நிலம் கொடு என்று யாசிக்க,
	(அவன் நீர் வார்த்துத் தந்தவுடனே)
உலகு எழும் தாயான்	எல்லாவுலகங்களையும் தாவியளந்து கொண்டவனும்
காயா மலர் வண்ணன் சாளக்கிராமம்	காயாம் பூப்போன்ற நிறமுடையனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸாளக்ராமத்தை
	நெஞ்சே! அடை—.

* * *—[தாயாய்வந்த.] கண்ணபிரானுக்குத் தயிர் பால் வெண்ணெய் முதலியன எப்படி போக்யமாயிருந்தனவோ, அப்படியே, தன்னைக் கொல்ல வந்த பூதனையின் உயிரும் போக்யமாயிருந்ததென்பது தோன்ற அருளிச் செய்கிற அழகு காண்மின். "తస్యాః స్తనం పపౌ కృష్ణః ప్రాణైస్సహ ననాద చ। స్తన్యం తద్విషసమ్మిశ్రం రస్యమాసీజ్జగద్గురోః = தஸ்யாஸ் ஸ்தநம் பபௌ க்ருஷ்ண: ப்ராணைஸ் ஸஹ நநாத ச — ஸ்தந்யம் தத் விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீத் ஜகத்குரோ:" என்று ஹரிவம்சத்தில் சொல்லப்பட்டது. $ "பெருமாவஞ்சப் பேய்வீயத் தூய குழவியாய் விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட மாயன்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

ஏயான் தூயவரியுருவிற்குறளாய்ச் சென்று மூவடிமண் இன்றேதாவென்று மாவலியை இரப்ப=ஏயானென்றது தகாதவனென்றபடி; யாசிக்கத் தகாதவனென்கை. உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருதனி முதல்வனாயிருந்து வைத்து, * அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கையனாயிருந்து வைத்து யாசகனாவது சல்வது தகுதியன்றே. ஆயினும் உபாயமறிந்து காரியஞ் செய்பவனாதலால் இவ்வுபாயத்தாலல்லது மாவலியின் மதத்தை அடக்க வொண்ணாமைபற்றி யாசகனாய்ச் சென்றபடி. இரப்ப என்றதற்கு மேல் 'அவனும் மூவடிமண் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க' என்று கூட்டிக் கொள்வது. "மாவலியையே யான் இரப்ப" என்று பதம்பிரித்து உரைப்பதும் ஒன்றுண்டு. மாவலியையே நோக்கி 'யான் இரப்ப மூவடிமண் இன்றே தா' என்று சொல்லி உலகேழும் தாவியளந்தவன் என்றவாறு. "மாவலியை ஏ! யான் இரப்ப" என்றும் பிரிக்கலாம். ஏ!—அடா மாவலீ!, என்றபடி. ... ... (அ)

ஏனோரஞ்சவெஞ்சமத்துளரியாய்ப்பரியவிரணியனை *
ஊனாரகலம்பிளவெடுத்த ஒருவன்தானேயிருசுடராய் *
வானாய்த்தீயாய்மாருதமாய் மலையாயலைநீருலகனைத்தும்
தானாய் * தானுமானான்தன் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (எ)

$ திருவாய்மொழி 1—5—9.

ஏனோர் அஞ்ச — சத்துருக்களான அஸுரர்கள் பயப்படும்படியாக
அரி ஆய் — நரசிங்கமூர்த்தியாகி
பரிய இரணியனை — தடித்த சரீரத்தை யுடையனை ஹிரண்யனை
வெம் சமத்துள் — கடுமையான போர்க்களத்திலே
ஊன் ஆர் அகலம் பிளவு எடுத்த ஒருவன் — மாம்ஸம் நிறைந்த மார்பு கிழியும்படி செய்தவொருவனும்,
தானே — இப்படி செய்தருளினவன் தானே
இரு சுடர் ஆய் — சந்த்ர ஸூர்யர்களாயும்
வான் ஆய் — ஆகாசமாயும்
தீ ஆய் — அக்நியாயும்
மாருதம் ஆய் — காற்றாயும்
மலை ஆய் — மலைகளாயும்
அலை நீர் உலகு அனைத்தும் தான் ஆய் — கடல் சூழ்ந்த உலகங்கள் யாவுமாய் இருப்பவனும்
தானும் ஆனான் தன் சாளக்கிராமம் — அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை யுடையனுமான எம்பெருமானுடைய ஸாளக்ராமத்தை
நெஞ்சே! அடை—.

* * *—[ஏனோரஞ்ச வெஞ்சமத்துள்.] கீழ்ப்பாட்டில் "உலகேழும் தாயான்" என்று ஸர்வலோக வ்யாபகத்வம் சொன்னவுடனே, முன்பு ப்ரஹ்லாதன் 'எம்பெருமான் ஸர்வ வ்யாபகன்' என்று சொன்னதும் இரணியன் அதை மறுத்துச் சொன்னதும் முதலிய கதைகள் நினைவுக்குவந்து ஹிரண்ய வத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச் செய்கிறாரிதில்.

வெஞ்சமத்துள் ஏனோரஞ்ச அரியாய் = சமம்—யுத்தம். இரணியனைக் கொன்ற இடத்தை வெஞ்சமமென்கிறார். ஏனோரென்றது ஏனையோரென்றபடி. மற்றவர்கள் என்று பொருள். அன்பர் தவிர மற்றபேர்கள் என்றபடியாய் சத்துருக்களைச் சொல்லுகிறது. இரணியனும் அவனுக்குப் பக்கபலமாயிருந்த மற்றும் பல ஆஸுரப்ரக்ருதிகளும் ஏனோர் எனப்படுகின்றனர். அவர்கள் நரசிங்கமூர்த்தியைக் கண்டவாறே குடல் குழம்பிப் போயினரென்க.

பரிய—பருமை என்னும் பண்படியாப் பிறந்த பெயரெச்சம்: ஸ்தூலகாயனை என்றபடி.

இருசுடராய் என்று தொடங்கி உலகனைத்தும்தானாய் என்னுமளவும்—ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கும் நிலைமை சொல்லுகிறது. தூணில் நின்றுந் தோன்றியது சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே இதுவும் சொல்லத்தக்கதிறே. தானுமானான் என்பதனால்—அஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமை சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே! அடை. ... ... (எ)

வேந்தாரேன்பும்சுடுநீறும் மெய்யில்பூசிக்கையகத்து * ஓர்
சந்தார்தலைகொண்டுலகேழும் திரியும்பெரியோன்தான்சென்று * என்
எந்தாய்! சாபம்தீரென்ன இலங்கமுதநீர்திருமார்பில்
தந்தான் * சந்தார்பொழில்சூழ்ந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (அ)

வெந்தார் என்பும்	செத்து வெந்துபோன ப்ரேதங்களின் எலும்பு களையும்
சுடு நீறும்	சுட்ட சாம்பலையும்
மெய்யில் பூசி	சரீரத்தில் தரித்துக்கொண்டு
சந்து ஆர் ஓர் தலை கையகத்து கொண்டு	சந்துகள் நிறைந்த ஒரு மண்டையோட்டைக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு
உலகு எழும் திரியும்	எல்லாவுலகங்களிலும் திரிந்தவனை
பெரியோன் தான்	பரமசிவன்
சென்று	கிட்டவந்து
என் எந்தாய் சாபம் தீர் என்ன	'என் ஸ்வாமீ ! (எனக்கு நேர்ந்திருக்கிற) சாபத்தை நீக்கியருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்க,
திருமார்பில் இலங்கு அமுதம் நீர் தந்தான்	தனது திருமார்பில் விளங்குகின்ற அம்ருதஜலத்தை அளித்தவனை எம்பெருமான்
	(நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான)
சந்து ஆர் பொழில் சூழ்ந்த சாளக் கிராமம்	சந்தனமரங்கள் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த ஸாளக்ராமத்தை
	நெஞ்சே! அடை—.

* * *—[வேந்தா ரேன்பும்.] சிவபிரானுடைய ஆபரணங்களையும் அலங்காரங்களையும் பேசுகிறார். செத்துப்போனவர்களைப் பொசுக்கினபிறகு சுடுகாட்டில் விழுந்துகிடக்கிற எலும்புகளை மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்துகொண்டும், சாம்பலை உடம்பிலே பூசிக்கொண்டும், தந்தையின் தலையைக் கிள்ளியதனால் கையிலொட்டிக்கொண்ட கபாலத்துடன் உலகமெங்குந் திரிந்து பிச்சையெடுத்த பரமசிவன் கடைசியாக எம்பெருமானிடம் வந்து 'ஸ்வாமீ! என்னுடைய ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தைத் தீர்த்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, திருமார்பிலிருந்து வேர்வை நீரை யெடுத்துக் கபாலத்திலேயிட்டு நிறைத்து சாபம் தீர்த்தவனை எம்பெருமானுடைய சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே! அடை.

என்பு—எலும்பு. சந்தார்தலை=எல்லா நரம்புகளும் வந்து கூடின விடத்திலே தலையைக் கிள்ளினனாதலால், சந்துகள் நிறைந்த தலை எனப்பட்டது. திரியும் பெரியோன்தான் சென்று=தனக்குமேல் பெரியவனில்லையென்று மார்பு நெறித்துக் கிடந்தவனுக்கு இக்கதி நேர்ந்ததென்று ஏசியவாறு. இவ்விடத்தில் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—"கூறுசெய்த வூரிலே கையும் கைத்தளையுமாய்த் திரிவாரைப் போலே ஈச்வராபிமாநியாய்த் தன் ஆஜ்ஞை நடத்திப் போந்தவிடத்திலே கையும் ஓடுமாய்த் திரிந்த துர்மாநியானவன்" என்று. ["கூறுசெய்த வூரிலே"—தான் அரசாண்ட வூரிலே. கைத்தளை—கைவிலங்கு.] ... ... (அ)

தொண்டாமினமுமிமையோரும் துணைநூல்மார்பினந்தணரும் *
அண்டாவெமக்கேயருளாயென்று அணையும்கோயிலருகெல்லாம் *
வண்டார்பொழிலின்பழனத்து வயலினயலேகயல்பாய *
தண்தாமரைகள்முகமலர்த்தும் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே ! (க)

தொண்டு ஆம் இனமும்	தொண்டு செய்பவர்களான பாகவதர்களுடைய ஸமூஹமும்
இமையோரும்	நித்யஸூரிகளும்
துணை நூல் மார்வில் அந்தணரும்	யஜ்ஞோபவீதத்தோடு கூடின மார்வையுடைய பிராமணர்களும்
அண்டா எமக்கே அருளாய் என்று அணையும் கோயில்	'தேவனே ! எங்களுக்கே அருள் புரிய வேணும்' என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்து நிற்கிற கோவிலாயும்,
அருகு எல்லாம்	சுற்றுப்பிரதேசங்களெங்கும்
வண்டு ஆர்	வண்டுகள் நிறைந்திருக்கப் பெற்ற
பொழிலின்	சோலைகளிலுண்டான
பழனத்து	நீர் நிலங்களில்
வயலின் அயலே கயல் பாய	கழனிகளிடத்துள்ள கயல் மீன்கள் வந்து துள்ள (அதனால்)
தண் தாமரைகள் முகம் மலர்த்தும்	குளிர்ந்ததாமரை மொக்குகள் முகம் விகஸிக்கப் பெற்றதாயுமுள்ள
சாளக்கிராமம்	ஸாளக்ராமத்தை

நெஞ்சே ! அடை—.

* * *:—[தொண்டாமினமும்.] "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று இடைவிடாது கைங்கரியம் பண்ணப்பாரித்திருக்கின்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கோஷ்டி ஒரு பக்கத்திலும், பரமபதத்தில் பரத்வத்தை அநுபவிப்பதிற் காட்டிலும் இங்குள்ள ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களை அநுபவிப்பதில் மிக்க ஆவல் கிளர்ந்து இங்கே வந்து திரண்ட நித்ய ஸூரிகளின் கோஷ்டி ஒருபக்கத்திலும், 'நாம் உத்தமகுலத்திலே பிறந்தவர்கள், ஸாமாந்யரோடு நாம் சேரலாகாது' என்று கொண்டு ஒதுங்கி நிற்கும் யஜ்ஞோபவீத தாரிகளான பிராமணர்களுடைய கோஷ்டி ஒருபக்கத்திலும் ஆக இப்படி பலதிரள்களாக இருந்துகொண்டு ஒவ்வொரு கூட்டத்தாரும் 'ஸ்வாமிந் ! எமக்கே அருள்புரியவேணும் ; ஸ்வாமிந் ! எமக்கே அருள்புரியவேணும்' என்று துதித்துக்கொண்டு அணைந்து நிற்கிற கோயில்—சாளக்கிராமம்.

அது இன்னமும் எப்படிப்பட்டது ?—அருகெல்லாம் வண்டார் பொழிலின்பழனத்து வயலினயலேகயல்பாயத் தண்டாமரைகள் முகமலர்த்தப் பெற்றதுமாம். அதாவது—ஸாளக்ராம க்ஷேத்ரத்தைச் சுற்றி, வண்டுகள் களித்து வாழும்படியான பூஞ்சோலைகள் இருக்கின்றனவாம்; அவற்றுள் அச்சோலைக்குத் தாரகங்களான நீர்நிலைகள் விசேஷமாக இருக்கின்றனவாம்; அவற்றின் ஸமீபத்தில் கயல்மீன்கள் நிறைந்த கழனிகள் உள்ளனவாம்; அங்கிருந்து அக்கயல் மீன்கள் துள்ளிப்பாய்ந்து சோலைகளிலுள்ள நீர்நிலைகளிலேயுள்ள தாமரை மொக்குகளின்மேல் விழுகின்றனவாம்; அதனால் அந்த மொக்குகள் விகஸித்து விளங்குகின்றனவென்று நிலவள நீர்வளங்களைச் சொன்னாராயிற்று.

"வயலினயலே கயல்பாய" என்றவிடத்து, "அயல்வயலின் கயல்பாய" என்று அந்வயித்து, ஸமீபத்திலுள்ள கழனிகளிலிருந்து கயல்கள் பாய எனப் பொருளுரைத்தலுமாம். அயல்—அருகும் இடமும். ... ... (சு)

தாராவாரும் வயல்சூழ்ந்த சாளக்கிராமத் தடிகளை *
காரார்புறவின் மங்கைவேந்தன் கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை *
ஆராருலகத் தறிவுடையார் அமரர்நன்னாட் டரசாள *
பேராயிரமு மோதுமின்கள் அன்றியிவையே பிதற்றுமினே. (ய)

உலகத்து — இவ்வுலகத்திலே
அறிவு உடையார் ஆரார் — விவேகமுள்ளவர்கள் ஆரார் இருக்கிறீர்களோ (அவர்களெல்லீரும்)
அமரர் நல் நாடு அரசு ஆள — நித்யஸூரிகளுடைய விலக்ஷணமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அரசாளும் படியாக
பேர் ஆயிரமும் ஓதுமின்கள் — (ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய) ஆயிரந் திருநாமங்களையும் ஓதுங்கள்;
அன்றி — அல்லது,
கார் ஆர் புறவில் மங்கை வேந்தன் கலியன் — மேகங்கள் படிந்துள்ள தோட்டங்களையுடைய திருமங்கை நாட்டுக்குத் தலைவரான திருமங்கையாழ்வார்
தாரா ஆரும் வயல் சூழ்ந்த சாளக்கிராமத்து அடிகளை — ஸாரஸபக்ஷிகள் நிறைந்த வயல்களால் சூழப்பட்ட ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாக
ஒலி செய் — அருளிச்செய்த
தமிழ் மாலை இவையே — தமிழ் மாலையாகிய இப்பாசுரங்களையே
பிதற்றுமின் — வாய்வந்தபடி சொல்லுங்கள்.

* * *—[தாராவாரும்.] எம்பெருமானுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவதும் இந்தத் திருமொழியைக் கற்பதும் துல்ய பலமென்கிறூர். வானவர் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்வாதீநமாக ஆளவேணுமென்னும் விருப்பமுடையீர்! ஸஹஸ்ரநாமங்களை ஓதினீர்களாகில் உங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறும்; முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலே அமைந்துள்ள அவற்றை உருச்சொல்லித் தரித்து ஓத வல்லமையில்லையேல் எளிதான செந்தமிழிலமைந்த இந்தப் பாசுரங்களை ஓதுங்கள்; பேற்றில் குறையில்லை என்றாராயிற்று.

"அன்றியிவையே ஓதுமினே" என்னாமல் பிதற்றுமினே என்றருளிச்செய்தமையால், "சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெடநில்லாது" [முமுக்ஷுப்படி.] என்றாற்போலே இப்பாசுரங்களை வாயில்வந்தபடி தப்புந்தவறுமாகச் சொன்னாலும் அமையும் என்றதாயிற்று. ... ... (ய)

அடிவரவு:—கலை கடம் உலவு ஊரான் அடுத்து தாய் ஏனோர் வெந்தார் தொண்டு தாரா வானிலா.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—ஆறாந்திருமொழி.

வாணிலாமுறுவல்.

அவதாரிகை :—ஸ்ரீ நைமிசாரண்யத்தெம்பெருமான் திருவடிகளிலே பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகச் சரணம் புகுகிறார் இத்திருமொழியில். பகவானிடத்தில் சரணாகதி செய்யுமிடத்து அவனுடைய மேன்மைகளையும் தன்னுடைய தாழ்வுகளையும் வெளியிட்டுக்கொண்டே செய்ய வேணுமென்று விதியிருப்பதாலும், ஆர்த்தியின் கனத்தாலே தம்முடைய தோஷங்களெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தே தீருமாகையாலும், இவ்வாழ்வார்தாமும் தம்முடைய குற்றங்குறைகளை யெல்லாம் விரிவாகப் பேசிக்கொண்டு சரணாகதி பண்ணுகிறார்.

சாஸ்த்ரங்களிற் செய்யவேண்டிய கருமங்களென்று விதிக்கப்பட்ட நற்கருமங்களைச் செய்யாதொழிகையும், செய்யலாகாதென்று மறுக்கப்பட்ட தீவினைகளைச் செய்கையும் என்று இருவகையாம் குற்றங்கள். அவ்விருவகைக் குற்றங்களும் தம்மிடத்தில் நிறைந்து கிடப்பனவாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார் இதில். ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் கடற்கரையிலே இராமபிரானிடம் வந்து சரணாகதி செய்யும்போது "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த: = ராவணோநாம துர்வ்ருத்த:" [இராவணனென்று ஒரு துஷ்டன் உண்டு] என்று அடியேதொடங்கித் தன்னுடைய தாழ்வைச் சொல்லிக்கொண்டு அடைக்கலம் புகுந்ததை இங்கே நினைப்பது.

ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் தங்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் தங்களுடைய தோஷங்களை அடிக்கடி வெளியிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே, மஹாஜ்ஞானிகளென்று கொண்டாடப்படுகின்ற அவர்களுக்கும் தோஷங்கள் இருக்குமோ? என்று சிலர் கேட்பதுண்டு. இதற்குப் பலவகையான ஸமாதாநங்கள் சொல்வதுமுண்டு. ஒன்றான எம்பெருமான்தானும் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே வந்து திருவவதரித்தால் சோகம் மோஹம் முதலானவை அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணைகதாநனான அப்பெருமானுக்கும் தோன்றுவதாக சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறபடியால் அதுபோல, மஹாஜ்ஞானிகளான ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கும் இந்தப் பிரகிருதி வாஸனையின் கொடுமையினால் சில தோஷங்கள் ஸம்பவிப்பதுண்டு; ஸ்வல்பமான தோஷங்களை நைச்யாநுஸந்தாந ரீதியிலே பெருக்கடித்துப் பேசுகிறார்கள்—என்று சிலர் நிர்வஹிப்பார்கள். 'பகவத் ஸந்நிதியில் நம்முடைய தோஷங்களைச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது ஆவச்யகம்' என்கிற சாஸ்த்ர மரியாதையைக் காட்டுவதற்காகவே பூருவர்கள் தோஷாநுஸந்தாநம் செய்து கொண்டனர்—என்று நிர்வஹிப்பர் சிலர். உண்மையில் மஹான்

களான பூருவர்களுக்கு தோஷம் இருந்தனவா ? இல்லையா ? என்கிற விசாரம் நாம் பண்ண வேண்டியதே அநாவச்யகம்; தோஷமே வடிவெடுத்த நமக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாக அநுஸந்திப்பதற்குப் பாங்கான பாசுரங்களை அருளிச் செய்து வைத்தார்களத்தனை—என்று கொள்வதே சிறக்கும்.

நைமிசாரணியமென்பது வடநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. ஸ்ரீ புஷ்கரமென்கிற க்ஷேத்ரத்தில் எம்பெருமான் தீர்த்தரூபியாகவே ஸேவை ஸாதிப்பது போல ஸ்ரீ நைமிச க்ஷேத்ரத்தில் அரண்ய ரூபியாகவே ஸேவை ஸாதிக்கிறான் என்று பெரியோர் சொல்லுவர்கள். ஒரு காலத்தில் முனிவர்கள் பிரமனை நோக்கித் 'தவஞ் செய்தற்குச் சிறந்த இடம் நிலவுலகத்தில் யாது?'. என்று தங்களுக்கு விளக்கிக் காட்டுமாறு வேண்ட, அப்போது அம்முனிவர்க்கு அப்பிரமதேவன் தான் ஒரு தர்ப்பத்தை ஆழியாகச் செய்து மண்ணுலகத்திலுருட்டி அது சென்று நின்ற இடத்தையே சிறந்ததென்று காட்டினனாதலால், அதற்கு இடமான இத்தலம் நைமிசமெனப் பெயர்பெற்றது. நைமிசம்—நேமி விழுந்த இடம். அரணியம்—காடு.

பிராட்டியை முன்னிட்டு சரணாகதி செய்வது ஸ்வரூபமாகையாலே இவரும் "தேனுடைக்கமலத் திருவினுக்கரசே!......திருவடி யடைந்தேன்" என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார் என்றுணர்க. ... *

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வாணிலாமுறுவல் சிறுநுதல் பெருந்தோள்
மாதரார் வனமுலைப் பயனே
பேணினேன் * அதனைப்பிழையெனக் கருதிப்
பேதையேன் பிறவிநோ யறுப்பான் *
ஏணிலேனிருந்தே னெண்ணினே னெண்ணி
இளையவர் கலவியின்திறத்தை
நாணினேன் * வந்துன்திருவடி யடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்துளெந்தாய் ! (க)

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய் — நைமிசாரண்யத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமீ !,
பேதையேன் — அறிவு கெட்டவனான அடியேன்,
வான் நிலா முறுவல் — ஒளி பொருந்திய புன்சிரிப்பையும்
சிறு நுதல் — சிறிய நெற்றியையும்
பெரு தோள் — பெரிய தோளையும் உடையரான
மாதரார் — பெண்களினுடைய
வனம் முலையே — அழகிய முலைகளையே
பயன் — பரம புருஷார்த்தமாக
பேணினேன் — (நெடுநாள் வரை) ஆதரித்திருந்தேன் ;
அதனை — அப்படி ஆதரித்திருந்த இழிமையை
பிழை என கருதி — தப்பென்று நினைத்து

பிறவி நோய் அறுப்பான் எண் இலேன் இருந்தேன்	ஸம்ஸாரமாகிற வியாதியை அறுத்துக்கொள்ள எண்ணமில்லாதவனாகவே இருந்திட்டேன்;	இளையவர் கலவியின் திறத்தை நாணினேன்	விஷயாந்தர போகங்களைக் காறியுமிழ்ந்தேன்;
எண்ணினேன்	ஸ்வரூபத்தை ஆராயத் தொடங்கினேன்;	வந்து உன் திரு அடி அடைந்தேன்	இன்றுஉன் திருவடிகளை வந்து பணிந்தேன்.
எண்ணி	ஆராயவே,		

* * *—[வாணிலாமுறுவல்.] எம்பெருமானே! சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கருமங்களைக் குறையற அனுட்டித்து ஜிதேந்திரியர்களாய் என்னை அடிபணியவேண்டும் என்று நீ சொல்லிவைத்திருக்கிறாய்; என்னுடைய நிலைமையோ அதற்கு நேர்மாறாக இராநின்றது. மாதர்களுடைய முறுவலழகையும் நெற்றியழகையும் தோளழகையும் முலையழகையும் வாய்வெருவிக்கொண்டு அந்த விஷயானுபவமே நமக்குப் பரமபுருஷார்த்தமென்று கொண்டு நெடுநாள் வரையில் சபலனாய்த் திரிந்தேன். அப்படி திரிந்துகொண்டிருக்கவே இந்த ஸம்ஸார நோயைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு வழி தேடாமலேயிருந்துவிட்டேன்; *'மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணிக் கொண்டிருக்கு மிருப்பு பிசகு' என்று நெஞ்சில் பட்டாலன்றோ பிறவி நோயறுத்துக்கொள்ள எண்ணமுண்டாகும். இப்படியே நெடுநாள் கழிந்தவாறே "ஐயோ! நாமிருக்க வேண்டிய நிலைமை என்ன? இப்போது நாமிருக்கிற நிலைமை என்ன?" என்று சிறிது ஸ்வரூப ஸ்திதியை ஆராயத் தொடங்கினேன்; தொடங்கவே, நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தால் விஷய போகங்களில் அருவருப்பு உண்டாயிற்று; அவற்றைக் காறியுமிழ்ந்து இன்று உன் திருவடிகளிலே வந்து சேரப்பெற்றேன் என்று நைமிசாரணியத்து எந்தையை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

வாள்நிலா முறுவல்—வாள் என்று ஒளிக்குப் பெயர்; ஒளி நிலாவுகின்ற முறுவல் என்க. ஒளி வீசுகின்ற நிலாப்போன்ற முறுவல் என்றுரைப்பாருமுண்டு. சிறுநுதல்—நெற்றி சிறிதாயிருந்தால் அவலக்ஷணமாயிராதோவென்று சிலர் நினைப்பதுண்டு; அங்ஙனல்ல; மாதர்களின் அவயவலக்ஷணம் வருணிக்குமிடத்து [கலித்தொகை 108,] "நகிலந்தோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி" [முலை தோள் கண் இம்மூன்று அவயவங்களும் பெரிதாயிருக்கை அழகு] என்றும், "நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகி" [நெற்றி பாதம் இடை என்ற மூன்று அவயவங்களிலும் சிறுத்திருக்கை அழகு] என்றும் சொல்லியிருப்பதால் அழகு குன்றாத சிறுமை நெற்றிக்கு ஸுலக்ஷணமேயென்க. "நெற்றி சிறுத்திருக்கையில்லையாகில் பும்ஸ்த்வகந்தியாயிருக்குமிறே" என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியும் நோக்குக.

பெருந்தோள்—அநுபவிப்பவர்களினுடைய ஆசையினும் விஞ்சிக் கரை புரண்ட தோள் என்க. விஷய போகங்களைக் காறியுமிழ்ந்து பகவத் விஷயத்திலே வந்து சேர்ந்த ஆழ்வார் ஹேயமான அவ்விஷயங்களைப் பற்றி வாணிலா

முறுவலென்றும் சிறுநுதலென்றும் பெருந்தோளென்றும் வனமுலையென்றும் வருணித்துப் பேசுவது ஏதுக்காக? என்று கேட்கக்கூடும்; இதற்கு நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்வதாவது:—உலகத்தில் வாக்குப் படைத்தவர்கள் பல வகைப் படுவர்; சிலர் உள்ளதை உள்ளபடியே பேசுவர்கள்; சிலர் சிறந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினாலும் தங்களுடைய வாக்கின் திறமை போராமையினால் குறைபடப் பேசுவர்கள்; சிலர் நாவீறுடைமையினால் அற்ப விஷயங்களையும் கனக்கப் பேசுவர்கள்; இப்படி பேச்சில் பலவகைகளுண்டு. பேசுகிறவர்களின் வாக்கின்போக்கை அநுஸரித்து விஷயங்கள் சிறுத்துப்போவதும் பெருத்துப்போவதுமுண்டு. திருமங்கையாழ்வாருடைய நாவீறு லோகவிலக்ஷணமாகையால் அற்ப விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும் பெருக்காறு பெருகுமாபோலே யிருக்குமேயன்றி அவ்விஷயங்களின் சிறுமைக்குத் தக்கபடி சிறுத்திராது இவருடைய சொற்போக்கு. ஆகவே, விஷயங்கள் அற்பமென்பதில் தடையில்லை; இவருடைய வாக்கு கம்பீரமாகையால் அற்ப விஷயத்தையும் கனக்கப் பேசுகின்றது—என்று நம் ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்வர்கள். மேல் ஆரும்பத்தில் "துறப்பேனல்லேன்" என்னுந் திருமொழியில் "சாந்தேந்துமென் முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தேன்" என்ற நான்காம் பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் இக்கருத்துப்படப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்துள்ளமை காண்க.

பயனே என்ற விடத்திலுள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்து முலையோடு கூட்டி "வனமுலையே பயன்பேணினேன்" என்றுரைக்கப்பட்டது. "அதனைப் பிழையெனக் கருதிப் பிறவிநோயறுப்பானேணிலேன்" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம். "நான் கோவிலுக்குப் போய்ப் பெருமாளை ஸேவிக்கவில்லை" என்றால், 'நான் கோவிலுக்கும் போகவில்லை, பெருமாளையும் ஸேவிக்கவில்லை' என்றும் பொருள்படும்; 'நான் கோவிலுக்குப் போயிருந்தும் பெருமாளை ஸேவியாமல் வந்து விட்டேன்' என்றும் பொருள்படும். அதுபோல இங்கும் 'நான் விஷய போகங்களைப் பிழையெனக் கருதவுமில்லை; பிறவி நோயறுக்க எண்ணமும் கொள்ளவில்லை; இப்படியே நெடுநாளிருந்துவிட்டேன்' என்கிற ஒரு பொருளும், "விஷயபோகங்களைப் பிழையெனக் கருதிய பின்பும் நடுவில் சிலநாள் பிறவிநோயறுக்க வழிதேடாமலே யிருந்துவிட்டேன்" என்கிற ஒரு பொருளும், ஆக இருவகையான பொருள்கள் இங்கே கொள்ள இடமுண்டு.

ஒருவன் செய்கிற காரியம் உண்மையில் கெட்டதாயிருந்தாலும் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கைக் குறையினால் 'புண்யபாபவிபாகமே பொய், எல்லாம் நன்றுதான்' என்கிற பிடிவாதத்தினால் கெட்ட காரியத்தையும் நல்ல காரியமென்றே நினைத்துக்கொண்டு செய்வதுண்டு; போகப்போக சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை பிறந்து 'நாம் செய்வது கெட்ட காரியந்தான்' என்று நெஞ்சிற் பட்டாலும் அக்காரியத்தை விரைவில்விட முடிகிறதில்லை;

பகவத்கடாக்ஷம் பரிபக்குவமாக ஆகிறபோதுதான் அவ்விழிதொழிலைவிட்டொழித்துப் பிறவிநோயறுக்க எண்ணமுண்டாகும். இதைத்தான் இங்கு ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்—; நான் நெடுநாள் வரையில் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கையென்பதே யில்லாமல், விஷயாநுபவத்திற்கு மேற்பட்ட புருஷார்த்தமே உலகில் கிடையாது என்று அத்யவஸாயங்கொண்டு அதில் ஆழ்ந்து கிடந்தேன்; அதற்குப் பிறகு சாஸ்த்ர விச்வாஸமுண்டாகி 'விஷயபோகம் பிசகு' என்கிற புத்தி மாத்திரம் பிறந்தது; ஆனால் அதை விட்டொழித்து நல்வழி போகப்பெற்றிலேன்; அந்த இரண்டு அவஸ்தைகளையும் நீங்கி இன்று விஷயபோகங்களைக் காறியுமிழ்ந்து பிறவிநோயறுக்கும் வழியிலே வந்து நின்றேன் என்றாராயிற்று. ... ... (க.)

சிலம்படியுருவிற் கருநெடுங்கண்ணார்
திறத்தனா யறத்தையே மறந்து *
புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கிப்
போக்கினேன் பொழுதினை வாளா *
அலம்புரி தடக்கை யாயனே மாயா!
வானவர்க்கரசனே ! * வானோர்
நலம்புரிந் திறைஞ்சுன்றிருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். (உ)

- சிலம்பு அடி உருவின் — சிலம்புகளை அணிந்த கால்கள் அழகாயிருக்கப் பெற்றவர்களும்
- கரு நெடு கண்ணார் திறத்தன் ஆய் — கறுத்து நீண்ட கண்களை யுடையவர்களுமான மாதர்களிடத்திலேயே ஆஸக்தனாய்
- அறத்தையே மறந்து — தருமங்களை மறந்து
- புலன் படிந்து உண்ணும் போகமே பெருக்கி — இந்திரியங்கள் பொருந்தி அநுபவிக்கிற விஷய போகங்களையே மேன்மேலும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டு
- பொழுதினை வாளா போக்கினேன் — வாழ்நாளை வீணாகக் கழித்தேன்;
- அலம் புரி தட கை — போதும் போதுமென்று சொல்லும்படியாக தானஞ் செய்கிற பெரிய திருக்கையையுடைய
- ஆயனே — கோபலக்ருஷ்ணனே!
- மாயா — ஆச்சரியமான செய்கைகளை யுடையவனே!
- வானவர்க்கு அரசனே — தேவாதிதேவனே!
- நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;
- வானோர் — நித்யஸூரிகள்
- நலம் புரிந்து — அன்பு பூண்டு
- இறைஞ்சு — ஆச்ரயிக்கப்பெற்ற
- உன் திருஅடி அடைந்தேன் — உன் திருவடிகளிலே இன்று வந்து கிட்டப் பெற்றேன்.

* * *—[சிலம்படி யுருவின்.] எம்பெருமான் பக்கல் வந்துசேர்ந்தவுடனே, கீழ்க்கழிந்த காலத்துக்கு அநுதாபம் பிறப்பது வழக்கம். இப்படி பகவத் விஷயத்திலீடுபட்டு ஆநந்தமயமாகப் போதுபோக்கவேண்டி யிருக்க, அந்தோ! விஷயாந்தரங்களில் ஈடுபட்டுத் தருமத்தை அடியோடு மறந்து எவ்விதத்திலா

வது இந்திரியங்களுக்கு த்ருப்தியை உண்டாக்குவதே வேண்டியது என்று கொண்டு அருமந்த காலத்தை அநியாயமாகப் போக்கினேனே! என்று கழி விரக்கங் காட்டுகின்றார் முன்னடிகளில்.

தாம் முன்பு மாதர்களிடத்து ஈடுபட்டிருந்த காலத்து அவர்களது சிலம் பணிந்த காலழகிலும் கரிய பெரிய கண்ணழகிலும் தோற்று அவற்றையே வாய் வெருவிக் கொண்டிருந்தமை தோன்றச் சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங்கண்ணார் திறத்தனாய் என்கிறார். அடி உருவின்=உரு என்று அழகுக்குப் பெயர்; செம் பஞ்சுச்சாறு முதலியவற்றைப் பூசிக் காலை அழகு பெறுத்துவர்கள் மாதர்கள்; அந்தச் செயற்கை யழகைச் சொல்லுகிறதென்க. மாதர்கள் ஒருகால் என்னைக் கண்ணாலே நோக்கிவிட்டால் பின்னை அவர்கள் காலிலேயே விழுந்துகிடப்பேன் என்பதுதோன்ற இங்கு அடியையும் கண்ணையும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

அறத்தையே மறந்து என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்;—"ஸ்த்ரீகளுக்கு வழிபறித்திடுமது மறக்கவொண்ணாதே; தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபாயமானத்தையேயாய்த்து வருந்தி மறப்பது." என்று. (இதன் கருத்தாவது—) விஷயபோகத்தில் ஈடுபட்டவன் பல வகைப் பாவங்களையுஞ் செய்து பொருளை யீட்டிக் கொணர்ந்து மாதர்களை உகப்பிக்கவேண்டியது அவசியமாதலால் பாவத்தை மறக்கமுடியாது, புண்ணிய மொன்றையே மறக்கலாம்; நானும் அந்தப் புண்ணியத்தை மாத்திரமே மறந்தேன் என்பதுதோன்ற "அறத்தையே" என்று ஏகாரம் பிரயோகிக்கப்பட்டதென்றவாறு. பாவங்களைச் செய்துசெய்து பணங்களைத் திரட்டி இந்திரியங்கள் உண்டுகளிக்கும்படியான துர்விஷயங்களை அநுபவித்து இப்படியே பலபகலும் பழுதே போக்கினேன்.

இன்று சதிர்த்தேனென்கிறார் பின்னடிகளில். அலம்புரிதடக்கை என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர். அலம் என்று வடமொழியில் ஒரு அவ்யயமுண்டு; போதும் என்று பொருள்; யாசகர்கள் 'போதும்போதும்' என்று சொல்லும்படியாக ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுகிற திருக்கை என்னலாம்; ஹலம் என்ற வடசொல் கலப்பையென்று பொருள்படும்; அஃது அலமெனத் திரியும்; கலப்பையைத் தரித்த திருக்கையையுடையவன் என்றும் உரைக்கலாம். இதனால் பலராமாவதாரத்தைப் பேசினபடி. பலராமனுக்குக் கலப்பையும் உலக்கையும் முக்கிய ஆயுதங்கள். அதனால் அவ்விராமனுக்கு ஹலாயுதன், ஹலீ, முஸலீ என்ற திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒரு காலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுனாநதியை நோக்கி 'ஓ யமுனாய்! நீ இங்கே வா; நான் நீராட வேண்டும்' என்றருளிச் செய்ய, அவ்யமுனை அவர் மதுபான மயக்கத்தினால் இப்படிச் சொல்லுகின்றாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அங்கே வரவில்லையாக, அதுகண்டு அவர் வெகுண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் நுனியாலே அந்நதியை இழுக்க, அந்நதி தான்போகும் வழியை விட்டு அவரெழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகியதன்றியும், தன்னுடைய

சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே மிகவும் நடுநடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக்கொள்ள, பின்பு அந்நதியை க்ஷமித்து அதில் நீராடினரென்றும்,— ஒருகால் ஹஸ்திநா பட்டணத்தில் துரியோதனன் தன் மகளான லக்ஷணைக்கு ஸ்வயம்வரங் கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது மஹிஷிகளுளொருத்தியாகிய ஜாம்பவதியின் குமாரனான ஸாம்பனென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக்கொண்டுபோக, துரியோதனாதியர் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பிடித்துக் காவலிலிட்டுவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமர், தான் அவனை விடுவித்து வருவதாய்ச் சொல்லிப் புறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்திற் கெழுந்தருளி 'நம்முடைய ஸாம்பனை விடவேண்டும்' என்றருளிச் செய்ய, அக்கௌரவர் யாவரும் 'துஷ்ட காரியஞ்செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரே கட்டுப்பாடுடையவர்களாய் இகழ்ந்துபேச, பலராமர் அளவுகடந்த கோபங் கொண்டு எழுந்திருந்து 'குருகுலத்தார் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற இந் நகரத்தைக் கங்கையிற் கவிழ்த்துவிட்டு பூமியிற் கௌரவப்பூண்டில்லாமற் செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்' என்று சொல்லி, தமது கலப்பையை மதிலின் மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும் உறுப்பில் மாட்டியிழுக்க, அதனால் அப்பட்டண முழுவதும் அசைந்து சாயவே, அது கண்ட கௌரவரெல்லாரும் மனங்கலங்கி ஸாம்பனை லக்ஷணையோடும் பல சிறப்புக்களோடும் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து வணங்கி வேண்ட, இராமபிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றும் உள்ள பல கதைகளினால் ஸ்ரீராமனது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது. பலராமாவதாரமும் ஸ்ரீதசரதராமாவதாரம்போல் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் முக்க்ய ப்ராதுர்ப்பாவமாதல் அறியத்தக்கது.

நான்காமடியில், "நலம்புரிந்திறைஞ்சும் திருவடி" என்றும், "இறைஞ்சுன் திருவடி" என்றும் பாடபேதமுண்டு. "இறைஞ்சு உன் திருவடி" எனப் பிரிக்க. ... ... (௨)

சூதினைப்பெருக்கிக் களவினைத் துணிந்து
சுரிகுழல் மடந்தையர்திறத்து*
காதலேமிகுத்துக் கண்டவா திரிந்த
தொண்டனேன், நமன்தமர்செய்யும் *
வேதனைக் கொடுங்கி நடுங்கினேன்
வேலைவெண்டிரை யலமரக் கடைந்த
நாதனே! *வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்! (௩)

வேலை — கடலிலேயுள்ள
வெண் திரை — வெளுத்த அலைகள்
அலமர — கலங்கும்படி
கடைந்த — (தேவர்களுக்காகக்) கடைந்தருளின

நாதனே!
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;
சூதினை பெருக்கி — அதிகமாகச் சூதாடியும்

களவினை துணிந்து	களவுசெய்வதில் துணிந்தும்
சுரி குழல் மடந்தையர் திறத்து காதலே மிகுத்து	சுருண்ட கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகள் விஷயத்திலே மிக்க ஆசைகொண்டு
கண்ட ஆ திரிந்த	கண்டபடியெல்லாம் தட்டித்திரிந்த
தொண்டனேன்	அடியேன்
நமன் தமர் செய்யும் வேதனைக்கு	யமபடர்கள் செய்யப்போகிற ஹிம்ஸைகளை நினைத்து
ஒடுங்கி நடுங்கினேன்	உடல்குன்றி நடுங்கினவனாய்
வந்து உன் திருஅடி அடைந்தேன்	இன்று வந்து உன் திருவடிகளைச் சேர்ந்துவிட்டேன்.

* * *—[சூதினைப் பெருக்கி.] "போக்கினேன் பொழுதினைவாளா" என்று வீண்போது போக்கினதாகக் கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தார்; எவனும் ஏதாவதொரு காரியத்தைச் செய்துகொண்டே போதுபோக்குவனே யொழிய வெறுமனிருந்து போதுபோக்கான்; கைகால் முதலிய உறுப்புகள் எப்போதும் ஏதாவதொரு வேலையைச் செய்துகொண்டே யிருக்கும்; ஆகையாலே வீணாகப் பொழுது கழியமாட்டாதே என்று சிலர் கேட்க; வீணான காரியங்களைச்செய்து பொழுதைப் போக்கினேனாகையால் வீண்போது போக்கினதாகச் சொன்னேனத்தனை; வெறுமனிருந்து போதைப் போக்கியிருந்தால் பாதகமில்லையே; செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்தே காலத்தைக் கழித்தேனென்கிறார் முன்னடிகளில்.

முதலிலே சூதாட்டம் ஆடத் தொடங்கினேன்; பகல் முழுதும் சூதாடுவேன்; அதில் என்னோடு ஆடித் தோற்றவன் குறைவின்றிப் பொருள்கள் கொடுக்கக் கண்டேன்; 'இவன் பெரிய பணக்காரனாகையாலன்றோ இப்படி சூதாடி ஏராளமான பொருளை இழக்கிறான். இன்றிரவு இவன் வீட்டிற் புகுந்து பெருங்கொள்ளையடிக்கவேண்டியது' என்று நிச்சயித்து அப்படியே அன்றிரவு அவன் வீட்டிற் புகுந்து கொள்ளையடித்தேன்; இப்படியே பலபலநாள் செய்து சூதனாய்க் கள்வனாகி அளவற்ற பொருளைத் திரட்டியபின்னர் அப்பொருளைச் செலவிடவேண்டிச் சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்தவனானேன்; பல வருஷங்களில் சூதாடிக் களவாடித் திரட்டின பொருள்களடங்கலும் சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்தில் வந்தவாறே ஒரு நொடிப் பொழுதில் செலவழிந்துவிடுமே; மறுநாள் வெறுங்கையனாய் அங்குச் சென்றால் முகம் நோக்குவாரில்லையே; அதற்காக மீண்டும் பொருளீட்டத் தொடங்கி 'இன்னவழியில்தான் பொருள் சேர்ப்பது' என்று ஒரு வ்யவஸ்தை யில்லாமல் மனம் போனபடியெல்லாம் செய்துதீர்த்தேன்; அப்போது பரலோக சிந்தனை யென்பது எள்ளளவுமின்றிக் கண்டபடி திரிந்தேனாகிலும், இப்போது அந்த சிந்தனைதோன்றி "ஐயோ! யமபடர்கள் கையிலே சிக்கி வருந்த வேணுமே!" என்று இன்று நடுநடுங்கி, உன் திருவடிகளை அண்டைகொண்டால் யமபடர்களின் தலையிலே காலைவைத்துக் கூத்தாடலாம் என்று பெரியோர் சொல்லக்கேட்டு வந்து உன் திருவடிகளைப் பணிந்தேன்காண் என்கிறார்.

இவ்விடத்தில் சூது என்றதற்கும் களவு என்றதற்கும் வேறொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; விவேகியாயிருப்பானொருவன் "எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதனான ஆத்மா உண்டு; ஸர்வசேஷியான ஈச்வரனுண்டு; புண்யபாப வகுப்பு உண்டு; பரலோகமுண்டு; சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஸத்யம்" என்று சொன்னால் மாயச் சொற்களாலே அவனை மயக்கி நாஸ்திகனாக்கித் தன் வகுப்பில் அவனையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகை சூது; எம்பெருமானுக்கு சேஷமாய் கௌஸ்துப ஸ்தாநீயனான ஆத்மாவைத் தன்னதென்றிருக்கை களவு; இவ்விரண்டாலும், எம்பெருமானுடைய அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கைக்கும் எட்டாமல் நெடுந்தூரம் அகன்றுவிட்டேன் என்கிறார்போலும். "சூதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம், மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை" என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தை இங்கே நினைப்பது.

"கண்டவாதிரிந்த தொண்டனேன்" என்றவிடத்து, தொண்டனேன் என்றது—அந்த ஸ்த்ரீகளுக்கே தொண்டுபட்டுக் கிடந்தேன் என்றபடியாகலாம்; அன்றி, எம்பெருமானை உனக்குத் தொண்டனாகிய நான் கண்டபடி திரிந்து கிடந்தேன் என்றபடியுமாகலாம். ... ... (௩)

வம்புலாங் கூந்தல் மனைவியைத்துறந்து
　　பிறர்பொருள் தாரமென் றிவற்றை *
நம்பினா ரிறந்தால் நமன்தமர்பற்றி
　　எற்றிவைத் தெரியெழுகின்ற *
செம்பினா லியன்ற பாவையைப்
　　பாவீ! தழுவென மொழிவதற் கஞ்சி *
நம்பனே! வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
　　நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்! (௪)

- வம்பு உலாம் கூந்தல் — பரிமளம் வீசாநின்ற கூந்தலையுடையளான
- மனைவியை — தாலிகட்டின பெண்சாதியை
- துறந்து — உபேக்ஷித்துவிட்டு
- பிறர்பொருள் தாரம் என்று இவற்றை — பிறருடைய பொருள், பிறருடைய மனைவி என்னும் படியான பரத்ரவ்யங்களை
- நம்பினார் — விரும்பினவர்கள்
- இறந்தால் — இறந்துபோனால்
- நமன் தமர் — யமபடர்கள்
- பற்றி — பிடித்துக்கொண்டு
- எற்றி — துன்பப்படுத்தி
- வைத்து — (தங்களுக்கும் கைசலித்தவாறே) ஓரிடத்தில் போட்டுவைத்து,
- பாவீ — "பெரும்பாவங்களைச் செய்து இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தவனே!
- செம்பினால் இயன்ற எரி எழுகின்ற பாவையை தழுவு என — செம்பினால் செய்யப்பட்ட தாய் நெருப்புப்பற்றி யெரிகின்றதான இந்த ஸ்த்ரீப்ரதிமையைத் தழுவிக்கொள்" என்று
- மொழிவதற்கு அஞ்சி — சொல்லப்போகிறார்களே! யென்று பயப்பட்டு
- நம்பனே — ஆச்ரிதர்களுக்கு நம்பத் தகுந்தவனே!

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!

வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன்—,

* * *—[வம்புலாங் கூந்தல்.] அக்நிஸாக்ஷிகமாகத் தாம் விவாஹம் செய்து கொண்ட பெண்டிர்களை அலக்ஷியஞ் செய்து விட்டிட்டுப் பிறருடைய மனைவியையும் பொருளையும் கைப்பற்றி இவ்வுலகில் மனம் போனபடி திரிந்தவர்கள் அந்தப் பாவங்களின் பலனை அநுபவிப்பதற்கு யமலோகஞ் சென்றவாறே அங்கு யமபடர்கள் வந்து பிடித்துக்கொண்டு சக்தி யுள்ளவளவும் புடைத்துத் தங்களுக்கும் இளைப்பு உண்டானவாறே 'இங்கே கிடவுங்கள்' என்று ஒரு மூலையில் தள்ளிவைத்து, செம்பினால் செய்யப்பட்டு நெருப்பிலேபழுக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்டு எரி வீசுகின்ற பதுமையைக் கொணர்ந்து முன்னே நிறுத்தி, "பாவீ! முன்னே பிறர் மனைவியை அணைந்தாயே; இப்போது இந்தப் பதுமையை அணைந்து கொள்" என்று சொல்லி அணைவித்துத் துன்பப்படுத்துவர்கள்—என்கிற விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டது முதல் அஞ்சி நடுங்குகின்றேன்; உன்னைச் சரணமடைந்தால் எல்லா அச்சமும் நீங்கிவிடும் என்று இப்போது உன்னைச் சரணமடைந்திட்டேன் என்றாராயிற்று.

இவ்வித தண்டனைகளுக்கு உரிய பாவங்களை ஆழ்வார் நெஞ்சாலும் நினைத்திலரேயாகிலும் அப்படிப்பட்ட பாவங்களைக் கூசாமல் செய்து திரிகின்ற நம்போலியர் வாயில் இப்பாசுரங்கள் நுழைந்து புறப்படுவதற்காகவே ஆழ்வார் இங்ஙனமருளிச் செய்து வைத்தார் என்று உணர்க.

தன் மனைவியைச் சொல்லும்போது "வம்புலாங் கூந்தல் மனைவி" என்று சிறப்பித்துக் கூறியும், பிறர் மனைவியைச் சொல்லும்போது அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதலின்றியே "பிறர் பொருள் தாரம்" என்று சாதாரணமாகக் கூறியும் உள்ளதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் காண்மின்:— "விஷயாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பண்ணுமே; அவற்றில் வந்தால் வம்புலாங் கூந்தலாகவும் வேண்டாவாய்த்து; பிறரதாமித்தனையேயாய்த்து ஆதரிக்கைக்கு வேண்டுவது." என்று. தான் தாலிகட்டிக் கைக்கொண்ட மனைவி திரிலோக ஸுந்தரியாயிருந்தாலும் 'தன்னுடையவள்' என்கிற காரணம் பற்றியே அவளைக் கைவிட்டிடுவான் என்பதும், பிறர் மனைவி பிளிச்சைக் கண்ணியாயிருந்தாலும் 'பிறருடையவள்' என்கிற காரணம்பற்றியே அவளை உகந்திடுவான் என்பதும் சொல் நயத்தில் தோற்றுகின்றமை காண்க.

நம்பினாரிறந்தால் என்றவிடத்து நம்புதலாவது ஆசைப்படுதல். "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே." "நமன்தமர்பற்றி" இத்யாதிக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் மிக்க ரஸமாயிருப்பதால் அவற்றை இங்கே உதாஹரிப்போம்;—"அவர்கள் தாங்கள் [—யமபடர்கள்] ஒரு கைக்கு ஆயிரம் பேராக வந்து பற்றுவர்களாய்த்து; பின்னை இவனுடம்புதன்னோடே எற்றுவர்கள்; அநந்தரம் தங்கள் கை சலித்தவாறே பொகட்டிட்டு வைப்பர்கள். 'இவர் இத்தனைபோது ஸ்த்ரீகளையொழிய இருக்கவல்லரோ!; அவளையழைப்பியும்.' என்பர்கள். இவனும் 'நம்மை நலிவதெல்லாம் நலிந்தார்களாகிலும் இனி அவளை அழைக்கிறார்களிறே' என்று குறுவிழிக்கொண்டு கிடக்கும், எரியெழா நிற்ப

தாய் செம்பாலே செய்யப்பட்ட பாவையைப் பாவீ! தழுவு என்பர்களாய்த்து. கெடுவாய்! அவர்களொழிச்சினவன்றாகிலும் அநுதாபம் பிறந்து உகந்தருளின தொரு திருவாசலிலே ஓதுங்கிலுயாகில் இன்று எங்களுக்குக் கைசலியாதொழிய லாமே என்பர்களாய்த்து. அவர்கள் பண்ணும் நலிவைப் பொறுக்கலாம்; க்ரூர மான பேச்சாய்த்துப் பொறுக்கப் போகாதது." ... ... (௪)

இடம்பையா லடர்ப்புண் டிடுமினோ துற்றென்று
இரந்தவர்க் கில்லையே யென்று *
நெடுஞ்சொலால் மறுத்த நீசனேனந்தோ!
நினைக்கிலேன் வினைப்பயன் தன்னை *
கடுஞ்சொலார் கடியார் காலனார் தமரால்
படுவதோர் கொடுமிறைக் கஞ்சி *
நடுங்கி நான் வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்! (௫)

இடும்பையால் — ஏழ்மைத்தனத்தினால்
அடர்ப்புண்டு — கஷ்டப்பட்டு
ஓ! துற்று இடுமின் என்று — { "ஐயோ! ஒரு கவளம் இடுங்கோள்" என்று கதறி
இரந்தவர்க்கு — பிச்சை கேட்டவர்களுக்கு
இல்லையே என்று — { இல்லவேயில்லை யென்று சொல்லி
நெடு சொலால் மறுத்த — { நீண்ட சொல்லாலே திரஸ்கரித்த
நீசனேன் நான் — நீசனாகிய நான்
அந்தோ — ஐயோ!

வினை பயன் தன்னை நினைக்கிலேன் — { பாபங்களுக்கு நேரக் கூடிய பலன்களை நெஞ்சாலும் நினைக்க மாட்டாதவனா யிருக்கின்றேன்;
கடு சொலார் கடியார் காலனார் தமரால் படுவது ஓர் கொடு மிறைக்கு அஞ்சி நடுங்கி — { க்ரூரமான சொற்களை யுடையராய் க்ரூர மான செய்கை களையுமுடையரான யமபடர்களாலே உண்டாகக்கூடிய கடினமான ஹிம்ஸை களை நினைத்து அஞ்சி நடுங்கி
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன்—

* * *—[இடும்பையாலடர்ப்புண்டு.] விஷயபோகங்களைச்செய்து திரிபவர் களும் ஏழைகளைக் கண்டால் ஐயோ! என்று இரங்குவதுண்டு; அந்த இரக்க மும் எனக்கு இல்லாமல் போயிற்றே! என்று அநுதாபப்படுகிறார்.

இடும்பையாவது ஏழையாயிருக்கை. ஏழைமையினால் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு வந்து 'ஐயா! ஒரு கவளம் சோறு இடுங்கள்' என்று பல்லைக்காட்டி இரந்தவர்களுக்கு ஒரு பிடிசோறு இடமாட்டாமல் 'கிடையாது, போ' என்று சொல்லித் திரஸ்கரித்த பாவியன்றோ நான்; இப்படிப்பட்ட பாவத்திற்கு நேரக் கூடியபலனை அந்தோ! நெஞ்சாலும் நினைக்ககில்லேன். மேலுலகத்தில் யமபடர் களால் கொடிய ஹிம்ஸைகள் நேரப்போகின்றன என்று பொதுப்படையாகத் தெரிந்திருப்பதனால் அந்த ஹிம்ஸைகளை நினைத்து அஞ்சிநடுங்கி இன்று உன்னை வந்து பணிந்தேன்.

துற்று=ஒரு கவளம். "நினைக்கிலேன் வினைப்பயன்தன்னை" என்பதற்கு, "பாவங்களுக்குப் பலனுண்டு என்பதை அப்போது எண்ணுமல் பாவத்தைச் செய்துவிட்டேன்; இப்போது தவிக்கின்றேன்" என்பதாகவும் கருத்துரைக்க லாம். யமபடர்கள் செய்கிற ஹிம்ஸைகளைக் காட்டிலும் அவர்கள் சொல்லுகிற சொற்கள் மிகக்கடினமானவை என்பது தோன்றக் கடுஞ்சொலார் என்று முற் கூறினர். காலனுர்—யமதர்மராஜன். கோடிமிறை=கொடிய வருத்தங்கள். (ரு)

கோடிய மனத்தால் சினத்தொழில் புரிந்து
திரிந்து நாயினத்தோடுந் திளைத்திட்டு *
ஓடியுமுழன்று முயிர்களே கொன்றேன்
உணர்விலேனுதலால் * நமனுர்
பாடியைப் பெரிதும் பரிசழித்திட்டேன்
பரமனே! பாற்கடல்கிடந்தாய்! *
நாடிநான்வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்து ளேந்தாய்! (கூ)

பரமனே — புருஷோத்தமனே!
பாற்கடல் கிடந்தாய் — திருப்பாற்கடலில் திருக்கண் வளர்ந்தருளு மவனே!
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!—;
கோடிய மனத்தால் — கோணலான நெஞ்சோடே
சினம் தொழில் புரிந்து — பிறர்க்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்து
நாய் இனத் தொடும் திரிந்து திளைத்திட்டு — நாய் முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களோடு கூடித் திரிந்து வேட்டை யாடிக் களித்து
ஓடியும் உழன்றும் — இங்குமங்கும் ஓடித்திரிந்தும்
உயிர்களே கொன்றேன் — பிராணி ஹிம்ஸையையே செய்துகொண்டிருந்த வனுய்
உணர்வு இலேன் நான் — விவேக சூந்யனுயிருந்த நான்
நாடி உன் திருவடி வந்து அடைந்தேன் ஆதலால்—;
நமனுர் பாடியை பெரிதும் பரிசு அழித் திட்டேன் — யமபட்டணமான நரகத்தின் நிலைமையை மிகவும் அழித்து விட்டேன்.

* * *—[கோடியமனத்தால்.] ஜீவஹிம்ஸைகள் பண்ணித் திரிந்ததற்கும் எல்லையில்லையென்கிறுர். கோடியமனமாவது வழியைவிட்டுவிலகினமனம்; ருஜு வான வழியில்போகாமல் கோணலாகச் செல்லுகின்ற மனம் என்றபடி. புத்தி கெட்டுச் சினத்தொழில்களைச் செய்தேனென்கிறுர். சினமாவது கோவம். கோவத்தினுல் செய்யும் தொழிலாவது ஜீவஹிம்ஸை முதலியன. "நாயினத் தோடும்" என்றவிடத்து, நாய் என்பதற்கு நாய்என்றே பொருள்கொண்டு, நாய் முதலிய கொடிய மிருகங்களைத் துணைகொண்டு வேட்டையாடி ஜீவஹிம் ஸைகளைப் பண்ணித்திரிந்தேன் என்பதாகக் கொள்வதுமுண்டு; அன்றி, நாய் என்று—நாய் போன்ற நீசர்களைச் சொல்லிற்றுய், நீசஸஹவாஸம் பண்ணித் திரிந்தேன் என்பதாகக் கொள்வதுமுண்டு. ஓடியுமுழன்றும்=பதின்காதவழி ஓடி னுல் ஒரு பிராணியைக் கொல்லலாம் என்று ஒருவன் சொன்னுல் மயங்காமல்

ஓடினேனென்கிறார் போலும். "உயிர்களே கொன்றேன்" என்றவிடத்து ஏகாரத்தினால்—துணிதுப்புகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு உதைத்துத் துரத்திவிடுதல் செய்கையின்றியே உயிர்க்கொலையளவுஞ் செய்தேன் என்று காட்டுகிறார். "ஸர்வேச்வரனுண்டு, பரலோகமுண்டு" என்கிற துளி ஞானமில்லாமையினால் இவ்வளவுஞ் செய்தேனென்பார் உணர்விலேன் என்கிறார்.

"ஆதலால் நமனார்பாடியைப் பெரிதும் பரிசழித்திட்டேன்" என்றவிடத்திற்கு இரண்டுவகையான யோஜனைகள் உண்டு. "உயிர்களை கொன்றேனாய் உணர்விலேனான நான் வந்து உன் திருவடியடைந்தேனாதலால் நமனார் பாடியைப் பெரிதும் பரிசழித்திட்டேன்" என்று அந்வயித்து, இனி யமபுரத்தில் யமனுடைய ஆணை செல்லாதபடி அத்தை வென்றுவிட்டேன் என்பதாக ஒரு யோஜனை. "உணர்விலேனாதலால் நமனார்பாடியைப் பெரிதும் பரிசழித்திட்டேன்" என்று உள்ளபடியே அந்வயித்து, இப்படிப்பட்ட கொடிய பாவங்களை நான் செய்திருக்கிறபடியால் 'இப்போதிருக்கிற யமனால் இக்கலியனைத் தண்டிக்க முடியாது; இந்த யமபுரம் உபயோகமற்றது; இனி வேறு யமனும் வேறு யமபுரமும் ஏற்படுத்த வேணும்' என்று சொல்லும்படி மஹாபாபியானேன் என்பதாகக் கொள்வது மற்றொரு யோஜனை. ... ... (௬)

நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும்
　　நீதியல்லாதன செய்தும் *
துஞ்சினார் செல்லுந் தொந்நெறி கேட்டே
　　துளங்கினேன் விளங்கனி முனிந்தாய்! *
வஞ்சனேனடியேன் நெஞ்சினிற்பிரியா
　　வானவா! தானவர்க்கென்றும்
நஞ்சனே! * வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
　　நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்! (௭)

விளங்கனி முனிந்தாய் — விளாம்பழமாய் வந்து தோன்றின அஸுரனைச் சீறித் தொலைத்தவனே!
வஞ்சனேன் அடியேன் நெஞ்சினில் பிரியா வானவா — வஞ்சகனான என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளும் புகுந்து பிரியா திருக்கிற தேவனே!
தானவர்க்கு என்றும் நஞ்சனே — அசுரர்களுக்கு எப்போதும் மிருத்யுவாயிருப்பவனே!
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;
நீதி அல்லாதன — அநீதியான ஒழுக்கங்களை
நெஞ்சினால் நினைந்தும் — (முதலில்) நெஞ்சாலே நினைத்தும்
வாயினால் மொழிந்தும் — (பிறகு) வாயாலே சொல்லியும்
செய்தும் — (பிறகு) செய்கையினால் அநுஷ்டித்தும்
துஞ்சினார் — முடிந்தவர்கள்
செல்லும் — அடையத்தக்க
தொல் நெறி — நரகமார்க்கத்தை
கேட்டே — (கற்றுணர்ந்த பெரியோர் சொல்லக்) கேட்ட மாத்திரத்திலே
துளங்கினேன் — நடுங்கினவனாய்க்கொண்டு
உன் திரு அடி அடைந்தேன்—.

* * *—[நெஞ்சினால் நினைந்தும்.] மனமொழி மெய்கள் மூன்றாலும் பாவங்களையே செய்து செத்தவர்கள் போகிற வழியின் கொடுமையைக் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலே நடுநடுங்கி வந்து உன் திருவடிகளைப் பற்றினேன் என்கிறார்.

சிலர் பாவஞ் செய்யவேணுமென்று முன்னாடி நெஞ்சால் நினையாமலும் வாயால் சொல்லாமலுமிருந்தாலும் திடீரென்று விதிவசமாகப் பாவஞ்செய்து விட நேருவதுண்டு; அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பாவங்கள் பொறுமைக்கு விஷயமாகவுங்கூடும்; அங்ஙனன்றிக்கே, 'நாம் கட்டாயம் பாவஞ் செய்ய வேணும்' என்று நெடுநாளாகவே நெஞ்சில் பாரித்துக் கொண்டு அதை அடிக்கடி வாயாலுஞ் சொல்லிக் கொண்டிருந்து அப்படியே செய்கையிலும் செய்து தீர்ப்பவர்களுடைய பாவங்கள் அநுபவித்தே தீரவேண்டியவையாகையால் "நீதியல்லாதன நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும் செய்தும்" என்றார். இங்ஙனே செய்து செத்தவர்கள் செல்லுகிற தொன்னெறியாவது நரகமார்க்கம். தொல் நெறி=அநாதியான வழி; பகவத்கீதையில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் "శుక్లకృష్ణే గతీ హ్యేతే జగతశ్శాశ్వతే మతే। ఏకయా యాత్యనావృత్తిమన్యయావర్తతే పునః = சுக்லக்ருஷ்ணகதீ ஹ்யேதே ஜகதச் சாச்வதே மதே—ஏகயா யாத்யநாவ்ருத்திமந்யயாவர்த்ததே புந:." [சுக்லகதியென்கிற அர்ச்சிராதிமார்க்கமும் க்ருஷ்ணகதியென்கிற தூமாதிமார்க்கமும் உலகத்திற்கு சாச்வதமாய் ஏற்பட்டவைகள்; இவற்றுள் சுக்லகதியாற் சென்றவன் மறுபடியும் இவ்வுலகத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை; க்ருஷ்ணகதியாற் செல்லுமவன் திரும்பிவிடுகிறான்] என்னும் போது அர்ச்சிராதிமார்க்கம் போலவே தூமாதி மார்க்கமும் நித்தியம் என்றமையால் இங்குத் தொன்னெறி என்றது பொருந்துமென்க. சாச்வதம் என்கிற விஷயத்தில் இரண்டு மார்க்கங்களும் ஒத்திருந்தாலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கம் பெரும்பாலும் புல்மூடிக்கிடக்கும்; தூமாதிமார்க்கம் இடையறாத ஆட்களையுடைத்தாய் வழி தேய்ந்திருக்குமென்று வாசி காண்க.

விளங்கனிமுனிந்த வரலாறு வருமாறு:—கண்ணபிரானைக் கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய் கண்ணன் தன்கீழ்வரும்பொழுது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்க, அதையறிந்த க்ருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னைக் கொல்லும் பொருட்டுக் கன்றின்வடிவங்கொண்டு வந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின் மேலெறிய, இருவரும் இறந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்தனரென்பதாம்.

"அடியேன்" என்று கபடமாக ஒருவார்த்தை சொன்னாலும் அதை 'மெய்யன்போடு சொன்ன சொல்லாகத் திருவுள்ளம்பற்றி நெஞ்சைவிட்டு அகலாது நெஞ்சிலேயே குடிகொண்டிருப்பன் என்கிற ஸௌசீல்ய குணத்தைப்பேசுகிறார் வஞ்சனேனடியேன் னெஞ்சினில்பிரியாவானவா என்று. இப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்யம் பிரதிகூலர்பக்கலிலும் இருக்குமாகில் அநர்த்தமாகுமே; அப்படியில்லை என்கிறார் தானவர்க்கு என்றும் நஞ்சனே! என்று. .... (எ)

ஏவினார் கலியார்நலிக வென்றென் மேல்
எங்ஙனே வாழுமாறு? * ஐவர்
கோவினார் செய்யுங்கொடுமையை மடித்தேன்
குறுங்குடி நெடுங்கடல் வண்ணா! *
பாவினாரின்சொல் பன்மலர் கொண்டுன்
பாதமேபரவி நான்பணிந்து * என்
நாவினால் வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்! (அ)

குறுங்குடி { திருக்குறுங்குடியிலெழுந் தருளியிருக்கிற

நெடு கடல் வண்ணா { பெரிய கடல் போன்ற திருநிறமுடையவனே

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்—;

கலியார் { கலிபுருஷனென்கிற ஒரு மஹாப்ரபுவானவர்

நலிக என்று { "இந்தத் திருமங்கை மன்னனை ஹிம்ஸியுங் கோள்" என்று சொல்லி

என் மேல் — என் மேலே

ஐவர் ஏவினார் { பஞ்சேந்திரியங்களையும் ஏவிவிட்டார்;

எங்ஙனே வாழும் ஆறு { அந்தக் கலிபுருஷர் இனி பிழைக்க வழி ஏது? (ஏனென்னில்;)

நான் — அடியேன்

கோவினார் செய்யும் கொடுமையை மடித்தேன் { குறும்பர்களான அந்த இந்திரியங்கள் செய்யத்தக்க கொடுமைகளை அப்புறப்படுத்தி விட்டேன்;

(அது தானெப்படி செய்தீரென்னில்;)

என் நாவினால் — எனது நாவினாலே

பா ஆர் இன் சொல் பல் மலர்கொண்டு { நல்ல சந்தங்கள் நிறைந்த இனிய சொற்களாகிற புஷ்பங்கள் பலவற்றையுங் கொண்டு

உன் பாதமே பரவி { உன் திருவடிகளையே தோத்திரஞ் செய்து

பணிந்து — கீழே விழுந்து

உன் திருவடி வந்து அடைந்தேன்—.

[ஆதலால் கலியை வென்றேனென்றபடி.]

* * *—[ஏவினார் கலியார்.] கலி புருஷன் என்னைத் துன்பப்படுத்த நினைத்துத் தனக்குக் கையாட்களான இந்திரியங்களையழைத்து 'நீங்கள் திருமங்கையாழ்வாரை நன்றாக ஹிம்ஸித்துவிடுங்கள்' என்று ஏவினான்; நான் இத்தனை நாளும் இருந்தபடியே இருந்தேனாகில் அவற்றால் மிகவும் துன்பப்பட்டிருப்பேன்; அதிர்ஷ்டவசமாக நான் பழைய நிலைமையில் நின்றும் நீங்கி உன் திருவடிகளில் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்தும் நமஸ்காரஞ்செய்தும் தோத்திரங்கள் பண்ணியும் வருகிறேனாகையால் இந்திரியங்களின் செங்கோன்மை என்னிடம் செல்லவொண்ணாதபடி தடுத்துவிட்டேன்; கலிபுருஷனுடைய கட்டளை பாறிப்பறந்து போயிற்று; அந்தக்கலிபுருஷன் இனி இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கே வழியில்லை—என்று திருவுள்ளமுவந்து அருளிச் செய்கிறாராயிற்று.

கலியார்—பெருமைப்படுத்திச் சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; கோபமும் பகையும் இழிவுந்தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. "வினையார்" என்று பாவங்களைச் சொல்வதுபோல். நலிக—வியங்கோள் வினைமுற்று. "எங்ஙனே வாழுமாறு" என்

பதற்கு 'இனி நான் எப்படி வாழ்வேன்' என்று ஆழ்வார் இந்திரியங்களுக்கோ கலிபுருஷனுக்கோ அஞ்சி நடுங்கிச் சொல்லுகிறதாகப் பொருள் கூறுவர் சிலர்; அது பிரகரணத்திற்குச் சேராது. "கோவினர் செய்யுங் கொடுமையை மடித்தேன்" என்று உடனே அருளிச் செய்கிறாராகையாலே, தாம் அஞ்சினதாகப் பொருள்கொள்ள வொண்ணாது. அந்தக் கலிபுருஷன் இனி வாழ்வதற்கு வழியுண்டோ? என்பதாகவே கொள்க. ... ... (அ)

ஊனிடைச் சுவர் வைத்தென்புதூண் நாட்டி
உரோமம் வேய்ந்தொன்பது வாசல் *
தானுடைக் குரம்பை பிரியும்போதுன்றன்
சரணமே சரணமென்றிருந்தேன் *
தேனுடைக் கமலத் திருவினுக் கரசே!
திரைகொள்மா நெடுங்கடற் கிடந்தாய்! *
நானுடைத் தவத்தால் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்! (கூ)

தேன் உடை கமலம் திருவினுக்கு அரசே — தேன் நிறைந்த தாமரைப் பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்குப் பதியானவனே

திரை கொள்மா நெடு கடல் கிடந்தாய் — அலைகள் நிரம்பிய மிகப் பெரிய திருப்பாற் கடலில் கண்வளர்ந் தருளுமவனே

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;

ஊன் — மாமிசத்தை

இடை சுவர் வைத்து — நடுநடுவே சுவராக வைத்து

என்பு — எலும்புகளை

தூண் நாட்டி — கம்பங்களாக நட்டு

உரோமம் வேய்ந்து — மயிர்களை மேலே மூடி

ஒன்பது வாசல்தான் உடை — நவத்வாரங்களையுடையதாகச் செய்யப்பட்ட

குரம்பை — குடிசை போன்ற இந்த சரீரத்தை

பிரியும் போது — விட்டுப்பிரியுங்காலத்தில்

உன்தன் — உன்னுடைய

சரணமே — திருவடிகளே

சரணம் என்று இருந்தேன் — ரக்ஷகமாக வேணுமென்று நினைத்திருந்தேன்;

நானுடை தவத்தால் திருஅடி அடைந்தேன் — (இப்போது) என்னுடைய பாக்கியத்தினால் திருவடிவாரத்தில் வந்து சேரப்பெற்றேன்.

* * *—[ஊனிடைச்சுவர் வைத்து.] தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை வெளியிடுகிறாரிதில். சரீரத்தை ஒரு குடிசையாக உருவகப்படுத்துகின்றார். குடிசையில் இடையிடையே சுவர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும்; இவ்வுடலில் மாம்ஸபிண்டங்கள் சுவர்போலிருக்கின்றன; குடிசையில் தூண்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும்; இதில் எலும்புகள் தூண்கள்போன்றுள்ளன. குடிசையில் பல வாசல்களுண்டு; உடலிலும் நவத்வாரங்கள் ப்ரத்யக்ஷமே. குடிசை ஓலைக்கொத்து முதலியவற்றால் மூடப்பட்டிருக்கும்; இதுவும் உரோமங்களால் மூடப்பட்டிராநின்றது. ஆக இவ்வகைகளாலே ஒரு குடிசை யென்னலாம்படி யிராநின்றதிறே இவ்வுடல்;

குடிசையிலே நாம் வாழ்வதுபோல் இவ்வுடலில் ஆத்மா வாழ்கின்றான்; இவ்வுடலைவிட்டு ஆத்மா வெளிக்கிளம்புங்காலமே மரணமெனப்படும். அப்படி மரணம் நேர்ந்தபிறகு இவ்வாத்மா போய்ச் சேரவேண்டிய இடம் எம்பெருமான் திருவடிகளே—என்கிற அத்யவஸாயம் தமக்கு இருக்கிறபடியை முன்னடிகளால் அருளிச் செய்தாராயிற்று. யமபடர்கள் வந்து என்னைப்பற்றியிழுத்துக் கொண்டு போய்ப் பலவகையான ஹிம்ஸைகளைச் செய்வதற்கு உறுப்பான பாவங்களை நான் வேண்டியபடி செய்து வைத்திருந்தாலும், இன்று தேனுடைக்கமலத்திரு வாகிய பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு உன்னைச் சரணமடையும்படியான பாக்கியம் எனக்கு நேர்ந்ததனால் இனி நான் யமபுரம் சென்று வருந்தவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை; உன் திருவடிகளையே கிட்டி ஆநந்திக்க வழி ஏற்பட்டுவிட்டது என்று தம்முடைய மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டாரென்றுணர்க.

"நானுடைத் தவத்தால்" என்றது என்னுடைத்தவத்தால் என்றபடி. இவருடைய தவமாவது என்ன? என்றால், எம்பெருமானுடைய திருவருளையே தம்முடைய தவமாகச் சொல்லிக்கொள்வர்கள் ஆழ்வார்கள். உன்னருளாலே உன்னடி வந்து பணிந்தேனென்றபடி. ... ... (௯)

ஏதம் வந்தணுகா வண்ண நாமெண்ணி
யெழுமினோ தொழுதுமென்று * இமையோர்
நாதன் வந்திறைஞ்சும் நைமிசாரணியத்
தெந்தையைச் சிந்தையுள்வைத்து *
காதலேமிகுத்த கலியன் வாயொலிசெய்
மாலைதாம் கற்று வல்லார்கள் *
ஓதநீர் வையகமாண்டு வெண்குடைக்கீழ்
உம்பருமாகுவர் தாமே. (௧௦)

ஏதம் வந்து அணுகா வண்ணம்	"துக்கங்கள் நம்மிடம் வந்து சேராத வகையை
நாம் எண்ணி	நாம் எண்ணியிருப்போமாகில்
தொழுதும் எழுமின் என்று	(நைமிசாரண்யத்திலே போய்த்) தொழுவோம் வாருங்கள்" என்று சொல்லி
(தேவர்களெல்லாரையுங் கூட்டிக் கொண்டு)	
இமையோர் நாதன் வந்து	தேவேந்திரன் வந்து
இறைஞ்சும்	ஆச்ரயிக்கப்பெற்ற
நைமிச அரணியத்து எந்தையை	நைமிசாரண்யத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானை
சிந்தையுள் வைத்து	தியானம் செய்து
காதல் மிகுத்த	பகவத்பக்தி அதிகரிக்கப் பெற்ற
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
வாய் ஒலி செய் மாலை	அருளிச் செய்த இச்சொல் மாலையை
கற்று வல்லார்கள் தாம்	அப்யஸித்துத் தேறினவர்கள்
ஓதம்நீர் வையகம்	கடல் சூழ்ந்த இப்பூமண்டலத்தை
வெண் குடை கீழ் ஆண்டு	வெளுத்த குடை நிழலின் கீழே இருந்து கொண்டு அரசாட்சி செய்தபின்பு
உம்பரும் ஆகுவர்	நித்யஸூரிகளோடும் சேரப்பெறுவார்கள்.

* * *—[ஏதம் வந்தணுகா வண்ணம்.] இமையோர் நாதனுகிய இந்திரன் தனது பரிவாரங்களை யெல்லாம் அழைத்து 'நாம் எல்லாரும் நைமிசாரணியத்துள் சென்று எம்பெருமானை ஸேவிப்போம் வாருங்கள்; ஸேவித்தோமாகில் நம்முடைய ஏதங்களெல்லாம் ஓடிப்போய்விடும்' என்று சொல்லி எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து ஸேவித்திருக்குமிடமாம் நைமிசாரணியம். அவ்விடத்தில் அரண்யரூபியாக ஸேவைஸாதிக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இச் சொல்மாலையை ஓதவல்லவர்கள், இவ்வுலகத்து அநுபவங்களில் விருப்பமுண்டாகில் அவற்றை உண்டுகளித்தபின் நித்யஸூரிகளின் கோஷ்டியிலும் சென்று சேர்ந்து நித்யாநந்தம் அநுபவிக்கப்பெறுவர்கள் என்று இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாயிற்று. ... ... (கo)

அடி வரவு:—வாணிலா சிலம்பு சூதினை வம்பு இடும்பையால் கோடிய நெஞ்சினால் ஏவினார் ஊன் ஏதம் அங்கண்.

ஆரூந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—ஏழாந்திருமொழி.

அங்கண் ஞாலமஞ்ச.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில், தாம் செய்த பலபல பாவங்களை யெடுத்துரைத்து, 'அந்தோ! இப்படி கணக்கில்லாத பாவங்களைச் செய்துவிட்டேனே!; யமலோகத்திலே யமபடர்களால் நேரக்கூடிய கொடுமைகளை நினைக்குங்கால் அளவற்ற அச்சமும் நடுக்கமும் உண்டாகின்றதே!' என்று பலவாறாகச் சொல்லித் தம்முடைய அநுதாபந் தோற்றக் கதறினர். அப்படி கதறின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், "ஆழ்வீர்! நம்முடைய பக்தனான ப்ரஹ்லாதன் உமக்குத் தெரியுமே; யமகிங்கரர்களாலும் செய்யமுடியாத துன்பங்களை அவனுக்கு அவனுடைய தகப்பனான ஹிரண்யகசிபு என்பவன் செய்வித்தானென்பதும் உமக்குத் தெரியுமே. அப்படி பல்வகைத் துன்பங்களுக்கு ஆளான அந்த ப்ரஹ்லாதனை நாம் ரக்ஷிக்க வேண்டி ஆச்சரியமான ஒரு அவதாரம் செய்ததும் உமக்குத் தெரியுமே. அந்த நரஸிம்ஹாவதாரம் பிற்பட்டவர்களுக்குப் பயன்படாமற் போயிற்றேயென்று வயிறெரியவும் வேண்டாதபடி நாம் சிங்கவேள் குன்றமென்னும் விலக்ஷணமான திவ்ய தேசத்திலே நித்யஸந்நிதியும் பண்ணி வைத்திருக்கிறோமே. ஆச்ரிதர்களின் விஷயத்தில் நாம் இவ்வளவு பரிந்து காரியஞ் செய்வோம் என்பது உமக்குத் தெரியாதோ? ஏன் நீர் வருந்துகின்றீர்?" என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வாரும் பரமஸந்தோஷமடைந்து அந்த நரஸிம்ஹாவதாரத்தையும் அந்த திவ்யதேசத்தையும் அநுபவித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

கீழ்த்திருமொழியில் ஒன்பதாம் பாட்டிலே "தேனுடைக் கமலத்திருவினுக்கரசே!" என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுச் சரணாகதி செய்தது போலவே இத்திருமொழியிலும் ஒன்பதாம் பாட்டில் "அல்லிமாதர்புல்க நின்ற ஆயிரந்தோளன்" என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டே அநுபவிக்கிறார்.

இத்திருமொழியில் எட்டாம்பாட்டுவரையில் ஒவ்வொருபாட்டிலும் முன்னடிகளில் நரஸிம்ஹாவதார வ்ருத்தாந்தமும் பின்னடிகளில் சிங்கவேள்குன்றத்தின் நிலைமையும் வருணிக்கப்படுகின்றன. இத்திருப்பதியின் திருநாமம் அஹோபிலம் என வழங்கப்படும். இது வடநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. 'சிங்கவேள்குன்றம்' என்றும் 'சிங்கவேழ்குன்றம்' என்றும் இதனை வழங்குவதுண்டு. சிங்கம்—நரஸிம்ஹ ஸ்வரூபியாய், வேள்—யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற கட்டழகுடையவரான பெருமான் எழுந்தருளிய, குன்றம்—திருமலை எனவும்;

நரஸிம்ஹமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஏழு குன்றங்களையுடைய தலம் எனவும் பொருள்படுமாறு காண்க. இத்தலம், சிங்கம் புலி முதலிய பயங்கரமான விலங்குகள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற கல்லும் புதரும் முள்ளும் முரடுமான கொடிய அரணியமாக இப்போது இருப்பது போலவே ஆழ்வார்காலத்திலும் இருந்த தென்பது இத்திருமொழியில் வர்ணனைகளால் நன்கு விளங்கும்.

இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான துஷ்ட மிருகங்களும் கொடிய வேடர் முதலானவர்களும் அத்தலத்தின்கண் இருப்பதும்-மங்களாசாஸநபரர்களான நம் ஆழ்வார்களுக்கு ஒருவகையான ஆநந்தத்திற்கு ஹேதுவாகின்றது போலும்; எல்லாரும் எளிதாக வந்து அணுகக்கூடிய தேசமாயிருந்தால் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளும் பலர் வந்து எம்பெருமானுக்கு ஏதாவது தீங்கு இழைக்கக்கூடுமேயென்கிற அச்சத்திற்கு அவகாசமில்லாமல் "தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ணா" என்னும்படி கஹநமாயிருப்பது மங்களாசாஸநருசியுடையார்க்கு மகிழ்ச்சியேயிறே.

(கலிநிலைத்துறை.)

அங்கண் ஞாலமஞ்ச வங்கோ ராளரியாய் * அவுணன்
பொங்கவாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம் *
பைங்கணானைக் கொம்புகொண்டு பத்திமையால் * அடிக்கீழ்ச்
செங்கணாளி யிட்டிறைஞ்சும் சிங்கவேள்குன்றமே. (க)

அங்கு	('நீ சொல்லுகிற விஷ்ணு இங்கில்லை' என்று இரணியன் சபதஞ் செய்த) அவ்விடத்திலே	புனிதன் இடம்	பரம பரிசுத்தனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாவது ;—
அம் கண் ஞாலம் அஞ்ச ஓர் ஆள் அரி ஆய்	அழகியதாய் விசாலமான பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் பயப்படும்படியான ஒப்பற்றநரசிங்கமூர்த்தியாய் (எம்பெருமான் தோன்றினதைக்கண்டு)	செம் கண் ஆளி	(சீற்றத்தால்) சிவந்த கண்களையுடைய சிங்கங்களானவை
அவுணன் பொங்க	இரணியன் கிளர்ந்த வளவிலே,	பை கண் ஆனை கொம்பு கொண்டு	பசுமையான கண்களையுடைய யானைகளின் தந்தங்களைக் கொணர்ந்து
ஆகம்	அவனது உடலை	பத்திமையால்	பக்தியினாலே
வள் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே	அடி கீழ்	(பகவானுடைய) திருவடிகளிலே
போழ்ந்த	இருபிளவாகப் பிளந்த	இட்டு	ஸமர்ப்பித்து
		இறைஞ்சும்	ஆச்ரயிக்கப்பெற்ற
		சிங்கவேள் குன்றம்	சிங்கவேள்குன்றமாம்.

* * *—[அங்கண்ஞாலமஞ்ச.] கீழ் இரண்டாந் திருமொழியின் நான்காம் பாட்டின் உரையில் நரஸிம்ஹாவதார ப்ரமேயங்களை மிக்க விரிவாக வரைந்தோமாதலால் அங்கே கண்டு கொள்வது. பக்தசிரோமணியான ப்ரஹ்லாதனுக்கு நேர்ந்த துன்பங்களை ஸஹிக்கமுடியாமையினாலே எம்பெருமான் அளவற்ற சீற்றங்கொண்டு பயங்கரமான வொரு திருவுருவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டான்;

அந்தச் சீற்றம் ப்ரஹ்லாத விரோதியான இரணியனளவில் மாத்திரமே உண்டா ஞலும், அளவு மீறியிருந்ததனல் 'உலகங்கட்கெல்லாம் இப்போதே உப ஸம்ஹாரம் விளேந்திடுமோ!' என்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படி யிருந்ததுபற்றி அங்கண்ஞாலமஞ்ச அங்கோராளரியாய் என்றார். இவ்விடத்திலே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க :—"நரஸிம்ஹமாயிற்றுத்தான் ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காகவிறே; அங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும் விளேவதறியாமையாலே ஜகத்தாக நடுங்கிற்றாயிற்று. இது எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ! என்றிருந்ததாயிற்று."

இனி, அங்கண்ஞால மஞ்ச என்பதற்கு—இரணியனுடைய ஒப்பற்ற தோள் வலியைக் கண்டு உலகமெல்லாம் அஞ்சிக்கிடந்த காலத்திலே என்று பொருளுரைப்பாருமுளர்.

அங்கு என்றது—1. "எங்குமுளன் கண்ணனென்ற மகனைக்காய்ந்து, இங்கில்லையாலென்று இரணியன் தூண்புடைப்ப, அங்கு அப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான்" என்றபடியே இரணியன் எந்த இடத்தில் எம்பெருமானில்லையென்று தட்டினுனே அந்த இடத்திலேயே என்றபடி. 2. "அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச்சிங்க வுருவாய்" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

அவுணன் பொங்க= அசுரர்கட்கு அவுணர் என்று பெயர். இங்கு ஹிரண்யாஸுரனைச் சொல்லுகிறது. இவன் அன்று வரையில் தனக்கு விரோதியாகத் தன் முன்னே வந்து தோற்றின ஒருவனையும் கண்டறியாமல் அன்றுதான் புதிதாக நரசிங்கமூர்த்தியாகிய எதிரியைக்கண்டபடியால் கண்டகாட்சியிலே கொதிப்படைந்தனனும். அப்படி அவன் கொதிப்படைந்தவளவிலே அவனது ஆகத்தை [மார்வை] தீக்ஷ்ணமான திருநகங்களாலே கிழித்தெறிந்தனன் எம்பெருமான். பொங்க என்பதை ஆகத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, அவுணனுடைய அகன்ற மார்பை என்றுரைப்பர் சிலர்.

போழ்ந்த புனிதன்= புனிதனென்றால் பரிசுத்தன் என்றபடி. இரணியனது மார்பைப் பிளந்ததனல் என்ன பரிசுத்தி உண்டாயிற்று என்று கேட்கக்கூடும்; ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய தொழில்களில் பிரமன் முதலானவர்களை ஏவிக் காரியம் நடத்திவிடுவது போல் ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷிப்பதிலும் ஒரு தேவதையை ஏவிவிடாமல் தானே நேராக வந்து தோன்றிக் கைதொட்டுக் காரியஞ்செய்தமையே இங்குப் பரிசுத்தியெனக்கொள்க. இப்படி பரிசுத்தனை எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எதுவென்றால், சிங்கவேள்குன்றமென்னும் திருப்பதியாம். அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில்; சிங்கம் யானை முதலிய பிரபல ஜந்துக்கள் திரியுமிடம் அது என்பதைக் காட்டுகிறார் பின்னடிகளில். பகவானுடைய ஸந்நிதாநமஹிமையினுல் அவ்விடத்து மிருகங்களும் பகவத்பக்தி மிக்கிருக்கின்றன வென்கிறார். சிங்கங்கள் யானைகளைக் கொன்று அவற்றின் தந்தங்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து

1. திருவாய்மொழி 2—8—9. 2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-9.

வணங்குகின்றனவாம். 1. "यदन्नः पुरुषो भवति तदन्नास्तस्य देवताः—யதந்ந: புருஷோபவதி ததந்நாஸ் தஸ்ய தேவதா:" [எந்தெந்த உயிர்கட்கு எது எது ஆஹாரமோ, அந்தந்த உயிர்கள் அந்த ஆஹாரத்தைக் கொண்டு தம் தேவதைகளை ஆராதிக்கும்] என்பது சாஸ்த்ரமாதலால் யானைகளின் அவயவங்களை ஆஹாரமாகவுடைய சிங்கங்களும் யானைத்தந்தங்களைக் கொண்டு பகவதாராதநம் நடத்துகின்றனவென்க.

ஆளி என்று சிங்கத்துக்கும் யாளிக்கும் பெயர்; இங்கே சிங்கத்தைச் சொல்லுகிறது. செங்கண்=(இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—) "இவற்றுக்கு ஆனைகளின் மேலே சீற்றம் மாறாதேயிருக்கச் செய்தேயும் பகவத்பக்தி ஒரு படிப்பட்டுச் செல்லுமாயிற்று; சீற்றம் விக்ருதியாய் பகவத்பக்தி ப்ரக்ருதியாயிருக்குமாயிற்று." ... ... (க)

அலைத்த பேழ்வாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய்* அவுணன்
கோலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகி ராளனிடம் *
மலைத்த செல்சாத் தெறிந்தபூசல் வன்துடிவாய் கடுப்ப *
சிலைக்கைவேடர் தெழிப்பறாத சிங்கவேள் குன்றமே. (உ)

அலைத்த பேழ் வாய்	(சீற்றத்தாலே) நாக்கு அலையாநின்றுள்ள பெரிய வாயையும்
வாள் எயிறு	ஒளி பொருந்திய பற்களையுமுடையதாய்
ஓர்	ஒப்பற்றதாய்
கோள்	மிடுக்கையுடையதான
அரி ஆய்	நரஸிம்ஹமாய்க்கொண்டு
கொலை கையாளன் அவுணன் நெஞ்சு இடந்த	ஜீவ ஹிம்ஸையில் கைகாரனை இரணியனுடைய மார்வைக் கிழித்தெறிந்த
கூர் உகிராளன் இடம்	கூர்மையான நகங்களையுடைய எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாவது:—
மலைத்த	(வேடர்களாலே) ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட
செல் சாத்து	வழிப்போக்கு ஜனங்களின் ஸமூஹத்தாலே
எறிந்த	(பிரதியாகச்) செய்யப்பட்ட
பூசல்	சண்டையிலே
வல் துடி வாய் கடுப்ப	கடோரமான தொனியையுடைத்தான பறையானது கோஷம் செய்ய,
சிலை கை வேடர்	வில்லைக் கையிலேயுடைய வேடருடைய
தெழிப்பு	ஆர்வாரமானது
அறாத	எப்போதும் மாறாத
	சிங்கவேள்குன்றம்—.

* * *—[அலைத்த பேழ்வாய்.] சீற்றத்தாலே கடைவாயுடனே நாக்கை எற்றிக்கொள்ளுகிற பெரிய வாயையுடைய நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி, பரஹிம்ஸையே போது போக்கான இரணியனுடைய மார்பைப்பிளந்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேழ்குன்றம்.

1. ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் 103–30.

அவ்விடத்தின் நிலைமையைப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில்; தீர்த்தயாத்திரையாகப் பலர் அங்குச் செல்லுகின்றனராம்; அவர்களை அவ்விடத்து வேடர்கள் வந்து தகைந்து சண்டை செய்வர்கள்; பரஸ்பரம் பெருஞ்சண்டை நடக்கும்; அந்தச் சண்டையிலே வேடர்களின் பறையோசையும் வில்லோசையும் இடைவிடாது இருந்துகொண்டேயிருக்கும். இதுவே அத்தலத்தின் நிலைமை—என்கிறார். உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லவேண்டுமிறே.

மலைத்த செல்சாத்து—மலைத்தலாவது ஆக்கிரமித்தல்; வேடர்களாலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட என்றாவது, வேடர்களை எதிரிட்டு ஆக்கிரமித்த என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். வேடர்கள் வந்து பொருகிறபோது தாங்கள் வெறு மனிசார்களோ; தாங்களும் ப்ரதியுத்தம் செய்வர்களே, அதைச் சொல்லுகிறதென்னலாம். [செல் சாத்து.] வடமொழியில் ஸார்த்தம் என்ற பதம் ஸமூஹமென்னும் பொருளது; அப்பதமே இங்கே சாத்து என விகாரப்பட்டிருக்கின்றது. செல்கின்ற சாத்து எனவே யாத்திரை செய்பவர்களின் கூட்டம் என்று பொருள் கிடைத்தது. பூசல் என்றபதத்திற்கு யுத்தம் என்றும், பெரிய கோஷம் போடுதல் என்றும் பொருளுண்டு. இரண்டு பொருளும் இங்குக் கொள்ளலாம். வேடர்களாலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட வழிப்போக்கர்கள் போடும் கூசலானது பெரிய பறையடித்தாற் போல ஒலிக்கின்றது என்றும், வேடர்கள் வழிப்போக்கர்களை மறித்துச் செய்கிற சண்டையிலே வேடர்களுடைய பறைகள் கர்ணகடூரமாக ஒலிக்கின்றன என்றும் கருத்தாகலாம். ... ... (உ)

ஏய்ந்த பேழ்வாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய் * அவுணன்
வாய்ந்தவாகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்த வம்மானதிடம் *
ஓய்ந்தமாவு முடைந்தகுன்று மன்றியும் நின்றழலால் *
தேய்ந்தவேயு மல்லதில்லாச் சிங்கவேள்குன்றமே. (௩)

ஏய்ந்த பேழ் வாய்	(வடிவுக்குத்) தகுதியாகப் பெருத்த வாயையும்
வாள் எயிறு	வாள் போன்ற பற்களையுமுடையதாய்
ஓர்	ஒப்பற்றதாய்
கோள்	மிடுக்கையுடையதான
அரி ஆய்	நரசிங்கமாகி
அவுணன்	இரணியாசுரனுடைய
வாய்ந்த ஆகம்	வளர்ந்த உடலை
வள் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே
வகிர்ந்த	கிழித்தெறிந்த
அம்மானது இடம்	ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கிற இடமாவது:—
ஓய்ந்த மாவும்	(கடினமான நிலங்களில் அங்குமிங்கும் திரிந்து அலைந்ததனால்) களைத்துப்போன மிருகங்களும்
உடைந்த குன்றும்	உடைந்துபோன சிறு மலைகளும்
அன்றியும்	இன்னமும்
நின்று அழலால் தேய்ந்த வேயும் அல்லது	இருந்தபடியே நெருப்பாலே குறைக்கொள்ளியாய்க்கிடக்கிற மூங்கிலும் ஆகிய இவைகள் தவிர
இல்லா	வேறொன்றுமில்லாத
	சிங்கவேள்குன்றம்—

* * *—[ஏய்ந்த பேழ்வாய்.] வடிவின் பெருமைக்குத் தகுதியாகப் பெரிய வாயையும், ஒளி பொருந்திய (அல்லது, வாள் போன்ற) கோரப்பற்களையுமுடைய நரசிங்கமாகத் தோன்றி இரணியனுடைய மாம்ஸஞ் செறிந்த மார்வைப் பிளந்த பெருமான் உறையுமிடம் சிங்கவேள்குன்றம்.

1. "நறிய மலர்மேல் சுரும்பார்க்க எழிலார் மஞ்ஞை நடமாட, பொறிகொள் சிறைவண் டிசைபாடும்" என்றும், 2. "வண்டினமுரலுஞ்சோலை மயிலினமாலுஞ்சோலை, கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை" என்றும் வருணிக்கத் தக்க நிலைமையோ அவ்விடத்தது என்றால்; இல்லை, அந்த ஸந்நிவேசம் வேறுவகையானது என்கிறார். ஆனை குதிரை சிங்கம் புலி முதலிய மிருகங்கள் இங்குமங்கும் ஓடியலைந்து ஓய்ந்து நிற்கக் காணலாம்; உடைந்து கிடக்கும் கற்பாறைகளைக் காணலாம்; இன்னமும் சில காணவேண்டுமானால், மூங்கில்கள் நெருப்புப்பற்றி யெரிந்து குறைக் கொள்ளியாயிருக்குமாற்றை விசேஷமாகக் காணலாம்; இவை யொழிய வேறொன்றும் காண்பதற்கில்லையாம் அங்கு. இவையெல்லாம் இவ்வாழ்வார்க்கு வண்டினமுரலுஞ் சோலை போலே தோற்றுகின்றன வென்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. 3. "அது இது உது என்னலாவன வல்ல என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்" என்றபடி எம்பெருமானுடைய சரித்திரம் எதுவாயிருந்தாலும் எல்லாம் ஆழ்வார்களுடைய நெஞ்சைக் கவர்வது போல், அப்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்களில் உள்ளவைகளும் எதுவாயிருந்தாலும் 'அவ்விடத்தவை' என்கிற காரணத்தினால் எல்லாம் இவர்க்கு உத்தேச்யம் என்பது அறியத்தக்கது. "பிறர்க்குக் குற்றமாய்த் தோற்றுமவையும் உபாதேயமாய்த் தோற்றுகையிறே ஒரு விஷயத்தை உகக்கையாகிறது" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியுங் காண்க.

ஓய்ந்தமாவும் என்பதற்கு—நிலத்தின் வெப்பத்தினால் பட்டுப்போன மாமரங்களும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ... ... (ங)

எவ்வம்வெவ்வேல் பொன்பெயரோ னேதலனின்னுயிரை
வவ்வி * ஆகம்வள்ளுகிரால் வகிர்ந்தவம்மானதிடம் *
கவ்வுநாயும் கழுகுமுச்சிப்போதொடு கால்சுழன்று *
தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேள்குன்றமே. (ச)

எவ்வம் வெம் வேல்	துன்பத்தை விளைப்பதாய் தீக்ஷ்ணமான வேலாயுதத்தை யுடையனாய்	ஆகம்	(அவனுடைய) சரீரத்தை
ஏதலன்	பாகவத விரோதியான	வள் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே
பொன் பெயரோன்	இரணியனுடைய	வகிர்ந்த அம்மானது இடம்	கிழித்தெறிந்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாவது:—
இன் உயிரை வவ்வி	இனிமையான பிராணனை அபஹரித்து	கவ்வும் நாயும்	(கண்டவர்களை)யெல்லாம் கவர்கின்ற நாய்களும்

1. பெரிய திருமொழி 5–1–1. 2. திருமாலை. 14.
3. திருவாய்மொழி 5–10–2.

கழுகும்	கழுகுகளும் (நிறைந்திருப்பதனாலும்)	தெய்வம் அல்லால் செல்லவொண்ணா	தேவதைகள் தவிர மற்றையோர் சென்று கிட்ட முடியாததான
உச்சிப் போதொடு கால் சுழன்று	கொழுத்த வெய்யிலும் சுழல் காற்றும் எப்போது மிருப்பதனாலும்		சிங்கவேள்குன்றம்—,

* * *—[எவ்வம் வெவ்வேல்.] கையும் வேலுமாயிருக்கிற விருப்பைக் கண்ட காட்சியிலே எல்லாரையும் துக்கப்படுத்தவல்லவனான இரணியனுடைய உயிரைக் கவர்ந்து அவனது மார்வைப் பிளந்தருளின பெருமான் உறையுமிடமாவது சிங்கவேழ்குன்றம்.

வேற்றுமனிசரைக் கண்டபோதே வந்து தொடைகளிலே கவ்விக் கடிக்கிற நாய்களும், அப்படி கடிக்கப்பட்டு மாண்டொழிந்த பிணங்களைக் கவ்வுகின்ற கழுகுகளும் ஆங்கு மிகுதியாகக் காணப்படுமாம். செடி மரமொன்று மில்லாமையினாலே நிழலென்பது காணவே முடியாது; உச்சிவேளையில் எப்படிப்பட்ட வெய்யில் காயுமோ, அதுவே எப்போதும் காய்கின்றது; சுழல்காற்றுகள் சுழன்றபடியே யிராநின்றன. இப்படி யிருக்கையினாலே ஸாமாந்யரான மனிசர் அங்குச் சென்று கிட்டுதல் அரிது; மிக்க சக்தி வாய்ந்த தேவதைகளே அங்குச் செல்லுதற்கு உரியர்; இங்ஙனே கஹநமான தலமாயிற்று இது.

எவ்வும் என்றும் எவ்வம் என்றும் பாடபேதம். பொன் பெயரோன்= ஹிரண்யம் என்ற வடசொல் பொன் என்னும் பொருளுடையதாதலால் ஹிரண்யாஸுரனைப் பொன்பெயரோனென்பது. ஏதலன் என்று சத்ருவுக்குப் பெயர்; ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான எம்பெருமானுக்கு இவன் நேரே சத்ருவல்லனாகிலும் பாகவதசிரோமணியான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு சத்ருவான முறைமையாலே பகவானுக்கும் சத்ருவாயினன். ஆச்ரிதர்களின் விரோதிகளைத் தன் விரோதிகளாக நினைத்துப் பேசுமவனிறே எம்பெருமான். "ஆகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்து இன்னுயிரை வவ்வினான்" என்று—மார்வைப் பிளந்தது முன்னமும் உயிரைக் கவர்ந்தது அதன்பின்புமாகச் சொல்லவேண்டியிருக்க இங்கு மாறுடிச் சொன்னது—இரணியன் நரசிங்க மூர்த்தியைக் கண்ட க்ஷணத்திலேயே செத்தபிணமாக ஆய்விட்டானென்ற கருத்தைக் காட்டுதற்கென்க.

"கவ்வுநாயுங் கழுகும் உச்சிப்போதொடு கால் சுழன்று" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம். உச்சிப்போது என்று ஸூர்யனையே சொல்லுகிறதாகக் கொண்டு, நாய்களும் கழுகுகளுங்கூட அவ்விடத்தில் நடக்கும்போது தரையின் வெப்பம் பொறுக்கமுடியாமல் கால்தடுமாறித் திண்டாடுகின்றன; அப்படியே ஸூர்யனும் அவ்விடத்திலே வந்தால் அவனுக்கும் இதுவே கதி; தன்னுடைய தாபத்தைத் தானே பொறுக்கமாட்டாமல் அவனும் கால்தடுமாறிப் பரிதபிப்பன் என்றவாறுமாம்.

இத்திருப்பதியிற் சென்று ஸேவிக்க விருப்பமுடையரான இவ்வாழ்வார் "தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ணா" என்று அருமை தோன்ற அருளிச்

செய்யலாமோ ? எனில்; நரஸிம்ஹமூர்த்தியின் அழகைக்கண்டு அஸூயைப் படுவதற்கும் அவனுக்கு ஏதேனும் அவத்யத்தை விளைப்பதற்கும் உறுப்பாக ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் அங்குச் செல்லமுடியாது; எம்பெருமானுடைய ஸம்ருத்தியைக்கண்டு உகந்து பல்லாண்டு பாடவல்ல ஆழ்வார் போல்வார்க்குத்தான் அவ்விடம் அணுகக் கூடியது என்ற கருத்துத் தோன்ற அருளிச் செய்கிறாரென்க. ... ... (ச)

மென்ற பேழ்வாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய் * அவுணன்
பொன்றவாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம் *
நின்றசெந்தீ மொண்டுசூறை நீள்விசும்பூ டிரிய *
சென்றுகாண்டற் கரியகோயில் சிங்கவேள்குன்றமே. (ரு)

மென்ற பேழ் வாய்	(சீற்றத்தாலே) மடித்த பெரிய வாயையும்	புனிதன் இடம்	பரிசுத்தனான பகவான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாவது:—
வாள் எயிறு	வாள்போன்ற பற்களையுமுடையதாய்	சூறை	சுழல்காற்றானது
ஓர்	ஒப்பற்றதாய்	நின்ற செம் தீ மொண்டு	குறைவில்லாமலிருக்கிற சிவந்த நெருப்பை வாரிக்கொண்டு
கோள்	மிடுக்கையுடையதான	நீள் விசும்பூடு இரிய	விசாலமான ஆகாசமடங்கலும் ஓடிப்பரவுகிறபடியாலே
அரி ஆய்	நரசிங்கமாகி	சென்று காண்டற்கு அரிய கோயில்	கிட்டிச் சென்று ஸேவிக்க முடியாத கோயிலான
பொன்ற அவுணன்	(தன்னைக்கண்ட மாத்திரத்திலே) செத்துப்போன இரணியனுடைய		சிங்கவேள்குன்றம்—.
ஆகம்	உடலை		
வள் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே		
போழ்ந்த	பிளந்திட்ட		

* * *—[மென்ற பேழ்வாய்.] சீற்றத்தாலே பல்லோடு நாக்கைச் செலுத்தி மென்றுகொண்டே யிருக்கிற பெரிய வாயையும் ஒளிவிடுகிற எயிற்றையும் மிடுக்கையுமுடைய நரசிங்கமாய்த் தோன்றி இரணியன் உயிர்மாளும்படியாக அவனது மார்வைப் பிளந்த பெருமானெழுந்தருளி யிருக்குமிடம் சிங்கவேழ் குன்றம். அஃது எப்படிப்பட்டது ? மாறாமல் நின்று எரிகிற அக்நியைச் சுழல் காற்றானது முகந்துகொண்டு ஆகாயமெங்கும் பரவி வீசி யெறிகையாலே சென்று காண்பதற்கு அருமைப்படும் கோயில்.

"அவுணன்பொன்றவாகம்" என்ற விடத்திற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம். நரசிங்கத்தைக் கண்டவுடனே இரணியன் பொன்ற—முடிந்து போக, முடிந்தபிறகு அந்தப் பிணத்தைக் கிழித்துப்போட்டான் என்னலாம் இது அதிசயோக்தி. அன்றி, அவுணன் பொன்றும்படியாக [முடியும்படியாக] அவனது உடலைக் கிழித்தானென்னவுமாம்.

சூறை—சூறாவளிக்காற்று எனப்படும். அக்காற்று செந்தீயை மொண்டு கொண்டு ஆகாயத்திலே ஓடுகின்றதாம். "நீள்விசும்பூடு எரிய" என்றும் பாடமருளிச்செய்வர். ஆகாயத்திலே போய் ஜ்வலிக்க என்றபடி.

சென்று காண்டற்கரிய கோயில் என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க :—“ இப்படி யிருக்கையாலே ஒருவர்க்கும் சென்று காண்கைக்கு அரிதா யிருக்குமாயிற்று. பரமபதம்போலே இந்நிலத்துக்கும் நாம் பயப்படவேண்டா என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார் ” என்று. ... ... (ரு)

எரிந்தபைங்க ணிலங்குபேழ்வா யெயிற்றொடிதெவ்வுருவென்று *
இரிந்து வானோர் கலங்கியோட விருந்த வம்மானதிடம் *
நெரிந்தவேயின் முழையுள்நின்று நீணெறிவாயுழுவை *
திரிந்தவானைச் சுவடுபார்க்கும் சிங்கவேள்குன்றமே. (சு)

எரிந்த	(சீற்றத்தாலே) ஜ்வலிக்கின்ற
பை கண்	பசுமைதங்கிய கண்களோடும்
இலங்கு பேழ் வாய் எயிற்றொடு	விளங்கா நின்ற பெரிய வாயில் பற்களோடும் கூடியிருக்கிற
இது	இந்த நரசிங்கத் திருக்கோலமானது
எவ்வுரு என்று	என்ன பயங்கரமான ரூபம்! என்று அஞ்சி
வானோர்	தேவர்கள்
இரிந்து கலங்கி ஓட	அங்குமிங்கும் சிதறிக்கால் தடுமாறி ஓடும்படியாக
இருந்த	எழுந்தருளியிருந்த
அம்மானது இடம்	ஸர்வேச்வரனுடைய இடமாவது :—
உழுவை	புலிகளானவை
நெரிந்த வேயின் முழையுள் நின்று	நெருக்கமான மூங்கிற் புதர்களினின்றும்
நீள் நெறி வாய்	பெரியவழியிலே (வந்து)
திரிந்த ஆனை சுவடு பார்க்கும்	காட்டில் திரிகின்ற யானைகள் போன அடையாளத்தை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடமான
	சிங்கவேள்குன்றம்—.

* * *—[எரிந்தபைங்கண்.] சீற்றத்தாலே அக்நிஜ்வாலைபோலே ஜ்வலிக்கிற சிவந்த கண்ணையும் ஒளிவிடாநின்ற பெரிய வாயையும் கோரப்பற்களையும் கண்டு ‘அப்பப்ப! இதென்ன உரு!’ என்று பயப்பட்டு தேவர்கள் அங்குமிங்கும் கால்தடுமாறிச் சிதறி ஓடும்படியாக நரசிங்கவுருக்கொண்டு எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேழ்குன்றம்.

அஃது எப்படிப்பட்ட இடமென்னில்; மூங்கில் புதர்களினின்றும் புலிகள் பெருவழியிலே வந்துசேர்ந்து ‘இங்கு யானைகள் நடமாடின அடையாளமுண்டோ?’ என்று பார்க்கின்றனவாம். யானைகளை யடித்துத் தின்பதற்காக அவை உலாவின இடங்களைத் தேடித்திரிகின்ற புலிகள் நிறைந்ததாம் அத்தலம். ... ... (சு)

முனைத்த சீற்றம் விண்சுடப்போய் மூவுலகும் பிறவும் *
அனைத்துமஞ்ச வாளரியா யிருந்த வம்மானதிடம் *
கனைத்த தீயும் கல்லுமல்லா வில்லுடை வேடருமாய் *
தினைத்தனையும் செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேள்குன்றமே. (எ)

முனைத்த சீற்றம்	மிக்க கோபமானது
போய்	வளர்ந்து சென்று
விண் சுட	ஆகாயத்தைக் கொளுத்தவும்
மூ உலகும் பிறவும்	மூன்று லோகங்களும் மற்றுமுள்ளவைகளும்
அனைத்தும்	எல்லாம்
அஞ்ச	பயப்படவும்

ஆள் அரியாய் இருந்த அம்மானது இடம் :—

கனைத்த தீயும்	ஒலி செய்கின்ற நெருப்பும்
கல்லும்	(அந்த நெருப்பினால் வேகின்ற) கற்களும்
அல்லா வில் உடை வேடரும் ஆய்	உலகத்தில் கண்டறியாத விற்களையுடைய வேடர்களும் நிறைந்திருப்பதனாலே
தினை தனையும் செல்ல ஒண்ணா	க்ஷணகாலமும் கிட்டவொண்ணாததான

சிங்கவேள்குன்றம்—.

* * *—[முனைத்தசீற்றம்.] நரசிங்கமூர்த்தி இரணியன்மீது கொண்ட கோபம் அளவற்றிருந்ததனால் அந்தக் கோபாக்நி மேலுலகமளவும் போய்ப் பரவி எங்கும் தஹிக்கப்புகவே ஸர்வலோக ஸம்ஹாரஸமயம் பிறந்துவிட்டதென்று மூவுலகத்திலுள்ளோரும் அஞ்சி நடுங்கும்படியாயிருந்ததாம். அப்படிப்பட்ட உக்ர நரஸிம்ஹன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேள்குன்றம்.

அவ்விடம் எப்படிப்பட்டது ?; எரிகிறபோதுண்டான வெடுவெடென்கிற ஓசையையுடைத்தான நெருப்பும், அந்த நெருப்பிலே வைக்கோல் போர்போலே வேகின்ற கல்லுகளும், இவற்றிற்காட்டிலும் கொடியவர்களான கையும் வில்லுமாய்த் திரிகின்ற வேடர்களும் அங்கு நிறைந்திருப்பதனாலே ஒரு நொடிப்பொழுதும் சென்று கிட்டமுடியாத தலமாம் அது.—"உகவாதார்க்குக் கண்ணாலே காணலாம்படி சென்றுகிட்டிக்கண்ணெச்சில்பட வொண்ணாதபடியிருந்த தேசமாயிற்று" என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தினைத்தனையும்=தினை என்று ஒரு சிறிய தானியத்திற்குப் பெயர்; அவ்வளவும் என்றது—ஸ்வல்பகாலமும் என்றபடி. 1. "எட்டனைப்போது" என்றவிடத்து எள் என்ற தானியத்தை யெடுத்துக்காட்டினதொக்கும் இது. (எ)

நாத்தழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையால்
ஏத்த * அங்கோராளரியா யிருந்த வம்மானதிடம் *
காய்த்தவாகை நெற்றொலிப்பக் கல்லதர் வேய்ங்கழைபோய் *
தேய்த்ததீயால் விண்சிவக்கும் சிங்கவேள்குன்றமே. (அ)

நான் முகனும் ஈசனும் ஆய்	பிரமனும் சிவனும் கூடிக்கொண்டு
நா தழும்ப	நாக்குத் தடிக்கும்படி
முறையால் ஏத்த	கிரமப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ண

ஓர் ஆள் அரி ஆய் இருந்த அம்மானது இடம்—;

காய்த்த	காய்கள் நிறைந்த
வாகை	வாகை மரங்களினுடைய

1. திருநெடுந்தாண்டகம்—11.

நெற்று	நெற்றுகளானவை
ஒலிப்ப	சப்திக்க,
கல் அதர்	கல்வழிகளிலேயுண்டான
வேய் கழை	குழல் மூங்கிற் செடிகள்
போய்	ஆகாசத்தை யளாவிப்போய்
தேய்த்த	(மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று) உராய்கையினாலுண்டான
தீயால்	நெருப்பினால்
விண் சிவக்கும்	ஆகாசம் சிவந்திருக்கப் பெற்ற

சிங்கவேள்குன்றம்—.

*, * *—[நாத்தழும்ப நான்முகனும்.] நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமனும் சிவனும் முறைவழுவாது துதிக்கும்படியாக விலக்ஷணமான நரசிங்கவுருக் கொண்டு எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேள்குன்றம். அஃது எப்படிப்பட்டது?—காய்கள் காய்த்துத் தொங்கப் பெற்ற வாகைமரங்களின் நெற்றுக்களானவை காற்றடித்துக் கலகலென்றொலிக்கின்றனவாம் சில விடங்களில். மற்றுஞ் சில விடங்களிலோவென்னில்; ஆகாசத்தளவும் ஓங்கி வளர்கின்ற மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து நெருப்புப்பற்றி யெரிந்து விண்ணுலகத்தையும் சிவக்கடிக்கின்றனவாம்.

நாத்தழும்ப என்றதனால் இடைவிடாது அநவரதமும் துதிக்கின்றமை தோன்றும். முறையால் ஏத்த என்பதற்கு மாறிமாறித் துதிக்க என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஒருசந்தை நான்முகனும் மற்றொருசந்தை சிவனுமாக இப்படியே மாறிமாறி ஏத்துகின்றமையைச் சொன்னபடி.

நெற்று—உலர்ந்த பழம். அதர்—வழி. வேய்+கழை=வேய்ங்கழை. (அ)

நல்லைநெஞ்சே! நாந்தொழுதும் நம்முடை நம்பெருமான் *
அல்லிமாதர் புல்கநின்ற வாயிரந்தோளனிடம் *
நெல்லிமல்கிக் கல்லுடைப்பப் புல்லிலையார்த்து * அதர்வாய்ச்
சில்லிசில்லென் றொல்லறாத சிங்கவேள்குன்றமே. (கூ)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!
நல்லை	நீ மிகவும் நல்லவன்;
நம்முடை நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியாய்
அல்லி மாதர் புல்க நின்ற	பெரிய பிராட்டியாரை அணைத்துக் கொண்டிருப்பவனாய்
ஆயிரம் தோளன் இடம்	ஆயிரந்திருத்தோள்களையுடையனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய்,
நெல்லி	நெல்லி மரங்கள்
மல்கி	நிறைந்து

(கற்களினுள்ளே வேரோட்டத்தினால்)

கல் உடைப்ப	பாறைகளை உடைக்கவும்
புல் இலை ஆர்த்து	பனையோலைகள் ஒலி செய்யவும்
அதர் வாய்	வழிகளிலே
சில்லி	சுவர்க்கோழிகளினுடைய
சில் என்று ஒல் அறாத	சில் என்கிற ஒலி இடைவிடாமல் ஒலிக்கவும் பெற்ற
சிங்க வேள்குன்றம்	சிங்கவேள்குன்றத்தை
நாம் தொழுதும்	நாம் ஸேவிப்போம்.

* * *—[நல்லைநெஞ்சே!.] கீழ்ப்பாட்டுகளில் "தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ணா" என்றும், "சென்று காண்டற்கு அரிய கோயில்" என்றும், "தினைத்தனையுஞ் செல்லவொண்ணா" என்றும் இத்திவ்ய தேசத்தின் அருமையைச் சொல்லிவந்தாரே; அந்த அருமை ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான பகவத் விரோதிகளுக்கேயொழிய, உகந்திருக்கும் அடியவர்களுக்கு அன்றே. அதனை இப்பாட்டில் வெளியிடுகிறார். பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுக்கொண்டு நாம் அஞ்சாமல் சிங்கவேள்குன்றத்திலே சென்று தொழுவோம் நெஞ்சமே! என்கிறார். அல்லிமாதரான பிராட்டியோடே அணைந்திருப்பதனாலே நரசிங்க மூர்த்தியின் கோபாக்நிக்கு நாம் அஞ்சவேண்டியதில்லையென்றும், அவன்தான் நம்முடை நம்பெருமானாகையாலே அந்நிலத்தின் கொடுமைக்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லையென்றும் குறிப்பிட்டபடி. நம்பெருமான் என்றாலே போதுமாயிருக்க "நம்முடை நம்பெருமான்" என்றது அடியார் திறத்தில் அவன் மிகவும் விதேயனாயிருக்கும்படியைக் காட்டும்.

அல்லிமாதர்புல்க நின்ற ஆயிரந்தோளன் என்ற சொல் நயத்தால்—பிராட்டியை அணைக்கும்போது எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷ மிகுதியினால் தழுவுதற்கு உறுப்பான தோள்கள் ஸஹஸ்ரமுகமாக வளர்கின்றமை விளங்கும். "இவளணைத்தால் இவளைக் கட்டிக்கொள்ள ஆயிரம்தோள் உண்டாமாயிற்று" என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும். 1. "தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைம்மாறாத், தோள்களையாரத் தழுவியென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்" என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினத்தாலுண்டான ஸந்தோஷத்தினால் 1. "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணை மலர்க் கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்" என்னும்படியானால் பிராட்டியின் சேர்த்தியினால் உண்டாகக் கூடிய உடல் பூரிப்பு சொல்ல வேணுமோ?.

[நெல்லி மல்கி இத்யாதி.] நெல்லி மரங்களானவை கல்லிடைகளிலே முளைத்து வளர்ந்து கல்லிடைகளிலே வேரோடுகையாலே அந்த வேர்கள் பருத்துப் பாறைகளைப் பேர்க்கின்றனவாம். பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் "நெல்லி மரங்கள் வேரோடிக் கற்களையுடையப் பண்ணும்" என்றே அருளிச் செய்கிறார்; இங்கே சிலர் சொல்லும் பொருளாவது—நெல்லி மரங்களிலிருந்து இற்றுவிழுகின்ற நெல்லிக்காய்கள் பாறைகளின் மீது விழுந்து கற்களையுடைக்கின்றன என்பதாம். அப்போது, நெல்லி என்றது ஆகுபெயரால் நெல்லிக்காய்களைச் சொல்லவேண்டும்.

புல்லிலை யார்த்து=மூங்கிலிலைகளின் ஓசையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பனையோலைகளின் ஓசையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஆர்த்தல்—ஒலித்தல்.

சில்லி சில்லென்றொல்லறாத=வடமொழியில் சுவர்க்கோழிக்கு 'ஜில்லிகா' என்று பெயர்; அச்சொல்லே இங்குச் சில்லி யென்றுகிடக்கிறது. "நல்லை நெஞ்சே" "நல்ல நெஞ்சே" என்பன பாட பேதங்கள். ... (௯)

1. திருவாய்மொழி 8—1—10.

சேங்கணாளி யிட்டிறைஞ்சும் சிங்கவேள் குன்றுடைய *
எங்களீச னெம்பிரானை யிருந்தமிழ் நூற்புலவன் *
மங்கையாளன் மன்னுதொல்சீர் வண்டறைதார்க் கலியன் *
செங்கையாளன் செஞ்சொல்மாலை வல்லவர் தீதிலரே. (ம)

செம் கண் ஆளி	சிவந்த கண்களையுடைய சிங்கங்கள்
இட்டு	(தமக்குக் கிடைத்த யானைத் தந்தம் முதலியவற்றைத்) திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து
இறைஞ்சும்	வணங்குமிடமான
சிங்க வேழ் குன்று உடைய	சிங்கவேழ்குன்றத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாய்
எங்கள் ஈசன்	ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லார்க்கும் ஸ்வாமியாய்
எம் பிரானை	நமக்கு உபகாரகனாயுமுள்ள ஸ்ரீநரஸிம்ஹமூர்த்தி விஷயமாக,
இரு தமிழ் நூல் புலவன்	பெரிய தமிழ் சாஸ்த்ரத்தில் வல்லவராய்
மங்கை ஆளன்	திருமங்கை நாட்டுக்குத் தலைவராய்
மன்னு தொல் சீர்	நித்யஸித்தமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியையுடையவராய்,
வண்டு அறை தார்	வண்டுகள் படிந்து ஒலி செய்கின்ற மாலையை யணிந்தவராய்
செம் கை ஆளன்	மிக்க உதாரரான
கலியன்	ஆழ்வாரருளிச்செய்த
செம் சொல் மாலை	செவ்விய இச்சொல் மாலையை
வல்லவர்	ஓதவல்லவர்கள்
தீது இலர்	தீமை யொன்றுமின்றி நன்மை பெற்றவராவர்.

* * *—[சேங்கணாளி.] வீரலக்ஷ்மி விளங்கும் கண்களையுடைய சிங்கங்களானவை யானைக்கோடு முதலியவற்றைக் கொண்டு ஸமர்ப்பித்து வணங்குமிடமான சிங்கவேழ்குன்றத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கைமன்னன் அருளிச்செய்த சொல்மாலையை ஓதவல்லவர்கள் தீங்கின்றி வாழ்வார்கள் என்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

சேங்கணாளியிட்டிறைஞ்சும் என்றவிடத்து—"నవం శివమిదం పుణ్యం వేదపార గమచ్యుత!। యజ్ఞశీలం మహాప్రాజ్ఞం బ్రాహ్మణం శివముత్తమమ్—நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத—யஜ்ஞசீலம் மஹா ப்ராஜ்ஞம் ப்ராஹ்மணம் சிவ முத்தமம்" என்ற கண்டாகர்ணனுடைய வசனம் நினைக்கத்தகும். அவன், தனக்கு உணவாகிய பிணங்களை எம்பெருமானுக்கு நிவேதநஞ் செய்து உண்டதுபோல, சிங்கங்களும் செய்கிறபடி. ... ... (௧௦)

அடிவரவு:—அங்கண் அலை எய்ந்த எவ்வம் மென்றெரி முனைத்த கா நல்லை செங்கண் கொங்கு.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

17

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—எட்டாந்திருமொழி.

கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்.

அவதாரிகை:—கீழ்த் திருமொழியில், "நின்ற செந்தீமொண்டு சூறை நீள் விசும்பூடிரிய" என்றும், "தேய்த்த தீயால் விண் சிவக்கும்" என்றும் "கனைத்த தீயும் கல்லுமல்லா வில்லுடை வேடருமாய்" என்றும் சிங்கவேள்குன்றத்தின் நில வெம்மையை அநுஸந்தித்துப் பேசின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! 'தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ணா' என்றும் 'சென்று காண்டற் கரிய கோயில்' என்றும் சொல்லிக்கொண்டு சிங்கவேள்குன்றத்திலே ஏன் துவளுகிறீர்? "தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடம்" "சிந்துபூ மகிழுந் திருவேங்கடம்" "தெண்ணிறைச்சுனைநீர்த்திருவேங்கடம்" "மொய்த்த சோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே" என்று நெஞ்சு குளிரப் பேசும்படியான திருவேங்கடமாமலையிலே நாம் அனைவர்க்கும் எளிதாக ஸேவை ஸாதிக்கிறோம், அங்கே வந்து தொழுது ஆநந்தமடைவீர்' என்றருளிச் செய்ய அங்கே போய் அநுபவிக்கத் தொடங்குகிறார். இத்திருமொழியும் இதற்கு மேலுள்ள மூன்று திருமொழிகளும் ஆக நாற்பது பாசுரங்கள் திருவேங்கட மலை விஷயமானவை. தமிழ்ப் பாஷை நடையாடுகிறவிடத்திற்கு எல்லையாயிருக்குமிறே இத்திருமலை. ...

கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவல னெம்பிரான் *
சங்குதங்கு தடங்கடல் துயில்கொண்ட தாமரைக்கண்ணினன் *
பொங்கு புள்ளினைவாய்பிளந்த புராணர்தம்மிடம் * பொங்குநீர்ச்
செங்கயல் திளைக்குஞ்சுனைத் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே! (க)

கொங்கு அலர்ந்த மலர் குருந்தம் ஒசித்த	பரிமளம் வீசுகின்ற பூக்கள் நிறைந்த குருந்த மரத்தை முறித்த் தழித்த
கோவலன்	கோபால க்ருஷ்ணனாய்
எம்பிரான்	அஸ்மத்ஸ்வாமியாய்
சங்கு தங்கு தட கடல் துயில் கொண்ட	சங்குகள் தங்கியிருக்கிற பெரிய கடலிலே திருக்கண் வளர்கின்ற
தாமரை கண்ணினன்	புண்டரீகாக்ஷனாய்,
பொங்கு புள்ளினை வாய் பிளந்த	செருக்குடன் கிளர்ந்து வந்த பகாஸுரன் வாயைக் கிழித்தெறிந்த
புராணர்தம் இடம்	புராண புருஷனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் எழுந் தருளியிருக்குமிடமாயும்
பொங்கு நீர்	நீர்வளமுடையதாய்
செம் கயல் திளைக்கும்	சிவந்த மீன்கள் களித்து வாழப்பெற்ற
சுனை	சுனைகளை யுடையதாயு மிருக்கிற
திருவேங்கடம்	திருமலையை
நெஞ்சமே அடை	நெஞ்சே! நீ அடைந்திடு.

* * *—[கோங்கலர்ந்த மலர்.] கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவலனாய் எம்பிரானாய் சங்குதங்கு தடங்கடல் துயில்கொண்ட தாமரைக் கண்ணினனாய் பொங்குபுள்ளினை வாய் பிளந்த புராணனான எம்பெருமானது இருப்பிடமாகிய பொங்கு நீர் செங்கயல் திளைக்குஞ்சுனைத் திருவேங்கடத்தை நெஞ்சமே! அடை என்கிறார்.

குருந்தமொசித்தவரலாறு:—கிருஷ்ணனைக் கொல்லும் பொருட்டுக் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட பல அசுரர்களில் ஒருவன் அக்கண்ணபிரான் மலர் கொய்தற் பொருட்டு விரும்பியேறும் பூத்த குருந்த மரமொன்றில் பிரவேசித்து, அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக் கருதியிருந்தபோது, மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற்பிடித்துத் தன் வலிமைகொண்டு முறித்து அழித்தனனென்பதாம். குருந்தமரமே குந்தமரமென்றும் சொல்லப்படும். விபவாவதாரத்தில் விரோதிகளை ஒழித்தது போலவே அர்ச்சாவதாரத்திலும் விரோதிகளை ஒழிக்க வல்லன் என்று காட்டுகிறார் இதனால். கோவலன்='கோபாலஃ' என்றவடசொல் கோவலனெனத்திரிந்தது. இனி. கோ–பசுக்களை மேய்ப்பதில், வலன்–வல்லன், ஸமர்த்தன் என்றும் உரைப்பர் சிலர்.

சங்குதங்கு தடங்கடல் துயில்கோண்ட=சங்கு என்று ஸாதாரணமான சங்குகளைச் சொல்லவுமாம், சங்கநிதி பத்மநிதி முதலிய நிதிகளைச் சொல்லவுமாம். சங்குகளையுடைய விசாலமான திருப்பாற்கடலிலே சயனித்திருக்கின்ற புண்டரீகாக்ஷன் "ఏష నారాయణః శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవనికేతనః। నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీమ్॥ ஏஷ நாராயணச் ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதநः– நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்" என்றபடி திருப்பாற்கடல் நாதனே கண்ணபிரானாக வந்து அவதரித்தான், அவனே திருவேங்கடமுடையானாகவும் வந்து ஸேவைஸாதிக்கிறான் என்று ஐக்கியம் காட்டுகிறபடி.

புள்ளினைவாய்பிளந்த வரலாறு:—ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரான்மீது கறுக்கொண்ட கம்ஸனால் கண்ணனை நலியுமாறு நியமிக்கப்பட்ட ஓரஸுரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட, அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்த நினைக்கையில், கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும்பற்றி கிழித்திட்டனன் என்பதாம்.

புராணர் என்றது பழையவர் என்றபடி. இப்படி விரோதிகளை யொழிப்பது இன்று நேற்று அல்ல; பழையகாலமே பிடித்து இப்படியே செய்துபோருகிறவர் என்பது கருத்து. அப்படிப்பட்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் பரமபோக்யமான திருமலை; அவ்விடத்துச் சென்று சேர் நெஞ்சே! என்றாராயிற்று. ... ... (௯)

பள்ளியாவது பாற்கடலரங்கமிரங்க வன்பேய்முலை *
பிள்ளையா யுயிருண்டவெந்தை பிரானவன் பெருகுமிடம் *
வெள்ளியான் கரியான் மணிநிறவண்ண னென்றெண்ணி * நாடோறும்
தெள்ளியார் வணங்குமலைத் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (உ)

வன் பேய்	கல்நெஞ்சை யுடையளான பூதனை யென்பவள்
இரங்க	கதறும்படியாக
முலை	(அவளது) முலையை
பிள்ளை ஆய்	சிறு குழந்தையாயிருக்கச் செய்தே
உயிர்	உயிருடன்
உண்ட	உறிஞ்சி அமுதுசெய்த
எந்தை பிரான்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான்
பள்ளி ஆவது	பள்ளிகொள்ளுமிடமாவது
பாற்கடல் அரங்கம்	திருப்பாற்கடலும் திருவரங்கமுமாம்;
அவன்	அப்பெருமான்
பெருகும் இடம்	வளருகிற இடமாயும்,
தெள்ளியார்	தெளிந்த ஞானிகள்,
வெள்ளியான் கரியான் மணி நிறம் வண்ணன் என்று எண்ணி	(கிருதயுகத்தில்) வெளுத்த நிறத்தனாயும் (கலியுகத்தில்) கறுத்த நிறத்தனாயும் (த்வாபர யுகத்தில்) சாமநிறத்தனாயுமிருப்பவன் என்று தியானித்துக்கொண்டு
நாள் தொறும்	ஒவ்வொரு நாளும்
வணங்கும்	வணங்கப்பெற்றதாயுமுள்ள
திருவேங்கடம் மலை	திருமலையை
நெஞ்சமே அடை	மனமே! ஆச்ரயி.

* * *—[பள்ளியாவதுபாற்கடல்.] கம்ஸனால் ஏவப்பட்டு முலை கொடுக்கிற வியாஜத்தாலே ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சிசுவை முடித்திடவேணுமென்று முலையிலே விஷம் தடவிக்கொண்டு தாய்போல வந்த பூதனையென்னும் பேய்ச்சியானவள் கதறும்படியாக அவளுடைய முலையையும் உயிரையும் உறிஞ்சியுண்ட பெருமான்; பிரமன் முதலியோர்க்கு முகங்கொடுப்பதற்காகப் பள்ளி கொண்டருளுமிடம் திருப்பாற்கடல்; அவ்வளவு தூரம் சென்று கிட்டமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகம்கொடுப்பதற்காகப் பள்ளிகொண்டருளுமிடம் திருவரங்கம் பெரியகோயில். [பூதனையை முடித்தது தொட்டில் பருவமாக இருந்த ஸமயத்திலாதலால் உட்காரவும் நிற்கவும் மாட்டாமல் சயனமேயான அந்த நிலைமையைத் திருப்பாற்கடலிலும் திருவரங்கத்திலும் ஸேவிக்கலா மென்கை.] அதற்குப் பிறகு, நிற்கக் கற்ற நிலைமை திருவேங்கடமலையிலே காணத்தக்கதா யிராநின்றது என்கிறார்—அவன் பெருகுமிடம் திருவேங்கடம்மலை என்று. பெருகுதலாவது-முன்னின்ற நிலைமையிற்காட்டிலும் அபிவிருத்தி பெறுதல்; சயன நிலைமையிற்காட்டிலும் பெருக்கமடைகிற நிலைமை—தரையில் காலூன்றி நிற்கும் நிலைமையாதலால் இங்கே பெருகுமிடம் என்றது நிற்குமிட மென்றபடி. "தொட்டிற்பிள்ளை பேயுயிருண்டபின்பு நிற்கக் கற்றது திருமலையிலேயென்று கருத்து" என்றார் அரும்பதவுரைகாரரும்.

அந்தத் திருமலை எப்படிப்பட்டதென்னில்; நாள்தோறும் தெள்ளியார் வந்து வணங்கும்படியானது. தெள்ளியார் என்றது வேறொரு பலன்களை விரும்

பாத ஸ்வரூபத் தெளிவுடைய பரமைகாந்திகளைச் சொன்னபடி. அவர்கள் எவ் விதமாக தியானித்துக்கொண்டு வணங்குகின்றனரென்றால், 1. பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம் போலுநீர்மை” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே–கிருதயுகத்தில் வெளுத்த நிறத்தையுடையனாய், கலியுகத்தில் கறுத்த நிறத்தையுடையனாய் த்வாபரயுகத்தில் ச்யாமமான நிறத்தையுடையனா யிருப்பவன் என்று இவ்வடிவுகளை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வந்து வணங்குகின்றனராம். அப்படி அவர்கள் வந்து வணங்குதற்கிடமான திருமலையை நெஞ்சே! அடைந்திடு என்றாராயிற்று. ... ... (உ)

நின்ற மாமருதிற்றுவீழ நடந்த நின்மலன் நேமியான் *
என்றும் வானவர்கைதொழு மிணைத்தாமரை யடியெம்பிரான் *
கன்றிமாரி பொழிந்திடக் கடிதாநிரைக் கிடர்நீக்குவான் *
சென்று குன்றமெடுத்தவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (ங)

நின்ற	போராமல் நின்று கொண்டிருந்த	கன்றி	(இந்திரன்) கோபங்கொண்டு
மா மருது	பெரிய மருதமரங்க ளிரண்டும்	மாரி	மழையை
இற்று வீழ	முறிந்து விழும்படியாக	பொழிந்திட	பெய்வித்தவளவிலே
நடந்த	நடைகற்ற	கடிது	உடனே
நின்மலன்	நிர்மலனும்,	ஆ நிரைக்கு	பசுக்கூட்டங்களுக்கு
நேமியான்	திருவாழியை யுடையவனும்,	இடர் நீக்குவான்	துன்பம் தொலைப்பதற்காக
என்றும்	எப்போதும்	சென்று	போய்
வானவர்	நித்யஸூரிகள்	குன்றம் எடுத்தவன்	கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்தவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கிற
கை தொழும்	ஸேவிக்கப்பெற்ற		
தாமரை அடி இணை எம்பிரான்	இரண்டு திருவடித் தாமரைகளையுடைய ஸ்வாமியும்,	திரு வேங்கடம்	நெஞ்சமே! அடை—.

* * *—[நின்றமாமருது.] சயனித்தருளும்படியையும் நின்றருளும்படியையும் கீழ்ப்பாட்டில் அநுஸந்தித்தார்; நடந்தருளும்படியை இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கிறார். கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவ

1. திருச்சந்தவிருத்தம் 44.

ரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதமாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடை யெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்த்ரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக் கொண்டதற்கு இரங்கி 'நெடுங்காலஞ் சென்ற பின்பு திருமால் உங்களருகே நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னைய வடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப் போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர்களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனர் என்று கொள்ளல்வேண்டும்; "ஒருங்கொத்த இணை மருதம் உன்னிய வந்தவரை" என்றும், "பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை" என்றும் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்திருத்தலால்.

குன்றமெடுத்தவரலாறு வருமாறு:—கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து; இவன் கட்டளைப்படியே நாம் நடக்கவேண்டும்' என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாதிரவ்யங்களுமாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு கிருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தகுதி; இக்கோவர்த்தநகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை; ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசனையனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக் கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்தருள, அவ்விந்திரன் மிக்க கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழு நாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணபிரான் கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லா வுயிர்களையுங் காத்தருளினன்.

மருதமரங்கள் இற்று முறிந்து விழும்படி நடைகற்றவனும், அப்போது தன்மேல் சிறிதும் தோஷம் தட்டாதபடி தான் குறையொன்றுமின்றிக்கே விளங்கினவனும், திருவாழியைக் கையிலேயுடையவனும், எப்போதும் நித்யஸூரிகள் வந்து தொழப்பெற்ற திருவடித்தாமரைகளை யுடையவனும், இந்திரன் பசிக்கோபங்கொண்டு மழை பெய்வித்த காலத்திலே ஆநிரைகளின் துன்பத்தை

ஒரு நொடிப்பொழுதிலே போக்குவதற்காகக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக ஏந்தி நின்றவனுமான பெருமானுடைய திருவேங்கடமலையை நெஞ்சமே! அடைந்திடு என்றாராயிற்று. ... ... (௩)

பார்த்தற்காயன்று பாரதம் கைசெய்திட்டு வென்றபரஞ்சுடர் *
கோத்தங்காயர்தம் பாடியில் குரவைபிணைந்த வெங்கோவலன் *
ஏத்துவார்தம் மனத்துள்ளா னிடவெந்தை மேவிய வெம்பிரான் *
தீர்த்த நீர்த்தடஞ் சோலைசூழ் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (௪)

அன்று	முற்காலத்தில்
பார்த்தற்கு ஆய்	அர்ஜுனனுக்காக
பாரதம்	பாரத யுத்தத்திலே
கை செய்திட்டு	கையும் அணியும் வகுத்து
வென்ற	வெற்றிபெற்ற
பரம் சுடர்	பரஞ்சோதியானவனும்,
அங்கு ஆயர் தம் பாடியில்	அங்கே திருவாய்ப்பாடியிலே
குரவை கோத்து பிணைந்த	ராஸக்ரீடை செய்தருளின
எம் கோவலன்	நமது கோபாலனும்,
ஏத்துவார் தம்	தன்னைத் துதிப்பவர்களுடைய
மனத்து	நெஞ்சிலே
உள்ளான்	வஸிப்பவனும்
இடவெந்தை	திருவிடவெந்தையிலே
மேவிய	பொருந்திய
எம்பிரான்	அஸ்மத் ஸ்வாமியுமானவன் எழுந்தருளி யிருக்கப் பெற்றதும்
தீர்த்தம் நீர் தட சோலை சூழ்	புண்ய தீர்த்தங்களாலும் பெரிய சோலைகளாலும் சூழப்பெற்றதுமான

திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—.

* * *—[பார்த்தற்காயன்று.] பாண்டவர்களுக்காகப் பாரதயுத்தம் நடத்தி வெற்றி பெற்றவனும், இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்காகக் காரியஞ் செய்யப்பெற்றதனால் திருமேனி மிக விளங்கப் பெற்றவனும், இடைச்சிகளோடு ராஸக்ரீடையென்கிற குரவைக்கூத்து ஆடினவனும், தன்னைத் துதிப்பவர்களின் நெஞ்சைவிட்டுப் பிரியாதே யிருப்பவனும், இடவெந்தை யென்கிற திவ்யதேசத்திலே இனிதாக எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான எம்பெருமானுடையதாய், பலபல புண்ய தீர்த்தங்களாலும் பெரிய பூஞ்சோலைகளாலும் சூழப்பட்டதான திருவேங்கட மலையைச் சென்று சேர் மனமே!.

கண்ணபிரான், பாண்டவர் துர்யோதநாதியர் என்ற இருவகுப்பினரையும் ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூதாகச் சென்று பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமை கொள்ள வேண்டா; ராஜ்யத்தில் இருவர்க்கும் பாகமுண்டு; ஆதலால் ஸமபாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதாநமாக அரசாட்சி செய்து வாழுங்கள்' என்று பலபடியாக அருளிச் செய்ய, அந்தச் சொல்லுக்குச் சிறிதும் ஸம்மதியாமல் 'பராக்ரமமிருந்தால் போர் செய்து ஜயித்துக்கொள்ளட்டும்; இந்தப் பூமி வீரர்க்கே உரியது' என்று மிக்க செருக்குத் தோற்றச் சொல்லவே, தான் பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருந்து எதிரிகளைத் தோற்பித்தனனென்க. பாரதம்கைசெய்திடுதலாவது—பாரதயுத்தத்திலே அணிவகுத்தல் முதலிய வேண்டிய ஸஹாயங்களைச் செய்தல்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீ பாகவதம் முதலியவற்றில் ராஸக்ரீடை எனப்படுவது தமிழில் 'குரவைக் கூத்து' எனப்படும்; "అంగనామంగనామంతరే మాధవః మాధవం మాధవంచాంతరేణాంగనా = அங்கநாமங்கநா மந்தரே மாதவ: மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரே ணங்கநா" என்றபடி ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணபிரானாகப் பல உருவெடுத்துக் கை கோத்தாடும் கூத்து. ... ... (௪)

வண்கையா னவுணர்க்கு நாயகன் வேள்வியில்சென்று மாணியாய் *
மண்கையா லிரந்தான் மராமர மேழுமெய்த வலத்தினன் *
எண்கையா னிமயத்துள்ளா னிருஞ்சோலை மேவியவெம்பிரான் *
திண்கைம்மா துயர்தீர்த்தவன் திருவேங்கட மடை நெஞ்சமே! (௫)

வண் கையான்	விசேஷமாக தானஞ்செய்கிற கையையுடையவனாய்
அவுணர்க்கு நாயகன்	அசுரர்கட்குத் தலைவனான மாவலியினது
வேள்வியில்	யாக பூமியிலே
மாணி ஆய் சென்று	பிரமசாரி வேஷத்துடன் எழுந்தருளி
கையால்	தனது திருக்கையாலே
மண் இரந்தான்	பூமியை யாசித்தவனும்
மராமரம் ஏழும்	ஏழு மராமரங்களையும்
எய்த	துளைபடுத்தின
வலத்தினன்	வலிமையுடையவனும்
எண் கையான்	அஷ்ட புஜங்களையுடையவனும்

இமயத்து உள்ளான்	இமயமலையின் கண் (திருப்பிரிதியிலே) எழுந்தருளியிருப்பவனும்
இரு சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையிலே
மேவிய	பொருந்திய
எம்பிரான்	ஸ்வாமியும்
திண் கை மா	திடமான துதிக்கையையுடைய கஜேந்திரனது
துயர்	துன்பத்தை
தீர்த்தவன்	போக்கினவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற

திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—.

* * *—[வண்கையான்.] வேண்டினார்க்கு வேண்டினபடியே தானஞ் செய்கிற அஸுர சக்ரவர்த்தியான மஹாபலியினுடைய யாகபூமியிலே வாமநப்பிரமசாரியாய்ச் சென்று கை நீட்டி மூவடிமண்தாவென்று இரந்தவனும், ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக ஸப்த ஸாலவ்ருக்ஷங்களைத் துளைபடுத்தின மஹா பலமுடையவனும், ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகத் திவ்யாயுதங்களைத் தரிப்பதற்கான பல திருக்கைகளையுடையவனும், (அல்லது) கச்சிமாநகரிலுள்ள அஷ்டபுஜகரம் என்கிற திவ்ய தேசத்திலே அஷ்டபுஜனாக ஸேவை ஸாதிப்பவனும், இமயமலையில் திருப்பிரிதியென்னும் திருப்பதியிலே யெழுந்தருளியிருப்பவனும், திருமாலிருஞ்சோலையிலே வந்து நிற்பவனும், முதலைவாயிலே அகப்பட்டுத் துடித்த ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய துன்பத்தைத் தொலைத்தவனுமான பெருமானுடைய திருவேங்கட மலையைச் சென்று சேர் மனமே!.

[மராமரமேழுமெய்த வலத்தினன்.] ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானஞ்செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒருயோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுவது?' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இசைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக்குவியலைத் தனது காற்கட்டைவிரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப்பத்துயோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்து போன இதனைத் தூக்கி யெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பறாத்தூணியை அடைந்தது. (மராமரம்—ஆச்சாமரம்.) ... ... (ரு)

எண்டிசைகளு மேழுலகமும் வாங்கிப் பொன்வயிற்றில் பெய்து *
பண்டோராலிலைப் பள்ளிகொண்டவன் பான்மதிக் கிடர்தீர்த்தவன் *
ஒண்டிறலவுண னுரத்துகிர் வைத்தவனொள்ளெயிற்றொடு *
திண்டிறலரியாயவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (சு)

பண்டு	முன்னொருகால்,
எண் திசைகளும்	எட்டுத் திக்குகளையும்
ஏழ் உலகமும்	ஸப்த லோகங்களையும்
வாங்கி	(பிரளயம் கொள்ளாதபடி) எடுத்து
பொன் வயிற்றில்	(தனது) அழகிய திருவயிற்றிலே
பெய்து	இட்டு வைத்து
ஓர் ஆல் இலை	ஒரு ஆலந்தளிரிலே
பள்ளி கொண்டவன்	சயனித்தருளினவனும்
பால் மதிக்கு	வெளுத்த சந்திரனுக்கு
இடர்	க்ஷயரோகமாகிற துக்கத்தை
தீர்த்தவன்	போக்கினவனும்,
ஒள் எயிற்றொடு	ஒளி பொருந்திய கோரப் பற்களோடு கூடி
திண் திறல் அரி ஆயவன்	மிக்க வலிவுடைய நரசிங்கமூர்த்தியாகத் தோன்றினவனாய்
ஒண் திறல் அவுணன்	மஹா பலசாலியான இரணியாசுரனுடைய
உரத்து	மார்விலே
உகிர்	(திருக்கை) நகங்களை
வைத்தவன்	வைத்து அழுத்தினவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற

திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—.

* * *—[எண்டிசைகளும்.] உலகங்களெல்லாம் பிரளயத்திலே அழுந்திப் போகாதபடி அவற்றைத் தனது திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஓராலந்தளிரிலே பள்ளிகொண்டவனும், சந்திரனுக்கு நேர்ந்த க்ஷயரோகத்தைப் போக்கியருளினவனும், "அழகியான் தானே அரியுருவன் தானே" என்கிறபடியே அழகிய கோரப்பற்களுடனே மஹாபலசாலியான நரசிங்கமாய்த் திருவவதரித்து, தன் வலிவோடு ஒத்தவலிவுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்விலே நகங்களை யூன்றி அவ்வுடலைப் பிளந்தவனுமான பெருமானுடைய திருவேங்கடத்தைச் சென்று சேர் மனமே!. எண் திசைகளும்=கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு என்ற நான்கு திசைகளும், வடகிழக்கு தென்கிழக்கு வடமேற்கு தென்மேற்கு என்கிற நான்கு திசைமூலைகளும் சேர்ந்து எண்டிசைகள் என வழங்கப்படும். நமது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் திக்கு என்று தனியே ஒரு பதார்த்தம் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. இங்கே திசைகளைத் திருவயிற்றில் பெய்ததாகச் சொன்னது அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள பொருள்களைச் சொன்னபடி. ... (சு)

பாருநீரெரி காற்றினோ டாகாசமுமிவை யாயினான் *
பேருமாயிரம் பேசநின்ற பிறப்பிலி பெருகுமிடம்
காரும்வார்பனி நீள்விசும்பிடைச் சோருமாமுகில் தோய்தர *
சேரும் வார்பொழில்சூழெழில் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே ! (எ)

பாரும் நீர் எரி காற்றினோடு ஆகாசமும் இவை ஆயினான் — பூமி ஜலம் தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூத ஸ்வரூபியானவனும்
ஆயிரம் பேரும் பேச நின்ற — ஸஹஸ்ரநாமங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படா நிற்பவனும்
பிறப்பு இலி — (கருமமடியாகப்) பிறத்தல் இல்லாதவனுமான எம்பெருமான்
பெருகும் இடம் — வளருகிற இடமானதும்,—
நீள் விசும்பிடை — பெரிய ஆகாசத்தினின்றும்
காரும் வார் பனி — மழை நீரும் மிக்க பனித்துளியும்
சோரும் — பெய்யப் பெற்றதும்
மா முகில் தோய்தர — (மேலுள்ள) காள மேகங்கள் வந்துபடியும்படியாக
சேரும் — பொருத்தமான
வார் — உயரவோங்கியிருக்கிற
பொழில் — சோலைகளாலே
சூழ் — சூழப்பெற்றதும்
எழில் — அழகியதுமான
திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—.

* * *—[பாருநீரெரி.] பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூத ஸ்வரூபியாக நிற்பவன் என்று சொன்னது—ஸகல லோகங்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்குமவன் என்றபடி. அப்படிப்பட்டவனும் ஸஹஸ்ரநாமங்களால் துதிக்கப்படுபவனும் கருமங்களுக்கு வசப்படாதவனுமான எம்பெருமான் தன்னுடைய பெருமையெல்லாம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருவேங்கடம்; அஃது எப்படிப்பட்டதென்றால்; ஆகாசத்தில் நின்றும் மழை பெய்யவும் பனி பெய்யவும் பெற்றது; மேகங்கள் வந்து படியும்படியான [மேக மண்டலம்வரையில் ஓங்கின] உயர்த்தியையுடைய சோலைகளாலே சூழப்பட்டது. அதனைச் சென்று சேர் நெஞ்சே! ... ... (எ)

அம்பர மனல்கால் நிலம் சலமாகிநின்ற வமரர்கோன் *
வம்புலா மலர்மேல் மலிமட மங்கைதன் கொழுநனவன் *
கொம்பினன்ன விடைமடக் குறமாதர் நீளிதணந்தோறும் *
செம்புனமவை காவல்கொள் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே ! (௭)

அம்பரம் அனல் கால் நிலம் சலம் ஆகி நின்ற	ஆகாயம் நெருப்பு காற்று பூமி ஜலம் ஆகிய பஞ்ச பூதஸ்வரூபியும்
அமரர் கோன்	நித்ய ஸூரிகட்குத் தலைவனும்
வம்பு உலாம் மலர் மேல் மலி மட மங்கை தன்	பரிமளம் உலாவுகின்ற தாமரை மலரின் மேலே பொருந்திய பெரிய பிராட்டியாருக்கு
கொழுநன் அவன்	நாயகனுமான எம்பிரான் எழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றதும்,
நீள் இதணம் தோறும்	உயர்ந்த பரண்கள் தோறும்
கொம்பின் அன்ன இடை	வஞ்சிக் கொம்போடு ஒத்த (நுண்ணிய) இடுப்பையுடைய
மட குற மாதர்	மடமை தங்கிய குறப் பெண்கள்
செம்புனம் அவை காவல் கொள்	செவ்விய வயல்களைக் காவல் செய்து கொண்டிருக்கப்பெற்றதுமான

திருவேங்கடம் நெஞ்சமே ! அடை—.

* * *—[அம்பரமனல்கால்நிலம்.] கீழ்ப்பாட்டில் "பாருநீரெரி காற்றினோடு ஆகாயமுமிவையாயினான்" என்ற முதலடியிற் சொன்ன அர்த்தமே இப்பாட்டிலும் முதலடியிற் சொல்லப்படுகிறது. அம்பரம்—ஆகாயம்; தற்சம வடசொல். பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதஸ்வரூபியானவனும், நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனும், அலர்மேல்மங்கைக்குத் துணைவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற திருமலையைச் சென்று சேர்மனமே !.

அஃது எப்படிப்பட்டதென்னில்; கொம்பினன்னவிடை மடக்குறமாதர் நீளிதணந்தோறும் செம்புனமவை காவல்கொள்ளப்பெற்றது. குறத்திகள் மலைகளிலே வாஸஞ் செய்பவர்கள்; புனங்காத்தல் அவர்களது தொழிலாகும்; (அதாவது-பட்டிமேய வொண்ணாதபடி நிலங்களைக் காப்பாற்றுதல்.) உயரமான பரண்களை அமைத்துக்கொண்டு அவற்றிலே கிடந்து காப்பர்கள்; இதனை ஸ்வபாவோக்தியாக இங்கு அருளிச் செய்தாராயிற்று. 'இதணம்' என்றும் 'இதண்' என்றும் காவற்பரணுக்குப் பெயர். ... ... (அ)

பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும் சொல்லிநின்று, பின்னரும் *
பேசுவார்தமை யுய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் *
வாசமாமலர் நாறுவார்பொழில் சூழ்தரு முலகுக்கெலாம்
தேசமாய்த் திகழும்மலைத் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே ! (௯)

பேசும்	எல்லாராலும் அநுஸந்திக்கத் தக்கதும்
இன்	போக்யமுமான
திரு நாமம் எட்டு எழுத்தும்	திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை
சொல்லி நின்று	அநுஸந்தித்து
பின்னரும்	மேன்மேலும்
பேசுவார் தம்மை	(அதனையே) அநுஸந்திப்பவர்களை
உய்யவாங்கி	உஜ்ஜீவிக்கச்செய்து
பிறப்பு அறுக்கும் பிரான் இடம்	(அவர்களது) ஸம்ஸாரத்தைத் தொலைக்கும் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமானதும்,–
வாசம் மா மலர் நாறும்	மணம்மிக்க சிறந்த புஷ்பங்கள் பரிமளிக்கப்பெற்ற
வார் பொழில்	விசாலமான சோலைகளாலே
சூழ்தரும்	சூழப்பட்டதும்,
உலகுக்கு எல்லாம்	எல்லா வுலகங்களுக்கும்
தேசம் ஆய் திகழும்	திலகம்போன்று விளங்குவதுமான
திருவேங்கடம் மலை	திருமலையை
நெஞ்சமே அடை	மனமே! அடைந்திடு.

* * *—[பேசுமின் திருநாமம்.] இத்திருமொழியில் கீழ்ப்பாசுரங்களெல்லாவற்றிலும் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுதலொன்றேயுள்ளது; பரோபதேசமென்பது இல்லை. இப்பாசுரம் “பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்” என்று தொடங்கப்படுகிறது. பேசுமின் என்றால், ‘சொல்லுங்கள்’ என்று பொருள்படுகையாலே முன்னடிகளிரண்டும் பரோபதேசமென்றும் பின்னடிகளிரண்டும் ஸ்வாத்மோத்போதநமென்றும் கொள்க.

இப்பக்ஷத்தில், அந்வயிக்கவேண்டுவது எங்ஙனே யென்னில்; “திருநாமமெட்டெழுத்தும் சொல்லிநின்று, பின்னரும் பேசுவார் தம்மை உய்ய வாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் பேசுமின்” என்று முன்னடிகளை அந்வயிப்பது. திருவஷ்டாக்ஷரத்தை அநுஸந்தித்து, ஒருகால் அநுஸந்தித்தாயிற்றென்று த்ருப்திபெற்று ஓய்ந்துவிடாமல் மேன்மேலும் அத்திருமந்திரத்தையே பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து, அவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைப் போக்கித் திருநாட்டிலே நித்யகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமளிக்கும் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தை, முமுக்ஷுக்களே! நீங்களெல்லாரும் சொல்லுங்கள்; 1. “திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே” என்னும்படியாக நீங்களெல்லாரும் ‘திருவேங்கடம் திருவேங்கடம்’ என்று சொல்லுங்கள்—என்றபடி. “திருநாமமெட்டெழுத்தும் பேசுமின்; சொல்லிநின்று பின்னரும், பேசுவார் தம்மை உய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் பேசுமின்” என்று—பேசுமினென்ற வினைமுற்றை இரண்டிடத்தில் அந்வயித்து உரைப்பதுமுண்டு.

இங்ஙனே பரோபதேசமாக யோஜிப்பதுதவிர மற்றொருவகையாகவும் யோஜிப்பதுண்டு; பேசுமின் என்று வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல், “பேசும்

1. திருவிருத்தம்—59.

இன்" என்று பிரித்து இவ்விரண்டு பதங்களையும் 'திருநாமமெட்டெழுத்தும்' என்பதற்கு விசேஷணமாக்கி, பேசும்—எல்லாரும் பேசுகைக்கு உரியதாய், இன்—பரமபோக்யமான, திருவஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொல்லிநின்று பின்னையும் பேசுமவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவல்ல எம்பெருமானுக்கு இருப்பிடமானதும், மணம்மிக்க சிறந்த புஷ்பங்கள் பரிமளிக்கப்பெற்ற பரந்தபொழில்களாலே சூழப்பட்டதும், உலகுக்கெல்லாம் திலகமாக விளங்குவதுமான திருவேங்கடமலையைச் சென்று சேர்மனமே! என்று ஏகவாக்கியமாக உரைப்பதாம்.

இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில்—"[பேசுமினித்யாதி.] ஓர் அதிகாரஸம்பத்தி வேண்டாவிறே பெற்ற தாய் பேர் சொல்லுவார்க்கு; அப்படியே இடர்வந்தபோது எல்லாருமோக்கச் சொல்லிக்கொடு போரக்கடவதான இனிய திருநாமமான எட்டெழுத்தையும் சொல்லிநின்று." என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் நோக்கத்தக்கன. "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்கிற ஆநுபூர்வியையுடைய திருவஷ்டாக்ஷரம் ப்ராஹ்மக்ஷத்ரிய வைச்யர்களான த்ரைவர்ணிகர்களோடு சூத்ரர்களோடு ஸ்த்ரீகளோடு வாசியற முமுக்ஷுத்வமுடையாரனைவர்க்கும் அதிகரிக்க அர்ஹமானதென்னுமிடம் வேதவேதாந்த வேதாங்கங்களிலும் அவற்றை அநுஸரித்த பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் இவையித்தனைக்கும் மூலமான சிஷ்டாநுஷ்டாந பரம்பரையிலும் ஸுவ்யக்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், நெடுநாளாகவே சிலர் இதில் விப்ரதிபத்திகொண்டு கிடப்பர்கள்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குரிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரத்திலே முதலில் திருவிலச்சினையிட்டுப் பிறகு திருமண்காப்பு சாத்தி அதன் பிறகு தாஸ்ய நாமமிட்டுப் பிறகு நான்காவது ஸம்ஸ்காரமாக மந்த்ரோபதேசம் செய்யுமிடத்து ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் பிரணவமென்கிற ஓங்காரத்தைச் சேர்த்து மந்த்ரோபதேசஞ்செய்வது பொல்லாங்கு என்று ப்ரமித்திருப்பார் பலர் "அம் நமோ நாராயணாய" என்று உபதேசிக்கவும், சாஸ்த்ரோக்தரீதியிலே "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்று உபதேசிப்பவர்களை நூல்வரம்பு கடந்தவர்களாகச் சொல்லி தூஷிக்கவுங் காண்கிறோம்.

இப் பிரணவாதிகார விஷயத்திலே பூருவர்களில் சிலர் ஸ்வல்பமாக எழுதி வைத்தார்கள். நவீநர்களில் பலர் இதனைப் பெருக்கடித்து வாதப்ரதிவாத ரூபங்களான சில நூல்களையும் அவதரிப்பித்தார்கள். ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநத்திற்கு முக்கியமான இவ்விஷயத்தில் பூர்வ பக்ஷிகளைப்போலவே ஸித்தாந்திகளில் நவீநர்களும் சில உண்மைப் பொருள்களைத் தெளிவுறுதும் வெளியிடாதும் போந்ததன் பயனாக, இதனைப் பற்றிய கலக்கங்கள் கனக்கவுண்டாகி, சில ஞானிகள் திறத்திலும் ஸம்சயவிபர்யயவுணர்ச்சிகள் மலிந்து ஸத்ஸம்ப்ரதாய க்ஷோபம் விளையக்காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தில் பிறர்சொல்லும் அவப்பொருள்களையெல்லாம் அகற்றி சாஸ்த்ரீயமாகவும் ஸாரமாகவுமுள்ள நற்பொருள்களை ஈண்டு நல்குவது இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திற்கு அணிவிளக்காவதோர் மஹோபகாரமெனக்கொண்டு இங்கே சில பரமார்த்தங்களைப் பகர்வோம்.

1. ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியவைச்யர்களென்கிற த்ரைவர்ணிகர்கள் தவிர மற்றையோர்க்கு வேதவாக்கியங்களை உச்சரிக்க அதிகாரம் சாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸகலவேதஸாரமாகிய ப்ரணவத்தை ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் வாயால்சொல்லவும் உபதேசம்பெறவும் அதிகாரமற்றவர்கள் என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவர். இங்ஙனுகில், "நமோ நாராயணாய" என்கிற மந்த்ரசேஷமும் வேதவாக்கியமே; மந்த்ரரத்நமென்கிற த்வயமும் வேத வாக்கியமே; ஸர்வதர்மாந் இத்யாதி சரமச்லோகமும் பஞ்சமவேதமென்றும் கீதோபநிஷத்தென்றும் ப்ரஸித்தமானதில் சேர்ந்ததாகையாலே அதுவும் வேதவாக்கியமே; வாக்ய குரு பரம்பரையில் முதல் மூன்று வாக்கியங்களும் வேதமே. இவற்றை மாத்திரம் ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் எங்ஙனே அதிகரிக்கலாமென்று கேள்விவரின்; வைதிகங்களென்றும் தாந்த்ரிகங்களென்றும் மந்த்ரங்களையும் கருமங்களையும் இருவகையாகப் பிரித்து, பிரணவத்தோடு கூடியவை வைதிகங்களென்றும், அஃதில்லாதவை தாந்த்ரிகங்களென்றும், சூத்ராதிகளுக்குத் தாந்த்ரிகமே உரியதென்றும் பகவச்சாஸ்த்ராதிகளில் சொல்லியிருக்கையாலே ப்ரணவமொழிந்த மந்த்ர சேஷாதிகளை ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் அதிகரிக்கக் குறையில்லை என்கிறார்கள்.

2. இவ்வர்த்தத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லும் ப்ரமாணங்களாவன :— "வைதிகா: ப்ரணவோபேதா:। ப்ரணவேந விஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகாஸ்ஸமுதீரிதா: ॥" என்றும், "வைதிகம் ப்ராஹ்மணாநாம் து ராஜ்ஞாம் வைதிகதாந்த்ரிகம்। தாந்த்ரிகம் வைஶ்யஶூத்ராணாம் ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா ॥" என்றும் உள்ள வசநங்களாம். இவற்றின் உண்மைப் பொருளை மேலேயுரைப்போம். பூர்வபக்ஷிகள் கொண்டபடியே பொருளாகில் "ப்ரணவம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரம்" என்ற தங்கள் இசைவுக்கும் விரோதம் விளைந்ததாகும். ஏனெனில், "தாந்த்ரிகம் வைச்ய சூத்ராணாம்" என்று த்ரைவர்ணிகர்களான வைச்யர்களையும் சூத்ரர்களோடே சேர்த்து, ப்ரணவவிரஹிதமான தாந்த்ரிகத்திலேயே அவர்கட்கும் அதிகாரமாகச் சொல்லிற்றிறே. அங்ஙனிருந்தும் வைச்யர்களுக்கும் ப்ரணவாதிகாரமில்லையென்று பூர்வபக்ஷிகள் மறுக்காதொழிவதற்கு மூலமறிகின்றிலோம்.

3. அது நிற்க. "வைதிகம் ப்ராஹ்மணாநாம் து" இத்யாதியாக மேலெடுத்த வசநத்தின் பொருள் யாதெனில், தெளியச் சொல்லுவோம் கேண்மின்; எந்த மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேணுமானாலும் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரணவங்களைச் சேர்த்து ஜபிக்கவேணுமென்று விதிக்கப்பட்டுளது. ஸ்ரீமங்கிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் மூன்றுமதிகாரத்தில் உதாஹரித்தருளின "ஸர்வஸ்ய ப்ரணவோ ஜப்யோ ஜபாதௌ ப்ரணவாதிவ:। ஸாஹஸ்ர இதி விஜ்ஞேய: ப்ரணவோ ஹ்யக்ஷரம் பரம் ॥" இத்யாதி வசநமும் இப்பொருளதே. "யஜ்ஞாதௌ ஸ்வரா: ப்ரோக்தா:" இத்யாதி ச்ருதியாலும், "ப்ராஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தே ச ஸர்வதா।" என்ற மநுஸ்ம்ருதி (2-74.) வசநத்தாலும் ஸாமாந்யமாகவே வேதத்துக்கு ஆதியந்தங்களில் பிரணவஸம்யோஜநம்

விஹிதம். இதனையடியொற்றியே இதர மந்த்ரஜபங்களிலும் இந்த ப்ரக்ரியை ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப்பட்டது "ஓங்காரம் பூர்வமுச்சார்ய பூர்புவஸ்ஸுவஸ்ததைவ ச। காயத்ரீம் ப்ரணவஞ்சாந்தே ஜபேதேவமுதாஹ்ருத:॥ ஏஷா ஸம்புடா காயத்ரீ ஸர்வபாபப்ரணாசநீ॥" என்று யோகயாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியிலும், "உபயத: ப்ரணவாம் ஸவ்யாஹ்ருதிகாம் ஜபேத்" என்று போதாயந ஸூத்ரத்திலும், "ஷடோங்காராம் ஜபேத்விப்ரோ காயத்ரீம் ப்ரதமாச்ரமீ। கௌஷீதகிமதே பாபை: முச்யதே நாத்ர ஸம்சய:॥ திஸ்ரோ வ்யாஹ்ருதய: பூர்வம் ப்ரணவோங்காரஸம்யுதா:। ப்ராணஸம்ஹிதோங்காரம் ப்ரணவம் ஸ்யாச்சிரோயுதா" என்ற வ்ருத்தமநுவசநத்திலும் காயத்ரீஜப விஷயத்திலே இங்ஙனே சொல்லிற்று. இப்படி வேதத்துக்கும் வைதிக மந்த்ரத்துக்கும் ஸாமாந்யமாக விதிக்கப்பட்ட பூர்வோத்தர ப்ரணவ ஸம்யோஜநம் திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கும் அபேக்ஷிதம்; "ஸர்வவேதாதயோ ஜ்ஞேயா: ஸ்ம்ருதயோக்ஷர ப்ரணவா:।" "ஓமித்யேதத் ஸர்வாணி நிதயேவாப்ரவர்ணாநி ச। ஸர்வவேதாக்ஷராணாம் யத்தாநுவாதம் வாசயம்॥" "ஸர்வாஸாம் வேதமந்த்ராணாம் வேதார்த்தாஷ்டாக்ஷரோ ஹிதா:॥" என்றதிறே.

4 ஸ்ரீபகவத்கீதையிலும் பதினேழாமத்யாயத்திலே, "தஸ்மாத் ஓமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதப: க்ரியா:। ப்ரவர்த்தந்தே விதாநோக்தா: ஸததம் ப்ரஹ்மவாதிநாம்॥" (24) என்ற ச்லோகத்தால்—யஜ்ஞாதிகார்யங்களின் தொடக்கத்தில் ப்ரணவோச்சாரணம் ஆவச்யகமென்று காட்டப்பட்டது. கர்மாங்கமான இப்படிப்பட்ட ப்ரணவோச்சாரணத்தில் த்ரைவர்ணிகரல்லாதார்க்கு அதிகாரமில்லையென்பதும் த்ரைவர்ணிகர்கட்கு மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட கர்மாங்கப்ரணவ ஸம்யோஜநம் அபேக்ஷிதமென்பதும் சாஸ்த்ரஸித்தம். ஆனதுபற்றியே, "வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ" இத்யாதி வசநமும், "அஷ்டாக்ஷரஞ்ச மந்த்ராணாம் ப்ரணவம் ஸமாக்ஷரம் விஷ்ணோர்நாம ஸம்ஜ்ஞிதம் ஜபேத்॥ யதேஷ்டம் ப்ரயாணாந் வைதிகே ப்ரணவே யதாஸ்ய:। ப்ரணவே நித்யயுக்தா: ஸ்யு: தாந்த்ரிகா ஸர்வகர்மஸு॥" இத்யாதி வசநங்களும் "ந்யாஸ: ப்ரணவோங்காரம் நாம்நா வியபஸ்யா। ஸ்த்ரீணாம் சூத்ரஜாதீநாம் ஜ்ஞேய: ப்ரணவோங்காரம் விஷ்ணோர்தே॥" என்ற வசநமும் அவதரித்தன.

5. இவற்றில் மந்த்ரத்திற்கு அவயவமாகவுள்ள ப்ரணவம் சூத்ராதிகளுக்கு ஆகாதென்று மறுக்கப்படவில்லை. பின்னை எந்த ப்ரணவம் மறுக்கப்படுகின்றதென்னில்; ஏற்கனவே ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்தோ, அல்லது இயற்கையாக ப்ரணவ ஸம்பந்தமில்லாமலோ ப்ரஸித்தமாகவுள்ள எல்லா மந்த்ரங்களினுடையவும் ஜபாதிகாலங்களில் அவற்றுக்குப் பூர்வோத்தரங்களிலே சேர்த்துக் கொள்ளப்படவேணுமென்று விதிக்கப்பட்ட அபூர்வமான ப்ரணவம் யாதொன்

றுண்டு, அதுதான் மறுக்கப்படுகின்றது. "அஷ்டாக்ஷரச்சைவ மந்த்ரோ த்வாத சாக்ஷர ஏவச, ஷடக்ஷரச்சைவ மந்த்ரோ விஷ்ணோரமிததேஜஸः ॥ ஏதே மந்த்ராः ப்ரதாநாஸ்து வைதிகாः ப்ரணவைர் யுதாः." என்று பூர்வபக்ஷிகள் உயிர்நிலையாக எடுத்தாளும் வசநத்தில், "அஷ்டாக்ஷரோமந்த்ரः" என்றும் "த்வாதசாக்ஷரோமந்த்ரः" என்றும், "ஷடக்ஷரோமந்த்ரः என்றும் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தையும் அக்ஷரஸங்க்யையையிட்டே நிர்த்தேசித்துவிட்டு, "இவை ப்ரணவத்தோடே கூடினால் வைதிகம், கூடாவிட்டால் தாந்த்ரிகம்" என்று சொல்லியிருப்பதானது, அபூர்வப்ரணவத்தை உத்தேசித்தா, அவயவபூதப்ரணவத்தையே உத்தேசித்தா? என்று விசக்ஷணர் தாம் விமர்சிக்கவேண்டும். 'நாராயண மந்த்ரமும் வாஸுதேவ மந்த்ரமும் விஷ்ணுமந்த்ரமும் ப்ரணவயுக்தமா யிருந்தால் வைதிகம், தத்வியுக்தமாயிருந்தால் தாந்த்ரிகம்' என்று சொல்லியிருந்தாலாவது அவயவப்ரணவத்தை யுத்தேசித்துச் சொல்லுகிறதென்னலாம். அங்ஙன் சொல்லவில்லை. ஒரு பூர்ண சரீரத்தில் கைகாலை ஒடிப்பதுபோல் பூர்ணமந்த்ரத்தில் அவயவைகதேசத்தை மறுக்கும்படியாகவோ மாற்றும்படியாகவோ எந்த சாஸ்த்ரமேனும் விதிக்குமோ?

6. அன்றியும், "நஸ்வரः ப்ரணவோங்காநி நாப்யந் யவிதயஸ் ததா" என்ற வசநத்தில், 'ஸ்வரம் கூடாது, ப்ரணவம் கூடாது, அங்கங்கள் கூடாது, மற்ற எந்த விதிகளும் கூடாது' என்று கூடாதவற்றை விலக்கி 'மந்த்ரமாத்ரம் கூடும்' என்று கூறினதின் கருத்தை ஆழ்ந்து ஆராயவேணும். திருமந்த்ர சரீரத்தைச் சொல்லுமிடமெங்கும் "ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத்" "ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபதாந்திமம்" "ஓம் நமோ நாராயணாயேதிமம் த்ரைவாஸகः" இத்யாதிகளாலே ப்ரணவஸஹிதமாகவே சொல்லப்பட்டது. ஆகவே மந்த்ரமாத்ரம் என்றது ஸ்வாவயவபூத ப்ரணவமும் சேர்ந்த அஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொன்னபடியேயன்றி அதனை யொழித்துரைத்தபடியன்று; அங்ஙனாகில் "மந்த்ரசேஷோக்திரிஷ்யதே" என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கும். மந்த்ரத்திற்குப் புறம்பாய் அபூர்வமாயுள்ள ப்ரணவத்தைக் கூட்டியுரைப்பதே வைதிகத்வ ஹேது வென்னுமிடம் கீழ் உதாஹரித்த கீதாவசநாதிகளால் நன்கு விளங்கும். இப்படி கொள்ளாதபோது "ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா" என்றதற்கு அர்த்தமே யில்லையாகும். மந்த்ராவயவபூதப்ரணவமு மொழிந்ததே தாந்த்ரிகமென்று பூர்வபக்ஷிகள் பேசுகிறபடி பொருளாகில், 'த்ரைவர்ணிகர்களுக்குங்கூட தாந்த்ரிகமே யிருக்கலாம்' என்று இசைகிற வசநத்திற்கு ஸாமஞ்ஜஸ்யமில்லையிறே. பிரணவத்தை ஒருகாலும் விட்டுப் பிரியாத அந்தணர்கட்கு அடியோடு ப்ரணவத்தை ஒழித்து மந்த்ராநுஸந்தாநமும் கர்மாநுஷ்டாநங்களும் செய்யலாமென்று சாஸ்த்ரம் கனவிலும் கருதுமோ? கீழ் நாம் விவரித்தபடியே 'அபூர்வ ப்ரணவ ஸம்யோஜநமே வைதிகத்வஹேது' என்னும் பொருளே இசையில் இவ்வநுபபத்தி இடம் பெறாது. அபூர்வப்ரணவத்தையும் சேர்த்துக் காரியம் கொள்ளுபவர்களும், அவயவபூதப்ரணவமாத்ரத்தோடே காரியம்கொள்ளுபவர்களுமான இருவகை த்ரைவர்ணிகாதிகாரிகளும் ப்ரத்யக்ஷ லக்ஷ்யமா

யிருப்பதால், “வைதிகம் ப்ராஹ்மணானாம் து” என்றது முந்தின அதிகாரிகள் பக்கலிலும், “ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா” என்றது பிந்தின அதிகாரிகள் பக்கலிலும் இடம் பெறுதலால் சாஸ்த்ரதாத்பர்யம் ஸங்கதமாகும். மதாந்தரஸ்தர்கள் சொல்லும் சிவபஞ்சாக்ஷரி முதலானவற்றில் ப்ரணவமொழிந்தவளவுக்கே மந்த்ரத்வமுள்ளதென்றும், அங்ஙனன்றிக்கே வைஷ்ணவங்களான வ்யாபகமந்த்ரங்களில் ப்ரணவ விசிஷ்டத்துக்கே மந்த்ரத்வமுள்ளதென்றும் ஏற்றமாகச் சொல்லிப் போருவதற்கெல்லாம் முரண்படுமாறு, மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே என்பதற்கு அவயவபூதப்ரணவவிரஹிதாம்சம் பொருளென்பார் மௌநீயர்களாமத்தனை.

7. பாத்மோத்தரகண்டம் முதலானவற்றில் திருவஷ்டாக்ஷரப்ரசம்ஸை பண்ணுமிடங்களிலே, “இம்மந்திரத்தில் ஸ்வபாவமாகவே ப்ரணவம் சேர்ந்திருப்பதால் ப்ரணவமேறிடவேண்டிய மற்ற பகவந் மந்த்ரங்களிற்காட்டில் இது சிறந்தது” என்று சொல்லப்பட்டதேயன்றி, ப்ரணவரஹிதமான விதற்கு மந்த்ரத்வம் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. இன்னமும் இங்குச் சொல்லவேண்டுமவற்றை மேலே சொல்லுவோம்.

8. “ந ஸ்வரஃ” என்ற வசநத்திலும் ப்ரணவமாத்ரத்தை நிஷேதியாமல் ஸ்வராதிகள் பலவற்றையும் நிஷேதித்தமையால் இந்த நிஷேதம் எக்கருத்தினாலாயது? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். சாஸ்த்ரமானது அப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம் பண்ணமாட்டாதிறே. திருமந்த்ரத்தை ஸ்வரத்துடனும் அங்கங்களுடனும் ரிஷிச்சந்தோ தேவதாஸங்கீர்த்தநாதிகளாகிற இதர விதிகளுடனும் உச்சரிக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தி எப்போது உண்டாகுமோ அப்போது அந்த ஸ்தலவிசேஷத்தை நோக்கின நிஷேதம் இது என்று அல்பஜ்ஞனும் அநாயாஸமாக அறியக்கூடியது. திருவிலச்சினை சாத்தும்போது மந்த்ரோபதேசம் செய்பவர்களும் ஸாதாரணமாக இஷ்டமானபோது திருமந்த்ரத்தை உச்சரிப்பவர்களும், ‘ஸ்வரம்—அங்கம்—இதர விதிகள்’ என்னுமிவற்றை நெஞ்சிலும் நினைப்பதில்லை. ஜபம் முதலிய சில காலவிசேஷங்களில் மாத்திரம் ஸ்வராங்க விதிகளை அநுஸரிக்கவேண்டிய நோக்கம் நேருகின்றது. அப்படிப்பட்ட காலவிசேஷங்களில் தான் தனிப்பட அபூர்வ ப்ரணவமும் விதிபலத்தால் சேர்க்கவேண்டியதாகிறது. அந்த ப்ரணவத்தையே சூத்ராதிவர்ஜநீயமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ப்ராகரணஸித்தம்.

9. முன்பின் ப்ரகரணங்களைப் பாராமலே ப்ரமாண வசநங்களுக்கு ஸஹஸா தாந்தோன்றிப் பொருள் சொல்லுமவர்கள்—“[illegible]” என்று [illegible] ப்ரகரணத்திலுள்ள வசநத்தைக் கேட்டுவைத்த ஒரு மருத்துவன் கண்ணோயுடன் வந்த வொரு ராஜகுமாரனுக்கு அங்ஙனே காதையறுத்து அபாநத்திலே சூடுபோட்டுப் பட்டபாடு படுவார்களென்று ஞானப்பிரான் வார்த்தை.

10. “நஸ்வர: ப்ரணவோங்காரி” என்றதற்கு அவ்யவஹித பூர்வத்தி லுள்ள வசநத்தையும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே ஸாத்யோபாய சோதநாதிகா ரத்திலே தேசிகன் உதாஹரித்தருளினர்; அதாவது—“அஷ்டாக்ஷரஜப: ஸ்த்ரீணாம் ப்ரக்ருத்யைவ விதீயதே। நமஸ்கார:......” இத்யாதி. இதில் ஜப: என்றதையும் ப்ரக்ருத்யைவ என்றதையும் வித்வான்கள் குறிக்கொள்ள வேணும். ஜபப்ரகரணவசநமென்பது ஸித்தமானவோபாதி, அந்த ஜபந்தன்னிலும் அவயவபூதப்ரணவவிசிஷ்ட மந்த்ராநுஸந்தாநத்திற்கு நிஷேதமில்லை யென் பதும் “ப்ரக்ருத்யைவ” என்பதனால் விளக்கப்பட்டதாம். ப்ரக்ருத்யைவ என் றது—அதிகப்படியான அம்சங்களின்றியே மந்த்ரமாகவுள்ளவளவு என்றபடி. அதாவது “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்னுமளவாம். அஷ்டாக்ஷரத்தின் ப்ரக் ருதி இதுவிறே. “யதா க்ஷீரம் ப்ரக்ருத்யைவ மதுரம்” என்றால், பசுவின் பால் சர்க்கரைக் கலப்பின்றியே க்ஷீரமான தன்மையிலேயே இனிது என்று பொருள்படுவது போல இங்கும், ‘அஷ்டாக்ஷரமான தன்மையினால் மாத் திரம்’ என்று பொருள்பட்டிரா நின்றது.

11. இதற்குப் பூர்வபக்ஷிகள் உரையிடும் போது, ப்ரக்ருத்யைவ—ப்ர க்ருதியினால் மாத்திரம், அதாவது—நான்காம் வேற்றுமையில்லாமல்” என்று பொருள் வரைந்துள்ளார். இது ஒரு விசித்திரமான வ்யுத்பத்திபோலும். “நமோநாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாக: புநராகமத்” என்ற வராஹபுராணவசநத் தைக்கண்டதேசிகன், நம்பாடுவான் “நமோநாராயண” என்றவளவே சொன்ன தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அத்ரைவர்ணிகர்களுக்கு அவ்வளவில்தான் அதிகார முள்ளதென்றுகொண்டு “திருமந்த்ரமாகிற எட்டுக்கண்ணான கரும்பிலே வேர்ப் பற்றும் தலையாடையும் கழிந்தால் நடுவுள்ள அம்சம் ஸர்வோபஜீவ்யமாகிறுப் போலே” என்றும், “இது ப்ரணவ சதுர்த்திகளை யொழிந்தபோது ஸர்வாதி காரம்” என்றும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் ஸாரஸாரத்திலும் அருளிச்செய்த தில் பரிசயம்பண்ணிப்போந்த வாஸனையாலே இவர்களிப்படி உரைக்க நேர்ந் ததுபோலும்.

12. கைசிக மாஹாத்ம்யத்தில் “நமோநாராயணேத்யுக்த்வா” என்ற வசநமிருப்பது உண்மையே. வ்யாபகமந்த்ரங்களில் ப்ரதாநமான திருமந்த்ரத் தைச் சொன்னானென்பதைக் காட்ட வேண்டுவதே அங்கு விவக்ஷிதமாகையால் அதில் ஏகதேசமான அம்சத்தையிட்டுக் காட்டினான் மஹர்ஷி. “நாமைகதேசேந நாமக்ரஹணம் ப்ரஸித்தம்” என்றவிடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில், “நாமைக தேசேந நாமக்ரஹணம் ஸத்யபாமாவத்” என்றெடுத்துக் காட்டியருளின ந்யாயத்தின்படி “ஓம் நமோ நாராயணாயேத்யுக்த்வா” என்று ரிஷி சொன்ன தாகவேயாகும். இவ்விஷயத்தை விவேகிகட்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தியுண்டாம் படி விவரித்துங்காட்டுவோம்.

13. நம்பாடுவானுக்கு ப்ரணவ சதுர்த்திகளை உச்சரிக்க அதிகாரமில்லாமையினாலே 'நமோ நாராயண' என்றவளவே அவன் சொன்னான் என்று நினைப்பவர்கள், இவனிலும் தண்ணியனான கண்டாகர்ணபிசாசனுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை ஹரிவம்சத்தில் விஷ்ணுபர்வத்தில் நூற்றிருபத்தினான்காமத்யாயத்திலே காணக்கடவர்கள். "ஓம் நமோ நாராயணாய விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே" என்று அவன் தன் வாயால் சொன்னதாக அங்கே ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. அதற்கு மேலும் "இதி ப்ருவந் ஸ்வரதமோ ஜாத்யா ஹீநோ நராதம:।" என்று தொடங்கி "ப்ரோச்சார்ய ப்ரணவம் ஸதா। ப்ரணவம் வாசகம் விஷ்ணோ: வாச்யம் ப்ரஹ்மேதி நிஷ்டித:॥" இத்யாதியாலே ப்ரணவோச்சாரணம் பண்ணிற்றாகவும் சொல்லிற்று. இந்த கண்டாகர்ணன் ச்வபசனிற்காட்டிலும் அத்யந்த நிக்ருஷ்டனென்பதும், செந்நாய்களை மேய்க்கும் பரமஹீநசண்டாள ஜாதியிற் பிறந்தவனென்பதும் அந்த அத்யாயத்திலேயே ஸ்பஷ்டோக்தமா யிருப்பதைக் காணலாம். ஜாதியாலும் நடத்தைகளாலும் இவனிலுந் தண்ணியனில்லையென்னப்பட்ட இவன் ஸப்ரணவமந்த்ரோச்சாரணம் பண்ணினானென்று ப்ரமாணஸித்தமாயிருக்கும்போது இவனில் சிறந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாலே ஆச்ரயிக்கப்பெற்ற பெருமை வாய்ந்தவனும் பரமபவித்திரனுமான நம்பாடுவான் ப்ரணவவிரஹிதமாக உச்சரித்தானென்று இதனை ஒரு விஷயமாகச் சொல்ல வருமவர்கள் விலக்ஷண ஞானிகளேயாவர்.

14. நம்பாடுவான் உச்சரித்தது மூலமந்த்ரமாகில், பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லுகிறபடி அவ்வளவு அம்சமே ஸர்வாதிகாரமாகில், "இதுதான் ப்ரணவசதுர்த்திகளை யொழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரமாம்" என்ற மஹானுடைய வாக்கியமும் பரிபாலநீயமாகில், இவர்களுடைய ஸ்த்ரீசூத்ர சிஷ்யோபதேச பரம்பரையிலே 'நமோ நாராயண' என்றவளவே உபதிஷ்டமாக வரவேணுமேயன்றி, வேறொரெழுத்தை முன்னே கூட்டிக்கொண்டும் விலக்கப்பட்ட சதுர்த்தியை விலக்காமலும் உபதேசித்துவருவது சாஸ்த்ரீயமாகுமோ? அம் என்று கூட்டிக் கொள்வதற்கு ஏதோ ஒரு வழி இவர்கள் காட்டக்கூடுமாயினும் சதுர்த்தியை விலக்காமைக்கு ஹேது சொல்லப்போகாதிறே. கரும்பிலே வேர்ப்பற்றைவிடத் தலையாடையைக் கழிக்கவேண்டியதிறே முக்கியம். அதனையும் கழிக்கும்படி வசநங்களுக்குப் பொருள் கூறிவிட்டுக் கழியாததென்னோ? ப்ரமாணாந்தரத்தாலே சதுர்த்தி ப்ராப்தமாகிறதென்னில்; ப்ரணவத்திற்கு மாத்திரம் அங்ஙனே ப்ராப்தி உண்டாகக் கூடாதென்று சாபமோ? "யஶ்சோபயோ: ஸமோ தோஷ: பரிஹாரோऽபிவா ஸம:" இத்யாதி.

15. "நமோநாராயணேத்யுக்த்வா" என்ற வசனத்திற்கு இவர்கள் இங்ஙனே அர்த்தசிக்ஷை பண்ணும்போது, 1. "நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே" என்ற திருமங்கைமன்னனருளிச்செயலைக்கொண்டு 'நமோ நாராயணம்' என்று இரண்டாம் வேற்றுமையீற்றதாகவே கலியன்

1. பெரிய திருமொழி 6—10—6.

திருமந்த்ராநுஸந்தாநம் செய்தருளினார்; அவர் தாம் "நமருமுரைமின்" என்கையாலே அவருடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கெல்லாம் அப்படியே த்விதீயாந்தமாகவே உரைப்பதே ஒக்கும்; வேர்ப்பற்றும் தலையாடையுங் கழித்தால் போராது; இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபையும் ஏற்றிச் சொல்லவேணும்; நமரும் என்ற பதஸ்வாரஸ்யத்தால் * கலியனுரை குடிகொண்ட கருத்துடைய த்ரைவர்ணிகர்களுக்கும் இதுவே சரணம்—என்று சொல்லவேண்டியதும் ப்ராப்தமேயாம். இல்லையாகில் ஆழ்வார் நியமநத்தை அதிலங்கித்தபடியாமிறே. அன்றியும், பெரியாழ்வார் "வாயினால் நமோ நாரணவென்று" என்றருளிச்செய்கையாலே ப்ராஹ்மணோத்தமரான இவருடைய ஸ்ரீஸூக்தியே அந்தணர்க்கு உபஜீவ்யமென்றுகொண்டு, அந்தணர்களைவரும் "நமோ நாரண" என்று பஞ்சாக்ஷரீமாத்ரம் சொல்லலாமேயன்றி, மற்றொருபடியுஞ் சொல்லலாகாது என்னும் உபந்யாஸமும் இனி ஆமோதிக்க அர்ஹமேயாம். உள்ள அக்ஷரங்களை மீறிப் பொருள்கொள்ள வொண்ணாதிறே. திருப்பல்லாண்டில் நாலாம்பாட்டிலே "நமோநாராயணாயவென்று" என்கிறார்; பதினோராம் பாட்டில் "நமோ நாராயணாவென்று" என்கிறார்; இன்னபடி வக்தவ்யமென்பது ஆழ்வார்தமக்கே நிஷ்க்ருஷ்டமாகவில்லையே! என்கிற சில செருக்கருடைய குத்ஸித வாதமும் இனி வெற்றிபெற்றதேயாம்.

16. ப்ரமாணைகசரணராய் அநுஷ்டிக்குமிவர்கள், ப்ரணவத்தை விட்டொழிக்கும்படி விதித்த சாஸ்த்ரத்தின்படி அதனை விட்டொழித்தும், அந்த ஸ்தாநத்திலே அம் என்று கூட்டிக்கொள்ளும்படி விதித்ததாகத் தாங்கள் பொருள்கொள்ளப்பெற்ற வசநத்தின்படி அம் என்று கூட்டிக்கொண்டும் உபதேசிப்பது போல, சதுர்த்தியையும் விட்டொழிக்கும்படி விதித்ததாகத் தாங்களே காட்டிக்கொள்ளுகிற வசநத்தையும் சிரமேற்கொண்டு அதன்படியே சதுர்த்தியையும் விட்டுநீக்கி "அம்நமோநாராயண!" என்றிங்ஙனே உபதேசித்து வருவாராயின் சாஸ்த்ராநுவர்த்தநம் நன்கு தேறுவதுபோல அர்த்த ஸாமஞ்ஜஸ்யமும் அழகிதாகத் தேறும். எங்ஙனேயென்னில்; "தாராதிஸ்ஸ்யாந்முமுக்ஷூணாம்! பீஜாதிஸ்ஸ்யாத்புபுக்ஷதாம்" என்று பாராசரஸம்ஹிதையில் மூன்றுமத்யாயத்தில்—ப்ரணவத்தை முன்னிட்டு உச்சரிப்பது முமுக்ஷுக்களுக்கென்றும், அம் என்கிற பீஜாக்ஷரத்தை முன்னிட்டு உச்சரிப்பது அர்த்தார்த்திகளுக்கென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, அதன்படியே 'அம்நமோ' என்கிறவர்கள் நாராயண! என்று ஸம்போதநமாகச் சொன்னாலிறே பொருள் பொருந்துவது. சதுர்த்தி அந்வயிக்கமாட்டாதிறே.

17. விவேகிகாள்! "ஶ்ரத்தைவகாரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷரஜபே ஹரே:" என்றபடி திருவஷ்டாக்ஷரம் சொல்லுகைக்கு ச்ரத்தாமாத்ரமே அதிகாரஸம்பத்து; அஃது உள்ளாரனைவரும் தூர்யகோஷங்களுடன் "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்று ஓதலாம்; இதற்கு எந்த வசநமும் அபவாதமாகப் புகாது. ஆகையால் "அஷ்டாக்ஷரஜபஸ் ஸ்த்ரீணாம் ப்ரக்ருத்யைவ விதீயதே"

என்ற வசநத்திலுள்ள 'ப்ரக்ருத்யைவ' என்பதற்குப் பிறர் பகரும் பொருளைச் செவியேற்கவும் வேண்டா; அதுவே பொருளென்னில்; நமஸ்ஸிலுங்கூட ஸ்த்ரீசூத்ரர்களுக்கு அதிகாரமில்லையென்றிசையவேண்டிவரும். ஏனென்னில், அவர்கள் சொல்லுகிறபடி "ந ஸ்வரஃ ப்ரணவஃ" என்றதனாலே ஓங்காரம் தள்ளுண்டது; 'ப்ரக்ருத்யா' என்றதனாலே சதுர்த்தி தள்ளுண்டது; ஏவகாரத்தாலே நமஃ பதம் தள்ளுண்டது. இனி சேஷித்தது 'நாராயண' என்னுமளவேயிறே; இது தன்னிலும் "கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்! எண்ணுந் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை ப்ரவர்த்திப்பித்தால், ரகரத்தின்மேலுள்ள நெடிலும் யகரமும் தள்ளுண்டுபோய், "பஞ்ச பாண்டவர்கள் எனக்குத் தெரியாதா கட்டிற்கால் போலே" என்ற கதையாய் மூன்றெழுத்தே அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரஸ்தாநத்திலே வந்துநிற்குமாய்த்து.

18. ஆனபின்பு "நஸ்வரஃ ப்ரணவஃ" இத்யாதிகளிலுள்ள ப்ரணவநிஷேதம் ஜபாதிஸமயப்ராப்தமான அபூர்வப்ரணவபரமேயென்னுமிடம் நிர்விவாதம். "ஸர்வஸ் ஸப்ரணவோ ஜப்யஃ" என்று தேசிகனுதாஹரித்த வசநத்தினால்—அவயவத்வேந ப்ரணவஸஹிதமாகவோ தத்ரஹிதமாகவோவுள்ள ஸகலமந்த்ரங்களுக்கும் ஜபஸமயத்தில் ஜபாதிசயஸித்திக்காக அபூர்வப்ரணவஸம்யோஜநம் விதிக்கப்படாநின்றதிறே. ஸ்ரீநாரதீய அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யையிலும் 'நஸ்வரஃ' இத்யாதிக்கு முன்னே இந்த அபூர்வப்ரணவ ஸம்யோஜநவிதியும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காணவுரியதே.

19. [illegible]. இந்த அபூர்வப்ரணவமில்லாமல் மந்த்ரஜபம் கூடாதென்று நிர்ப்பந்தரூபமான விதி கிடையாது. மந்த்ரசரீரமுள்ளபடியே கொண்டு ஜபிக்கவுங்கூடும். அதில் ப்ரத்யவாயம் சொல்லிற்றில்லை. 'ஸப்ரணவ ஜபத்தில் ஏற்றமுண்டு; அதிற்காட்டில் அப்ரணவஜபம் ஊனமானது' என்னுமத்தனையே சாஸ்த்ர தாத்பர்யவிஷயம். ப்ரயோஜநார்த்திகளுக்கே அந்த நிர்ப்பந்தமுள்ளது. இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லக்கூடும்;—ஜபாதிசயஸித்திக்காக ப்ரணவம் சேர்த்துக்கொள்ள விதித்தது உண்மையே; ஆனால், இயற்கையாகவே ப்ரணவம் கூடியுள்ள மந்த்ரங்களிலே இந்த விதி இடம்பெற ப்ராப்தியில்லை; அடியோடு ப்ரணவ ஸம்பந்தமற்ற மந்த்ரங்களில் மாத்திரமே இந்த விதி இடம் பெறவுரியது—என்னலாம். இஃது அவிசாரிதரமணீயம்; "ஸர்வஸ் ஸப்ரணவோ ஜப்யஃ" என்ற விதிவசநம் அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யையிலேயன்றோ உள்ளது. அவிசேஷேண ப்ரயுக்தமான ஸர்வசப்தத்தை ஸங்கோசிப்பிக்கவல்ல ப்ரமாணம் ஈஷத்துமில்லையே. அன்றியும், அர்த்தத்தின் பூர்த்திக்காக மந்த்ராவயவமாக அமைந்துள்ள ப்ரணவத்திற்காட்டில் ஜபாதிசயஸம்பாதநார்த்தமாகத் தனியே வரும் ப்ரணவம் ஸிந்நப்ரயோஜநமுடையதாக சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே இதனால் அது சரிதார்த்தமாகுமென்னப் போகாது. மந்த்ரங்களுடைய ஆதியில் மாத்திரமன்றிக்கே அந்தத்திலும் ப்ரணவத்தைச் சேர்க்கவேணுமென்றும், அது தன்னிலும் முகப்பில் பல ப்ரணவங்களைச் சேர்க்கவேணுமென்றும் விதிக்

கிற சாஸ்த்ரங்களையும் நோக்கவேணும். காரகஶ்ருதியின் முடிவான அக்ஷரம் ஓம் என்றே யிருக்கச்செய்தேயும் வேதஸமாபநாங்கமாக உச்சரிக்கவேண்டிய ப்ரணவமும் இதனால் சரிதார்த்தமாயிற்றென்று சொல்லுவாருண்டோ? தனிப் படவும் ஓமென்று சொல்லாதாருண்டோ?

20 ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதையின் த்விதீய பரிச்சேதத்தில்— "ததஃ க்ரோதீஶமேவாத்யம் தாரகேணைவ ஸம்புடம் | ப்ரணவத்விதயம் சாதௌ த்வந்தே தாநி சத்வார: ப்ரணவா:" என்று நான்கு ப்ரணவங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. மேற்குறித்த ஸம்ஹிதையின் ஆறுவது பரிச்சேதத்தில், "வஹ்நினா வஸ்து வர்ணேந வாரிணா ததநந்தரம் | ப்ரத்யக்ஷரம் ப்ரணவேந ப்ரணவாத்யம் ஜபேத்தத:" என்ற வசநத்தாலும், அவ்விடத்திலேயே மேலே "உச்சார்ய த்வாதஶார்ணம் து ப்ரணவத்விதயாந்விதம் | ஜபஹோமார்ச்சநாதீநாம் ஸஹஸ்ரம் ஶதமேவ வா ||" என்ற வசநத்தாலும்—இயற்கையாகவே ப்ரணவத்தோடு கூடிய அஷ்டாக்ஷரத்வாதசாக்ஷரங்களுக்கே ஆதியந்தங்களில் ப்ரணவங்கள் சேர்க்கும் படியாகவும் முன்னே நான்கு ப்ரணவங்களைச் சேர்க்கும்படியாகவும் ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப்பட்டது. மேற்குறித்த வசநங்களில் "ப்ரணவத்விதயம்" என்ற ஸ்தாநத்திலே "ப்ரணவத்வயம்" என்று அச்சுப்பிரதிகளிற் பாடங் காண்கிறது. இதுதன்னிலும் அநிஷ்டமொன்றுமில்லை. நான்காகிலென்? இரண்டாகிலென்? ஸப்ரணவமந்த்ரங்களிலும் அபூர்வப்ரணவஸம்யோஜநம் விஹிதமென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

21. சாண்டில்ய விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம், இதிஹாஸஸமுச்சயம், லக்ஷ்மீதந்த்ரம் முதலானவை பலவற்றிலும் இங்ஙனே சொல்லப்பட்டன பரஸ்ஸஹஸ்ரமுண்டு. விரிப்பிற்பெருகும். திருவஷ்டாக்ஷரத்திலுள்ள ஒவ்வோரக்ஷரத்தையுங்கொண்டு ஹோமபூஜாதிகள் பண்ணும்போது அதில் முதலக்ஷரமான ப்ரணவத்திற்கும் ஆதியந்தங்களில், வேறொரு ப்ரணவத்தைச் சேர்த்தே விநியோகம் சாஸ்த்ரத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் ஸித்தம். ஆகையாலே திருவஷ்டாக்ஷரம் இயற்கையாகவே ஸப்ரணவமாயிருந்தாலும் ஜபாதிசயஸித்திக்காக சாஸ்த்ரபலத்தாலே அபூர்வப்ரணவ ஸம்யோஜநத்தை அபேக்ஷித்தேயிருக்கும். அந்த ப்ரணவமேயாய்த்து வைதிகப்ரணவம்; நஸ்வர: ப்ரணவ:" இத்யாதிகளால் நிஷேதிக்கப்படுவது அதுவே; சேஷஸம்ஹிதை, பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை முதலானவற்றிலும் இங்ஙனே ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளுக்கு ப்ரணவநிஷேதம் செய்யப்பட்டுள்ளது; எந்த ப்ரணவம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்பதும் அவை தன்னிலேயே ஸாவ்யக்தமாக உபபாதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை அடியொற்றியே இங்கு நாம் விவரித்ததும்.

22. காரகம் உருச்சொல்லாநின்றவொரு சிஷ்யனை நோக்கி குருவானவர் 'கடைசி பஞ்சாதியை ஓங்காரணம்பண்ணி முடித்துவிடாதே' என விதித்தால்

இந்த விதியின் கருத்து எதுவாகும்? அந்தப் பஞ்சாதியில் இயற்கையாகவே அவயவமாகி அவஸாநத்திலே உள்ள ஓம் என்பதைச் சொல்லாதே யென்று விதிப்பதோ குருவுக்குத் தாத்பர்யம்? "ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத் ஆதாவந்தே ச ஸர்வதா" என்ற விதிபலப்ராப்தமான தனிப்பட்ட ப்ரணவோச்சாரணத்தை நிஷேதிக்கிறார் ஒரு கார்யார்த்தமாக—என்றிறே கொள்ளக்கடவது "அயாதயாமதா ஸ்வாதத்யாயேந விஷயம் ॥".

23. ஸ்ரீபௌஷ்கரஸம்ஹிதையிலே இந்த உபபாதநங்கள் பண்ணித்தலைக் கட்டினபின், வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் நான்கு வர்ணத்தார்க்கும் மந்த்ர சரீரத்திலே துல்யமான அதிகாரமுண்டென்னுமிடம், "சதுர்ணாமபி வர்ணாநாம் ஸ்வஸ்வகர்மரதாத்மநாம்। ஏதேஷாம் மந்த்ரரத்நாநாம் ஸம்ஜ்ஞாநேऽதிக்ருதிஸ்ஸமா ॥ அஷ்டாக்ஷரம் த்வயஞ்சைவ தாரம் த்ரிபதமேவ ச। த்வாதஶாக்ஷரம் விப்ரேந்த்ர! க்ருஹ்ணீயாத்துல்யமேவ ச ॥ அஷ்டாக்ஷராதிஸம்ஜ்ஞாநம் பக்தாநாம் நாந்யயாஜிநாம்" இத்யாதி ச்லோகங்களால் விளக்கப்பட்டது. இதில் "பக்தாநாம்" என்றவிசேஷணமும் "நாந்யயாஜிநாம்" என்றவிசேஷணமுமே குறிக்கொள்ள வேண்டியவை. மந்த்ரோச்சாரணத்திற்கு இன்றியமையாத அதிகார ஸம்பத்து இவ்வளவே. இந்த ஸம்பத்து இல்லையாகில் த்ரைவர்ணிகத்வமும் அப்ரயோஜக மென்பதே ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யம். இது மஹாபாரதத்திலும் வ்யக்தமென்னு மிடத்தை மேலே விரித்துரைப்போம்.

24. மந்த்ரத்திற்கு அவயவமான ப்ரணவத்தில் ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளுக்கு அதிகாரமில்லையென்று ப்ரமிக்குமவர்கள் "ஸ்த்ரீணாம் து சூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" என்றபதத்தை ஸ்வாநுகூலமாக நயிப்பிக்கவேண்டி, ப்ரணவமொழிந்த மந்த்ரசேஷத்திற்கும் மந்த்ரத்வமுண்டென்றும், ப்ரணவ ஸாஹித்யத்தால் விளையக்கூடிய பலன் அதொழிந்த அம்சத்தாலும் நன்கு ஸித்திக்கக் கூடியதேயென்றும் கருதி "கிம் தத்ர பஹுபிர்மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிர்வ்ரதை:। நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக: ॥" என்ற வசநத்தை மேற்கோளாகக்காட்டுவர். இதுவும் ஒரு விலக்ஷண ப்ரமமேயாம். "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர:" என்றது ப்ரணவவிசிஷ்ட மந்த்ரபரமேயொழிய மந்த்ர சேஷ மாத்ரபரமன்று. ஏகதேசக்ரஹணமுகத்தாலே முழுதும் க்ரஹித்தவாறு கிற ப்ரக்ரியை ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலுமுள்ளது; மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களிலோ விசேஷமாகவுள்ளது. ரஹஸ்யதமமான மந்த்ரங்களின் ஆநுபூர்வியை யிட்டு விட்டுமொழிதல் வேண்டாவென்று பலவிடங்களில் மறைத்துச் சொல்லிப்போரு வதைக் காணுகின்றோமிறே. "நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்று திருமங்கையாழ்வார் ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்காற் சொன்னது திருவஷ்டாக்ஷரவிஷய மென்றிறே ஆசார்யர்களனைவரும் ஒருமிடறாக நிர்வஹிப்பது. தேசிகனும் "திருவஷ்டாக்ஷரம் ஸகல பலப்ரதமென்று

மிடம் குலந்தருமென்கிற பாட்டிலே வ்யக்தம்" என்றருளிச் செய்தார். இப்படி யருளிச்செய்த ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தை நோக்குங்கால், ஏகதேச கீர்த்தநமும் பூர்ண கீர்த்தநபர்யாயமென்றிறே விளங்குவது.

25. "வாஂஸுதேவோ விஸுத்³தா⁴த்மா நாராயணபராயண:। நமோ நாராயணாயேதி ஜபந்நஷ்டாக்ஷரம் ஜபேத்॥" என்றும், "ஸ்நாத்வா ஸயாநோ வா திஷ்ட²ந் யத்ர குத்ர வா। நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைகஸரணோ ப⁴வம்॥" என்றும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரமூலமந்த்ராதிகாரத்தில் உதாஹரித்த வசநங்களைக் கொண்டும் தெளிவு பெறலாம். புண்டரீகன் 'நமோ நாராயணாய' என்று அஷ்டாக்ஷரத்தை ஜபித்தானென்னும்போது ப்ரணவத்தைக்கூட்டியே யிறே நிர்வஹிக்கவேண்டும். "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைகசரணோ வயம்" என்றவிடத்திலும் ப்ரணவ மொழிந்த மந்த்ரம் விவக்ஷிதமாக ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே இதுவும் ஸம்பூர்ணமந்த்ரசரீரோபலக்ஷகமென்ன வேண்டிற்று. "ஸ்துதா விஷ்ணோ:" என்றச்லோகத்தில் "ஸங்கீர்த்ய நாராயணசப்தமாத்ரம்" என்றதையும் திருமந்த்ர பர்யாயமாகச் சில ஆசார்யர்கள் யோஜிக்கக் காண்கிறோம். இப்படியிருக்க, "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்றது பூர்ண மந்த்ரபரமன்றென்றும் மந்த்ரசேஷமாத்ரபரமென்றும் கூசாதே கூறுமவர்கள் ப்ரமாணகதி அறியாதாராமித்தனை.

26. "த்ர்யக்ஷரம் து³ ப்ரத்யக்ஷம் பரம் ப்³ரஹ்ம த்ரயீ யத்ர ப்ரதிஷ்டி²தா। ஸ கு³ஹ்யோந்யஸ்த்ரிவ்ருத்³வேதோ³ யஸ்தம் வேத³ ஸ வேத³வித்॥" என்ற மநுஸ்ம்ருதி [11–265] வசநத்தாலும் மற்றும் பல ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரணவம் அத்யந்த ரஹஸ்ய மந்த்ரமென்று சொல்லப்படுகையாலே அவலீலையாக அதனை வெளியிடலாகாதென்ற கருத்தினால் பலவிடங்களில் மறைத்திருப்பது கொண்டே ப்ரணவ மொழிந்தவளவுக்கும் மந்த்ரத்வ பூர்த்தியுண்டென்று சொல்லப்பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு சாஸ்த்ரமும் அநுகூலமாக நிற்காது.

27. "கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்!, எண்ணுந்திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே" என்ற அருளிச்செயலில் நாரணமென்றவளவையே கொண்டு திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் ஆறுயிரப்படியில் "எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார்! திருமந்த்ரத்தையே சொல்லுங்கோள்" என்று வியாக்கியானம்செய்தருளுகிறார். ஆறுயிரப்படிக்கு உரையிட்ட ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியும் "திருமந்த்ரத்தை யென்றது—ஸாக்ஷாத்மூலமந்த்ரத்தையே சொன்னபடி." என்றும் விவரித்தருளினர். பதினெண்ணாயிரமிட்ட பரகால ஸ்வாமியும் "இது அஷ்டாக்ஷரத்தைக் காட்டும்" என்றுரைத்தார். இங்ஙனே பல்லாயிரமெடுத்துக் காட்டவல்லோம். சில காரணங்களைக்கருதித் திருவஷ்டாக்ஷரஸ்தாநத்திலே நாரணம் என்றார் என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்த கணக்கிலே மந்த்ரசேஷமாத்ரோக்தி ஸ்தலங்களும் எளிதாக நிர்வஹிக்கலாயிருக்க, க்ருஹீதக்ராஹிகளாய்ப் பேசுமவர்களைப்பற்ற வருந்த வேண்டுமத்தனை.

28. விஷ்ணுகாயத்ரியில் 'நாராயணாய' இத்யாதிபதங்கள் அந்தந்தத் திருநாமங்களோடு இயைந்த பரிபூர்ண மந்த்ர சரீரத்துக்கு எப்படி உபலக்ஷணமோ, அப்படியே இவைகளும். ஆனதுபற்றியே நாராயண நாமமாத்ரப்ரஸங்கமுள்ள விடங்களையும் திருவஷ்டாக்ஷரமஹா மந்த்ரத்தின் பெருமைபேசுகையிலே சொருகாநின்றார்கள் தேசிகப்ரப்ருதிகள். நாராயணபதத்தில் சில அக்ஷரங்கள் குறைந்துகிடக்குமிடங்களையும் நம பதமும் சதுர்த்தியுமில்லாதவிடங்களையும் கூட திருவஷ்டாக்ஷரக்ராஹகமாக ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யாநிற்கும்போது ப்ரணவமாத்ர விஹீநமாயுள்ள விடங்களுக்கு இது கைமுத்யந்யாயஸித்தமாம். ப்ரணவம் ரஹஸ்யதமம் என்பதுபற்றி அதனை விசிஷ்ய மறைத்திடுதல் உண்டு.

29. இப்படி ரஹஸ்யதமமானதை சூத்ராதிகளுக்கு உபதேசிக்கவடுக்குமோ வென்னில்; ரஹஸ்யம் ரஹஸ்யமென்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் அஸூயையுள்ளவர்களும் ச்ரத்தையற்றவர்களும் வழிப்போக்கர்களுமான அஸத்துக்களுக்குச் செவிப்படாவண்ணம் மறைத்திடவேணுமென்பதேயன்றி ஆஸ்திகர்களாய் "ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீ" என்ற தேசிகஸூக்திப்படியே குணசாலிகளாயமைந்த ஸச்சிஷ்யர்களுக்கும் ஒளித்திடவேணு மென்றதன்று. ஆனது பற்றியே "ஹார்தைவ காரணம் ஹ்யஷ்டாக்ஷர ஸம்க்ரஹே" = 'திருவஷ்டாக்ஷரத்தைப் பற்றுகைக்கு நெஞ்சுகனிந்திருக்கையொன்றே காரணம்' என்றது. இங்ஙனல்லவாகில் ரஹஸ்யதமங்களான ஸகல மந்த்ரங்களிற்காட்டிலும் மிகச் சிறந்ததான மந்த்ரரத்நமென்னும் த்வயத்தையே முந்துறமுன்னம் ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளுக்கு மறைத்திட வேண்டிற்றும். ததுபதேசத்திற்கு யோக்யர்களாமவரனைவரும் யதோக்தமான திருமந்த்ரத்தின் உபதேசம் பெறவும் உரியரேயாவர்.

30. ஸப்தாக்ஷரத்திற்கே மந்த்ரத்வபூர்த்தியுண்டென்று கொள்ளில், பீஜாக்ஷரத்தைக்கூட்டி அஷ்டாக்ஷரமாக்கித் தாங்கள் உபதேசித்துவருவது வீண்ப்ரயாஸமேயாம் இதற்குச் சிலர் சொல்லுவர்கள் :—சாஸ்த்ரம் காட்டின வழியே செய்யக்கடவோமாகையால் "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி பீஜந்யாஸோ விஷ்ணுஜத:। பீஜஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாதேதநாஷ்டாக்ஷரதா ஸதைவ॥" என்று இங்ஙனே சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே விதிபரதந்த்ரர்களாய் அம்பீஜத்தைக்கூட்டிச் சொல்லுகிறோமத்தனைபோக்கித் தாந்தோன்றிகளாய்ச் செய்கிறோமல்லோம் என்பர்கள்.

31. உதாஹரித்த ப்ரமாணத்தின் பொருளை உள்ளபடி உணராதே கலங்கி நிற்குமவர்களின் கலக்கத்தைப் போக்கித் தெளிவு பெறுத்துவோம் கேண்மின். "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி:" என்ற நாரதீய வசநத்திற்குப் பூர்வபக்ஷிகள் பகரும் பொருளாவது—ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ப்ரணவம் வர்ஜநீயமாகிறபடியாலே ஓரெழுத்துக் குறைவதனால் எட்டெழுத்து தேறவில்லையே யென்னில், அம்பீஜத்தைக் கூட்டிக்கொண்டால் அஷ்டாக்ஷரமாய் விடுகிறது என்றும். இங்ஙனே பொருளாகில், பூர்வ மீமாம்ஸையில் முதலத்யாயத்தில் மூன்றும் பாதத்தில்

இரண்டாவதான ச்ருதிப்ராபல்யாதிகரணந்யாயத்தின்படி இந்த வசநமே அப்ரமாணமென்றொழிக்க வேண்டியிருக்கும். "ஓமித்யேகாக்ஷரம்। நம இதி த்வே அக்ஷரே। நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி। ஏதத்வை நாராயணஸ்யாஷ்டாக்ஷரம் பதம்।" என்று வேதத்திலே 'இதுவன்றோ அஷ்டாக்ஷரம்' என்று ஆநுபூர்வியைக்காட்டி ப்ரஸித்தவந்நிர்த்தேசம் பண்ணியிருக்க, அதற்கு முரண்படுமாறு வேறுவகையாக அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிற ஸ்ம்ருதி எங்ஙனே ப்ரமாணமாகும். "ஔதும்பரீம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வோத்காயேத்" என்ற ப்ரத்யக்ஷச்ருதிக்கு விருத்தமான "ஔதும்பரீ ஸர்வா வேஷ்டயிதவ்யா" என்ற ஸ்ம்ருதி அப்ரமாணமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதின்றோ மீமாம்ஸையில். அந்த ந்யாயத்தாலே, வேதவிருத்தமான "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதிः" என்ற ஸ்ம்ருதி வசநமும் வேதவிருத்தமென்னுங் காரணத்தாலேயே அப்ரமாணமாயொழியத் தட்டுண்டோ?

32. இனி அஷ்டகாதிஸ்ம்ருதிகளிற்போலே மூலவேதத்தை அநுமாநிக்கிறோமென்னவுமொண்ணாது. ப்ரத்யக்ஷச்ருதிக்கு விரோதமில்லாதவிடத்திலன்றோ மூலவேதாநுமாநமென்பது. வேதந்தானும் பரஸ்பரவிருத்தமாக ஓதிவைக்குமோ?

33. 'த்ரைவர்ணிகர்களுக்கு இவ்வகையான அஷ்டாக்ஷரம், மற்றையோர்க்கு அவ்வகையான அஷ்டாக்ஷரம்' என்று அதிகாரிபேதத்தாலே இரண்டுபடியாக ஓதிவைக்குமளவில், இது பரஸ்பரவிருத்தமென்னப்போமோ? என்னில்; ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ப்ரணவத்தில் அதிகாரமில்லையென்று வேதபுருஷன் நெஞ்சிலும் நினையாதிருக்க, ப்ரத்யுத அதிகாரமுண்டென்றே ஓதியிருக்க, இந்த அப்ரஸக்த ப்ரஸஞ்ஜநங்கள் ஏதுக்கு? ஆனால், ப்ரணவத்தில் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கும் அதிகாரம் அக்ஷதமென்று வேதபுருஷன் ஓதினானென்பது உன்னால் ஸாதிக்கப்போமோ? என்று கேட்பீர்கள்; கேண்மின்; இந்திரஜாலமன்று; அப்படிக்கு மெய்யே வேதம் காட்டுகிறோம் காண்மின்.

34. தைத்திரீய யஜுர்ப்ராஹ்மணத்தில் இரண்டாவது அஷ்டகத்தில் எட்டாம் ப்ரச்நத்தில் "ஸஹஸ்ரவல்ஶா ப்ரஜயா ஜீதவஸ்ய" என்ற எட்டாவது அநுவாகத்தில், "ஏகாக்ஷராம் த்விபதாம் ஷட்பதாம் ச வாசம் தேவா உபஜீவந்தி விச்வே। (2.) வாசம் ஸ்த்ரிய: ஶூத்ரா: ஶ்ரேஷ்டா உபஜீவந்தி:।" என்று ஓதப்பட்டது. இதில் "ஏகாக்ஷராம்" என்றது ப்ரணவபரமென்றும், த்விபதாம் என்றது 'நமோ நாராயணாய' என்ற மந்த்ர சேஷபரமென்றும், ஷட்பதாம் என்றது த்வயபரமென்றும் ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா பாஷ்யாதிகளிலே வியாக்கியானிக்கப்பட்டது. வேறு ஸம்ப்ரதாயஸ்தருடைய வியாக்கியானம் நமக்கு அநாதரணீயமென்பீர்களென்று ஸ்ரீமந்த்ரரஹஸ்யத்ரயஸார வ்யாக்க்யாநமான ஸாரப்ரகாசிகையிலும் மூலமந்த்ராதிகாரத்திலே இது மேற்கோளாக ஆதரிக்கப்பட்டது. இந்த வேதவாக்கியத்திற்கு

வித்யாரண்ய பாஷ்யத்திலே அர்த்தபேதம் காணப்படினும் ப்ரக்ருதத்தில் விவக்ஷிதமான வளவுக்கு ஹாநியில்லை; ஏகாக்ஷராம் என்றதற்கு "ப்ரணவரூபாம்" என்றே பாஷ்யமிட்டார்.

35. மேலும் வித்யாரண்ய பாஷ்யபரீக்ஷணந்தானும் அநபேக்ஷிதம். "ஏதத்வை ததக்ஷரம் கார்கி ப்ராஹ்மணா" "வரணம் ஸவித்ரம்" இத்யாதி வேதவாக்கியங்களுக்கு நாமெல்லாரும் கூடிப் பொருள் செய்யும்போது வேத பாஷ்யங்களைக் கணிசிக்கின்றிலோமிறே. நிற்க.

36. ஏகாக்ஷரமாயும் த்விபதமாயும் ஷட்பதமாயுமுள்ள வாக்கு, தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் மநுஷ்யர்கள் என்ற அனைவர்க்கும் உபஜீவ்யமாகைக்குரிய ஸ்வரூப யோக்யதையுண்டு என்று வேதபுருஷன் விளம்பியிருக்க, இந்த ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிக்கும் விருத்தமாக ஒரு மூலவேதத்தை அநுமாநிக்கிறோமென்பதும், ஸஹ்யா ந ச்ருதிவிரோதாயாமான ஸ்ம்ருதிக்கு ப்ராமாண்யம் கொள்வதும் சாஸ்த்ரஜ்ஞகோஷ்டீபஹிஷ்டம்.

37. இந்த வேதவாக்கியத்தில் தேவகந்தர்வ மநுஷ்யர்களை மாத்திரம் சொல்லி நிற்காமல் பசுக்களையும் சொல்லி வைத்திருக்கையாலே பசுக்களுக்கு இந்த யோக்யதை ஸம்பாவிதமாம்போது மநுஷ்யஸாமாந்யத்துக்கும் இது உபபந்நமாகலாம் என்று சிலர் க்ஷேபிக்க நினைப்பர்கள்; பசவோ மநுஷ்யாः என்றது— "ந்ருபசு:" என்று ஆளவந்தாரும் "வ்யக்தம் பசுர்நராக்ருதி:" என்று மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தபடி ஆஹார நித்ராபயமைதுநாதிகளாலே பசுப்ராயரான மநுஷ்யர்களும் என்றபடி. இப்படிப்பட்ட அறிவிலிகளும் திருமந்த்ர, மந்த்ரரத்நங்களைக் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கவுரியார் என்று ஓதிவைத்ததாமாகையாலே குறையொன்றுமில்லை. மற்றும் பல ஸமாதாநவழிகளுமுண்டு. "அறுகால் வரிவண்டுகளாயிர நாமஞ்சொல்லிச், சிறுகாலைப்பாடும் தென் திருமாலிருஞ்சோலையே" இத்யாதி. நிற்க.

38. வஸ்துதஸ்து, "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி:" என்ற ப்ரக்ருத ச்லோகத்திற்கு உண்மையான பொருளில் ச்ருதிவிரோதலேசமும் இல்லாமையாலே அதன் ப்ராமாண்யத்திற்குக் கொத்தை யொன்றுமில்லை. எங்ஙனேயென்னில்; திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு அம் பீஜமென்றும், அதனால் இத்திருமந்த்ரம் நன்றாகக் கார்யகரமாகிறதென்றும் இவ்வளவே இந்தச்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகின்றதேயன்றி, இவர்கள் சொல்லுகிறபடி, ப்ரணவஸ்தாநத்திலே அம்பீஜத்தை நிவேசித்தால் அக்ஷரஸங்க்யை பொருந்திவிடும் என்று ஒருகாலும் சொல்லப்படாது.

39. இதனை நன்கு விளக்கியும் காட்டுவோம். "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதிர் பிந்துமாந் விஷ்ணுரந்ததः" என்ற பூர்வார்த்தத்திற்கு இவர்கள் இரண்டு மூன்று வகையாகப் பொருள் கூறுகின்றனர்; அவற்றில் எமக்கு ஈஷத்தும் வைமத்யமில்லை. அஃது. பின்னடிகளின் பொருளிலே மாழாந்தொழிந்தனர். மூன்னடி

களால் ஸாதிக்கப்பட்ட அம் என்பதானது, அஷ்டாக்ஷரஸ்ய பீஜம் ஸ்யாத்=ஓம் நமோநாராயணாய'' என்கிற மூலமந்த்ரத்திற்கு பீஜாக்ஷரமாகும். தேந அஷ்டாக்ஷரதா பவேத் = அஷ்டாக்ஷரஸ்வபாவம் — அஷ்டாக்ஷரதா ; அஷ்டாக்ஷரத்தினுடைய ஸ்வபாவம் என்றபடி ''ஸர்வோத்க்ருஷ்டாஷ்டாக்ஷரார்த்தா:'' இத்யாதிகளால் இம்மந்த்ரத்திற்குச் சொன்ன ஸர்வோத்தமத்வமும் ''குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும்'' இத்யாதிகளாற் சொன்ன ஸகலபலப்ரதத்வமும் எல்லாம் இந்த அம்பீஜ ஸம்யோக சக்தி ப்ரயுக்தம் என்று பீஜஸம்மேளநத்திற்குள்ள மேன்மையைச் சொல்லவேண்டி அவதரித்தவசநம் இது. சாஸ்த்ரங்களில் திருமந்த்ரத்திற்கு அம்பீஜம் சிலவிடங்களிலும் ஓம்பீஜம் சிலவிடங்களிலுமாக விகல்பித்துச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. அம்பீஜத்தைச் சொல்லுகிற திங்கு.

40. ''ஓம் நமோநாராயணாய'' என்கிற மந்த்ர சரீரத்திற்கு முன்னமோ ''ஓம் ஓம் நமோ நாராயணாய'' என்று அபூர்வப்ரணவத்தோடுங்கூடிய மந்த்ரத்திற்கு முன்னமோ இந்த பீஜாக்ஷரத்தைச் சேர்க்கும்படி விதித்திருக்கிறதேயன்றி ப்ரணவமொழிந்த ஸப்தாக்ஷரிக்குமுன்னே சேர்க்கவேணுமென்று விதிக்கவில்லை. ''பீஜம் அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாத்'' என்றிறே வசநம் வாயில் வருவது. இங்குள்ள 'அஷ்டாக்ஷரஸ்ய' என்பதற்கு ஸப்தாக்ஷரபரத்வஸ்தாபநம் பண்ண வழிதேடப்பார்ப்பதே இனி உந்தமக்குக் கடமையாகும். ஸப்தாக்ஷரத்திற்கு அஷ்டாக்ஷரத்வ ஸமர்த்தநம் பண்ணுகிறதென்று மேற்கொண்ட வசநத்திலே, அஷ்டாக்ஷர பதத்திற்கு ஸப்தாக்ஷர பரத்வஸமர்த்தநம் பண்ண நேர்ந்தது ஹந்த! கூடிவந்தது கூடிவிட்டது. அதுவா, ''விநாயகம் ப்ரகுர்வாணோ ரசயாமாஸ வாநரம்॥''

41. 'இப்படிப்பட்ட பீஜத்துடன் சேர்த்து உச்சரித்தால் அஷ்டாக்ஷரம் அஷ்டாக்ஷரமாகும்' என்றது ''அத்ய ராமஸ்ய ராமத்வம் பச்யந்து ஹரியூதபா:'' என்று இராமபிரான் சொன்னதுபோலே. 'வாநரமுதலிகாள்! ராமனுடைய ராமத்வத்தை இன்று பாருங்கோள்' என்றது ராமனுடைய கார்ய சக்தியை இன்று காண்மின் என்றபடியேயன்றி, இதற்குமுன் இராமனுக்கு ஏதோவொரு அவயவம் குறைந்து போயிருந்து அதனை இப்போது நிறைத்துக்கொள்ளுகிறதாகச் சொல்வதன்றிறே. அதுபோலவே இங்கும் அஷ்டாக்ஷரதா பவேத் என்றது தன்னுடைய கார்யகரத்வம் பொலிய நிற்கும் என்றபடி. இங்ஙனே பொருளன்றாகில் ''அஷ்டாக்ஷரஸ்ய அஷ்டாக்ஷரதாபவேத்'' என்றது ஜரத்கவாதி வாக்யார்த்தம்போலே அஸம்பத்தப்ரலாபமேயாம். உத்தேச்ய விதேயங்கள் என்னவென்று வினவினால் மறுமாற்ற முரைக்கத் தடுமாறி நிற்பீர்கள். ஔபசாரிகப்ரயோகமென்று நிர்வஹிக்கப் பார்ப்பதெல்லாம் * அபஹ்ருத்ய கவிதா கூடீ கொத்ரோரதிக்கு துல்யயோக க்ஷேமமாமத்தனை. ''பீஜம் ஸப்தாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாத்'' என்றோ, ''மந்த்ரசேஷஸ்ய பீஜம் ஸ்யாத்'' என்றோ வசநமிருந்ததாகில் பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லும்பொருளன்றிவேறொருபொருளும் பிரமனாலும் பேச

வொண்ணாது. "அஷ்டாக்ஷரஸ்ய பீஜம்ஸ்யாத்" என்றும், "அஷ்டாக்ஷரஸ்ய அஷ்டாக்ஷரதா ஸ்யாத்" என்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிராநிற்க ப்ரமாதத்தாலே ஏறிடும்பொருள் ப்ராமாணிகர்க்கு ருசிக்கமாட்டாதிறே.

42. "ஶ்ரத்தயா தேவோ தேவத்வமஶ்நுதே" என்ற வேதவாக்கியமும் நோக்கத்தக்கது. இந்த ச்ருதியில் ஸ்வரப்ரக்ரியைக்குச்சேர, "ச்ரத்தயா, அதேவ, தேவத்வம்" என்றே பதவிபாகம் பண்ணவேண்டுமாயினும், பட்டபாஸ்கரர் வித்யாரண்யர் முதலான வேதபாஷ்யகாரர்களும் நம்முன்னோர்களில் சிலரும் தசோபநிஷத்பாஷ்யகாரரும் அதேவः என்று பிரியாமல் 'தேவ' என்றே பிரித்து உரைத்திருக்கக் காண்கையாலே "மஹாஜநோ யேந கதஸ்ஸ பந்தா:" என்றபடி அதனையே அடியொற்றிப் பேசுவோம். "தேவः ச்ரத்தயா தேவத்வம் அச்நுதே" என்றதற்கு—அஸாதாரணங்களான ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் எப்போதும் விளங்காநின்ற பெருமான் பிராட்டியினால்தான் அப்படிப்பட்ட பெருமையைப் பெறுகின்றான் என்றிறே பொருள் கொள்ளுகிறோம். இங்ஙனமே, இவ்விடத்திலும் பீஜாக்ஷரத்தின் சேர்க்கையாலே திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் பெருமை பொலிகின்றது என்பதே ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் பொருந்தும் பொருளாம். மற்றைப் பொருள் கனவிலும் பொருந்தாது. பொருந்திற்றென்றால் கீழ் விவரித்தபடி விரோதாதிகரணந்யாயத்தாலே இந்த வசநத்திற்கே அப்ராமாண்யம் நிலைநின்றதாம். "நஹி வசநவிரோதே ந்யாய: ப்ரபவதி" என்னவுமொண்ணாது. பூர்வபக்ஷிகள் திறத்திலேயே வசநவிரோதங்கள் வலிதாக நிற்கையாலே.

43. இங்ஙனே பீஜஸம்மேளநத்தினால்தான் திருமந்த்ரம் கார்யகரமாகின்றதென்று விவக்ஷித்தால் திருமந்த்ர சரீரத்திற்கு இயற்கையாகப் பெருமையொன்றுமில்லையென்றதாகத் தேறுமே, இது பரஸ்ஸஹஸ்ரப்ரமாண விருத்தமன்றோ என்று கேட்பவர்கள் பரிஹாஸ்யரேயாவர். இந்த வசநமானது, பீஜாக்ஷரத்தைச் சேர்த்து ஜபிப்பதில் விரைவில் பலன் கிடைக்குமென்றும் கனத்த பேறுகிடைக்குமென்றும் சொல்லி ஸாதகர்களை ப்ரோத்ஸாஹநம் பண்ணுகின்றதத்தனைபோக்கி, திருமந்த்ரத்தின் இதர நிரபேக்ஷமான சக்திவிசேஷத்தை இல்லைசெய்வதில் நோக்குடையதன்று. "மத்தோ ந்ய மப ஶரண்யம் ந லப்ஸ்யஸே" [என்னைவிட்டால் உனக்கு வேறொரு தயநீயன் கிடைக்கமாட்டான்] என்று எம்பெருமானை நோக்கி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது—தாம் அத்யந்தம் தயநீயர் என்பதைக் காட்டுவதிலே நோக்குடையதேயன்றி வேறொன்றில் நோக்குடைத்தன்றிறே. திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனான தேவாதிதேவன் பிராட்டியினால்தான் தேவனாகிறானென்றதும் பிராட்டியின் வைபவத்தை ப்ரசம்ஸிப்பதில் நோக்குடையதேயன்றி பகவத்வைபவத்தைக் குறைப்பதில் நோக்குடையதன்றிறே. "அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" இத்யாதிகளுக்கும் இங்ஙனேயிறே நிர்வாஹம். ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் நிருபாதிகமான அப்ரமேயத்

வத்தை இல்லைசெய்வதன்றிறே. இவ்வோ கணக்கிலே, "தேநாஷ்டாக்ஷரதா பவேத்" என்று பீஜப்ரசம்ஸைபண்ணினவிடம திருமந்த்ர வைபவத்தைக் குறைத்ததாகாது. ஆகையாலே இங்கு நாம் கூறின பொருளே பொருள்.

44. வஸ்துஸ்திதி இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும் விபரீதார்த்த ப்ரமத்தாலே சிலமஹான்களும் மாறுபடவுரைத்தது தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கவல்லோமென்ற கட்டளைக்குச் சேருமென்பர் திருவாழ்மார்பன். "ஸதிநிவேஶவஶீக்ருததைவதாநாம் ப்ராயேண ஸம்ப⁴வதி ஸூக்ஷ்ம:" என்று ஆளவந்தாரும், "விவேகயியபேகதாஹ்ருஷிநிவேஶ மௌஸாஹஸேஷு" என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தபடிக்கு இணங்குமென்றார் அடியவர்க்குமெய்யனார். ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்திலே "'என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர் போலும்' என்றவிடத்தில் போலுமென்று சொல்லுகையாலே இது வஸ்துவ்ருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம்" என்னுமவர்கள் திறத்திலே இங்ஙனே சொல்லவேண்டிற்றுண்டிறே. "பின் தொடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப்பிடித்துக் கொண்டாட்டினாய் போலும்" "விளங்காயெறிந்தாய் போலும்" "வாரிவளைத்துண்டிருந்தான் போலும்" "மரமேறியிருந்தாய் போலும்" "நாகத்திணோடு பிணங்கி நீ வந்தாய் போலும்" "எந்தை பெருமானார் மருவிநின்ற வூர் போலும்" இத்யாதிகளான பல்லாயிரமிடங்களிலே, போலுமென்றதை இசைநிறையாகக் கண்டு வைத்தும், வடமொழியில் "கிஞ்சவஹிஷ்யமாணம்" "கஶஜீவவஞிஷ்யாம்" இத்யாதிகளில் இவசப்தம்போல இதுவும் தமிழில் ஒருவகை வாக்யாலங்காரமென்றறிந்துவைத்தும் விபரீதார்த்த வர்ணநம்பண்ணினது அபிநிவேசவசத்தாலிறே. இவ்விடத்திலே சொல்லவேண்டுமவை ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலே பரக்கச் சொல்லிவைத்தோம்.

45. "தேநாஷ்டாக்ஷரதா பவேத்" என்பதற்குத் தாங்கள் பகரும் பொருளே பொருளென்று ஸாதிக்கவேண்டில், அந்த ச்லோகத்திற்குக் கீழே சில கைச்சரக்குகள் சேர்த்துக்கொண்டால், அதாவது—'ஸ்த்ரீசூத்ராதிகள் ப்ரணவத்தை விலக்கவேண்டில் ஏழக்ஷரந்தானேஉள்ளது, அஷ்டாக்ஷரமாகவில்லையே' என்று சங்கிப்பதாக ஒரு ச்லோகம் கல்பித்து நுழைத்து அதற்குப் பரிஹாரமாக "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி:" என்ற இந்த ச்லோகம் பிறந்ததென்று அமைத்துக் கொண்டால் ஒருவாறு ஸாதிக்கலாகும். இங்ஙனமே சிலர் கல்பிக்கவொருப்பட்டதாகவும் கேட்டிருக்கிறோம். 'ஹக்ஷிதேவி யஶோதே நஶாவேஷா வ்யாயி:'—'உள்ளிதின்று முறுநோய் ஒழிந்தில' என்றாற்போலே—அங்ஙனே கல்பித்தாலும் 'அஷ்டாக்ஷரஸ்ய' என்று இந்த ச்லோகத்திலே உள்ளதற்கு அஸாமஞ்ஜஸ்யம் அபரிஹார்யமேயாகும்.

46. அன்றியும், "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி:" என்ற ச்லோகத்திற்குப் பூர்வபக்ஷிகளின் கொள்கைப்படியே பொருள் கொள்வோமென்றே வைத்துக்கொண்டு திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாக அம் என்று கூட்டிக்கொண்டு

அஷ்டாக்ஷரத்வம் ஸமர்த்தித்துவிட்டாலும், விஷ்ணுஷடக்ஷரீமந்த்ரத்திலும் வாஸுதேவத்வாதசாக்ஷரீமந்த்ரத்திலும் ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் ப்ரணவத்தைவிட்டொழித்தால் அதன் ஸ்தாநத்திலே வேறு எந்த அக்ஷரத்தைக்கூட்டி ஷடக்ஷரத்வாதிகளை உபபந்நமாகச் செய்யவேணுமென்று கேள்விவரின் மௌநமொழிய மறுமாற்றமில்லையாம். திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி:" என்ற ச்லோகம் அவதரித்ததுபோல அந்த மந்த்ரங்களுக்கும் அக்ஷரபூர்த்தி ஸமர்த்தந ச்லோகங்கள் அவதரித்திருக்க வேணுமிறே. அவற்றையெடுத்துக் காட்ட வல்லாருண்டோ? அன்றி, அந்த மந்த்ரங்களில் ப்ரணவத்தை வர்ஜிக்கவேண்டா என்றாவது இயம்புவாருண்டோ? கடல் போன்ற சாஸ்த்ரங்களில் ஏதேனுமொரு மூலையிலே அதற்கான வசனங்களும் கிடக்குமென்று ஸாஹஸமாகச் சொல்லிவிடுதல் ப்ராமாணிகர்க்குப் பணியன்று. அல்லது, ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாக வேறோரெழுத்தைச் சேர்க்காமலும் ப்ரணவத்தைச் சேர்க்காமலும் "நமோ விஷ்ணவே" என்கிற பஞ்சாக்ஷரியையும் "நமோ பகவதே வாஸுதேவாய" என்கிற ஏகாதசாக்ஷரியையும் அநுஸந்திப்பதே ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கட்கு ப்ராப்தம் என்றாவது, முதலில் அந்த மந்த்ரங்களில் அவர்கட்கு அதிகார ப்ரஸக்திதானே இல்லையென்றாவது சொல்லிவிடப்பார்க்க வேணும். அங்ஙனாகில், கீழ் எடுத்துக்காட்டிய ஸ்ரீபௌஷ்கர ஸம்ஹிதாவசநங்கட்கு ஜலாஞ்ஜலியாமத்தனை. ஆகையாலே, "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி:" இத்யாதி வசநத்திற்கு நாமுரைத்த பொருளே நற்பொருளென்று சிக்கெனக் கொள்ளீர்.

47. ஆரியர்காள்! ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் தொடங்கி நாதயாமுநயதிவர லோகாசார்யாதி பரம்பரையாய்ப் போருகின்ற ஸதாசார்ய பரம்பரையில், மந்த்ராநுஸந்தாநத்தில் ஸ்த்ரீசூத்ரர்கட்கு ப்ரணவம் கூடாதென்றும், அதற்கு ப்ரதிச்சந்தமாக வேறோரெழுத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேணுமென்றும் இங்ஙனொத்த குத்ஸித வாதங்கள் அணுமாத்ரமும் ஆவிர்ப்பவித்ததில்லை. ஸந்நிஹித காலத்தில் மந்த்ரஸாலவட்ட வேதாந்தாசார்ய வ்யூஹாதிகள் சிலர் தோன்றி ஸ்வச்சந்தமாகச் சில க்ரந்தங்களை யெழுதிவைத்து அநுஷ்டாநங்களையும் ஸ்வைரமாக மாறுபடுத்தி வைத்ததுபோலே இடையிலே தோன்றிய சிலர் உபாயத்தைக் கல்பித்து அதற்கேற்ற ஆசாரத்தையும் ஆரம்பித்தார்கள். ஸம்ப்ரதிபந்நரான ஆசார்யர்கள் இவ்விஷயந்தன்னை நெஞ்சிலும் நினைத்திலர். ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் தங்கள் தங்கள் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த முமுக்ஷுக்களனைவர்க்கும் ஏகரூபமான மந்த்ரசரீரத்தை உபதேசித்தருளினார்களேயன்றி இங்ஙனே விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியை நெஞ்சிலிட்டெண்ணினாருமில்லை. "நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று" என்றும் "எட்டெழுத்து மோதுவார்கள்" என்றும் ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களில் அருளிச் செய்வதும், வேதவேதாங்கங்களில் ப்ரஸித்தமான திருமந்த்ர சரீரமேயன்றி வேறன்று.

48. திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் பக்கல் திருமந்த்ரோபதேசம் பெற்ற திருமங்கைமன்னன் ‘அந்நமோநாராயணாய’ என்று பெற்றாரென்னில் நாவேம். ப்ராஹ்மணோத்தமரான ஸ்ரீமதுரகவிகட்கு நம்மாழ்வாருபதேசித்தது அந்நமோ நாராயணாயவென்னில் * இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே ?

49. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸார மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் “நாமஞ் சொல்லில் நமோநாராயணமே” என்ற கலியன் பாசுரத்தை உதாஹரித்த விடத்திலே ஸாரஸ்வாதிநீ வியாக்யானத்தில் ““ திருமங்கையாழ்வார் வர்ணாந்தரமான படியாலே ஸப்ரணவமான இம்மந்த்ரத்துக்கு அநதிகாரியானபடியாலே ” என்று தொடங்கிச் சில வாக்கியங்களாலே ப்ரணவ சதுர்த்திகளை யொழித்தே திருமங்கையாழ்வார் நம்மாழ்வார் போல்வார்க்குத் திருமந்த்ரம் ப்ராப்தமாயிற்றென்று கைகூசாதே எழுதி வைத்தார்கள். இது தனக்கு நிதாநமேதென்னில் ; ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்திலே “ஆழ்வார்கள் வ்ருத்தாந்தங்களையுமாராய்ந்தால் ஸ்வஜாதிநியமத்தைக் கடந்தமையில்லை” என்று தூப்புலம்மான் வரைந்து வைத்ததே யென்னவேண்டும். நம்மாழ்வார், தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகட்கு உபதேசித்ததும் ப்ரணவ வர்ஜமேயென்று இவர்களது கொள்கை போலும்.

50. மதுரகவிகட்கு மந்த்ரோபதேசம் ஆழ்வார் பக்கலில் ப்ராப்தமாயிற்றில்லை யென்றும், ப்ராஹ்மணர்க்கு மந்த்ரோபதேசம்பண்ண ஆழ்வார் அதிகாரி யல்லரென்றும், மதுரகவிகள் மந்த்ரோபதேசம் பெறுதற்கு மாத்திரம் வேறொரு ஸ்வஜாதீயரைத் தேடியோடினாராயிருக்க வேணுமென்றும் விளங்கவுரைக்கவிரும்பிய வேதாந்ததேசிகன் அந்த ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்திலேயே “ வித்யாமந்த்ராதிகளுடைய க்ரஹணம் ப்ராஹ்மணாதி விஷயத்திலேயாகவே ணுமென்னுமிடம் ‘[illegible] யோ நா வஹம்ஜாதோ நாதோ [illegible] ஹ’ என்ற விதுரவாக்யத்தாலே ஸித்தம்” என்றெழுதிவைத்தார். இதனால் தேறிற்றென்னென்னில் ; “ அன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாயன் நிற்க அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளே கொண்டு, துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டுந் தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே ” என்று இவர்தாம் பேசின பாசுரத்திற்பகர்ந்த தொல்வழியாவது—வாக்குண்டான், நல்வழி, நன்னெறி, நளவெண்பா, இலக்கணச் சுருக்கம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் பயில்வதற்காகக்கொண்ட உபாத்யாய வித்யார்த்திபாவமேயொழிய மற்றைப் படியான ஆசார்ய சிஷ்யபாவமன்றென்று நன்குவிளக்கப்பட்டதாயிற்று. “ விதுராதிகளிலும் உத்க்ருஷ்ட ப்ரபாவரான ஆழ்வார்களுடைய வ்ருத்தாந்த விசேஷங்களை நம் அநுஷ்டாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்கலாகாது” என்றவளவோடே நின்றிருந்தாராகில் இனிதாயிருக்கும். பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் ந்யாஸோபதேச பரமான முதலத்யாயத்தில் “ந ஜாது மந்த்ரதா நாரீ நசூத்ரோ நாந்தரோத்பவ: ” என்று தொடங்கி “நார்ஹந்த்யாசார்யதாம் க்வசித்” என்று ஸ்த்ரீசூத்ரர்கட்கு மந்த்ரோபதேசகத்வரூபமான ஆசார்யத்வம்பண்ண ஒருகாலும் யோக்யதையில்லையென்று முதலில் ஸாமாந்யமாக நிஷேதித்து, உடனே

" கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு—ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம்சிந்த்யம் குலாதிகம் " என்று விசேஷமாகவுரைத்ததையெடுத்துக்காட்டி உபஸம்ஹரித்திருந்தால் சாலவுமினிதாம். அங்ஙனன்றிக்கே " ஜாத்யாதிஷ்வஸத ஸூாஜ்யம் உகீகாரெ ஊவிஷ்யதி " " ஞீயதிர்ணையாஜநநாதிவ " இத்யாதிகளை எழுதிவைக்கையாலே பின்புள்ள வ்யாக்யாதாக்களும் ஆழ்வார்கள் திறத்திலே யதாசக்தி கிஞ்சித்கரித்து நின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட அஸமஞ்ஜஸ வாக்யார்த் தங்களை அநுவதிப்பதுதானும் " தொஷாநூவிஷநாயொ ஸூதிரவிஷூரீக ரொதி வெவாஷூ " என்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திற் கூறிய கணக்கிலே நமக்கு அவத்யாவஹமென்று ஒதுங்கப்ராப்தம்.

51. ஆக இதுகாறும் "நஸ்வரஃ ப்ரணவோங்காநி" என்ற வசநத்திற்கு உண்மைப் பொருளைப்பற்றி நின்று பூர்வபக்ஷங்களைப் பரிஹரித்து வந்தோம். இனி, அந்த வசநம் ப்ரணவஸாமாந்யத்தை நிஷேதிக்க வந்ததாகக் கொண்டு " மந்த்ர மாத்ரோக்திரிஷ்யதே " என்றதற்கு " மந்த்ரசேஷோக்திரிஷ்யதே " என்று பொருள் கூறுகின்ற பூர்வபக்ஷிகளின் ஸரணியை இசைந்தாலும் ஹாநியொன்று மில்லை யென்பதை விளக்கி யுரைக்கப்புகுவோம்.

52. ஸாமாந்ய விசேஷந்யாயமென்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் ஆளப் பெற்றது. ஜீவஹிம்ஸை மஹாபாபமென்று ஸாமாந்யமாக மறுக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் அக்நீஷோமீய பசுவிசஸநம் விசேஷ விதிப்ராப்தமாயிராநின்றது. "ஊஷாமாநம் நமாதவ்யம்" என்ற ஸாமாந்ய நிஷேதமானது " ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் " என்ற விசேஷ வசநத்தாலே தள்ளுண்டது. "ஊஷாமீதிஃ வூஸூாஊமவதி வவநாக " என்று த்ரமிடோப நிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும் சொல்லலாயிற்று. இங்ஙனொத்த உதாஹரணங்கள் பரஸ்ஸஹஸ்ரமுண்டு. அப்படியே, " நஸ்வரஃ ப்ரணவ " என்ற இந்நிஷேதமும் அவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களை இலக்காகக் கொண்டதாகக் குறையில்லை.

53 ஸாமாந்ய நிஷேதம் சாஸ்த்ரஸித்தமானாப் போலவே விசேஷ விதியும் சாஸ்த்ரஸித்தமாக வேணுமேயென்னில் ; அதுதனக்கும் குறையில்லை. பராசர ஸம்ஹிதையில் மூன்றாமத்யாயத்தில் வைஷ்ணவ ஸ்த்ரீசூத்ரர்களுக்கு விசேஷ விதி யுரைக்குமடைவிலே " ஸதா ப்ரணவஸம்யுக்தம் மூலமந்த்ரம் த்வயாதிகம்—வேதஸ்வராதிவர்ஜம் ஸ்யாத் சூத்ராணும் மந்த்ரஜாபநே " (104) என்றும், " ஸதா தாந்த்ரிகமந்த்ரஸ் ஸ்யாத் வேதஸ்வரவிவர்ஜித:—மூலாதிஸர்வமந்த்ராணும் விதிரேஷ ஸதா பவேத்—.......ஸதா ப்ரபந்நசூத்ராணும் ஸர்வேஷாம் மோக்ஷகாங்க்ஷிணும்—மத்ஸாயுஜ்யாதிஸித்த்யர்த்தம் த்விஜதர்மோக்தவத் பவேத்." (107) என்றும் முமுக்ஷுக்களான ப்ரபந்ந சூத்ரர்களுக்கு வேதஸ்வரத்தை மாத்திரம் விட்டொழித்து ப்ரணவஸஹிதம் கூடுமென்றுசொல்லிற்று. பூர்வபக்ஷிஸஜாதீயர்கள் ஆந்த்ரலிபியில் அச்சிடுவித்த பராசரஸம்ஹிதையிலும் இவ்வசநங்கள் காணலாம். [பக்கம்—கக.]

54. இந்த ஸம்ஹிதை ப்ரமாணமாகில் இதுதன்னிலே "ஸ்யாத் க்ஷௌரம் விதவாநாம் து ஶிரோமாத்ரம் ஸதாப்ஜஜ" என்று விதவாவபநம் விதித்திருப்பது க்ராஹ்யமாக வேண்டாவோவென்னில்; இந்த விசாரம் இங்கு வேண்டா; அதைப்பற்றித் தனியே பேசுவோம்.

55. வ்யோமஸம்ஹிதை முதலிய மற்றும் பல ஸம்ஹிதைகளிலும் முமுக்ஷு ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ப்ரணவஸஹிதமந்த்ராநுஸந்தாநம் அநுமதமாயிருக்கையாலும் விசேஷவிதியாலே ஸாமாந்யநிஷேதம் அந்யபரமாகிறதென்று தெளியக்கடவர்கள். இதனையே மற்றும்பல ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும் நிலைநாட்டுவோம் காண்மின்;—

56. த்ரைவர்ணிகரிலும் உபநயநம் செய்யப்பெறாத பாலிசர்கள் சூத்ரதுல்யர்களென்றும், இரண்டாம்பிறவி பெற்றபின்னரே வைதிகத்திற்கு அதிகாரம் பெறுகிறார்களென்றும் ஸர்வஸம்மதம். உத்தாநபாதனுடைய மகனான த்ருவன் அநுபநீதனாயிருக்கும்போது ஏதோ ரோஷத்தாலே தவஞ்செய்ய விரும்பி அரணியம் நோக்கிச் சென்றவிடத்து ஸப்தர்ஷிகள் ஸந்தித்து அவனுக்கு நன்மையுபதேசிக்கும்போது ப்ரணவத்தோடுகூடின வாஸுதேவத்வாதசாக்ஷரியை உபதேசித்தார்களென்னுமிடம் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலே முதல் அம்சத்தில் பதினோராமத்யாயத்தின் முடிவில் ஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்கும். "ஓம் நமோ வாஸுதேவாய" என்பது அவ்விடத்து ஆநுபூர்வியாகும். அவன் அநுபநீதன் என்னுமிடம் அவ்விடத்திலேயே "யதா வேணுநாப்யஸம்ஹிதோ பாலோஸ்த்வம் ந்ருபநந்தந!" (34.) என்ற மஹர்ஷிகளின் வாக்கியத்தால் விளங்கும். இப்படிப்பட்ட சிறுவனுக்கு ஸப்ரணவமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவர்கள் ஸாமாந்யரல்லர்; ஸாக்ஷாத் ஸப்தர்ஷிகள்; பூர்வபக்ஷிகள் பகரும் நிஷேத சாஸ்த்ரங்களை அவர்கள் அறியாதாரல்லர்.

57. இவ்விடத்தில் குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷயமொன்றுண்டு; "ஓம் நமோ வாஸுதேவாய" என்று கீழுதாஹரித்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலே எங்களாழ்வான் "அத்ர த்வாதஶாக்ஷரத்வேந விவக்ஷித: ஶௌநகாதிஷு ப்ரஸ்தவஸ்ய தந்த்ரோக்தவைஶிஷ்ட்யவிஶேஷ:. ஸர்வரஹஸ்யவிஶேஷத்வாதத்ர ப்ரகாஶம் நகதித:." என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் நன்கு நோக்கத்தக்கவை. "ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய" என்று பன்னிரண்டு திருவெழுத்துக்களையும் மூலத்தில் சொல்லாமல் சில அக்ஷரங்கள் [அதாவது, பகவதே என்ற பதம்] மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும் த்ருவனுக்கு த்வாதசாக்ஷரியை உபதேசித்ததாகப் புராணாந்தரங்களில் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலே இங்குள்ளது பூர்ணமந்த்ரத்திற்கு உபலக்ஷணம். ரஹஸ்யமாய் உபதேசிக்கவுரிய மந்த்ரமாகையாலே பூர்ணமான மந்த்ரசரீரத்தை இங்கு ஓதாமல் மறைத்திருக்கிறது—என்றுய்த்து எங்களாழ்வானருளிச் செய்திருப்பது. ஆகையாலே, உபநயநம் பெறாத பாலிசனுக்கு ப்ரணவஸஹிதமான மந்த்

ரத்தை உபதேசித்ததற்கு இது ப்ரமாணமாமளவன்றிக்கே, "நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாகஃ புநராகமத்" இத்யாதி ஸ்தலங்களில் மந்த்ரத்தின் ஏகதேசம் நிர்த்திஷ்டமாயிருந்தாலும் அது பூர்ணமந்த்ரத்துக்கே உபலக்ஷணமென்று கீழ் நாம் உபபாதித்தவற்றுக்கும் அவ்யாஹதமான ப்ரமாணமாகாநின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலுள்ள ப்ராக்ருத ச்லோகத்தை நம் தூப்புலம்மான் கடாக்ஷித்திருப்பரேல் "பெரியதொரு மாம்பழத்திலே நடுவுள்ள அம்சம் த்யாஜ்யமாய் மற்றது உபஜீவ்யமாகிறாப்போலே த்வாதசாக்ஷரியிலும் நடுவுள்ள அம்சம் கழிந்தால் ஸர்வோபஜீவ்யமா மென்னுமிடம் 'ஓம் நமோவாஸுதேவாய' என்னும் த்ருவோபதேச ப்ரகரணஸ்த வசநத்தாலே ஸித்தம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பர். திருமந்த்ரத்திற்கு எட்டுக்கண்ணுனை கரும்பு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கிடைத்தாற்போலே த்வாதசாக்ஷரிக்கு மாம்பழம் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கிடைக்கலாயிற்றே. அதில் உள்ளுள்ள கொட்டை த்யாஜ்யமாகிறாப்போலே இதிலும் உள்ளுள்ள 'பகவதே' என்னும் பதம் த்யாஜ்யமென்னலாமிறே. யதாப்ரமாணவாதிகளாகையாலே உள்ளதை மீறி உரைக்கவொண்ணாதிறே. திருமந்த்ரத்தில் சதுர்த்தியை விட்டொழிக்கும்படி வசநலேசமும் க்வாசித்காநுஷ்டாநமும் இல்லாதிருக்கச் செய்தே "நமோநாராயணேத்யுக்த்வா" என்றதையும் "நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணுவென்று" என்றதையுமே கொண்டு சதுர்த்தியை நிஷேதிக்குமிவர்கள் "ஓம் நமோ வாஸுதேவாய" என்ற ப்ராக்ருத வசநத்தையுங்கொண்டு, பகவதே என்னும் பதமொழிந்தவளவே ஸாவாதிகாரம் என்று சொல்லி வைத்திருப்பரேல், 'ஹாஹா! ஸ்வாமி என்ன ஸூக்ஷ்மார்த்தம் சிக்ஷிக்கிறார்!' என்று அகங்குழைந்து குலாவுவார் பலருண்டாவரிறே. அதுநிற்க. த்ருவன் அநுபநீதனாயிருக்கும் நிலைமையிலே ப்ரணவஸஹித மந்த்ரோபதேசம்பெறக் காண்கையாலே ப்ரணவ நிஷேதமுள்ளவிடம் அச்ரத்தாளு விஷயமென்றொதுங்கும். "ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாமஷ்டாக்ஷரபரிக்ரஹே."

58. இன்னமும், ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் நான்காமத்யாயத்தில் நான்காம் ப்ராஹ்மணத்தில், யாஜ்ஞவல்க்யர் தம் மனைவியான மைத்ரேயிக்கு மோக்ஷோபாயமான ப்ரஹ்மோபாஸநத்தைப் பரக்கவுபதேசிக்கக் காணுகின்றோம். யோகயாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியிலே கார்கீ யென்பவளுக்கு யோகோபதேச பூர்வகமாக ப்ரணவம் முதலியவற்றை உபதேசிக்கக்காணுகின்றோம். ப்ரஹ்லாதனென்னும் அநுபநீதனை அசுரச் சிறுவன் "ஓம் நமோ வாஸுதேவாய தஸ்மை பகவதே ஸதா" என்றும் "ஓம் நமோ விஷ்ணவே தஸ்மை" என்றும் ப்ரணவஸஹித மந்த்ரங்களைச் சொன்னதை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே [க-உக-எஅ, அச.] ஸ்பஷ்டமாகக் காணுகின்றோம். கபிலர் தேவஹூதிக்கு ஸாங்க பக்தியோகோபதேசம் பண்ணிற்றும், பார்வதிக்கு ருத்ரன் ஸப்ரணவாஷ்டாக்ஷரோபதேசம் பண்ணிற்றும் ஸ்ரீ பாகவத பாத்மபுராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமாகக் காணுகின்றோம். உத்தரராம சரித நாடகத்திலே [2—3.] " [illegible]

ऊवाः पुत्रेषु जाग्रियासु उदीरयित्वा वसन्ति । ते दीर्घायिमश्नुवन्ति
निमग्नाश्च विद्वांसो वाशीकिवाश्वसोदीह वसन्ताम् ॥” என்று—ஆத்ரேயியென்பா
ளொரு பெண்பெண்டாட்டி சொல்லுமாறு காணநின்றோம்.

59. இந்த ஏட்டுக்கதைகளெல்லாம் இக்காலத்து வ்யக்திகள் விஷயத்திலே த்ருஷ்டாந்தமாகைக்கு அவகாசமரிதென்று ஏகோக்தியிலே க்ஷேபிக்கவுங் கூடும். நம்பாடுவான் கலியன் முதலானோர்ப்ரணவ சதுர்த்திகளைவிட்டார்களென்பதற்குமாத்திரமே ஏட்டுக்கதைகள் அவலம்பமாயிடுகே. மற்றவற்றுக்கு அவற்றை உதாஹரிக்கலாகாதென்றே இசைந்திடுவோம். த்ரைவர்ணிகர்களும் அநுபநீதரான பாலிசர்களுக்கு அக்ஷராப்யாஸத்திலே ப்ரணவத்தைக் கற்பிக்க எங்குங் காணநின்றோம். மற்றும் சொல்லுகோம் கேண்மின்.

60. ‘ஸ்த்ரீகள் வேதங்களை வாயாற்சொல்லவும் காதால் கேட்கவுமாகாது’ என்று ஸாமாந்யமாக நிஷேதமிருக்கச் செய்தேயும் சில ப்ரகரணங்களில் விசேஷ விதி பலத்தாலே சில வைதிகமந்திரங்களை வாய்திறந்து உச்சரிக்கும்படியானதை அநுஷ்டாநத்திலும் காணநின்றோம். “ अवरुह्य तु उपवासोपवेशिता नदीतीरे तया वधू वधिंसहीक्षेत” [ப்ரயோகசந்த்ரிகா] என்னக்கடவதிறே. அன்றியும், ப்ரதிபத்திகாமத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்குக் கர்த்ருத்வம் ப்ராப்தமானால் அக்நிப்ரதாநமந்த்ரத்தை ஸாக்ஷாத்தாக வாயாற் சொல்லுவித்து ஸம்ஸ்கரிப்பிக்கக்காணநின்றோம். இங்ஙனே பல. இவ்விடங்களில் ஸ்த்ரீகளுக்கு வேதோச்சாரண நிஷேதம் அபவதிக்கப்படவில்லையா? ஸ்த்ரீசூத்ரர்களின் செவியிலே வேதாக்ஷரம் விழுந்தால் ஈயத்தையும் அரக்கையுமுருக்கிச் செவியிலேயூற்றி நிரப்பவேணுமென்ற ‡ சாஸ்த்ரமெல்லாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயம் பெற்ற ஸத்வ்யக்திகள் திறத்திலே பயன்படுகின்றனவோ? ச்ரோத்ரியக்ருஹிணிகள் காதிலே அநவரதம் வேதமேயிறே விழாநிற்கும். “ தஸ்மாத் சூத்ரஸமீபே நாத்யேதவ்யம் ” என்றதும் அவைஷ்ணவசூத்ர விஷயமாக ஓதுக்கப்படவில்லையா? “आर्याधिष्ठिता वा शूद्राः संस्कर्तारः स्युः” [ஆபஸ்தம்பர்.] என்னப்பட்ட விலக்ஷண சூத்ரர்கள் விவக்ஷிதரல்லரிறே.

61. “நமோ ஹரிகேசாய” என்கிற வேதவாக்யத்தை யெடுத்து அப்பயதீக்ஷிதர் சிஷ்யர்களுக்கு அர்த்த ப்ரவசநம் பண்ணும்போது “ ஹரி—க—ஈசாய ” என்று பிரித்து, ஹரி—நாராயணனுக்கும், க—பிரமனுக்கும், ஈசாய—தலைவனான சிவனுக்கு, நமஸ்காரம் என்று சிவபாரம்ய பரமாகப் பொருள் கூற, இதனைக் கேட்ட அவரது தாயார் ‘பையலே! பக்கத்தகத்துத் திண்ணையிலே பதபாடமோதக்கேளாய்’ என்ன, “ ஹரிகேசாயேதி ஹரி—கேசாய ” என்று ஓதக்கேட்டு, “ அந்தோ! தப்பச் சொன்னேன்; செம்பட்ட மயிருடையான் என்கிறது ” என்றாராம்.

---

‡ இவ்விஷயம் கௌதம தர்ம ஸூத்ரத்தில் பன்னிரண்டாமத்யாயத்திலுள்ளது. மூலத்தில் “ அதஹாஸ்ய ” என்று சூத்ரனைமாத்திரம் எடுத்திருந்தாலும் இது ஸ்த்ரீகளுக்கு முபலக்ஷணமென்று வியாக்யாதாக்களால் விளக்கப்பட்டது.

தீக்ஷிதர் முதலில் சொன்ன சிவபாரம்யப்பொருள் வேதபுருஷனுக்கு விவக்ஷித மாகில், "ஹரிகேசாயேதி ஹரிக—ஈசாய" என்று ஓதலாகுமென்பது இங்கே விஷயம். அது கிடக்க. பரமவிஷ்ணு பக்தையான தீக்ஷித மாதாவின் பக்கலிலே "த்வாஜதாஹ்ரம் ஶ்ரோத்ரு வ்ருத்திவர்ஜனம்" என்ற ஸாமாந்யசாஸ்த்ரம் இடம்பெற்றதில்லை யென்றுணர்வீராக.

62. இன்னமுமொன்று கேளீர்; ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரண விதிப்ரகரணத்தில், பஸ்மதாரணத்தையும் திர்யக்புண்ட்ரத்தையும் விதிக்கிற சில வசநங்களை யெடுத்துக் காட்டுமிடத்திலே அவை சூத்ரர்களுக்கேயன்றி மற்ற ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு அல்லவென்று ஒதுக்கி, அதுதன்னிலும், வைஷ்ணவசூத்ர வ்யதிரிக்த விஷயமேயாகக் கடவது என்றும் தேசிகன் ஸ்தாபிக்கக் காண்கிறோம். "உக்தானி லக்ஷணாந்யேவம் ப்ராஹ்மணஸ்யேதி தத்ஸ்ம்ருதம் | த்ரைவர்ண்யஸ்ய சூத்ராணாம் ஸம்ஸ்காராணாஞ்ச விதீயதே ||" என்ற நாரதீய வசநத்தையும் "ஊர்த்வபுண்ட்ரம் து கர்த்தவ்யம் சூத்ரைர் பூத்யா ஸதோயயா" என்ற பாரமேஷ்ட்ய ஸம்ஹிதாவசநத்தையும், "சூத்ரஸ்யைவ த்ரிபுண்ட்ரகம்" என்ற ப்ரஹ்மராத்ர வசநத்தையும் மற்றும் பல வசநங்களையும் உதாஹரித்த தேசிகன், பஸ்மதாரணமும் திர்யக்புண்ட்ரமும் சூத்ரர்களுக்கே யொழிய த்விஜாதிகளுக்கன்று என்று முந்துற ஸமர்த்தித்து, பிறகு, "தஸ்மாந்மாம் ப்ராப்துமிச்சத்பிர் வைஷ்ணவைர் விமலாசயை:—ஊர்த்வபுண்ட்ரமிதம் தார்யம் ஸத்யஸ் ஸம்ஸாரமோசநம்." இத்யாதி வசநங்களில் "வைஷ்ணவை:" என்றிருப்பதைக்கொண்டு, சூத்ரர்களுக்கும் வைஷ்ணவத்வமுண்டாகில் அந்தணர்களோடொக்கவே புண்ட்ரஸந்நிவேசமாகக் கடவதென்று ஸமர்த்தித்த ந்யாயம் திருமந்த்ர விஷயத்திலும் அவ்யாஹத ஸஞ்சாரமாம். கீழுதாஹரித்த பராசர ஸம்ஹிதா வசநாதிகள் இதனை வற்புறுத்தும். அந்த ஸம்ஹிதா வசநத்தைப் பூர்வபக்ஷிகள் ப்ரக்ஷிப்தமென்றே கொள்வார்களாகில், அதனை யாம் மறுப்போமல்லோம். அங்ஙனே உடன்படுவோம். உபயஸம்ப்ரதிபந்ந ப்ரமாணங்களுக்கு துர்ப்பிக்ஷமில்லையே. அங்ஙனே பல சொன்னோம், பலவும் சொல்வோம்.

63. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் வேதவாக்கியங்களை அல்பமும் உதாஹரிப்பதில்லையென்னுமிடம் ஸர்வஸம்மதம். குருபரம்பராஸாரத்தில் "யஸ்யதேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ" என்று உதாஹரிக்க வேண்டுமிடத்திலும் அது ச்ருதியென்றுவிட்டு, அதன் பொருளை மாத்திரம் "பகவத்விஷயத்திற் போலே குரு விஷயத்திலும் பரையான பக்தியுடையவனுக்கு அபேக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்" என்று அருளிச்செய்கிறார். இஃது இப்படியிருக்க, மேல் அபராத பரிஹாராதிகாரத்திலே "இச்லோகங்களில் ப்ராஹ்மண சப்தம் 'விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் கச்சதே தத்வதர்சீ' என்கிற ப்ரக்ரியையாலே விசேஷ விஷயம்" என்றருளிச்செய்கிறார். இங்கு உதாஹரிக்கப்பட்ட விஷ்ணும் க்ராந்தமித்யாதி ப்ரமாணம் எவ்

விடத்ததென்று ஆராய்வோம். வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் "தத்³விஷ்ணோர்வாவி ப³பூ⁴வ:" என்கிற ச்ருதியை வியாக்யானிக்குமிடத்திலே அதன் கீழ் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரருடைய தாத்பர்யதீபிகையில ‡ "அத²ர்வணே 'விஷ்ணும் க்ருஷ்ணம் வாஸுதே³வம் விஜாநந்து விப்ரா விஷ்ணுத்வம் ஹ்யேதத் தத்த்வமஸீதி' இதி வசநாச்ச" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே இது அதர்வண வேதவாக்கியமென்று விளங்காநின்றது. பஞ்சவிஜயங்களிலும் மற்றும் அனந்தாழ்வான் வாதார்த்தங்களிலும் இங்ஙனேயுள்ளது. நூற்றெட்டு உபநிஷத்துக்களுள் ஒன்றான சாட்யாயனோபநிஷத்திலும் இஃது உள்ளது. ஆகவே இது வேதவாக்கியமன்றென்று மறுக்கவொண்ணாது. வேதவாக்கிய முதாஹரிப்பதில்லையென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விஷயமான ரஹஸ்யத்திலே இந்த வேதவாக்கியத்தை உதாஹரித்ததேசிகனுடைய திருவுள்ளம் ஏதென் ஆராயவேண்டும். ஸர்வஜ்ஞரானார்க்கு இது வேதவாக்கியமென்று தெரிந்ததில்லை யென்னப்போகாது இனிச் சொல்லவேண்டிற்றென்னென்னில்; இந்த வசநம் வேதத்திலிருப்பது போலவே மஹாபாரதத்திலும் வரக்காண்கையாலே, வைதிகமென்கிற ஆகாரத்தாலே இது அநுபாதேயமாயினும், பௌராணிகம் ஐதிஹாஸிகம் இத்யாத்யாகாரத்தாலே உபாதேயமாகக் குறையில்லை என்று திருவுள்ளம்பற்றினாரென்ன வேண்டுமத்தனை போக்கி வேறொன்றும் சொல்லப்போகாதிறே. இக்கணக்கில்தானே ப்ரணவமும் வைதிகமென்னுமாகாரத்தாலே அநுபாதேயமெனினும் மற்றைப்படியாலே அநுஸந்தேயமாகக்குறையில்லை யென்றுணர்க. —ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம் ||—

64 பொதுவாகவே ஸகல மந்த்ரங்கட்கும், விசிஷ்ய திருமந்திரத்திற்கும் சப்தசக்தியினால் காரியம் செய்யவல்லமையென்றும் அர்த்த சக்தியினால் காரியம் செய்யவல்லமையென்றும் இருவகைத்தன்மைகளுண்டு. அவற்றுள் ஜபஹோமாதி முகத்தாலே காரியஞ்செய்கையாகிற முதல் தன்மை உபாஸநாதிகாரி விஷயத்திலே விலைச்செல்லும். அநந்யார்ஹசேஷத்வாதி ரூபமான ஸ்வரூபவுண்மையைத் தெளிவிக்கும் வழியாலே ததே³கோபாயதாத்⁴யவஸாயமூலமான நிவ்ருத்திமார்க்கத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் முகத்தாலே காரியஞ்செய்கையாகிற இரண்டாவது தன்மை ப்ரபத்த்யதிகாரி விஷயத்திலே விலைச்செல்லும். ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு உபாஸநாதிகாரமில்லாமையாலே, ஜபஹோமாதி முகத்தாலே காரியங்கொள்ளுகையாகிற முதல் தன்மையில் அதிகாரம் இல்லை. அவர்கட்கு ப்ரபத்த்யதிகாரமுண்டாகையாலே அர்த்த சக்தியினால் காரியங்கொள்ளுகையாகிற இரண்டாவதில் அதிகாரம் இடையூறற்றதே. இவ்வர்த்தந்தன்னையே "நஸ்வரः ப்ரணவோங்காநி" இத்யாதி சாஸ்த்ரம் சொல்லவற்று. இதில், உபாஸநத்திற்கு உபயுக்தமான ஜபஹோமாதிகளின் அநுஷ்டாநத்திற்கு அதிசயத்தை விளைக்கவல்ல அபூர்வ ப்ரணவஸம்யோஜநத்திலும் ஸ்வரம் முதலிய அங்ககலாபங்களிலும் அதிகாரமில்லாமையைத் தெரிவிக்கின்ற முதலிரண்டு பாதங்களால் சப்தசக்தியினால் காரியங்கொள்ளுகையிலே அதிகாரமில்லாமை காட்டப்பட்

‡ தெலுங்குலிபியிலச்சிட்ட வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 370-வது பக்கத்தில் காண்க.

டது. மேலே "மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" என்ற நான்காமடியால், ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமான ஸ்வரூபயாதாத்மியப்பொருளை அநுஸந்திப்பதற்கு உரிய "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்கிற மந்த்ரசரீரமாத்திரத்தில் அதிகாரத்தை இசையும் முகத்தாலே, அர்த்த சக்தியினால் காரியங்கொள்ளுகையிலே அதிகாரமுள்ளமை காட்டப்பட்டது. பாலிசர்களுக்கு அக்ஷராப்யாஸ காலத்தில் ப்ரணவயுக்தமான அஷ்டாக்ஷரசரீரத்திலே எப்படி அதிகாரம் அநுமதிக்கப்பட்டதோ ‡ நிஷாதஸ்தபதிக்கு ஒரு யாக விசேஷத்திற்கு இன்றியமையாத வேதபாகமாத்திரத்திலே அதிகாரம் எப்படி அநுமதிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே ஸ்த்ரீசூத்ரர்களுக்கும் [அதாவது—ஸ்வரூபயாதாத்மியஜ்ஞாநத்தினாலேயே புருஷார்த்தம் பெறக்கூடிய முமுக்ஷுக்களான ஸ்த்ரீசூத்ரர்களுக்கும்] ப்ரணவயுக்தமான திருவஷ்டாக்ஷர சரீரமாத்ரத்தில் அதிகாரம் அநுமதமென்பதே சாஸ்த்ரதாத்பர்யம்.

65. பூர்வமீமாம்ஸையில் ஆறாவது அத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில் [51, 52. ஸூத்ரங்களால்] நிஷாதஸ்தபதிந்யாயம் சிக்ஷிதமாயிராநின்றது. அத்ரைவர்ணிகனான நிஷாதனுக்கு ரௌத்ரயாகத்தில் அதிகாரம் வேதத்தில் அநுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதோச்சாரணமின்றி யாகம்பண்ணமுடியாதே, அத்ரைவர்ணிகனுக்கு வேதாதிகாரமில்லையே, எங்ஙனே அவன் ரௌத்ரயாகம் பண்ணக்கூடும்? என்று சங்கித்துக்கொண்டு "தாக்ஷாஷிகாவாயெ-ஸாவ ஜெஶாஷிநா விஷ்ராം ஸം வாஷ்ர யநிகொ நிஷாஜொ ரௌஷ்ராயாரும் கூயஸாக" என்று மீமாம்ஸகர்கள் ஸ்தாபித்து வைத்தார்கள். அதற்கு முன்னே ரயகாராயிகாராயிகாரணமும் நோக்கத்தக்கது. ஒரு ஸங்கீர்ணஜாதீயன் ரதகாரனெனப்படுவான்; [வைச்யஸ்த்ரீயிடத்தில் க்ஷத்ரியனுக்குப் பிறந்தவன் மாஹிஷ்யன்; சூத்ரஸ்த்ரீயிடத்தில் வைச்யனுக்குப் பிறந்தவள் கரணி; அந்த கரணியினிடத்தில் மாஹிஷ்யனுக்குப் பிறந்தவன் ரதகாரன்.] இவன் சூத்ரனல்லாவிடினும் வேதத்துக்கு அநதிகாரிஜாதியென்று பாட்டதீபிகையில் சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்டவனுக்கு விதிபலத்தாலே வேதாதிகாரம் ப்ராப்தமாயிற்றென்று அவ்வதிகரணத்தாலுணர்க. இதனையே ரதகாரந்யாயமென்று உதாஹரிப்பர்கள். ஆக, இந்த ந்யாயங்களாலே முமுக்ஷுஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு விதிபலத்தாலே ப்ரணவோபதேசம் பண்ண ப்ராப்தம் 'ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் ப்ரணவோபதேசத்திற்கு அதிகாரிகளாகில் ஸகல வேதங்களுக்கும் அதிகாரிகளாகக் குறையென்?' என்கிற சோத்யமும் இதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாம். "வசநாத் ப்ரவ்ருத்திः, வசநாந் நிவ்ருத்திः" இறே

66. கீழ்க்காட்டிய மீமாம்ஸாந்யாயங்களை மந்த்ரரத்ந விஷயத்தில் நடாதூரம்மாள் ப்ரபந்நபாரிஜாதத்திலே அதிதேசம் பண்ணியிருக்கவுங் காண்கிறோம்.

---

‡ பூர்வமீமாம்ஸையில் ஆறாவது அத்யாயத்தில் பதின்மூன்றாவதான நிஷாதஸ்தபத்யதிகரணம் நோக்கத்தக்கது.

எங்ஙனேயென்னில்; "ப்ரபத்திவாசகமான மந்த்ரரத்நம் ஸர்வஸ்ரீ ச்ருதியிலுள்ளது. வேதவாக்கியமான விதை த்ரைவர்ணிகரல்லாத சூத்ராதிகளும் சொல்லலாமென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருப்பதால் வேதவாக்கியமாயினும் இது ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லை. சூத்ராதிகளுக்கு வேதத்தில் அதிகாரமில்லையென்று மறுத்த சாஸ்த்ரமே வேதைகதேசத்தில் அதிகாரமுண்டென்று இசையுமோவென்னில்; இங்ஙனே பலவிடமுண்டு; ரதகாராதிகளுக்கு வைதிகமான அக்ந்யாதாநாதிகளிலும், பத்நிக்கு ஆஜ்யா வேக்ஷணாதி மந்த்ரங்களிலும் அதிகாரம் ப்ரமாண ஸித்தமானாப்போலே மந்த்ரரத்நத்திலும் அது ப்ரமாண ஸித்தமாகிறது" என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார். "[illegible]" என்ற அம்மாள் ச்லோகங்களை ப்ரபந்நபாரிஜாதத்தில் அதிகாரபத்ததியிற் காண்க.

67. சாஸ்த்ரங்களில் திருமந்த்ரம் [illegible] மென்று சிலவிடங்களிலும் ஸர்வாதிகாரமென்று சிலவிடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதன் கருத்து இத்தனையே காணும்; சப்தசக்தியினால் காரியங்கொள்ளுமளவில் அதிக்ருதாதிகாரம்; அர்த்தசக்தியினால் காரியங்கொள்ளுமளவில் ஸர்வாதிகாரம் என்றபடி.

68. இங்கொன்று நோக்குமின்; ப்ரணவமொழிந்த மந்த்ரசேஷத்தில் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம் பூர்வபக்ஷிகட்கும் ஸம்மதம். ப்ரணவ மாத்ரத்திலிறே விப்ரதிபத்தியுள்ளது. இங்கே வினவுகின்றோம்—ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யமான அர்த்த ஸ்வரூபத்திலே அதிகாரமில்லையென்றோ? ஓம் என்று உச்சரிப்பதில் அதிகாரமில்லையென்றோ? அர்த்த விசிஷ்ட ப்ரணவோச்சாரணத்தில் அதிகாரமில்லையென்றோ? எங்ஙனே விவக்ஷிதம்?. அர்த்தஸ்வரூபத்தில் அதிகாரமில்லையென்று பூர்வபக்ஷிகளும் சொல்லிற்றிலர்; ஓமென்று உச்சரிப்பதில் அதிகாரமில்லையென்றும் சொல்லிற்றிலர். பரமபத ஸோபாநத்தில் நிர்வேத பர்வத்தில் "நீ பகவத்கிங்கரன் என்றால் ஓமென்றிசையாதே" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது தேசிகனால். இந்த ஓமுக்கு அங்கீகாரம் அர்த்தமாயினும் ஓமென்கிற ஆநுபூர்வியை உச்சரிப்பதில் அனைவர்க்குமதிகாரமுண்டென்னுமிடம் அப்ரதிஹதம். அஃதில்லையென்னில் 'வருவோம் போவோம்' இத்யாதி சப்தங்களையுச்சரிப்பதும் அயுக்தமென்னவேண்டி வரும். ஆகவே, ஓமென்கிற ஆநுபூர்வியில் அதிகாரமுண்டென்றும் ப்ரணவார்த்தத்திலும் அதிகாரமுண்டென்றும் இசைந்துவைத்து, இனி இவ்விடத்தில் ப்ரணவத்திற்கு எது அர்த்தமோ அந்த அர்த்தத்துடன் கூடியதாக ப்ரணவத்தை உச்சரித்தல் கூடாதென்று சொல்லுமத்தனையிறே சேஷித்து நிற்பது. ஒரேவகையான சப்தத்தில் இன்ன அர்த்தம் விவக்ஷிதமாம்போது அதிகாரமுண்டென்றும் இன்ன அர்த்தம் விவக்ஷிதமாம்

போது அதிகாரமில்லையென்றும் நியமிப்பார்க்கு ப்ரமாண ஸஹகாரமில்லையிறே. ஆனால், ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ப்ரணவத்தில் அதிகாரமில்லையென்று சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்துக் கிடக்கும்போது நாமென்செய்வோம்? என்று பழம்பாட்டையே பாடக்கூடும். அப்படிப்பட்ட நிஷேதசாஸ்த்ரம் "[illegible]." இத்யாதி ஸஹோதரமென்பதை நிபுணமாகநிரூபித்தோமிறே.

69. * அன்னபுகழ் முடும்பையண்ணலுலகாசிரியனருளிச்செய்த பரந்தபடியிலே "இதுதான் ஸர்வாதிகாரம்; ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள். இடறினவன் அம்மேயென்னுமாபோலே இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர்; ப்ராயச்சித்தாபேக்ஷையில்லை" (உபோத்காதத்திலே) என்ற ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டார் சிலர் இதில், ப்ரணவத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள் என்னாதே 'ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள்' என்றருளிச் செய்கையாலே, ப்ரணவம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகிறதிறே யென்பர்கள். * கதிராயிரமிரவிகலந்தெரியா நிற்கச்செய்தே 'சங்கு பீதகம்' என்னுமவர்களிறே அவர்கள். தெளியச் சொல்லுவோம் கேண்மின்;—அவ்விடத்தில் 'இதுதான் ஸர்வாதிகாரம்' என்றிராநின்றது. 'இதுதான்' என்றதற்கு விஷயம் எது? என்று நோக்கவேணும். கீழும்மேலும் திருவஷ்டாக்ஷர ப்ரசம்ஸையே நடந்து போருகையாலே அதுவே இங்கு விஷயம். "இதுதான் சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெடாதில்லாது" என்கிற கீழ்வாக்கியத்திலும், "இதுதான் ஸகல பலப்ரதம்" என்கிற மேல்வாக்கியத்திலும் 'இதுதான், இதுதான்' என்று சுட்டிக்காட்டுவது திருவஷ்டாக்ஷரத்தையேயன்றி ஏகதேசத்தையன்றென்பது கீழும்மேலும் காண்பார்க்கு விசதம். "நாமமாயிரமேத்தநின்ற நாராயணா" "நாமம் பலவுமுடை நாரண நம்பீ" என்ற அருளிச்செயல்களைக் கீழே உதாஹரிக்கையாலே இது 'நாராயண' என்கிற ஏகதேச மாத்ரபரம் என்றுப்த்துச் சிலர் ப்ரமிப்பது. அங்ஙனன்றுகிடீர். நாராயண நாமமாத்ரம் ப்ரஸ்துதமாகவுள்ள பாசுரங்களையும் பெரிய திருமந்த்ரத்தின் ப்ரசம்ஸாபரமாகவே தேசிகனுள்ளிட்ட நம் ஆசார்யர்கள் ஆங்காங்கு யோஜிக்கக் காண்கையாலே நாராயண நாமப்ரஸ்தாவமுள்ள பாசுரங்களை உதாஹரிப்பது திருமந்த்ரத்தை நோக்கியே யொழிய தாவந்மாத்ர விவக்ஷயா அன்று. ரஹஸ்யத்ரயஸார மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் "இதுதன்னையே ஸ்வரவ்யஞ்ஜந பேதத்தாலே எட்டுத் திருவக்ஷரமாக பாவிக்கத் திருமந்த்ரத்தோடொக்குமென்று புராணாந்தரோக்தம்" என்றருளிச் செய்தது ஒருபுறமிருக்கச்செய்தேயும், நாராயண சப்தமாத்ர நிர்த்தேசத்தை உபலக்ஷணவிধயா திருமந்த்ரபரமாகக் கொள்வதொரு புடையிலே, பரந்தபடியிலும் ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் "நாராயணா—நாரண நம்பீ!" இத்யாதி பாசுரங்களை உதாஹரித்தாரென்னுமிடம் அவ்விடத்து ப்ரகரணத்தாலும், மற்றும் முமுக்ஷுப்படி முதலிய ரஹஸ்யங்களின் சைலியாலும் ஸுவ்யக்தம். ஆகையாலே 'இதுதான் ஸர்வாதிகாரம்'

என்ற பரந்தபடி ஸ்ரீஸூக்தி திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் ஸர்வாதிகாரத்வத்தையே சொல்லுகிறது.

70. ஆகில், "ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாரும் அதிகாரிகள்" என்கிற அடுத்த வாக்கியம் ஸமந்விதமாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; ஒரு குறையுமில்லை; ப்ரணவத்தின் அர்த்தமாவது அநந்யார்ஹசேஷத்வம்; அதற்கு அனைவரும் அதிகாரிகளாகையாலே, அவ்வர்த்தந்தன்னையே ப்ரதிபாதிக்கிற திருமந்த்ரத்துக்கும் எல்லாரும் அதிகாரிகளாவர்—என்று கீழ்வாக்கியத்திற்கு உபபாதகமாக அவதரித்த வாக்யமிறே இது. "இடறினவன் அம்மேயென்னுமாபோலே இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர்" என்ற அடுத்த வாக்கியமும் இதனையே ஸத்ருஷ்டாந்தமாக நிகமிக்கிறது. இது சோல்லுகைக்கு—திருமந்த்ரம் சொல்லுகைக்கு என்றபடி. "பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்" என்ற ப்ரக்ருத பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, "ஓரதிகார ஸம்பத்தி வேண்டாவிறே பெற்ற தாய் பேர் சொல்லுவார்க்கு; அப்படியே இடர் வந்த போது எல்லாருமொக்கச் சொல்லிக்கொடு போரக்கடவதான இனிய திருநாமமான எட்டெழுத்தையும்" என்றருளிச் செய்ததுகொண்டும் தெளியலாம். பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டரிறே இவர்கள்.

71. "ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள்" என்றதனால் அர்த்தத்துக்கே ஸர்வாதிகாரத்வமுள்ளது; ப்ரணவத்துக்கு அது இல்லை என்றதாகுமென்று ஒருகாலுங் கொள்ளப்போகாது. ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சாஸ்த்ரீய நியமநாதிகாரத்தில்—"இவனுக்கு இங்கிருந்தநாள் பண்ணலாம் கைங்கர்ய மஞ்சுண்டு; அவையாவன:—பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல், அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் அருளிச் செயலைக்கேட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தல், அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களுக்கு அமுதுபடி சாத்துப்படி திருவிளக்குத் திருமாலைகளை யுண்டாக்குதல்; அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணுதல்; அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் என்னுடையவனென்று அபிமானிப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி வர்த்தித்தல் செய்யலாம்" என்றருளிச் செய்கிறார்; இதில் 'பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல்' என்று முதலிலே அருளிச்செய்து, அதற்குமேல் 'அருளிச்செயலைக் கேட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தல்' என்றருளிச் செய்கையாலே 'அருளிச் செயலைக் கற்க அதிகாரமில்லை; கேட்கவே அதிகாரமுண்டு' என்று அர்த்த சிக்ஷை பண்ணக்கூடுமோ? அதற்கும் மேலே "த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணுதல்" என்கையாலே, த்வயார்த்தத்தில் அதிகாரமுண்டேயொழிய த்வயத்தில் அதிகாரமில்லையென்பதாகப் பொருள் கொள்ளக்கூடுமோ? அவை கூடுமாகில் இதுவும் கூடுமெனக் கொள்ளீர்.

72. இன்னமும், "ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள்" என்றதனாலே ப்ரணவத்தில் இதரர்களுக்கு அநதிகாரம் விளங்குகிறதென்றும், "இது

தான் ஸர்வாதிகாரம்" என்றதனாலே நாராயணபத மாத்ரத்தில் அதிகாரம் விளங்குகிறதென்றும் பூர்வபக்ஷிகளின் கருத்தின்படியே கொள்வோமாகில், மற்ற நமஃ பதத்தின் அதிகாரத்தைப்பற்றியும் சதுர்த்தியின் அதிகாரத்தைப் பற்றியும் ஒன்றும் சொல்லிற்றிலராகையாலே குறையாகும். திருவஷ்டாக்ஷரத்தை விவரிக்கத் தொடங்கினவர் ப்ரணவத்தையும் நாராயணபதத்தையும்பற்றி மாத்திரம் அதிகாரவிஷய மருளிச் செய்துவிட்டால் மிகுந்தவற்றுக்கு என்ன கதி? மயங்கவைத்தலென்னும் குற்றத்திற்குக் கொள்கலமாக உலகாசிரியர் உரைத்தருளார். பெண்ணுக்கும் பேதையர்க்குங்கூடப் பயன்படுமாறு அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படியில் இவ்விஷயம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவுமில்லை. பிள்ளையுலகாசிரியர்க்கு ப்ரணவாதிகாரவிஷயத்தில் வேறான திருவுள்ளமிருக்குமாகில் அது முமுக்ஷுப்படியில் விரிந்திருக்கும். ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதாகப் பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லுகிற அக்ஷரத்தைப்பற்றியும் ப்ரஸ்தாவியாதிருக்க ப்ராப்தியில்லை. 'இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய்' என்றே பலகாலுமருளிச்செய்து போருமவர் அதற்கு முரணாக வேறொருபடியை விவக்ஷித்தாராகில் அதனை விரித்துரையாதொழிவரோ? "முமுக்ஷுவுக்கறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று" என்று தொடங்குகையாலே முமுக்ஷுத்வமுடையாரெல்லாரும் இதற்கு அதிகாரிகள் என்று முதலடியிலே ஸ்பஷ்டமாக்கி வைத்தாராயிற்று.

73. மற்றொன்றும் ஸூக்ஷ்மமாகக் குறிக்கொள்ள வேண்டிற்றுண்டு;—"பகவந்மந்த்ரங்கள்தான் அநேகங்கள்; அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றுமிரண்டுவர்க்கம். அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள். இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்." என்றருளிச்செய்து "இத்தை வேதங்களும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்" என்கிறாருலகாசிரியர்; தேசிகனும் இங்ஙனே யருளிச்செய்கிறார். இதனால் வேதங்கள் விரும்பின திருமந்த்ர சரீரமும் ஆழ்வார்கள் விரும்பின திருமந்த்ர சரீரமும் துல்யமென்பது நன்கு விளங்கும். நாராயண நாமமாத்ரத்துக்கே இந்த துல்யத்வோக்தி என்னவொண்ணாது; உதாஹரண ப்ரமாணங்களில், நாரணனென்றும், நாராயணனென்றும், நாராயணாயவென்றும், நமோ நாராயணாயவென்றும் இப்படி பலவாறிருந்தாலும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் நோக்கு என்னுமிடம் "திண்ணம் நாரணமே" என்றவிடத்துப் பிள்ளானுரையினால் விளங்குமிறே. ஆகையாலே வேதமுகந்த திருமந்த்ரமே ஆழ்வார்களுகந்தது; ஆழ்வார்களுகந்ததே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களனைவருமுகந்தது. வேதவிருத்தமான ப்ரகாரங்கள் அவைஷ்ணவர்கட்கு உபஜீவ்யமாம். ஆழ்வார்களு மாசார்யர்களும் பரிபூர்ண மந்த்ர சரீரத்தைத் தம் தம் ப்ரபந்தங்களிலே வ்யக்தமாக வெளியிடாதது மௌநவ்ருத்தமென்னுமத்தாலத்தனை. இது கீழ்காட்டிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வியாக்யான ஸூக்தியாலும் விசதம்.

74. ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த நிகமநப்படியிலே "திருமந்த்ரம் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்; எங்ஙனே யென்னில், ஓம் என்றும் நமஃ என்றும் நாராயணாய என்றும்" என்று ஸுவ்யக்தமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டது.

75. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் "மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நாளும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இதில் மர்மஸ்பர்சியென்றது திருமந்த்ரத்தை. ச்ரத்தையுடையாரெல்லாரும் திருவஷ்டாக்ஷரத்துக்கு அதிகாரிகள் என்றதாயிற்று.

76. ஆசார்ய ஹ்ருதயந்தன்னிலேயே "உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடி" என்றவிடத்தில் வியாக்கியானமருளாநின்ற மணவாளமாமுனிகள் "ஓம் என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால் அதிக்ருதாதிகாரமாமென்று" என்றருளிச் செய்திருப்பதைக் கண்ட சிலர் 'ப்ரணவத்துக்கு ஸர்வாதிகாரத்வமில்லையென்பது இங்கே விளங்கிற்று' என்பர்கள். ஸ்ஹோமஸாமாவயவமான உத்கீதப்ரணவவிஷயமாக அங்கருளிச் செய்தது உண்மையே. அந்த உத்கீதப்ரணவமும் ஸர்வாதிகாரமென்று சொல்லவருவாரில்லை. ஸ்வாவயவபூத ப்ரணவவிசிஷ்டமந்த்ரம் ஸர்வாதிகாரமென்றவளவாலே ப்ரணவஸாமாந்யமும் ஸர்வாதிகாரமென்றதாகுமோ? மந்த்ரபஹிர்ப்பூதமான அபூர்வப்ரணவங்கள் அதிக்ருதாதிகாரமென்று கீழே வரைந்தோமிறே. நிஷாதஸ்தபதிந்யாயாதிகளாலே அதுதனக்கும் ஸ்த்ரீசூத்ராதிகாரம் சொல்லிவிடலாமே யென்னில்; இது சாஸ்த்ர மர்யாதை யறியாதார் பேச்சு. "மந்த்ரோஷ்டாக்ஷரோ நூணாம் ஸர்வஸித்திகராம் க்ஷணாம்" "பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்" "ஹே ஜந்தோ...... ஜப்யம் ஸப்ரணவம் ப்ரணாமஸஹிதம் ப்ராவர்த்தயம் ஜந்மந:" (முகுந்தமாலை) இத்யாதிப்ரமாணங்களாலே ப்ராப்தமான ப்ரணவத்தின் அதிகாரத்தை முமுக்ஷு ஸாமாந்ய விஷயமாக ஸ்தாபிக்க மீமாம்ஸாந்யாயம் உபகாரகமாகிறதென்றால், அஸித்தமான அந்யஸ்தலங்களிலும் இங்ஙனே ஆயிடுகவென்று ஆபாதநம் பண்ணுவது அவிவேக பலமிறே. ந்யாயஸஞ்சாரமென்பது வசநாவிருத்த விஷயங்களிலேயாம்.

77. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் நிஷித்த கர்மநிரூபண ப்ரகரணத்தில் "வர்ணாச்ரம விபரீதமான உபசாரமும்" என்றவிடத்திலே "த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிக மந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்கள் ஆராதித்தல் வர்ண விபரீதமான உபசாரம்" என்று மணவாளமாமுனிகள் வியாக்கியானித்திருக்கையாலே வைதிக மந்த்ரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை அத்ரைவர்ணிகர் அநுஸந்தித்தல் நிஷித்தமென்று நிரூபிதமாயிற்றென்பர் சிலர். நிஷேத சாஸ்த்ரமெல்லாம் விஹிதவ்யதிரிக்தவிஷயத்திலே ஸாவகாசம் என்னுமிடமறியாதே யதாச்ருதக்ராஹிகளாய்க் குசோத்யம் பண்ணுவார்க்கு என் சொல்லவல்லோம். அதற்குக் கீழ் வாக்யத்திலே "அக்ருத்யகரணமாவது பரஹிம்ஸை" என்றருளிச் செய்தவிடத்திலே

"'ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி' என்கிற விதியை அதிக்ரமித்துப்பண்ணும் ப்ராணிபீடை பாபம்" என்றிறே மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸூக்தியுள்ளது. இது "அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத" என்ற விதிபலப்ராப்தமான யஜ்ஞபசு ஹிம்ஸையையும் பாபமென்னவற்றோ? விசேஷவிதியைவிலக்கியன்றோ ஸாமாந்ய நிஷேதம் இடம்பெறும். இங்ஙனமே, சதுர்த்தவர்ணஸ்தர்கள் தங்களுக்கு ப்ராப்தமல்லாத வைதிகமந்த்ரங்களாலே ஆராதித்தல் நிஷித்தமென்றதைத் தனே போக்கி விதிப்ராப்தங்களைக் கொண்டு பண்ணுமாராதநத்தையும் நிஷித்தமென்றதன்று. அப்படியாகில் வைதிகமான த்வயமந்த்ரத்தைக் கொண்டுபண்ணுமாராதநமும் பாபமென்ன வேண்டிவரும்.

78. வார்த்தமாலையில் முப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தையைக்கண்டு சிலர் ப்ரமிப்பர்கள். அதாவது—"ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளுக்குத் திருமந்த்ர படநத்தில் அதிகாரமில்லை; அர்த்தத்திலே அதிகாரமுள்ளது என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்ய, திருக்குருகூர்தாஸர் அத்ருப்தரைப் போலேயிருந்தவாறே, இவர்க்குப் புருஷார்த்த ஸித்திக்குறுப்பான அர்த்தத்தில் அதிகாரமுண்டாகில் அப்ரயோஜகமான வாசத்தில் அதிகாரமில்லையென்றவித்தால் இவர்க்கு வருமதென்? என்றருளிச் செய்தார்" என்றிருக்கிறது. இதனால் ப்ரணவம் அதிக்ருதாதிகாரமென்றுவிளங்குகின்றதாம். இந்த வார்த்தையில் ப்ரணவத்தைப்பற்றின பேச்சேயில்லை. திருமந்த்ரசப்தமேயுள்ளது. எட்டெழுத்தையும்பற்றின பேச்சாயிரா நின்றது. திருமந்த்ரத்திற்கு சப்தசக்தியினால் கார்யகரத்வமென்றும் அர்த்தசக்தியினால் கார்யகரத்வமென்றும் இரண்டு தன்மைகளுள்ளனவாகவும், முந்தினது த்ரைவர்ணிகமாத்ராதிகாரமாகவும் கீழே விரித்துரைத்தோம். அவ்வர்த்தமே இந்த வார்த்தையில் அடங்கியுள்ளது. ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கள் திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு அர்த்த சக்தியினால் காரியங்கொள்ளலாமேயொழிய சப்த சக்தியினால் காரியங் கொள்ளலாகாது என்றதத்தனை. இவ்வார்த்தையில் ப்ரணவமாத்ரப்ரஸ்தாவமே இல்லை. உள்ளது திருமந்த்ர சப்தம். அது அஷ்டாக்ஷரபரமென்பதை அவ்விடத்திலேயே மேல் அர்த்த விவரணத்தினால் நன்குணர்க. ப்ரணவத்துக்கும் மந்த்ரத்வமுண்டேயாகிலும் திருமந்த்ரமென்பது திருவெட்டெழுத்தையிறே. ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கும் திருமந்த்ர ஜபத்திலே அதிகாரமுண்டாகிலும், சப்த சக்தியினால் காரியங்கொள்ளவுரியார்க்கு எப்படிப்பட்ட ஜபக்ரமம் சாஸ்த்ரோக்தமென்று கீழே நாம் விவரித்தோமோ, அப்படிப்பட்ட க்ரமத்தில் இவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை யென்பதே இவ்வார்த்தையில் விவக்ஷிதம்.

79. வார்த்தாமாலையில் ப்ரணவத்தைப் பற்றியே பேசியிருப்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும் வருவதொரு ஹாநியில்லைகிடீர். அதில் ஊடே பல கைச்சரக்குகள் சொருகப்பெற்று அநந்விதோக்தி முதலியவை ஏறிக்கிடக்கையாலே முத்ரித புஸ்தகத்தில் பூர்ணப்ராமாண்யம் கொள்வதற்கில்லையென்று விரோவாஸித ஸஹ்ருதயர் பணிப்பர். ஆயினும் ஈண்டு உதாஹரித்த அம்சத்தில் அவத்யலேசமுமில்லையென்பது அநவத்யமிறே.

80. மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வத்தில் [118—14.] "தஸ்மாத் ஸப்ரண வம்சூத்ரோ மந்த்ராணி ந கீர்த்தயேத்" என்றுள்ள வசநத்தைக்கொண்டு போராடுவர் சிலர். இதுவும் அந்த வசநத்தின் வரலாற்றை வரியடைவே வாசித்தறியாதாருடைய ப்ரஸங்கமாம்.

81. உதாஹரித்த வசநம் நூற்றுப்பதினெட்டாமத்யாயத்திலே உள்ளது. அதற்குக் கீழே இரண்டு அத்யாயங்களை வாசித்தால் விஷயம் விளங்கும். தர்மபுத்திரர் கண்ணபிரானை நோக்கி "கீத்ருசா ப்ராஹ்மணா: புண்யா பாவசுத்தா ஸுரேச்வர!" [116—1.] சிறந்த பிராமணர்கள் யாவர்? என்று கேட்க, "க்ஷாந்தம் தாந்தம் ஜிதக்ரோதம் ஜிதாத்மாநம் ஜிதேந்த்ரியம்—தமக்ர்யம் ப்ராஹ்மணம் மந்யே சேஷா: சூத்ரா இதி ஸ்ம்ருதா:."='ஆத்ம குணங்களில் சிறந்தவர்களே ப்ராம்மணர்கள், அல்லாதார் சூத்ரர்கள்' என்றும், "சண்டாளமபி வ்ருத்தஸ்தம் தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:"='இழிகுலத்தவனேனும் நல்லொழுக்கமுடையனேல் அவனே ப்ராம்மணன்' என்றும், இங்ஙனே பலச்லோகங்கள் சொல்லி ஜாதியில் சரக்கறுத்து குணங்களே முக்கியமென்று கண்ணபிரான் அருளிச்செய்து வந்தான். மீண்டும் தர்மபுத்ரர் "கீத்ருசாநாம் து சூத்ராணாம் நாநுக்ருஹ்ணாஸி சார்ச்சநம்? [117—1.]='எப்படிப்பட்ட சூத்ரர்களுடைய ஆராதனையைத் திருவுள்ளம்பற்றமாட்டாய்? சூத்ரராவார் யாவர்?' என்று கேட்க; கண்ணபிரான் ஜாதிசூத்ரனைப்பற்றி அணுமாத்ரமும் பேசாமல், "எந்த அந்தணன் பன்னிரண்டாண்டு கிணற்றில் நீராடி வருகிறானோ, அவன் அவ்வுடலோடே சூத்ரனாய் விடுகிறான்; எவன் அரசனையடுத்தே வயிறு வளர்க்கிறானோ அவன் மிக்க வேதியனாயினும் சூத்ரனாய் விடுகிறான்;" என்றிங்ஙனே பல சொல்லி வந்து 'எனக்கு ராக்ஷஸர்களிடத்தில் அச்சமில்லை, அஸுரர்களிடத்திலும் அச்சமில்லை; சூத்ரனுடைய வாயில்நின்றும் வேதம் வந்தால் அதுவே எனக்கு பயஹேது; ஆகையாலே சூத்ரன் ப்ரணவத்தோடே நாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணலாகாது' என்று தலைக்கட்டியருளினான். ஆகவே இங்குள்ள சூத்ரசப்தம் "அமரவோரங்கமாறும்" என்ற திருமாலைப் பாசுரத்திற் சொல்லுகிற கட்டளையிலே நிலைகுலைந்த அந்தணரைச் சொல்லுகிறதேயன்றி வேறில்லை. "ஶ்வபாகமபி ... ஶூத்ரா ... ஶூத்ரா: ..." என்கிற ப்ரஸித்தவசநம் அவ்விடத்திலேயிறே உள்ளது. "தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ர:" இத்யாதி வசநமும் "ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா:" என்ற வசநமும் ஒரே அத்யாயத்திலுள்ளதாயிருக்கச் செய்தேயும் அஸ்தானே கலங்குவாருண்டோ? "தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ர:" என்ற விடத்திலுள்ள சூத்ரபதம் அவிலக்ஷணவ்யக்திபரமென்று அநாயாஸமாக அறுதியிடலாயிருக்க, மருண்டு நிற்பதென்னோ?

82. "ப்ராஹ்மணா மம தேவதா:" "ப்ராஹ்மணேப்யோ நமோ நித்யம்" இத்யாதி ஸ்தலங்களில் ஸாமாந்யமாகவுள்ள ப்ராஹ்மணசப்தம் "விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:" இத்யாதிகளில் புலையரினும் கேடாக இழித்துரைக்

கப்பட்ட ப்ராஹ்மணாபஸதர்களைத் தவிர்த்து "ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிஃ ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸச பண்டிதஃ" என்று சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட ப்ராஹ்மணர்களையே குறிப்பதுபோல, "தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ரஃ" என்ற விவ்விடத்தில் ஸாமாந்யமாகவுள்ள சூத்ரசப்தமும் "ந சூத்ரா பகவத்பக்தாஃ விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதாஃ" என்று சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட விசேஷாதிகாரிகளைத் தவிர்த்து "ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே" என்று இழிக்கப்பட்ட கர்ம சூத்ரர்களையே குறிக்கவல்லதென்னுமிடம் நிஸ்ஸம்சயவிபர்யயம்.

83. "நஸ்த்ரீஶூத்ரௌ வேதமதீயாதாம்" "தஸ்மாச்சூத்ரோ யஜ்ஞேऽநவக்லுப்தஃ" இத்யாதி ஸ்தலங்களிலுள்ள சூத்ரசப்தத்துக்கும் இங்ஙனே நானே நிர்வாஹமென்பீர்; அவற்றை ஸாமாந்ய நிஷேதமாக்கவல்ல விசேஷ விதிசாஸ்த்ரமுண்டாகில் அவற்றுக்குமிங்ஙனே தான் நிர்வாஹமென்னப் பொருந்தும்.

84. இவ்விஷயத்திலே பன்னியுரைக்கவேண்டியவை பாரதத்தினும் பெரியனவுண்டாயினும் ஸாராம்சங்களைச் சுருங்கச் சொன்னோம். அஸூயையற்ற அறிவுடையார் இவ்வளவிலே தெளிய ப்ராப்தம். கவிதார்க்கிக கேஸரி, வாதி கேஸரி முதலானோர்க்கு இவ்விஷயத்தில் விப்ரதிபத்தி உண்டாயிருந்த மாத்திரத்தினால் சாஸ்த்ரார்த்தம் விபரீதமாய்விடாது. விவேகிகள் உற்று நோக்கினால் ஸர்வாபிப்ராய ஸாமரஸ்யமும் இதில் ஸமந்விதமாகலாம். எங்ஙனே யென்னில்; "திருமந்த்ரம் ப்ரணவசதுர்த்திகளையொழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரம்" என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார். சதுர்த்தியை ஒழிக்கவேணுமென்பதற்கு ச்ருங்கக்ராஹிகயா ஒரு ப்ரமாணமும் காட்டிற்றிலர். "நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாகஃ புநராகமத்" என்ற நிர்த்தேசமாத்ரத்தையே கொண்டு ஸாதிக்கிறார். அஸ்து; இரண்டு அம்சங்களை வர்ஜிக்கும்படி அவர் விதித்திருக்க, அர்வாசீநர்கள் சதுர்த்தீவர்ஜநத்தை நெஞ்சிலும் நினையாதே ப்ரணவவர்ஜநமொன்றிலே போர்புரியா நின்றார்கள். துல்யமாக நிஷேதித்த விரண்டிலே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றுகைக்கு நியாமகமேதென்றுவினவில், "சதுர்த்தியைவிடவேணுமென்றது ஸ்த்ரீசூத்ரர்களை நோக்கியன்று; பஞ்சமஜாதீயர்களை நோக்கியாமத்தனை" என்று பலர் கூறுவர்; இங்ஙனே விபஜித்துச் சொல்லுகைக்கு நிதாநமொன்று மின்றியே யிருந்தாலும் * ஶுவஹ்லீ திஹாஷணம் பண்ணுநின்றார்கள்; பண்ணுக; இப்புடையிலேதானே, ப்ரணவத்தை யொழிக்கச்சொன்னதும் விலக்ஷண வைஷ்ணவ முமுக்ஷு சூத்ரர்களை நோக்கியன்றென்று கொள்ளப்ராப்தம். ஒன்றுக்குக் கொண்டவழி மற்றொன்றுக்கும் உறுப்பாவதிறே அழகு. இங்ஙனே கொள்ளில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகுமிறே.

85. இவ்விடத்திலே சிங்கப்பிரான் பணித்துப் போருவதொரு பரமார்த்தமுண்டு; ஓ மென்கிற ஆநுபூர்வியை (அங்கீகாரம் முதலிய வேறு பொருள்களில்) உச்சரிக்க அனைவர்க்கும் அதிகாரமுண்டென்றும் ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்

திக்கையும் ஸர்வாதிகாரமென்றும், ஆனால் தஉய-ல்விவக்ஷயா ஓமென்று உச்சரிக்கக் கூடாதென்றும் சொல்லுகிற பூர்வபக்ஷிகளின் சொலவை அங்ஙனமே தழீஇக் கொள்வோம். "ஓம் நமோநாராயணாய" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கள் அநுஸந்திப்பதில் முதலெழுத்தான ஓமென்பது வைதிகப்ரக்ரியையாகவன்றிக்கே லௌகிக ப்ரக்ரியையாலே ஆ—உ—ம—என்ற மூன்றெழுத்துக்களின் கூட்டரவு. ஆ என்றது—ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் என்றபடி. உ என்றது உடையவர் திருவடிகளே சரணம் என்றபடி. ம என்றது மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம் என்றபடி. ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்துறையிலே படிந்தவர்கள் 'ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்' என்று உரையாமல் ஒன்றிலும் ப்ரவர்த்திக்கக் காண்பதில்லையாகையாலும், குருபரம்பராவந்தந பூர்வகமாக மந்த்ராநுஸந்தாநம் பண்ண சாஸ்த்ரவிதிதானுமுண்டாகையாலும், ஆழ்வாருடையவர் மணவாளமாமுனிகளைத் தொழுவதான பொருளை விவக்ஷித்து ஓமென்றநுஸந்தித்துப் பின்னை நமோநாராயணாய வென்கிறார்களென்று கொள்ளக் கடவது—என்றும். இதுவுமொரு யோஜனையாயிருக்கத் தகுமாயினும், ஸர்வ ஜாதீய முமுக்ஷு ஸாதாரணமான ரஹஸ்யநூல்களிலே லோகதேசிகன் நிகமாந்த தேசிகனுள்ளிட்ட ஆசார்யர்களனைவரும் ஒருமிடறாக 'அ-உ-ம' என்று பிரித்து ப்ரணவார்த்தத்தையே வியாக்கியானித்திருக்கையாலும், வ்யஸ்தபதத்தில் அதிகாரமிசைந்தபோதே ஸமஸ்தபதத்திலதிகாரமும் தன்னடையே இசைந்ததாக ப்ராப்தமாகையாலும், ஜாதியில் வாசியுண்டேலும் முமுக்ஷுத்வத்தில் வாசியற்றாரனைவர்க்கும் ஆநுபூர்வியாலும் அர்த்தத்தாலும் ஏகரூபமான திருமந்த்ரசரீரமே உபாதேயமாகக்குறையில்லை யென்கிற கலையறக்கற்ற எழில்மதியோருடைய ஸித்தாந்தமே ஸர்வசாஸ்த்ரஸாரஜ்ஞ ஸ்ப்ருஹணீயமாம். (௯)

செங்கயல் திளைக்குஞ்சுனைத் திருவேங்கடத்துறை செல்வனை *
மங்கையர்தலைவன் கலிகன்றி வண் தமிழ்ச் செஞ்சொல் மாலைகள் *
சங்கையின்றித் தரித்துரைக்க வல்லார்கள் தஞ்சமதாகவே *
வங்கமா கடல்வையம் காவலராகி வானுல காள்வரே. (௧௦)

செம் கயல்	(இளமையாலே) சிவந்த மீன்கள்	மங்கையர் தலைவன் கலிகன்றி	திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான கலியன் (அருளிச் செய்த)
திளைக்கும்	களித்து விளையாடப் பெற்ற	வண் தமிழ்	அழகிய தமிழினாலாகிய
சுனை	நீர் நிலைகளையுடைய	செம் சொல் மாலைகள்	சிறந்த சொல் மாலையை
திரு வேங் கடத்து	திருமலையிலே	சங்கை இன்றி தரித்து உரைக்க வல்லார்கள்	'இது பலன்தருமோ தராதோ' என்கிற ஸந்தேஹமில்லாமல் (விச்வாஸத்துடனே) அப்யஸித்து அநுஸந்திக்க வல்லவர்கள்
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற		
செல்வனை	திருமாலைக் குறித்து,		

வங்கம் மா கடல் வையம்	கப்பல்கள் நிறைந்த பெரிய கடலால் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்திலுள்ளார்க்கு	தஞ்சம் அது ஆகவே காவலர் ஆகி	புகலிடமாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கு ரக்ஷகராகி (இப்படி லீலாவிபூதியை நிர்வஹித்த பின்பு)
		வானஉலகு ஆள்வர்	பரமபதத்தையும் ஆளப் பெறுவர்கள்.

* * *—[செங்கயல்திளைக்குஞ்சுனை.] யௌவனபருவத்திற்குத் தகுதியாகச் சிவந்த நிறத்தையுடைய கயல்களானவை ஒன்றோடொன்று களித்து விளையாடப்பெற்ற சுனைகளையுடைய திருவேங்கடமலையிலே நித்யவாஸம் செய்தருள்கின்ற பெருமானைக்குறித்துத் திருமங்கைமன்னன் அழகிய தமிழிலே செவ்விய சொல்லாலே அருளிச்செய்த இச்சொல்மாலையைத் தரித்துச் சொல்லவல்லவர்கள் இவ்விபூதியிலுள்ளளவும் ராஜாதிராஜர்களாய் விளங்கி, பின்னை நித்திய விபூதிக்கும் நிர்வாஹகராகப் பெறுவர்களென்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

சங்கையின்றித் தரித்துரைக்கவல்லார்கள் – 'இத்தமிழ்ப்பாசுரங்களுக்கு இவ்வளவு வைபவமுண்டோ?' என்று ஸந்தேஹப்படாமல் பூர்ண விச்வாஸத்துடனே ஓதவல்லவர்கள் என்றபடி. 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌾 (சங்கா) என்ற வடசொல் சங்கையெனத் திரிந்தது. இனி, "சங்கையின்றி வானுலகாள்வரே" என இயைத்து, இதிற் சொன்ன பலன் நிஸ்ஸம்சயமாகக் கைகூடும் என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். "தஞ்சமதாகவே" என்றவிடத்து '𑌤𑌥𑍍𑌯𑌂' [தத்த்யம்] என்ற வடசொல் தஞ்சமென மருவிற்றென்று கொண்டு, தஞ்சமதாகவே—உண்மையாகவே என்று பொருள் கொள்ளுதலுமாம். 'வித்யா' என்ற வடசொல் விஞ்சை என மருவுவது போல, தத்த்யம் என்ற வடசொல்லும் தஞ்சமென்றாகலாமிறே. ... (கo)

அடிவரவு:—கொங்கு பள்ளி நின்ற பார்த்தற்கு வண்கையான் எண்திசைகள் பார் அம்பரம் பேசுமின் செங்கயல் தாய்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி.

தாயே தந்தை.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், பாசுரந்தோறும் "திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!—திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!" என்று சொல்லித் திருமலையை ஆச்ரயிக்குமாறு தம் திருவுள்ளத்தைத் தூண்டினார். அதுவும் அப்படியே இசைய, "யானுமென்னெஞ்சமிசைந் தொழிந்தோம்" என்றாற்போலே இருவரும் கூடித் திருவேங்கடமுடையானை அநுபவிக்கத் திருமலையிலே வந்து புகுந்தனர். ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வவிதபந்துவான திருமால் இங்கே நித்யவாஸம் செய்தருளுகிறபடியாலே நம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் இங்கே பெறலாமென்று மிகுந்த பாரிப்புடனே வந்தார் ஆழ்வார். இப்படி வந்த ஆழ்வாரை எதிர்கொண்டழைத்தல் அணைத்தல் மதுரமாகவொரு வார்த்தைசொல்லுதல் குசலப்ரச்நம்பண்ணுதல் கைங்கரியத்திலே ஏவுதல் ஒன்றுஞ்செய்திலன் திருமலையப்பன். அதனால் ஆழ்வார் மிகவுந்திருவுள்ளம் நொந்து 'ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் நமக்கு வகுத்தநாதனாய் பிராட்டியை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாதானாயிருக்குமிப்பெருமான் இப்போது நம்மை உபேக்ஷித்திருப்பதற்குக் காரணம் நம்முடைய கனத்த பாவங்களேயாகவேணும்; மஹாபாபியான இவனை நாம் கடாக்ஷிக்கலாகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறான் போலும்' என்று நிச்சயித்து, அப்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே இரக்கம் பிறக்கும்படி பாசுரம் பேசுகிறார்.

பந்துக்களல்லாதாரை பந்துக்களாக நினைத்தும், போக்யமல்லாத விஷயங்களை போக்யமாகக் கொண்டும், ஜீவஹிம்சைகளை அளவறப்பண்ணியும், இன்னமும் பலவகைப்பாவங்களைச் செய்தும் காலம் கழித்தேனாகிலும், இப்போது உன்னைவிட்டுத் தரிக்கமாட்டாத அன்பு பிறந்ததனால் அநுதாபத்துடனே இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தேன்; இனி என்னுடைய முன்னைத்தீவினைகளைப்பார்த்துக் கைவிடலாகாது; நீயோ ஸர்வரக்ஷகன்; நானோ அநாதன் அநந்யகதி; என் குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டியும் * அகலகில்லேனிறையுமென்று திருமார்பிலே உறையாநின்றாள்; ஆனபின்பு என் அபராதங்களைப் பொறுத்தருளி அடியேனைக் கைக்கொண்டருளவேணுமென்று பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து சரணம்புகுகிறார். ஒன்பதாம் பாட்டிலே "மாயனே எங்கள் மாதவனே!" என்று பிராட்டி ஸம்பந்தம் ப்ரஸ்துதமாயிருக்கையாலே புருஷகாரம் முன்னாகச் சரணம் புகுகிறாரென்பது விளங்குமிறே. ... ... *

தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் *
நோயே பட்டொழிந்தேனுன்னைக்காண்பதோ ராசையினால் *
வேயேய் பூம்பொழில்சூழ் விரையார் திருவேங்கடவா ! *
நாயேன் வந்தடைந்தேன் நல்கியாளென்னைக் கொண்டருளே. (க)

வேய் ஏய்	மூங்கில்கள் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதும்
பூ பொழில் சூழ்	பூஞ்சோலைகள் நிறைந்திருக்கப் பெற்றதும் (ஆகையினாலே)
விரை ஆர்	பரிமளம் விஞ்சியிருக்கிற
திரு வேங்கடவா	திருமலையில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே !
தாயே என்றும் தந்தையே என்றும் தாரமே என்றும் கிளையே என்றும் மக்களே என்றும்	தாய் தந்தை மனையாள் பந்துக்கள் பிள்ளைகள் என்கிற ஆபாஸமான சரீர ஸம்பந்திகளையே எப்போதும் வாய் வெருவிக்கொண்டு
நோய் பட்டு ஒழிந்தேன்	அநர்த்தப்பட்டுப் போனவனும்
நாயேன்	நாய் போலே மிக்க நீசனுமான அடியேன்
உன்னை காண்பது ஓர் ஆசையினால்	(அந்த ஆபாஸ பந்துக்களை விட்டு, ப்ராப்த பந்துவான) உன்னை ஸேவிக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால்
வந்து அடைந்தேன்	உன்னிடம் வந்து சரணம் புகுந்தேன் ;
என்னை	சரணாகதனான என்னை
நல்கி	கிருபை செய்து
ஆள் கொண்டருள்	அடிமைகொண்டருளவேணும்.

* * *—[தாயே தந்தை.] 1. "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத்தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே" 2. "தாயாய்த்தந்தையாய் மக்களாய்மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு" என்கிறபடியே உன்னையே ஸகலவிதபந்துக்களுமாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே தாயேயென்றும் தந்தையேயென்றும் தாரமேயென்றும் கிளையேயென்றும் மக்களேயென்றும் ஆபாஸமான புத்ரமித்ராதிகளிடத்திலே ஆசைவைத்து மிகவும் கஷ்டங்கள்பட்டேன் ; அவர்களுக்கு என்னை ரக்ஷிக்க சக்தியுண்டாகிலன்றோ அவர்களால் நான் வாழ்வேன் ; உண்மையில் அசக்தர்களான அவர்களை நான் வீணே நம்பிக்கெட்டேன் என்றபடி. "இப்படி ஆபாஸபந்துக்களை நம்பினபடியாலன்றோ நமக்குக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தன ; நிருபாதிகபந்துவான எம்பெருமானைப்பற்றினோமாகில் ஒரு குறையுமிராதே" என்று இன்று நல்ல புத்தியுண்டாயிற்று. பரமபோக்யமான திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையிலே ஈடுபட்டுத் திருவடிகளிலே விழுகின்றேன் ; அடியேனுடைய முன்னைத்தீவினைகளைக் கணிசியாமல் சரணாகதனென்பதையே குறிக்கொண்டு பரமகிருபையுடன் அடிமை கொண்டருளவேணும் என்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

நாயேன்=நாய் போலே நீசன் என்று நைச்யாநுஸந்தாநம்பண்ணுகிறபடி. இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செயல் பாரீர்—; "[நாயேன்.]

1. திருவாய் மொழி 5-1-8 2. ஷை 7-8-1.

நான் செய்து கொண்டபடியைப் பார்த்தால் பிறர்க்குமாகேன், தேவரீர்க்குமாகேன். புறம்பேபோகில் கல்லையிட்டெறிவர்கள். உள்ளே புகுரில் தொட்டனவும் தீண்டினவும் போகட வேண்டிவரும்."

ராஜபுத்ரர்கள் நாய்களையே மேல்விழுந்து விரும்புமாபோலே ராஜாதிராஜனான நீயும் என்னை மேல்விழுந்து விரும்பவேணுமென்பது உள்ளுறை. (க)

மானேய் கண்மடவார் மயக்கில்பட்டு * மாநிலத்து
நானே நானாவித நரகம்புகும் பாவம்செய்தேன் *
தேனேய் பூம்பொழில்சூழ் திருவேங்கடமாமலை * என்
ஆனாய்! வந்தடைந்தேன் அடியேனையாட்கொண்டருளே. (உ)

தேன் ஏய் — வண்டுகள் நிறைந்த
பூ பொழில் சூழ் — பூஞ்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திரு வேங்கடம் மா மலை — திருவேங்கடமென்னும் சிறந்த மலையிலே எழுந்தருளியிராநின்ற
என் ஆனாய் — ஆனைபோன்ற எம்பெருமானே!
மா நிலத்து — இப்பெரிய பூமண்டலத்திலே
மான் ஏய் கண் மடவார் மயக்கில் பட்டு — மான்போன்ற கண்ணழகுடைய மாதர்களின் கண் மயக்கிலே அகப்பட்டு,
நானாவித நரகம் புகும் பாவம் — பலவகைப்பட்ட நரகங்களிலே புகுவதற்குக் காரணமான பாவங்களை
நானே செய்தேன் — நானொருவனே செய்து வைத்தேன்;
(ஆகிலும் இன்று அநுதாபம் பிறந்தமையாலே)
வந்து அடைந்தேன் — உன்பக்கல் வந்து சரணம் புகுந்தேன்;
அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.

* * *—[மானேய்கண்மடவார்.] ஆபாஸபந்துக்களை உற்ற உறவினராக நினைத்திருந்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று சரணம் புகுந்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; போக்யமல்லாத துர்விஷயங்களை போக்யமென்று கொண்டிருந்த குற்றங்களைப் பொறுத்தருள வேணுமென்று சரணம் புகுகிறாரிதில்.

நெஞ்சு நஞ்சாயிருக்கச் செய்தேயும் வெளிநோக்கை வெகுஅழகாகச் செய்து ஆண்பிள்ளைகளை ஆகர்ஷிக்கின்ற பெண்களின் கண்வலையிலே அகப்பட்டு, அந்த மாதர்களை ஆராதிப்பதே பரம ப்ரயோஜநமென்றுகொண்டு, அதற்காக எத்தனை பாவங்கள் செய்யலாமோ அத்தனை பாவமுஞ் செய்து தீர்த்தேன்; ‘உள்ள நரகங்கள் போராது, இன்னமும் பல நரகங்களைப்படைக்கவேணும்’ என்னும்படி எண்ணிறந்த பாவங்களைச் செய்தேன். ‘போக்யமல்லாத விஷயங்களிலே ப்ரமித்து ஈடுபட்டு அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொண்டோமே!’ என்று அநுதாபம் தோன்றியதனால், பரமபோக்யமான விஷயத்திலே ஈடுபட்டு நன்மை பெறுவோமென்று நன்மதிஉண்டாகி, போக்யதைக்கு எல்லை நிலமாகவுள்ள திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பிலே வந்து சரணம் புகுந்தேன்; பழைய குற்றங்களைக்காணாது அடியேனை அடிமை கொண்டருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

நானே நாநாவிதநரகம் புகும்பாவஞ் செய்தேன்=சேதநவர்க்கங்களுக்குத் தொகையில்லாதாப்போலவே ஏற்கனவே படைக்கப்பட்டுள்ள நரகங்களுக்கும் தொகையில்லை; சிலசில சேதநர்கள் சிலசில நரகங்களிலே சென்று வேதனைப்படுவர்கள் என்றிருந்தாலும், உள்ள நரகங்களெல்லாம் என்னொருவனுக்கே போராதென்னும்படி எல்லையற்ற பாவங்களைச் செய்தேனென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.—"ஈச்வரனுக்கு ஜகந்நிர்வாஹம் நடக்கவேண்டில் வேறே சில நரகங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல். நாநாவிதநரகம்=வடமொழித் தொடர்.

என்ஆனாய்='ஆனை' என்பது விளியுருபு ஏற்றால் 'ஆனாய்' என்றாகும்; ஆனைபோன்றவனே! என்றபடி. "தென்னானாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபாலமதயானாய்" என்று திருநெடுந்தாண்டகத்திலுமருளிச் செய்வர். "என்னானை என்னப்பனெம்பெருமான்" என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில்.

1. யானையை எத்தனைதடவை பார்த்தாலும் பார்க்கும்போதெல்லாம் அபூர்வவஸ்துபோலவே யிருந்து பரமாநந்தத்தைத் தருவது போல எம்பெருமானும் "அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுதமே" என்னும்படியிருத்தலால் ஆனையாகச் சொல்லப்படுவன்.

2. ஆனையின்மேல் ஏறவேண்டியவன் ஆனையின்காலைப்பற்றியே ஏறவேண்டுவதுபோல, எம்பெருமானிடம் சென்று சேரவேண்டியவர்களும் அவனது திருவடிகளையேபற்றி ஏறவேண்டுதலாலும் ஆனையென்கிறது.

3. ஆனையானது தன்னைக்கட்டத் தானே கயிறு கொடுக்கும்; "எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால்" (திருச்சந்தவிருத்தம்.) என்றபடி பக்தியாகிற கயிற்றை எம்பெருமானே தந்தருள்வன்.

4. யானையை நீராட்டினாலும் அடுத்த க்ஷணத்திலே அழுக்கோடே சேரும்; எம்பெருமான் சுத்த ஸத்வமயனாய்ப் பரமபவித்திரனாயிருக்கச் செய்தேயும் * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமுடைய நம்போல்வாரோடே சேரத் திருவுள்ளமாயிருப்பன் வாத்ஸல்யத்தாலே.

5. யானையைப் பிடிக்கவேண்டில் பெண்யானையைக்கொண்டே பிடிக்கவேண்டும்; பிராட்டியின் புருஷகாரமின்றி எம்பெருமான் வசப்படான்.

6. பாகனுடைய அநுமதியின்றித் தன் பக்கல் வருமவர்களைத் தள்ளிவிடும் யானை; எம்பெருமானும் 1. "வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து" என்றபடி பாகவதர்களை முன்னிட்டுப் புகாதாரை அங்கீகரித்தருளான்.

7. யானையின் பாஷை யானைப்பாகனுக்கே தெரியும்; எம்பெருமானுடைய பாஷை திருக்கச்சி நம்பிபோல்வார்க்கே தெரியும்; பேரருளாளனோடே பேசுமவரிறே நம்பிகள்.

---

1. திருமொழி 4—6—8.

8. யானையினுடைய நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் முதலிய தொழில்கள் பாகனிட்ட வழக்கு ; எம்பெருமானும் 1. "கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி மணிவண்ணா நீ கிடக்கவேண்டா—உன்றன் பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்" என்றும் 2. "கிடந்தவா றெழுந்திருந்து பேசு" என்றுஞ் சொல்லுகிற திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்க்கு ஸர்வாத்மநா விதேயனிறே.

9. யானைக்குக் கை நீளம் ; எம்பெருமானும் * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக் கையனிறே.

10. யானை உண்ணும்போது இறைக்கும் அரிசி பலகோடி நூறாயிர மெறும்புகளுக்கு உணவாகும். எம்பெருமானமுது செய்து சேஷித்த ப்ரஸாதத்தாலே பலகோடி பக்தவர்க்கங்கள் உஜ்ஜீவிக்கக் காண்கிறோமிறே.

11. யானை இறந்த பின்பும் உதவும் ; எம்பெருமானும் தீர்த்தம் ஸாதித்துத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின்பும் இதிஹாஸ புராணங்கள் அருளிச் செயல்கள் மூலமாகத் தனது சரிதைகளை உணர்த்தி உதவுகின்றானிறே.

12. யானைக்கு ஒரு கையே ; எம்பெருமானுக்கும் கொடுக்கும் கையொழியக் கொள்ளுங்கையில்லையிறே.

13. பாகனுக்கு ஜீவநங்கள் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் யானை ; எம்பெருமானும் அர்ச்சக பரிசாரகர்களுக்கு —இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க. ... ... (உ)

கொன்றேன் பல்லுயிரைக் குறிக்கோளொன் றிலாமையினால் *
என்றேனு மிரந்தார்க் கினிதாக வுரைத்தறியேன் *
குன்றேய் மேகமதிர் குளிர்மாமலை வேங்கடவா ! *
அன்றே வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (ங)

குன்று ஏய் மேகம் அதிர் குளிர் மா மலை வேங்கடவா	மலைபோன்ற மேகங்கள் கோஷிக்குமிடமாய்க் குளிர்ந்ததாய்ச் சிறந்ததான திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளி யிருப்பவனே !	இரந்தார்க்கு	யாசித்தவர்களுக்கு
		இனிது ஆக	மதுரமாக
		என்றேனும்	ஒருநாளும்
		உரைத்து அறியேன்	பதில் சொல்லி யறியேன் ;
குறிக்கோள் ஒன்று இலாமையினால்	விவேகமென்பது சிறிது மில்லாமையினாலே	அன்றே	அந்த க்ஷணத்திலேயே
பல் உயிரை	பல பிராணிகளை	வந்து அடைந்தேன்	உன்னை வந்து பற்றினேன் ;
கொன்றேன்	கொலைசெய்து முடித்தேன் ;	அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.	

1. திருமழிசைப்பிரான் வைபவத்திற் பாசுரம்.
2. திருச்சந்த விருத்தம். 61.

* * *—[கொன்றேன் பல்லுயிரை.] ஜீவஹிம்சை பண்ணிப் போந்த குற்றங்களையும் பொறுத்தருளவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார். குறிக்கோள் ஒன்றிலாமையினால் பல்லுயிரைக் கொன்றேன்=குறிக்கோளாவது நம்பிக்கை; தேஹத்திற்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா உண்டென்றும் தெய்வமுண்டென்றும் சாஸ்த்ரமுண்டென்றும் புண்யபாபங்களுண்டென்றும், பாபபலன்களை அநுபவிக்க நரகமுண்டென்றும் இவையொன்றிலும் நம்பிக்கையில்லாதவனாகையால், இவ்வளவென்று கணக்கிடமுடியாதபடி எல்லையில்லாத ஜீவராசிகளைக் கொலை செய்தேன்; உகந்த பெண்களை த்ருப்தி செய்விப்பதற்குப் பொருளீட்டுவதற்காக வழிமறித்துப் பிராணிகளைக் கொன்றேனாகிலும், பிறகு கூடியிருந்து குலாவும்போது 'தேஹி' என்று ஒரு கவளமிரந்தவர்களுக்கு ஒருநாளாகிலும் ஐயமிட்டிருப்பேனோ, அதுவுமில்லை; இடாவிடினும் 'அப்பா! இப்போது கையில் ஒன்றுமில்லை; மற்றொருபோது வந்தால் பார்ப்போம்' என்று தேனொழுக வார்த்தையாவது சொல்லிவிடலாமே, அதுவும் செய்திலேன். 'இந்த பாவியினிடம் வந்து யாசித்தோமே!' என்று வாழ்நாளுள்ளவரையிலும் அவர்கள் நெஞ்சுபுண்பட்டிருக்கும்படி மிகவும் திரஸ்காரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி வெருட்டினேனென்கை.

இப்படி பலபாவங்கள் செய்து போந்தேனாகிலும் சரணம் புகுந்துவிட்டேனாகையால் அடியேனைக் குளிரநோக்கி அடிமைகொள்ளவேணுமென்றாராயிற்று. "இன்று வந்தடைந்தேன்" என்னாதே "அன்றே வந்தடைந்தேன்" என்றருளிச் செய்த ஸ்வாரஸ்யம் விளங்குமாறு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானித்தருளுமழகு பாரீர்; [அன்றே.] அநு[illegible]தும் பிறந்தாதல் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணியாதல் வருகையன்றிக்கே, கொன்ற கைகழுவாதே உதிரக்கை கழுவாதே வந்து சரணம்புகுந்தேன்.' (உதிரக்கை—கொலைசெய்ததனால் ரத்தமயமான கை.) ... ... (௩)

குலந்தா னெத்தனையும் பிறந்தே யிறந்தெய்த்தொழிந்தேன் *
நலந்தா னொன்றுமிலேன் நல்லதோரறம் செய்துமிலேன் *
நிலம்தோய் நீள்முகில்சேர் நெறியார் திருவேங்கடவா! *
அலந்தேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (௪)

நிலம் தோய் நீள் முகில் சேர் நெறி ஆர் திரு வேங்கடவா	பூமியிலே படிந்த பெரிய மேகங்கள் நடமாடின வழிகள் பொருந்தியிருக்கிற திருமலையிலெழுந்தருளி யுள்ளவனே!	நலம் ஒன்றும் இலேன்	ஒருவகை நன்மையுமில்லாதவனும்
எத்தனை குலமும்	எல்லாக்குலங்களிலும்	நல்லது ஓர் அறமும் செய்திலேன்	நல்ல கருமமொன்றும் செய்தறியாதவனும்
பிறந்து இறந்து எய்த்து ஒழிந்தேன்	பிறப்பதும் இறப்பதுமாக இளைத்துப் போனவனும்	அலந்தேன்	பகைஷ்டங்களை அநுபவித்தவனுமான அடியேன்
		வந்து அடைந்தேன்	உன்னை வந்து பற்றினேன்;
			அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.

பும் செந்நீரும் சீயு நரம்பும் செறிதசையும், வேண்டாநாற்றமிகுமுடல்” என்ற படி புண்கள் நிறைந்து கிடக்குமிது. இப்படிப்பட்ட சரீரத்திலே அகப்பட்டுத் துவண்டு போனேன்; இனி ஒரு சரீரத்தையும் பரிக்ரஹிக்க சக்தியில்லாமையாலே ஜந்மாந்தரத்துக்கு அஞ்சி உன் திருவடிவாரத்திலே வந்துவிழுந்தேன், அடிமைகொண்டருளவேணும்—என்றாராயிற்று. ... ... (அ)

தெரியேன் பாலகனாய்ப் பலதீமைகள் செய்துமிட்டேன் *
பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கேயுழைத் தேழையானேன் *
கரிசேர் பூம்பொழில்சூழ் கனமாமலை வேங்கடவா ! *
அரியே!வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. (எ)

கரி சேர்	யானைகள் மிகுந்திருக்கப் பெற்றும்
பூ பொழில் சூழ்	அழகிய சோலைகளாலே சூழப்பட்டும்
கனம் மா மலை வேங்கடவா	திண்ணியதாயுமிருக்கிற திருமலையிலே வாழ்பவனே !
அரியே	ஹரியே !
பாலகன் ஆய்	சிறியேனாயிருந்தபோது
தெரியேன்	அறிவில்லாதவனாய்
பல தீமைகள்	பல பாவங்களை
செய்தும் இட்டேன்	செய்து தீர்த்தேன்;
பெரியேன் ஆயினபின்	யௌவன பருவமடைந்த பின்பு
பிறர்க்கே உழைத்து	விஷயாந்தர பரனாய் ச்ரமப்பட்டு
ஏழை ஆனேன்	சதிர்கெட்டுப் போனேன்;

(இப்படிப்பட்ட அடியேன்)
வந்து அடைந்தேன்—;
அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.

* * *—[தெரியேன் பாலகனாய்.] “கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்” என்றும் “தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா” என்றும் இளம்பிராயத்திலே நல்லதுகளைக் கற்கும்படி சொல்லியிருப்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக நான் இளம்பிராயத்திலே அவிவேகியாய்ப் பல தப்புக்காரியங்களைச் செய்துவிட்டேன்; பிறகு யௌவனம் வந்து முகங்காட்டினவாறே, எந்த வஸ்துவைக்கண்டாலும் ‘இது அவளுக்காகும், இது அவளுக்காகும்’ என்றேகொண்டு பலவற்றையும் மாதர்க்காகத்தேடித்திரிந்து அலைந்து சதிர்கேடனானேன்; போன காலமெல்லாம்பழுதேபோனாலும், இனியாகிலும் ப்ராப்தவிஷயத்திலே தொண்டு பூண்ட முதமுண்ணப்பெறலாமென்று திருவடிகளின் கீழே வந்து சேர்ந்தேன், ஆட்கொண்டருளவேணும் என்றாராயிற்று.

முதலடியை இரண்டு வாக்கியமாகவும் உரைக்கலாம்; பாலகனாய் தெரியேன்—சில நாள் மிக்க இளம்பருவமாய் யுக்தாயுக்தங்களறியாதே கிடந்தேன். பல தீமைகள் செய்துமிட்டேன்—(சிறிது அறிவு உண்டான பின்பு) தோன்றினபடி பலதீமைகள் செய்து திரிந்தேன் என்கை.

அரியே!—ஹரி என்ற வடசொல் அரியெனத்திரிந்தது. என்னுடைய பாவங்

களை யெல்லாம் ஹரிப்பவனே! என்றும், சிங்கம்போல் ஒருவராலும் அடர்க்க வொண்ணுதவனே! என்றும் உரைக்கலாம். (ஹரி—சிங்கம்) ... (எ)

நோற்றேன் பல்பிறவி யுன்னைக்காண்பதோ ராசையினுல் *
ஏற்றே னிப்பிறப்பே யிடருற்றன னெம்பெருமான்! *
கோல்தேன் பாய்ந்தொழுகும் குளிர்சோலைசூழ் வேங்கடவா! *
ஆற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (அ)

கோல் தேன் பாய்ந்து ஒழுகும் — கோல்களினின்றும் தேன் இழிந்து வெள்ளமிடா நின்ற

குளிர் சோலை சூழ் வேங் கடவா — குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருமலையில் வாழ்பவனே!

எம்பெருமான் — அஸ்மத் ஸ்வாமியே!,

பல் பிறவி நோற்றேன் — எனக்குப் பல பிறவிகள் உண்டாகும்படி காரியம் செய்து வைத்தேன்.

உன்னை காண்பது ஓர் ஆசையினுல் — உன்னை ஸேவிக்கவேணு மென்று ஒரு காதல் கிளர்ந்தபடியினுலே

இப்பிறப்பே ஏற்றேன் — இந்த ஜன்மத்திலே உனக்கு அன்பனுக ஏற் பட்டேன்.

இடர் உற்றனன் — (இன்னமும் நேரக்கூடிய பிறவிகளை நினைத்து) துக்கப்படாநின்றேன்;

(இனி பிறவிகள் நேராமைக்காக)

வந்து அடைந்தேன்—;

அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—

* * *—[நோற்றேன்பல்பிறவி.] நோற்கையாவது – ஸங்கல்பிக்கை; பல பிறவிகளை ஸங்கல்பிக்கையாவது – பலபிறவிகள் உண்டாகும்படி கருமங்களைச் செய்தலாம். இப்படி பல பிறவிகளும் பிறந்து கொண்டேவரச் செய்தே யாத்ருச்சிக ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே உன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைபிறந்தது இப்பிறவியில்; அதனுல், இதற்குக்கீழ் நாம் நின்ற நிலை மிகவும் பொல்லாதென்று நெஞ்சில்பட்டது. இதுவரையில் நடந்தவற்றையும் இனி நடக்கப் போகிறவற்றையும் நினைத்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் உன் திருவடிகளை வந்துபணிந்தேன், அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணும்—என்றாராயிற்று.

"உன்னைக் காண்பதோராசையினுல் பல்பிறவி நோற்றேன், இப்பிறப்பே ஏற்றேன்" என்று அந்வயித்து, 'உன்னை ஸேவிக்கவேணுமென்று பலபல பிறவிகளில் நோன்பு நோற்றேன்; இதுவரையில் உன்னுடைய ஸேவை கிடைக்கப் பெற்றிலேன்; இப்பிறவியில் பாக்கியம் வாய்த்தது; கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் வீணாய்ப்போயிற்றேயென்று இடருற்றேன்—என்றும் உரைப்பர். இதனிலும் முன்னமுரைத்த பொருளே சிறக்கும். ... ... (அ)

பற்றே லொன்றுமிலேன் பாவமேசெய்து பாவியானேன் *
மற்றே லொன்றறியேன் மாயனே! எங்கள்மாதவனே! *
கல்தேன் பாய்ந்தொழுகும் கமலச்சுனை வேங்கடவா!
அற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (கூ)

மாயனே	ஆச்சரியமான குணங்களை யுடையவனே !
எங்கள் மாதவனே	எங்களுக்குப் புருஷகார மான பிராட்டிக்கு வல்லபனே !
கல் தேன் பாய்ந்து ஒழுகும் கமலம் சுனை வேங்கடவா	மலை முழஞ்சுகளினின் றும் தேன் பெருகி வெள்ளமிடா நிற்பதும் தாமரைச்சுனைகளை யுடையதுமான திரு மலையிலே வாழ்ப வனே !
பற்று ஒன்றும் இலேன்	ஒருவிதமான ஆதாரமும் அற்றவனாய்
பாவமேசெய்து பாவி ஆனேன்	பாவங்களையே செய்து பாபிஷ்டனாய்
மற்று ஒன்று அறியேன்	ஒரு உபாயமுமறியாதவ னான அடியேன்
அற்றேன்	உனக்கே அற்றுத் தீர்ந்த வனாய்க் கொண்டு
வந்து அடைந்தேன்—:	
அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.	

* * *—[பற்றேலோன்றுமிலேன்.] உன்னுடைய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் ஓடிப்போன வெனக்கு ஓரிடத்திலும் ஒருவகையான ஆதாரமுமில்லை. ஆத்மாவுக்கு ஞானமும் ஆநந்தமும் நிரூபகமாயினும் என்வரையில் பாபமே நிரூபகமாம்படி பாவங்களையே செய்து பாபிஷ்டனானேன்; உன்னைப் பெறுதற்குறுப்பான உபாய விஷயத்தில் எள்ளளவும் ஞானமில்லை; நீயோ இப்படிப்பட்ட குறைவாளரையும் ரக்ஷிக்கவல்ல ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனாக இரா நின்றாய்; உனது குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே என்னைப்போன்றவர்களுடைய அபராதங்களினாலே ஒருகால் சீற்றம்பிறந்தாலும் பொறுப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கவல்ல பெரிய பிராட்டியாரும் * அகலகில்லேனிறையுமென்று திருமார்விலே உறையா நின்றாள். இப்படியிருக்குமிருப்பிலே நான் வந்து சரணம் புகுந்தேனான பின்பு இனி நான் இழப்பதுண்டோ? "பற்றிலார் பற்ற நின்றானே!" என்றபடி ஆதாரமற்றவர்களுக்கு ஆதாரமாய் நிற்கக்கூடிய நீயே அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

பாவமே செய்து பாவியானேன்="பாவமேசெய்தேன்" என்றாவது, "பாவியானேன்" என்றாவது இரண்டத்தொன்று சொன்னால் போராதோ? "பாவமே செய்து பாவியானேன்" என்ன வேண்டுவதென்? என்னில்; கேளீர்;—பாவஞ்செய்து புண்யாத்மாவாக ஆவதுமுண்டு; புண்யஞ்செய்து பாபிஷ்டனாக ஆவதுமுண்டு; தசரதசக்ரவர்த்தி அஸத்யவசநமாகிற பாவத்துக்கு அஞ்சி, சொன்ன வண்ணம்செய்கையாகிறபுண்யத்தைப் பண்ணிவைத்தும், ஸாக்ஷாத்வடிவெடுத்து வந்த புண்யமான இராமபிரானை இழந்து ஆபாஸதர்மத்தில் நிலைநின்றானென்ற காரணத்தினால் அவனுடைய புண்யம் பாவமாகவே ஆயிற்று; பரமபதப்ராப்திக்கு அநர்ஹனாய்விட்டானிறே. "சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன்" என்று பாபிகளில் முதல்வனான சிசுபாலன் உள்ளதனையும் பாவமேசெய்துபோந்தாலும் முடிவில் நல்ல பேறுபெற்றனனாதலால் அவனுடைய பாவமெல்லாம் புண்யமாகவே ஆயிற்று. ஆகவிப்படி பாவஞ்செய்து புண்யசாலியாவதும், புண்யஞ்செய்துபாபிஷ்டனாவதும் உண்டாயினும், நான் பாவமேசெய்துபாவியானேன்—

(அதாவது) தசரதனைப் போலே புண்யத்தைச் செய்து பாவியானவனல்லேன், சிசுபாலனைப்போலே பாவத்தைச் செய்து புண்யாத்மாவாக ஆனவனுமல்லேன்; செய்ததும் பாவம்; ஆனதும் பாபிஷ்டனாக—என்கை.

முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும், ஏல்—அசைச்சொற்கள். ...

இப்பாட்டில் மாதவனே! என்கையாலே பிராட்டியை முன்னிட்டு சரணம் புகுந்தமை விளங்கும். மா—பிராட்டிக்கு, தவன்—நாயகன். ... (கூ)

கண்ணா யேழுலகுக் குயிராய வெங்கார்வண்ணனை *
விண்ணோர் தாம்பரவும் பொழில்வேங்கட வேதியனை *
திண்ணார் மாடங்கள்சூழ் திருமங்கையர்கோன் கலியன் *
பண்ணார் பாடல்பத்தும் பயில்வார்க் கில்லைபாவங்களே. (கo)

ஏழ் உலகுக்கு	எல்லாவுலகங்களுக்கும்
கண் ஆய்	கண்போன்றவனும்
உயிர் ஆய	உயிர் போன்றவனும்
எம்	எமக்காக
கார் வண்ணனை	மேகம் போன்ற திருநிறத்தையுடையவனும்
விண்ணோர் தாம்பரவும்பொழில் வேங்கடம்	நித்யஸூரிகளும் வந்து துதிக்கப்பெற்ற, சோலை சூழ்ந்த திருமலையிலே
வேதியனை	வேதப்ரதிபாத்யனாய் எழுந்தருளியிருப்பவனுமான எம்பெருமானைக் குறித்து
திண் ஆர் மாடங்கள் சூழ் திரு மங்கையர் கோன் கலியன்	திண்ணிய மாடங்கள் சூழ்ந்த திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான கலியன் (அருளிச் செய்த)
பண் ஆர் பாடல் பத்தும்	பண்ணோடுகூடிய இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
பயில்வார்க்கு	ஓதுமவர்களுக்கு
பாவங்கள் இல்லை	பிரதிபந்தகங்களெல்லாம் தொலைந்து போம்.

* * *—[கண்ணாயேழுலகுக்கு.] "கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தண்ணார் வேங்கடவிண்ணோர் வெற்பனே" என்றபடி ஏழுலகத்தவர்க்கும் கண்போன்றவனும் உயிர்போன்றவனுமான திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்துத் திருமங்கைமன்னனருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்களுக்குப் பாவங்களெல்லாம் பறந்தோடுமென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... ... (கo)

அடிவரவு:—தாய் மான் கொன்றேன் குலம் எப்பாவம் மண் தெரியேன் நோற்றேன் பற்றேல் கண்ணாய் கண்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—பத்தாந்திருமொழி.

கண்ணார் கடல்சூழ்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், தம்முடைய வெறுமையைச் சொல்லிச்சரணம் புகுந்து 'அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணும், அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணும்' என்று பலகாலும் பிரார்த்தித்தார்; அஹங்காரம் மமகாரம் முதலிய விரோதிகள் கழிந்து பரபக்தி பெருகினாலன்றோ கைங்கரியம் பெறலாவது; அதற்காக, அஹங்காரமமகாரம் முதலிய விரோதிகளைப் போக்கியருளவேணுமென்றும், பக்தி ஸம்பத்தைத் தந்தருள வேணுமென்றும் பிரார்த்திக்கிறாரிதில்.

எம்பெருமானாரும் சரணாகதிகத்யத்திலே "த்வத் பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று சரணம் புகுந்த பின்பு, ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமான ப்ரக்ருதியைக் கழித்துத்தரவேணுமென்றும் அஹங்காரமமகாரங்களைக் கழித்துத்தரவேணுமென்றும் பரபக்தி முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கவேணுமென்றும் பிரார்த்தித்தது இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும். ... ...

கண்ணார் கடல்சூழிலங்கைக் கிறைவன்தன் *
திண்ணாகம் பிளக்கச் சரம்செல வுய்த்தாய்! *
விண்ணோர் தொழும் வேங்கட மாமலைமேய *
அண்ணா! அடியே னிடரைக் களையாயே. (க)

கண் ஆர் கடல் சூழ்	விசாலமான கடலாலே சூழப்பட்ட
இலங்கைக்கு	லங்காபுரிக்கு
இறைவன் தன்	தலைவனான இராவணனுடைய
திண் ஆகம் பிளக்க	திண்ணிய சரீரம் பிளந்து போம்படியாக
சரம்	அம்புகளை
செல உய்த்தாய்	செலுத்தினவனே!
விண்ணோர் தொழும்	(பிரமன் முதலிய) தேவர்கள் வந்து ஸேவிக்கப் பெற்ற
வேங்கடம் மா மலை	திருமலையிலே
மேய அண்ணா	எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமானே!
அடியேன் இடரைகளையாய்	என் துன்பங்களை நீக்கியருளவேணும்.

* * *—[கண்ணார்கடல்சூழ்.] மிகப் பெரிய கடலையே அகழாகவுடைத்தான இலங்கைக்குத் தலைவனான இராவணனுடைய திண்மை பொருந்திய சரீரம் இருபிளவாகப் பிளவுறும்படியாக அவன் மீது அம்புகளைப் பிரயோகித்த

வனே ! என்று ஸ்ரீராமபிரானாக விளிக்கின்றார் திருவேங்கடமுடையானை ; அவனும் இவனும் ஒருவனேயென்கிற ஒற்றுமைநயம் தோற்றுதற்காகவென்க. இராவணனாலே குடியிருப்பு இழந்து கிடந்த தேவர்களெல்லாரும் களித்து வந்து தொழும்படியான திருவேங்கட மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானே ! இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் இருப்பு—பெருந்துக்கம் என்றுணர்ந்த என்னுடைய இவ்விடரைப் போக்கியருளாய் என்கிறார்.

கண்ஆர்கடல்=வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படியான (அழகிய) கடல் என்றுமுரைக்கலாம். ... ... (க)

இலங்கைப் பதிக்கன் றிறையாய* அரக்கர்
குலம்கெட் டவர்மாளக் கோடிப்புள் திரித்தாய்! *
விலங்கல் குடுமித் திருவேங்கடம் மேய *
அலங்கல் துளப முடியாய் ! அருளாயே. (உ)

அன்று	முற்காலத்தில்	விலங்கல் குடுமி	(மேலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்திர ஸூர்யர்கள்) விலங்கிப்போகவேண்டும்படியான (உயர்த்திபொருந்திய) சிகரத்தையுடைய
இலங்கை பதிக்கு	லங்காபுரிக்கு	திரு வேங்கடம்	திருமலையிலே
இறை ஆய	அரசர்களாயிருந்த	மேய	மேவியிருப்பவனாய்
அரக்கரவர்	(மாலிமுதலிய) ராக்ஷஸர்கள்	துளபம்	திருத்துழாயினாலாகிய
குலம் கெட்டு மாள	கும்பலோடே சிதறியோடி முடியும்படியாக	அலங்கல்	மாலையை
கொடி	(தனக்கு) த்வஜமான	முடியாய்	திருமுடியிலே அணிந்துள்ளவனே !
புள்	பெரிய திருவடியை	அருளாய்	(அடியேன் மீது) க்ருபை பண்ணியருளவேணும்.
திரித்தாய்	ஸஞ்சரிப்பித்தவனே !,		

* * *—[இலங்கைப்பதிக்கு.] புற்றானது என்றைக்கும் துஷ்ட ஸர்ப்பங்கள் மாறாதே உறையுமிடமாக இருப்பதுபோல இலங்கையானது இராவணனுக்குமுன்பும் குடியிருந்து வந்த மாலிமுதலானவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு வந்ததாதலால் அவர்களையும் தொலைத்தபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஏழாவது ஸர்க்கத்தில் மாலிமுதலிய அரக்கர்களை மடித்தவரலாறு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது, கண்டு கொள்க. மாலியானவன் முதலில் பெரியதிருவடியை கதையாலே அடித்துத் துரத்திவிட்டானென்றும், பிறகு பெருமாள் அளவற்ற சீற்றங்கொண்டு அப்பெரிய திருவடியின்மேல் ஏறிக்கொண்டு போர்க்களத்திலே யெழுந்தருளித் திருவாழியைப் பிரயோகித்து வெற்றி பெற்றனன் என்றுமுணர்க. "இலங்கைப்பதிக்கேன்று இறையாய" என்ற பாடமும் பொருந்தும்.

“குலம் மாள” என்னாமல் “குலம் கெட்டு மாள” என்றதனால், பல அரக்கர்கள் மூலைக்கொருவராகச் சிதறி ஓடினார்களென்பதும் பலர் மாண்டொழிந்தனர் என்பதும் விளங்கும். விலங்கல்குடுமி = “சேணுயர் வேங்கடம்” என்றாற்போலே திருமலையின் உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறது இந்த விசேஷணம். வானத்தின்மீது ஸஞ்சரிக்கின்ற ஸூர்ய சந்திரர்கள் விலகிப்போகவேண்டும்படியான சிகரத்தையுடைய திருமலை என்கை. விலங்கல் என்று மலைக்கும் பேருண்டாகையாலே, குடுமி—சிகரத்தையுடைய, திருவேங்கடம் விலங்கல்—திருவேங்கட மலையிலே என்றும் உரைக்கலாமாயினும் அதுசிறவாது.

அலங்கல்துளபமுடியாய் அருளாய் = ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்கென்றே தனி மாலையிட்டிருக்கிற உனக்கு என்னுடைய விரோதிகளைப் போக்குகை ஒரு பெரிய காரியமன்று; அருள்செய்ய வேண்டுமத்தனையென்கை. ... ... (௨)

நீரார் கடலும் நிலனும் முழுதுண்டு *
ஏரால மிளந்தளிர்மேல் துயிலெந்தாய்! *
சீரார் திருவேங்கட மாமலை மேய *
ஆராவமுதே! அடியேற் கருளாயே. (௩)

நீர் ஆர் கடலும்	நீர் நிரம்பியிருக்கிற கடலையும்
நிலனும்	பூமியையும்
முழுது	மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும் (பிரளயம் கொள்ளாதபடி)
உண்டு	அமுதுசெய்து
ஏர்	அழகியதும்
இள	இளையதுமான
ஆலந்தளிர் மேல்	ஆலந்தளிரின் மேலே
துயில்	திருக்கண்வளர்ந்தருளின
எந்தாய்	ஸ்வாமியே!,
சீர் ஆர்	சிறப்புப் பொருந்திய
திருவேங்கடம் மா மலை மேய	திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
ஆரா அமுதே	ஆராவமுதமான எம்பெருமானே!
அடியேற்கு அருளாய்	அடியேன்மீது கிருபை செய்தருளவேணும்.

* * *[நீரார்கடலும்.] ‘மற்ற பேர்களை ரக்ஷிக்க நான் சக்தனாயினும் பாவிகளில் தலைவரான உம்மை ரக்ஷித்தல் எனக்கு எளிதன்றே; இஃது அருமையான காரியமாயிற்றே!’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; பிரளய காலத்திலே கடல் சூழ்ந்த உலகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்திட்டு இளையதொரு ஆலந்தளிரின்மேலே திருக்கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான உனக்கு அரிதான காரியமும் உண்டோ? எல்லாம் எளிதேகாண் என்பார்போல வடதளசாயி விருத்தாந்தத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். அந்த சக்தி விசேஷமெல்லாந் தோற்றத் திருமலையிலே ஸேவைஸாதிக்கின்ற என் ஆராவமுதமே! அருள்புரியாய் என்கிறார். ... ... (௩)

உண்டாயுறிமேல் நறுநெய்யமுதாக *
கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே *
விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடம் மேய *
அண்டா! அடியேனுக்கருள்புரியாயே. (௪)

உறி மேல்	உறிகளின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த	விண் தோய் சிகரம்	பரமபதம் வரையில் சென்று ஓங்கின சிகரத்தையுடைய
நறு நெய்	நல்ல நெய்யை	திரு வேங்கடம் மேய	திருமலையிலே நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற
அமுது ஆக உண்டாய்	அமுதமாகக்கொண்டு புஜித்தவனே!	அண்டா	தேவாதி தேவனே!
குறள் ஆய்	வாமநனாகி	அடியேனுக்கு அருள் புரியாய்	அடியேன்மீது கிருபை செய்தருள வேணும்.
நிலம்	பூமியை		
ஈர் அடியாலே	இரண்டடியாலே		
கொண்டாய்	அளந்து கொண்டவனே!		

* * *—[உண்டாயுறிமேல்.] திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பில் பரத்வ ஸௌலப்யங்களிரண்டும் ஒருங்கே விளங்குகின்றன வென்னவேண்டி இரண்டுக்கும் ப்ரகாசகமான இரண்டு சேஷ்டிதங்களை முன்னடிகளிற் கூறுகின்றார். திருவாய்ப்பாடியில் ஆய்ச்சிகள் உறிகளின்மேலே சேமித்துவைத்த நெய் முதலிய கவ்யங்களை அமுது செய்தாயென்று சொன்னமுகத்தால் ஸௌலப்ய குணத்தையும், குறளாகி மாவலியிடத்துச் சென்று நீரேற்றுப் பெற்று ஈரடியாலே உலகளந்தாயென்று சொன்னமுகத்தாலே பரத்வத்தையும் பேசினாராயிற்று.

திருவேங்கடமலை பூமண்டலத்திலே உள்ளதாகையாலே நம்போன்ற மனிசர்கள் சென்று ஸேவிப்பதற்குப் பாங்காயிருப்பதுபோல, * விண்தோய் சிகரத் திருவேங்கடமாகையாலே நித்யஸூரிகள் வந்து ஸேவிப்பதற்கும் பாங்காயிருக்கும். ஆனதுபற்றியே "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்று திருமழிசைப்பிரானும் "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை, வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்" என்று திருப்பாணாழ்வாரும் அருளிச்செய்தது. நித்யஸூரிகள் பரத்வத்திலே ஸர்வகாலமும் பழகினவர்களாகையாலே ஸௌலப்யத்தைக் காண விரும்பி வருவர்கள்; மனிசர்கள் பரத்வத்தைக்காண விரும்பிச் செல்லுவர்கள்; இரண்டு குணங்களும் அங்கே குறையற்றவை என்று இப்பாசுரத்தினால் காட்டினாராயிற்று.

"திருவேங்கடம் மேய அண்டா" என்ற விளியும் இங்கே பொருத்தமாக அமைந்தது. 'அண்டன்' என்று இடையனுக்கும் தேவனுக்கும் பெயர். "உறிமேல் நறுநெய் அமுதாக உண்ட அண்டா" என்று யோஜித்து, இடையனே! என்னுதல்; "குறளாய் ஈரடியாலே நிலம் கொண்ட அண்டா" என்றுயோஜித்து, 'தேவனே!—பரமபுருஷனே!' என்னுதல். இரண்டு யோஜனையாலும் பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் விளியிலும் விளங்கினபடி. ... ... (௪)

தூணாயதனூ டரியாய் வந்துதோன்றி *
பேணா வவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய்! *
சேணார் திருவேங்கட மாமலைமேய *
கோணாகணையாய்! குறிக்கொள்ளெனைநீயே. (ரு)

தூணாயதனூடு	வெறும் தூணாகவேயிருக்கிறவதற்குள்ளே	திரு வேங்கடம் மா மலை மேய	திருமலையிலே எழுந்தருளியிருப்பவனும்
அரி ஆய்	நரஸிம்ஹமாகி	கோள் நாக அணையாய்	மிடுக்கையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்பள்ளியாகவுடையனுமான பெருமானே!
வந்து தோன்றி	திருவவதரித்து,		
பேணா அவுணன் உடலம் பிளந்திட்டாய்	(தன்னை) மதியாத ஹிரண்ய கசிபுவின் சரீரத்தைக் கிழித்துப் போகட்டவனே	எனை	அடியேனை
		நீயே குறிக்கொள்	நீயாகவே திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும்.
சேண் ஆர்	மிக்க உயர்த்திபொருந்திய		

* * *—[தூணாயதனூடு.] பக்தர்களின் சத்ருக்களிடத்தில் சீற்றமும், பக்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமும் விளங்கத் திருமலையிலே ஸேவைஸாதிக்கிறபடியைப் பேசுகிறார். தூணினுள்ளே நரசிங்கமாய்த் தோன்றி இரணியனுடலைப் பிளந்தெறிந்து சிறுக்கனான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள் செய்தாப்போலே அடியேன்மீதும் அருள் செய்யவேணு மென்கிறார்.

“ தூணூடு அரியாய் வந்து தோன்றி ” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, “ தூணாயதனூடு = தூணாயிருக்கிற வஸ்துவினுள்ளே ” என்று சொல்லுகைக்குக் கருத்து ஏன்னென்னில் ; ‘ முன்பே நரஸிம்ஹத்தை உள்ளே அடக்கி வைத்துக் கட்டின கம்பமிது ’ என்று சொல்லவொண்ணாதபடி வெறும் தூணானவதனுள்ளே என்பதாம். அரி-சிங்கம். பேணாஅவுணன்—ஸர்வேச்வரனை மதியாத இரணியன் என்றும், பாகவத சிகாமணியான ப்ரஹ்லாதனை மதியாத இரணியன் என்றும் உரைக்கலாம்.

சேண் = அகலம், ஆகாசம், உயர்ச்சி, தூரம், நீளம். கோள்நாகணையாய் ! = கோள்—மிடுக்கு ; திருவனந்தாழ்வானுக்கு மிடுக்காவது—“ சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் ” என்றபடி பலவகையடிமைகளுக்கும் உரிய வடிவங்களைக் கொள்ளுதற்குப் பாங்கானசக்தி. குறிக்கொள்—ஓரடியானுமுளனென்று திருவுள்ளத்தில் வைத்திரு என்றபடி. திருவனந்தாழ்வானைப் போலே என்னையும் அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளாய் என்பது உள்ளுறை. ... ... (ரு)

மன்னாவிம்மனிசப் பிறவியை நீக்கி *
தன்னாக்கித் தன்னின்னருள் செய்யுந்தலைவன் *
மின்னார் முகில்சேர் திருவேங்கடம்மேய *
என்னானையென்னப்ப னென்னெஞ்சிலுளானே. (சு)

மன்னு	நிலைத்திராத
இ மனிசப் பிறவியை	இந்த மநுஷ்யஜன்மத்தை
நீக்கி	போக்கடித்து
தன் ஆக்கி	தனக்கு ஆளாக்கிக்கொண்டு
தன் இன் அருள் செய்யும்	தனது பரமகிருபையைச் செய்கின்ற
தலைவன்	ஸ்வாமியும்,
மின் ஆர் முகில் சேர்	மின்னலோடு கூடிய மேகங்கள் வந்து சேரப்பெற்ற
திருவேங்கடம்	திருமலையிலே
மேய	எழுந்தருளியிருக்கிற
என் ஆனை	எனது ஆனை போன்றவனுமான
என் அப்பன்	எம்பெருமான்
என் நெஞ்சில் உளானே	எனது நெஞ்சிலே எழுந்தருளிவிட்டான்.

* * *—[மன்னுவிம்மனிச.] கீழ் ஐந்துபாட்டும் பிரார்த்தனையாய்ச் சென்றது; இனி மேற்பாட்டுக்கள் பிரார்த்தனை ஒருவாறு தலைக்கட்டினபடியைச் சொல்வதாகச் செல்லுகிறது. "அடியேனிடரைக்களையாயே" என்றும் "அடியேற்கருளாயே" என்றும் "அடியேனுக்கருள் புரியாயே" என்றும் "குறிக்கொள்ளனே நீயே" என்றும் பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரை நோக்கித் திருவேங்கடமுடையான் 'அடியார்களைத் தேடித்திரிகிற நான் இங்ஙனே பிரார்த்திக்கிற உம்மை உபேக்ஷித்திருப்பேனோ?' என்று சொல்லி ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தான்; அதனை அறிந்த ஆழ்வார் இனிதாக அநுபவிக்கிறார். எம்பெருமான் தமது நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தவாறே தாம் ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விலகிவிட்டதாகவே நினைத்துப் பேசுகிறார்.

மன்னு என்பது மனிசப்பிறவிக்கு அடைமொழி. "மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்றபடி மின்னலைக்காட்டிலும் அஸ்திரமான இந்த மானிடப்பிறவியில்நின்றும் என்னை நீக்கித்தன்னையே யொக்க அருள்செய்யுமெம்பெருமான் என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்துநிற்கிறான் காண்மின்—என்கிறார்.

தன்னாக்கி = தன்னைப்போலே என்னையும் மலர்ந்த ஞாநாநந்தங்களையுடையவனாக்கி என்றாவது, தனக்கு சேஷமாக்கி என்றாவது உரைக்கலாம். **மின்னார் முகில்சேர்** = பெருமாளும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்திக்கு உவமையிட்டபடி. ... ... (சு)

மானேய் மடநோக்கி திறத்தெதிர்வந்த *
ஆனேழ் விடைசெற்ற அணிவரைத்தோளா! *
தேனே! திருவேங்கட மாமலை மேய! *
கோனே! என்மனம் குடிகொண் டிருந்தாயே. (எ)

மான் ஏய் மட நோக்கி திறத்து	மானினுடைய நோக்குப் போன்ற அழகிய நோக்குடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக,
எதிர் வந்த	செருக்குடன் வந்த
ஆன் விடை ஏழ் செற்ற	ஏழு ரிஷபங்களைக் கொன்ற
அணி வரை தோளா	அழகிய மலைபோன்ற திருத்தோள்களையுடையவனே

தேனே	தேன்போல் போக்யனானவனே !	என் மனம்	என்னுடைய நெஞ்சை
திரு வேங்கடம் மா மலை மேய கோனே	திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமியே	குடி கொண்டு	இருப்பிடமாகக்கொண்டு
		இருந்தாய்	நிலைபெற்றிரா நின்றாய்.

* * *—[மானேய்மடநோக்கி.] "அண்ணா வடியேனிடரைக்களையாயே" என்று முதற்பாட்டிலே தாம் பிரார்த்தித்தபடியே தம்முடைய இடர்களைக் களைந்து அருளினது, முன்பு நப்பின்னைப்பிராட்டியின் கலவிக்கு விரோதிகளாயிருந்த ஏழு ரிஷபங்களை வலியடக்கினதுபோலே யிருக்கையாலே அதனைப்பேசி இனியராகிறார். மானினுடைய நோக்குப்போன்ற நோக்கையுடையவளான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்துகொள்வதற்காக அவளுடைய தந்தையின் கட்டளைப் படி ஏழு ரிஷபங்களையும் கொன்றொழித்த பெருமிடுக்கனே !; அன்று அவளுக்கு எவ்வளவு போக்யமாயிருந்தாயோ, எனக்கும் அவ்வளவு போக்யமாயிருப்பவனே ! திருவேங்கடமுடையானே ! அந்த நப்பின்னைப்பிராட்டியையும் கூட்டிக் கொண்டு என்மனத்தே வந்துகுடிகொண்டிருக்கின்றாயே ! இப்படியும் ஒரு திருவருளுண்டோ ? என்றாராயிற்று.

எதிர் வந்த ஆனேழ்விடைகளை மானேய்மட நோக்கி திறத்துச் செற்ற அணிவரைத் தோளா ! என்று அந்வயிப்பது. ... ... (எ)

சேயனணிய னெனசிந்தையுள் நின்ற
மாயன்* மணிவா ளொளி வெண்டரளங்கள் *
வேய்விண்டுதிர் வேங்கடமா மலைமேய *
ஆய னடியல்லது மற்றறியேனே. (அ)

சேயன்	(பக்தியற்றவர்களுக்கு) எட்டாதவனும	வாள் மணி	ஒளியுள்ள ரத்னங்களையும்
		உதிர்	உதிர்க்குமிடமான
அணியன்	(பக்தர்களுக்குக்) கையாளாயிருப்பவனும்	வேங்கடம் மா மலை மேய	திருமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமான
என சிந்தையுள் நின்ற மாயன்	என் நெஞ்சினுள்ளே வந்து நின்ற ஆச்சரியபூதனும்,	ஆயன்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
வேய் விண்டு	மூங்கில்களானவை பிளவுபட்டு	அடி அல்லது	திருவடிகளையொழிய
ஒளி வெண் தரளங்கள்	பிரகாசமுள்ள வெளுத்த முத்துக்களையும்	மற்று	வேறொன்றையும்
		அறியேன்	அறியமாட்டேன்.

* * *—[சேயனணியன்.] இப்படி என்னெஞ்சிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடுங்கூட வந்து புகுந்தானானபின்பு இவன் திருவடிகளிலே கைங்கரியம் பண்ணுகையொழிய வேறொன்றும் நானறியேன் என்கிறார்.

எம்பெருமான் சிலர்க்குச் சேயன், சிலர்க்கு அணியன்; சேயனென்றால் தூரத்திலிருப்பவனென்கை; அணியனென்றால் ஸமீபத்திலிருப்பவனென்கை,

தன்னை உகவாதார்க்கு அவன் எட்டாதவன்; தன்னை உகந்தார்க்கு அவன் கையாளாயிருப்பவன். துரியோதநாதியர் திறத்திலும் பாண்டவர் திறத்திலும் இதனைக்காணலாம். சிறிது பக்தியுடையார்க்கும் அவன் அணியன் என்பதை என்னைக்கொண்டேயறியலாமென்பவர் போல என சிந்தையுள் நின்றமாயன் என்கிறார். என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்சரிய சீலன் அணியனென்பது சொல்லவேணுமோ வென்கை.

மணிவாளொளிவெண்தரளங்கள் வேய்விண்டுதிர் என்பது திருவேங்கட மலைக்கு விசேஷணம். யானைகளின் கும்பஸ்தலத்திலும் மூங்கில்களிலும் முத்துக்களும் மணிகளும் உண்டாவதாக நூல்கள் கூறும். வேய்களானவை விண்டு விரிந்து, வாள் (ஒளி) பொருந்திய மணிகளையும், ஒளியும் வெண்ணிறமும் பொருந்திய தரளங் (முத்துக்)களையும் உதிர்க்குமிடமான திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வஸுலபனுடைய திருவடிகளைத்தவிர வேறொன்றுமறியேன்.

தரளம்—முத்து; வடசொல். ... ... (அ)

வந்தாயென்மனம் புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய் *
நந்தாத கொழுஞ்சுடரே யெங்கள்நம்பீ! *
சிந்தாமணியே திருவேங்கடம் மேய
எந்தாய்! *இனியானுன்னை யென்றும் விடேனே. (௯)

நந்தாத	ஒருகாலும் அணையாத
கொழு சுடரே	சிறந்த தேஜஸ்ஸாயிருப்பவனே!
எங்கள் நம்பீ	எங்களுடைய குறையை நிரப்பவல்ல பூர்ணனே!
சிந்தாமணியே	நினைத்த மாத்திரத்தில் எல்லாவற்றையும் கொடுத்தருளவல்லவனே!
திரு வேங்கடம் மேய எந்தாய்	திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே!
வந்தாய்	என்பக்கல் வந்தாய்;
என் மனம் புகுந்தாய்	எனது நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாய்;
மன்னிநின்றாய்	உள்ளேயே பொருந்தி நின்றாய்;
இனி	இனிமேல்
யான்	அடியேன்
உன்னை என்றும் விடேன்	உன்னை ஒரு நாளும் விடமாட்டேன்.

* * *—[வந்தாயென்மனம்.] தாம் பெற்ற பேற்றை வாயாரச் சொல்லி மகிழ்கிறார். "வந்து என் மனம் புகுந்து மன்னிநின்றாய்" என்று ஒரு வாக்கியமாகவே சொல்லிவிடலாமாயினும் தம்முடைய ஆநந்தம் நன்கு விளங்குமாறு "வந்தாய்—என் மனம் புகுந்தாய்—மன்னிநின்றாய்" என்று தனித்தனி வாக்கியமாக நீட்டிநீட்டி யுரைக்கின்றார்.

வந்தாய்—பரமபதம், திருப்பாற்கடல் முதலான அஸாதாரண ஸ்தலங்களை விட்டு இவ்விடம் வந்தாய். என்மனம்புகுந்தாய்—வந்தவிடத்திலும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிற்சிறந்த யோகிகளின் மனத்தைத் தேடியோடாமல் நாயினேனுடைய மனத்தைத் தேடிப்பிடித்து வந்து புகுந்தாய். மன்னிநின்றாய்—' இனிய இடங்

களிலே நாம் சுகமாக இருப்பதைவிட்டு இவருடைய அழுக்கு நெஞ்சிலே சிறைப் பட்டுக்கிடப்பானேன்’ என்று வெறுத்து நெஞ்சைவிட்டு நீங்கப்பாராமல் ‘இத னில் சிறந்த ஸ்தாநம் வேறொன்று நமக்கில்லை’ என்று கொண்டு என்னெஞ்சி லேயே ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக இருந்துவிட்டாய்.

அப்ராக்ருதனை நீ மிகவும் ஹேயமான என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்த தனாலே உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு எள்ளளவும் குறையில்லை; முன்னிலும் தேஜஸ்ஸு விஞ்சுகின்றது என்பார் நந்தாத கொழுஞ்சுடரே! என விளிக்கின்றார். நந்துதல்—கெடுதல்; நந்தாத—கெடாத.

சிந்தாமணியே!=காமதேநு, கல்பவ்ருக்ஷம் முதலானவை போலே நினைத்த மாத்திரத்தில் அபீஷ்டங்களையெல்லாம் தரக்கூடிய ஒரு மணிக்குச் சிந்தாமணி யென்றுபெயர்; அதுபோலே ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் அளிப்பவனே! என்றபடி. இப்படிப்பட்டவுன்னை இனி நான் ஒருநொடிப்பொழுதும்விட்டுப் பிரியமாட்டே னென்று தமக்குப் பரபக்தி வாய்ந்தபடியைப் பேசினாராயிற்று. ... (கூ)

வில்லார்மலி வேங்கட மாமலைமேய *
மல்லார் திரடோள் மணிவண்ண னம்மானை *
கல்லார் திரடோள் கலியன் சொன்னமாலை *
வல்லாரவர் வானவ ராகுவர்தாமே. (கo)

வில்லார் மலி	வேடர்கள் நிறைந்திருக்கப்பெற்ற	அம்மானை	எம்பெருமானைக் குறித்து,
வேங்கடம் மா மலை	திருவேங்கடமென்னும் சிறந்த மலையிலே	கல் ஆர் திரள் தோள்	மலைபோன்று திரண்ட தோள்களையுடையரான
மேய	எழுந்தருளியிருப்பவனும்	கலியன்	திருமங்கைமன்னன்
மல் ஆர் திரள் தோள்	மிடுக்குமிக்குத் திரண்ட திருத்தோள்களையுடையவனும்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மணி வண்ணன்	நீலமணிபோன்றதிருநிறத்தையுடையவனுமான	மாலை	இச்சொல்மாலையை
		வல்லாரவர் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
		வானவர் ஆகுவர்	நித்யஸூரிகளாகப் பெறுவர்கள்.

* * *—வில்லார்மலி—திருமலையிலே வில்லுங்கையுமான வேடர்கள் நிறைந்து கிடப்பதாக அருளிப்பதன் கருத்து யாதெனில்; ஆழ்வார் மங்களா சாஸநபரராகையாலே தம்மைப்போன்ற மங்களாசாஸநபரர்கள் திருமலையிலே பலருளர் என்றபடி. பரமபதத்திலும் நித்யஸூரிகள் அஸ்தாநே பயத்தைச் சங்கித்துப் பரியும்போது, திருமலையிலே ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள்போன்ற வேடர் கள் ‘அஸுரராக்ஷஸமயமான இந்நிலத்திலே எந்த வேளையிலே யாரால் என்ன தீங்கு எம்பெருமானுக்கு நேர்ந்துவிடுமோ’ என்று அதிசங்கைபண்ணி எப்போ தும் எறிட்ட வில்லுங்கையுமாய் இருப்பர்களாகையாலே, அதனை உவந்து ஆழ் வார் அருளிச்செய்கிறாரென்க. பெரியாழ்வார் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணி

வண்ணா" என்று எம்பெருமானுடைய அளவற்ற சக்திவிசேஷத்தை அறிந்து சொல்லச் செய்தேயும் அதிசங்கையின் மிகுதியாலே "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்றாப்போலே, இவரும் * மல்லார்திரடோள் மணிவண்ணனேன்று அறிந்து வைத்தும் அதிசங்கையினால் மங்களாசாஸநத்திலே நிஷ்டையுடையராயிருப்பர் என்பது இப்பாட்டில் அறியத்தக்கது.

இப்பாட்டில் ஆழ்வார் பல்லாண்டுபாடுவதாக இல்லையே யென்று நினைக்க வேண்டா; "மங்களாசாஸநபரர்கள் திருமலையிலே உள்ளார்" என்று சொல்லுவதும் பல்லாண்டு பாடுகையிலே அந்வயிக்கும்.

திருவேங்கடமுடையானைத் திருமங்கையாழ்வார் கவிபாடின இப்பாசுரங்களை ஓதவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யகைங்கரியம் பண்ணிக்கொண்டு வாழப்பெறுவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... ... (கஂ)

அடிவரவு:—கண் இலங்கை நீர் உண்டாய் தாணும் மன்னு மானேய் சேயன் வந்தாய் வில் வான்வர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் அருளிச்செய்த
பெரிய திருமொழி திவ்யார்த்த
தீபிகையில்
முதற்பத்து முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.